

பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
சீ.வெண்ணிலா
(புதிவு எண் : 1567/2016-17)

நெறியாளர்
முனைவர். **மா.சிதம்பரம்**
தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி - 630 003.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள
மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003.
தமிழ்நாடு - இந்தியா

மார்ச் - 2021

முனைவர் மா.சிதம்பரம் எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எட்.,பி.எச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி - 630003.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்” என்னும் தலைப்பில்
திருமதி. சீ.வெண்ணிலா, (பதிவு எண்:1567/2016-17) அவர்கள் பகுதி நேர முனைவர்
(பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக செய்த இந்த ஆய்வு அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி, தமிழ்
உயராய்வு மையத்தில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது
என்றும் இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை
என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

(மா.சிதம்பரம்)
நெறியாளர்

துறைத்தலைவர்

முதல்வர்

திருமதி. சீ.வெண்ணிலா
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
பதிவுஎண்: 1567/2016-17
தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி - 630003.

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இந்த ஆய்வு, எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ் ஆய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கின்றேன்.

(சீ.வெண்ணிலா)
ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்
முனைவர் மா.சிதம்பரம் எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எட்.,பி.எச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி-630 003

நன்றியுரை

“பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்” படைப்புகளில் என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், துணைவேந்தர், பதிவாளர், புலமுதன்மையர் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி, முதல்வர் அவர்களுக்கும் ஆய்வின் பயணத்தைக் கேட்டு விரைவில் முடிக்கத் தகுந்த வழிகாட்டலை நல்கிய தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் **திரு.ம.துரை** அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன். மேலும் அழகப்பா அரசுக் கலைக்கல்லூரி, தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியப் பெருமக்களுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுப் பயணத்தின் எல்லையைக் கடப்பதற்கும், ஆய்வு முழுமை பெறுவதற்கும் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்த அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் இணைப் பேராசிரியர், எனது நெறியாளர் முனைவர் **மா.சிதம்பரம்** அவர்களுக்குக் கோடான கோடி நன்றிகளை உரித்தாக்கினாலும் அது மிகையாகாது. இறைவனின் அருளால் எனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய ஒரு வரப்பிரசாதம் எனது நெறியாளர். முனைவர் **மா.சிதம்பரம்** ஐயா அவர்களின் வழிகாட்டுதலில் ஆய்வினை நிறைவு செய்தமைக்கு நான் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எனது நெறியாளரின் குடும்பத்தார்கள் அனைவருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

ஆய்வுத் துவக்கத்தில் எனது ஆய்விற்குத் தூண்டுகோலாக விளங்கிய மேனாள் நெறியாளர் சிவகங்கை மன்னர் துரைசிங்கம் அரசு கலைக் கல்லூரி, தமிழ் உயராய்வுத் துறையின் தலைவரும் பேராசிரியருமாகிய முனைவர் **வி.கிளாட்சன்** அவர்களுக்கும் அக்கல்லூரிப் பேராசிரியப் பெருமக்களுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

சிறுவயது முதலே எனக்குத் தமிழார்வத்தை ஏற்படுத்திய என் தந்தையார் புலவர் **மு.சீனிவாசன்** அவர்களுக்கும், தாயார் **திருமதி.சீ.மீனாள்** அவர்களுக்கும் என் பணிவான நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

எனது வாழ்வின் உயர்விற்கு இன்றளவும் வழிகாட்டியாய் அமைந்திருக்கின்ற என் ஆசிரியப் பெருந்தகை **திரு.அ.கணபதி** அவர்களுக்கும், அம்மா **திருமதி ச.சரோஜா** அவர்களுக்கும் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள ஆய்விற்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளைச் செய்து என்னை ஊக்கப்படுத்திய எனது நண்பர், சிவகங்கை மன்னர் துரைசிங்கம் அரசு கலைக் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் **வே.சதிஷ்** அவர்களுக்கும், உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் **மா.முத்துராமன்** அவர்களுக்கும் நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு எனக்கு ஊக்கத்தையும், தன்னம்பிக்கையும் அளித்த என் வாழ்க்கைத் துணைவர், வழக்கறிஞர் **திரு.ம.சத்தியன்** அவர்களுக்கும், எனது அன்பிற்குப் பாத்தியமான எனது குழந்தைச் செல்வங்கள் இருவருக்கும் நன்றியுடையேன்.

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு எனக்கு அனுமதியும், வாய்ப்புகளும் நல்கிய நான் பணிபுரியும் மதுரை யாதவர் கல்லூரி முதல்வர் மற்றும் பேராசிரியப் பெருமக்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வு தொடர்பான செய்திகளை எனக்கு நேரில் வழங்கிய சிவகங்கை சோழபுரத்திலுள்ள சுத்தானந்த பாரதியார் பள்ளியின் மேனாள் தலைமையாசிரியரும் சுத்தானந்த பாரதியாரின் உறவினருமான **திரு.வேங்கட சுப்ரமணியன்** அவர்களுக்கும் நன்றியுடையேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும் அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரிப் பொது நூலகத்திற்கும், தமிழ்த்துறை நூலகத்திற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேடு செம்மையாகவும் நேர்த்தியாகவும் அமைய கணினியில் அச்சாக்கம் செய்த பூச்சரம் அச்சக நிறுவனத்தார் மற்றும் அன்பிற்குரிய சகோதரர் கு.சரவணன் அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

நன்றியுடன்

(சீ.வெண்ணிலா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
அதி.	-	அதிகரணம்
உ. ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
க. ஆ.	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறந்	-	குறுந்தொகை
சூ.	-	சூத்திரம்
தண்டி.	-	தண்டியலங்காரம்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
தொல். பொருள்	-	தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்
நற்.	-	நற்றிணை
நூ.	-	நூற்பா
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பா.	-	பாடல்
பாரதி.	-	பாரதியார்
பு. வெ. மா.	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	-	புறநானூறு
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	-	மேலே குறிப்பிடப்பட்டது
யாப்பு.	-	யாப்புருங்கலக்காரிகை

முன்னுரை

தமிழ் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த மொழி ஆகும். இம்மொழியின் இலக்கியப் பரப்பானது பல்வேறு தளங்களில் பல்கிப் பெருகி உள்ளது. தமிழ் மொழியின் இலக்கியப் பரப்பினைச் சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலம், காப்பியக் காலம், பக்தி இலக்கியக் காலம், சிற்றிலக்கியக் காலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம் என்பதாக வகைப்படுத்தலாம். இத்தகைய காலங்கள் தோறும் தமிழாய்ந்த சான்றோர்கள் தோற்றம் பெற்றுத் தமிழுக்கு எண்ணற்ற இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்து உள்ளனர், அத்தகையோர் வரிசையில், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்புடைய இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்தவர்களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இந்தியநாடு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலச் சூழலில் தேசிய உணர்வையும், தமிழுணர்வையும், சமூக சீர்திருத்தங்களையும் முன்மொழிந்த படைப்பாளிகளுள் சுத்தானந்த பாரதியார் தனக்கெனத் தனித்தொரு இடத்தினைப் பெறுகின்றார். எண்ணற்ற மரபுக் கவிதைகளைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்குப் படைத்தளித்ததுடன் பிற நாட்டு நல்லறிஞர் நூல்களையும் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்து அளித்த பெருமை சுத்தானந்த பாரதியாரைச் சேரும். மேலும் சமயத்துறையில் உண்மையான ஆன்ம ஞானத்தினை மனிதர்களுக்கு ஊட்டும் வகையில் எண்ணற்ற நூல்களையும் படைத்தளித்து உள்ளார். இவரால் எழுதப்பெற்ற பாரதசக்தி மகாகாவியம் தேசியக்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் ஏற்றிப் போற்றப்பெற்ற சிறப்பினைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்ததாகும். பத்திரிகைத் துறையிலும் திரைத்துறையிலும் மிகப் புகழ்பெற்று விளங்கியவர் சுத்தானந்த பாரதியார். உலகின் பல நாடுகளுக்கும் பயணம் மேற்கொண்டு அங்கெல்லாம் தமிழையும் சமயத்தையும் வளர்த்தெடுத்த சிறப்பிற்குரியவர் சுத்தானந்த பாரதியார். தவயோகியாய்த் தன் வாழ்வினைக் கட்டமைத்துக் கொண்டதுடன் தமிழைத் துறவாது ஏற்றிப் போற்றியமையால் ‘கவியோகி’ என்று அழைக்கப்பட்டார். இத்தகைய சீர்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்த சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் காணப்படும் பன்முகத்தன்மைகளை ஆய்ந்து வெளிப்படுத்துவதாய் இவ்ஆய்வானது அமைகின்றது.

ஆய்வுத்தலைப்பு:

சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் காணப்படும் பன்முகத்தன்மைகளை ஆய்வதாகிய இவ்ஆய்வின் தலைப்பானது ‘பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்’ என்பதாக அமைகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற படைப்பாளிகளுள் ஒருவராய் விளங்கிய சுத்தானந்த பாரதியார், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்கு பெற்றதுடன் விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெரும் பங்காற்றிய சுப்பிரமணிய பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர்,

வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை, போன்ற பலருடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். சமய உலகில் அரவிந்தர், ரமண மகரிஷி, சாய்பாபா, போன்றவர்களைக் கண்டு நேரடியாக வாழ்த்தும் பெற்றவர். மேலும் சமய வாழ்வில் துறவம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவராகையால் ‘கவியோகி’ என்றும் அழைக்கப்பட்டவர். எனினும் சமயத்தின் பெயரால் நடந்த மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தவர். பெண்ணுரிமை, பெண் கல்வி ஆகியவற்றினை ஆதரித்துக் குரல் கொடுத்தவர். பால்ய விவாகத்தினை கடுமையாக எதிர்த்துப் போராடியவர். மேலும் பல மேலைநாடுகளுக்கு சென்று வந்து அவை தொடர்பான கட்டுரைகளை எழுதியவர். பத்திரிகைத் துறையிலும் திரைத்துறையிலும் பணியாற்றிய சிறப்பினைக் கொண்டவர். தமிழ் உணர்வும் தேசிய உணர்வும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர். இவ்வாறு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு தளங்களில் பணி செய்தவர் என்பதால் அவர்தம் படைப்புகளில் பன்முகத்தன்மையுடைய சிந்தனைகள் பொதிந்தது காணப்படுகின்றன. எனவே அவற்றினை ஆய்ந்து வெளிக்கொணர்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ் ஆய்வானது அமைகின்றது.

ஆய்வுக் கருதுகோள்:

கவியோகியாயும் விடுதலைப் போராட்ட வீரராகவும் படைப்பாளியாகவும் பல்திறம் கொண்ட சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமய, சமுதாயச் சிந்தனைகளும் புலப்பாட்டு உத்திகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்பதே இவ் ஆய்வின் கருதுகோள் ஆகும்.

ஆய்வு எல்லை:

பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளை ஆயும் இவ் ஆய்விற்கான எல்லையாக அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல், அவர்தம் இலக்கியப் படைப்புகள், அவரால் எழுதப்பெற்று இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் போன்றன அமைகின்றன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்:

சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் காணப்படும் பன்முகத் தன்மைகளை ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தும் இவ் ஆய்விற்கான முதன்மை ஆதாரங்களாகச் சுத்தானந்த பாரதியார் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலான சோதனையும் சாதனையும் என்பதும் ஆத்மநாதம் என்னும் நூலும் தியான சாதனம் என்பதும் நாட்டிய விளக்கம் என்னும் நூலும் பாரதசக்தி மகாகாவியம் என்னும் காவியமும் ஆத்மசோதி என்னும் இதழில் வெளிவந்த சுத்தானந்த பாரதியார் கட்டுரைகளும் அமைகின்றன.

துணைமை ஆதாரங்கள்:

மேற்கண்ட ஆய்வுப் பொருண்மையோடு தொடர்புடைய இலக்கண நூல்கள், இலக்கிய நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், சமய நூல்கள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்,

இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், ஆங்கில நூல்கள் போன்றன இவ் ஆய்வின் துணைமை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்:

சுத்தானந்த பாரதியாரின் வாழ்வும் பணியும் குறித்து ஆய்விடத்து வரலாற்றியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகின்றது. அவர்தம் படைப்புகள் குறித்து விளக்குமிடத்து விளக்கவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இலக்கியப் படைப்புகளின் செய்திகளை எடுத்துரைக்குமிடத்து விளக்கவியல் அணுகுமுறையும் பிற இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு உரைக்குமிடத்து ஒப்பியல் அணுகுமுறையும் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் காணப்படும் சமூகம் குறித்த செய்திகளை விளக்குமிடத்து சமூகவியல் அணுகுமுறையும் இலக்கிய நயங்களை எடுத்துரைக்குமிடத்து அழகியல் அணுகுமுறையும் ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு:

‘பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்’ என்னும் தலைப்பிலான இவ் ஆய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலான நான்கு இயல்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது, அவை முறையே,

1. சுத்தானந்த பாரதியார் வாழ்வும் படைப்பும்
2. சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமயச் சிந்தனைகள்
3. சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்
4. சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் புலப்பாட்டு உத்திகள்

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கங்கள்:

முன்னுரை என்னும் பகுதியில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, முதன்மை ஆதாரம், துணைமை ஆதாரம் பற்றிய செய்திகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வுப் பகுப்பு, இயல் விளக்கங்கள், முடிவுரை, துணைநூற்பட்டியல் குறித்த செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

‘சுத்தானந்த பாரதியார் வாழ்வும் படைப்பும்’ என்னும் முதலாவது இயலில் சுத்தானந்த பாரதியாரின் பிறப்பு, கல்வி, இளமைப் பருவம், ஆன்மீக நாட்டம், ஆசிரியப் பணி, பத்திரிகைப் பணி, திரைப்படப்பணி, வ.வே.சு ஐயர், வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை, அரவிந்தர், ரமண மகரிஷி, சாய்பாபா போன்ற சான்றோர்களுடனான தொடர்பு, துறவு வாழ்வு, வெளிநாட்டுப் பயணங்கள், யோக சமாஜம் நிறுவல், சுத்தானந்த பாரதியார் பள்ளி நிறுவல், சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள், சுத்தானந்த பாரதியாரின் தமிழ்ப் பணியைத் தமிழறிஞர்கள் பாராட்டிப் போற்றியமை போன்றன ஆய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமயச் சிந்தனைகள்’ என்னும் இரண்டாவது இயலில் சமயம் என்பதன் சொற்பொருள், சமயம் என்பதன் வரையறை, சமயத் தோற்றம், சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ள அன்பு மயமான இறைவன் ஆனந்த மோன வடிவம் காட்டி அருள்பாலிப்பான் எனல், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றும் நான்கு நிலைகளையும் தாதமார்க்கம், சற்புத்ர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு நிலைகளையும் எடுத்துரைத்தல், யோகநிலையாகிய ஞானமார்க்கத்தினை தன் வாழ்வியல் நெறியாகச் சுத்தானந்த பாரதியார் பின்பற்றியதனை விளக்குதல் போன்றனவும் சக்தி வழிபாடு, தாயாய்த் தயை காட்டியருள், தீவினை தீரவே வேண்டினேன், பிரியம் வைத்து ஆண்டு கொள்வாய், நோக்கும் இடமெல்லாம் இறைவனே எனல், உறவாய் அமைந்தவன் இறைவன் எனல், இறைவனின் திருவருட் சித்தத்தினாலே திருக்குறள், திருவாசகம், திருமந்திரம் என்னும் மிகப்பெரிய ஞான நூலைக் கற்றுணரும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றது எனல், கொல்லாமையே அருள் நெறி எனல், அல்லோர் உறவு அணுகாதிருக்க அருள் வேண்டல், பிறவிக் கடலில் கிடந்துழந்தேன் என வருந்தி நின்றல், கன்றுக்கு இரங்காத் தாயுண்டோ என வேண்டல், கரையேற வல்லேன் எனக் கதறி நின்றல், மாய உலகினையே நம்பிக் கெட்டேன் எனல், வேண்டுவது இறைவன் திருவருளே எனக் கூறி நின்றல், நிலையாமை கூறி இறைவனிடம் கடைத்தேற்ற வேண்டல், புறச்சடங்குகளில் வழிபாடு இன்மை, மனமடங்க வேண்டி நின்றல், பிறசமயக் கருத்துகளைப் போற்றல், ராமதாசர், ஆதிசங்கரர், மெய்கண்டதேவர், திருநாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், வள்ளலார், தாயுமானவர், அரவிந்தர் போன்ற அருளாளர்களைப் போற்றி வழிபடல் போன்ற கூறுகளும் ஆய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமுதாயச் செய்திகள்’ என்னும் மூன்றாவது இயலில் சமுதாயம் என்பதன் சொற்பொருள் விளக்கம், சமுதாய வரையறை, சுத்தானந்த பாரதியார் பாடல்களில் காணப்படும் கொல்லாமை, இல்லற மேன்மை, பிறன்மனை நயவாமை, கள்ளுண்ணாமை, அவா அறுத்தல், நடுவு நிலைமை, பொறை உடைமை, புறங்கூறிப் பொய்துயிர் வாழ்பவரைச் சாடல், நிலைகெட்ட மனிதர் நிலையினை வெறுத்துரைத்தல், போலிச் சமயவாதிகளைச் சாடுதல், அன்னியக் கல்விமுறை எதிர்ப்பு போன்ற சிந்தனைகள் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல், எல்லாருக்கும் எல்லாம் அமைதல் வேண்டும், தற்சார்புப் பொருளாதாரம், புதுயுகம் தோற்றம் பெறல் வேண்டும், குடியாட்சி முறைமை, பிரிவினை அற்ற சமுதாயம் அமைய வேண்டல், உலக மக்களின் மாண்பினைப் போற்றல், போன்ற சமூக அறங்கள் குறித்த சிந்தனைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் புலப்பாட்டு உத்திகள்’ என்னும் நான்காவது இயலில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் காணப்படும் உவமை, உருவகம், முரண், அங்கதம், தொன்மம், இயைபு, இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத்தொடர், நடை அமைப்பில் வருணனை நடை, உணர்ச்சி நடை, விளக்கவியல்நடை, வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு

நடை, வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு நடை, பிறமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழ் விளக்கம் தரல், சுத்தானந்தரின் பன்னூற் புலமை போன்றவை ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஓவ்வோர் இயலின் முடிவிலும் அவ்வியலில் பெறப்பட்ட செய்திகள் தொகுப்புரையாக இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வின் வழிப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரைப் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியலில் ஆய்விற்குத் துணையாய் அமைந்த நூல்கள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், இதழ்கள், ஆங்கில நூல்கள் போன்றன அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்டு இடம்பெற்றுள்ளன.

பொருளடக்கம்

வ. எண்	இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	முன்னுரை		1-5
2.	ஒன்று	சுத்தானந்த பாரதியார் வாழ்வும் படைப்பும்	6-34
3.	இரண்டு	சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமயச் சிந்தனைகள்	35-111
4.	மூன்று	சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்	112-165
5.	நான்கு	சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் புலப்பாட்டு உத்திகள்	166-208
6.	முடிவுரை		209-219
7.	துணைநூற்பட்டியல்		220-231
8.	பின்னிணைப்புகள்		

சுத்தானந்த பாரதியார் வாழ்வும் படைப்பும்

அறிமுகம்:

தமிழ் இலக்கியப் படைப்புலகம் மிக நீண்ட வரலாற்று மரபுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு அமைந்ததாகும். தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி நவீன காலம் வரை பல்வேறு படைப்பாளர்கள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தில் தோற்றம் பெற்று தமிழுக்குத் தம் படைப்புகளால் அணிசெய்துள்ளனர். அவர்களுள் மிகக் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினைப் பெற்றவர் கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். அவர்தம் படைப்புகள் காலத்தின் ஆவணமாய் அமைந்திருப்பதுடன் வருகின்ற தலைமுறைக்கு வழிகாட்டி ஆற்றப்படுத்தும் அருமையுடையதாகவும் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு ஓர் இலக்கியப் படைப்புகள் சிறப்புடன் அமைவதில் படைப்பாளியின் வாழ்வியல் கூறுகளும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. மேலும் ஒரு படைப்பாளின் படைப்புகளில் அவருடைய வாழ்வியல் நிகழ்வுகளும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன என்னும் அடிப்படையில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளை ஆய்வதனை நோக்கமாகக் கொண்ட இவ்வாய்வில் அவரின் வாழ்வினையும் படைப்புகளையும் ஆய்வதாய் இவ்வியல் அமைகின்றது.

சுத்தானந்த பாரதியாரின் பிறப்பு:

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அ.திலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”¹

எனக் குறிப்பார் வள்ளுவர். இதற்கு உரை வகுக்கும் பரிமேழலகர் “மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அக்குணமில்லாதார் மக்களாய்ப் பிறத்தலின் விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று”² என்று உரை வகுப்பார். வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கும் பரிமேழலகரின் உரைக்குறிப்பிற்கும் ஏற்பத் தோன்றியவர்கள் மிகச் சிலரே ஆவர். பலர்,

“திரையிடு மணலினும் பலரே: உரைசெல

மலர்தலை உலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே”³

மறைத்தொழிந்தனர். அவ்வாறு இல்லாமல் புகழ் நிறவிப் போனவர்களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இவர் ஐடாதர் காமாட்சி தம்பதியின் நான்காவது குழந்தையாக 1897 மே 11 இல் தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ள சிவகங்கையில் பிறந்தார். அவரின் இயற்பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியன் என்பதாகும். இவரின் தாயார் இவர்மேல் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தார்.தாயினைப் பற்றி,

“அல்லலை ஓட்டுவாள் வல்லமை நாட்டுவாள்

அம்புலி காட்டியும் அமுதினை ஊட்டுவாள்”⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தாயின் அன்பில் சிறந்த வளர்ந்த இவர் பின்னாளில் ‘யோக பிரம்மச்சாரி’ என்றும் ‘கவியோகி’ என்றும் போற்றப்பட்டார். அக்காலக் கவிதை உலகில்

மிகச்சிறந்து விளங்கியவர். சிறந்த இலக்கிய வாதி, ஆன்மீகவாதி, மகாத்மா காந்தி விரும்பிய ‘உலகமே ஒரு குடும்பம்’ என்பதே சுத்தானந்தரின் நோக்கமும் ஆகும். இவருக்கு ஜாதி, மதம், இனம், நாடு என்ற எல்லைகள் கிடையாது. சுத்த ஆன்ம யோக நெறிமுறைகளே இவரது வாழ்க்கை. இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடிய மாவீரர்களுள் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார்.

இளமைப்பருவம்:

சுத்தானந்தரின் இளமைப் பருவம் பற்றிப் பிறர் அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் சுத்தானந்தரே ஒரு காலத்தில் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிற கட்டுரையிலிருந்து சில செய்திகள் தெரிய வருகின்றன. ‘சோதனையும் சாதனையும்’ எனும் நூலில் இவர் தன் சுயசரிதையை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அது தவிர சிவகங்கை மன்னர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து பின்னர் அருகிலுள்ள சோழபுரத்தில் சுத்தானந்தர் தொடங்கிய உயர்நிலைப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியராக வந்த அவரது உறவினர் திரு.ஆர்.வேங்கடகிருஷ்ண ஐயர் எழுதி வெளியிட்ட "Experiences of a pilgrim soul" எனும் வாழ்க்கை சரிதமும் இவர் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். இவருக்கு இரண்டு மூத்த சகோதரர்கள், ஒரு மூத்த சகோதரி. இவர்கள் இப்போதைய ஆந்திரப் பிரதேசத்திலிருந்து தென் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தவர்கள். வேதம், இசை போன்றவற்றில் தேர்ந்தவர்கள். பக்தி நெறியில் நின்ற குடும்பம் இவருடையது ஆகும். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் வெங்கடசுப்பிரமணியன் என்பதே ஆகும். ஆயினும் சுத்தானந்தரின் வீட்டிற்கு வந்த அவரது உறவினரும் ஞானியுமான பூர்ணானந்தர் இவரது ஆற்றலை உணர்ந்து இவருக்கு சுத்தானந்தர் என்று பெயர் சூட்டினார். சுத்தானந்தரின் தந்தை வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியவர். பள்ளியில் பயிலும் காலத்திலேயே இவர் கம்பன் காவியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டார். திருக்குறள் சுத்தானந்தரின் மனம் கவர்ந்த நூலாகும். சிவகங்கையில் தந்தை வீட்டில் அமைதியையும், மதுரையில் தாய்மாமன் வீட்டில் உலகத்தையும் அறிந்தேன் என்கிறார் இவர். இளம் வயதிலேயே சுற்றுப்புற ஊர்களுக்குச் சென்று பெற்றோருடன் சேர்ந்து ஹரிகதை, பஜனை இவற்றை நடத்தி வந்தார். அவருக்கு எட்டு வயது இருக்கும்போது சிதம்பரம் ஆடல்வல்லான் ஆலயத்துக்குச் சென்று நடராஜர் சந்நிதியில் ஆழ்ந்த யோகத்தில் இருந்த பொழுது பாடிய பாடல்,

“எப்படிப் பாடினரோ - அடியார்

அப்படிப் பாட நான்

ஆசை கொண்டேன் சிவனே”⁵

என்பதாகும். இப்பாடல் பிற்காலத்தில் டி.கே.பட்டம்மாள் அவர்களால் பாடப்பட்டு இசைத்தட்டாக வெளிவந்து மிகவும் சிறப்படைந்தது.

இளமைக்கல்வி:

ஒரு மனிதனின் முதல் குரு தாயும் தந்தையுமே ஆவர். எனவே தான் தமிழ் இலக்கியம்,

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”⁶

எனப் போற்றியது. இவ்வாக்கிற்கிணங்க சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சிறு வயதில் தனது தந்தையிடம் தமிழ் கற்றார். ஐந்து வயதில் ரங்க ஐயங்கார் திண்ணைப் பள்ளியில் படித்தார். பின்னர் அரசர் பள்ளியில் படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். அதன் பின்னர் தெய்வசிகாமணிப்புலவர் என்பவரிடம் தமிழ் பயின்றார். தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம் போன்றவற்றை அவரிடம் முறையாகப் கற்றார். தனக்கு முறையாகத் தமிழ் கற்றுத் தந்த தெய்வசிகாமணிப் புலவரைப் பற்றி,

“தெய்வசிகாமணியே, தீந்தமிழ்க் கற்பகமே

செய்ய பழநூல் சொன்ன தேன்வாயா! வையத்தில்

ஏடுபல நானும் குவித்தது நீ

பாடு பாடென்ற பரிசு”⁷

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். ஓர் இளைஞனிடம் இளமைக்காலத்தில் இருக்கவேண்டிய ஆசைகள், உலகியல் நினைப்புகள் எவையும் சுத்தானந்த பாரதியிடம் இருக்கவில்லை. அதற்கு மாறாகப் பெண்கள் அனைவரையும் சக்தியின் வடிவமாகக் கண்டு தொழும் பக்குவமே நிறைந்திருந்தது. இதனை,

“சக்தியின் அருளால் நான் பெண்களை சக்திமயமாகப் பார்த்தேன். எல்லா பெண்களையும் ஓம் ஓம் சுத்த சக்தி என்று வணங்கினேன். என் மனம் மாசுற்றால் உடனே பராசக்தியைப் பாடுவேன், பட்டினி போடுவேன், என்னை நானே தண்டித்துக் கொள்வேன். புலனடங்கினால் மனமும் அடங்கும். புலனடக்கத்திற்கு தூய்மை வேண்டும்” எனக் குறிப்பதன் வழி அறிய முடிகிறது. (சோதனையும் சாதனையும் ப. 30)

இதற்குக் அடிப்படைக் காரணமாக இவர் வளர்ந்த வீட்டின் சூழலும் அமைந்திருந்தது. தனது வீட்டின் சூழல் பற்றிச் சுத்தானந்த பாரதியார்,

“வீட்டில் இனிய பாட்டின் முழக்கம் இப்புறம் வேதம்; அப்புறம் கீதம்; எதிரே கோயிலில் இசையின் அலைகள் சிவகங்கையெங்கும் திருவிழாக் கோலம். பாடகர், பண்டிதர், பாவலர், நாவலர், பாகவதர்கள் பஜனை மடங்கள் மல்கிய சூழலில் வளர்ந்தது என் வாக்கே கேட்டுக் கேட்டுப் பாட்டுக் கற்றுப் பாமாலை சூட்டிப் பரமனைத் தொழுதேன்” (சோதனையும் சாதனையும் பக். 17, 18) என எடுத்துரைக்கின்றார்.

இளமையில் ஆன்மீக நாட்டம்:

சுத்தானந்தர் இளம் வயதில் தனது தந்தையை இழந்தார். சுத்தானந்தரும் அவரது அன்னையும் மதுரையில் இருந்த அவரது தாய்மாமாவான வழக்கறிஞர் ராமசாமி ஐயர் என்பவர் வீட்டில் தங்கினர். சுத்தானந்தரும் அங்கிருந்தவாறே தன் படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். வக்கீல் ராமசாமி ஐயர் ஆங்கிலத்தில் பெரும் புலமை பெற்றவர் ஆவார். வழிபாடு தியானம், பூஜை, போன்றவற்றில் நாட்டம் கொண்டவர். அவரது மாப்பிள்ளை ஒரு ஞானி. அதனை அறியாத குடும்பம் அவரை மனநலமில்லாதவர் என வீட்டை விட்டு வெளியேற்றியது. அவர் சுத்தானந்தரையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு இவர்களுக்கு நம் வழி புரியவில்லை, நீயும் என்னுடன் வந்து விடு என்றார். மேலும்,

“ஞானிகளைப் பித்தர் என்று கூறும் இந்த நரகம் உனக்கு வேண்டாம். உலகம் ஒரு துன்பக்காடு, உள்ளுறவுதான் நல்ல உறவு. நீ தனித்திரு, இனித்திரு” எனவும் குறிப்பிட்டார். பின்னாளில் இதனை,

“நச்சரிக்கும் வாழ்வை நீ நம்பாதே என்று அம்மான் எச்சரிக்கை செய்தான், இனிநானும் - அச்சமுறேன், சாவையும் வெல்லுமொரு சக்திப் பணிசெய்யப் போவேன், அவனே புகல்” என்று குறிப்பிடுகிறார். (சோதனையும் சாதனையும் பக். 8 – 9)

சுத்தானந்தர் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தபின் அவரை லண்டனுக்கு அனுப்பி ‘பார் அட் லா’ படிக்கவைக்க வேண்டும் என்பது தாய்மாமனான வழக்கறிஞர் ராமசாமி ஐயரின் எண்ணம் கொண்டிருந்தார். தனக்குப் பின் தன் வழக்கறிஞர் தொழிலைத் தன் குடும்பத்தார் செய்யவேண்டும் என்பது அவரின் விருப்பமாக இருந்தது. ஆனால் சுத்தானந்தரோ வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும், பொருள் தேட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாதவராய் எப்பொழுதும் ஆன்மீக சிந்தனையில் ஈடுபட்டு வந்தார். கோயில், குளம் போன்ற இடங்களில் தனிமையில் அமர்ந்து யோகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார். சுத்தானந்தரின் இத்தகைய ஆன்மீகப் போக்கினை அவரது மாமாவாகிய வழக்கறிஞர் ராமசாமி விரும்பவில்லை. ஒரு நாள் சுத்தானந்தரை அழைத்து நீ ஒழுங்காகப் படித்து மேற்கொண்டு சட்டம் படிக்க முயற்சி செய்யாமல் எப்பொழுதும் கோயில், குளம் என்று சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய். அங்கெல்லாம் போய் கண்ணை மூடிக்கொண்டு யோகம் செய்கிறாயாம். படிக்கிறதாய் இருந்தால் இங்கே இரு. இல்லாவிட்டால் எங்காவது போய்விடு. உன்னையும் உன் அம்மாவையும் உட்கார வைத்து சோறு போடுவது நீ படித்து முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் தெரிகிறதா? என்றார். யோகிக்கு அவர் சொல்கிற பாதையில் செல்ல விருப்பமில்லை. தன்னால் யோகத்தில் ஈடுபடுவதை நிறுத்த முடியாது. தனக்கு இறைவன் வகுத்த வழி யோகியாக ஆவதுதான் என்றார். அதற்கு சுத்தானந்தரின் மாமா தன் பெட்டியைத் திறந்து அதில் ஏராளமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பொன், நகைகள் இவைகளைக் காட்டி, இவைகளெல்லாம் உனக்காகத்தான் நான் சொல்கிறபடி கேட்டால் இவையெல்லாம் உனக்குத் தருகிறேன். இல்லையெல் வேறு யாருக்காவது

கொடுத்துவிடுவேன் என்றார். சுத்தானந்தரோ அதெல்லாம் தனக்குத் தேவையில்லை. தனக்கு மீனாட்சி அம்மன் அருள் செய்வாள் என்றார். அப்படியானால் நீ இந்த வீட்டில் இருக்க வேண்டியதில்லை, எங்கேயாவது போய் உன் யோகத்தை நடத்திக் கொள் என்றார். சுத்தானந்தரும் சரியென்று சொல்லி கிளம்பினார். உடனே அவரது மாமாவும் அம்மாவும் தடுத்து நிறுத்தினர். மாமா கேட்டார், பெரிய வீராப்போடு போகிறாயே, ராத்திரி சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வாய்? திரும்ப இங்க தானே வரவேண்டும் என்றார். இதைக் கேட்ட யோகி நிதானமாகச் சொன்னார், “நான் வெளியே போய்விட்டால் இரவு சாப்பாட்டை என் அன்னை மீனாட்சி போடுவாள்” என்றார். அப்படியா போடாவிட்டால் என்ன செய்வாய் என்றார் வழக்கறிஞர் ராமசாமி. அதற்கு சுத்தானந்தரோ நான் தோற்றுவிட்டேன் என்று சொல்லி இங்கே திரும்பி வந்து விடுகிறேன். இல்லையென்றால் மீனாட்சி விட்ட வழியில் நான் என் பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றார். வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட சுத்தானந்தர் மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்றார். ஆலயத்தில் எல்லா சந்நிதிகளிலும் சென்று வழிபட்டு முடித்துவிட்டு அங்கிருந்த ஒரு மரத்தடி மேடையில் அமர்ந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார். இரவு வெகு நேரம் ஆகிவிட்டது. அர்த்தஜாமம் முடிந்து வெளியே வந்த தேவேந்திர பட்டர் எனும் சிவாச்சாரியார் மேடையில் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் இவரிடம் வந்தார். அவருக்குச் சுத்தானந்தரை நன்கு தெரிந்திருந்தது. அவரை எழுப்பி என்னப்பா இங்கே இந்த நேரத்தில் ஆத்தில் மாமா, அம்மா எல்லோரும் செளக்கியமா? என்று விசாரித்தார். பிறகு அர்த்தஜாமத்துக்கு செய்த நைவேத்தியம் இருந்த பாத்திரத்திலிருந்து பிரசாதத்தை அவருக்குக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தார். இவரும் அவற்றைப் பசியாற உண்டார். மீனாட்சி என் விரதத்தை அங்கீகரித்து விட்டாள். இனி அவள் காட்டும் பாதையில் செல்வேன் என்று சபதம் செய்து கொண்டார். வீட்டுக்குப் போகலியா என்று கேட்ட சிவாச்சாரியாரிடம் நடந்த விவரங்களைச் சொன்னார். அவர் சுத்தானந்தரை வழக்கறிஞர் வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு நடந்ததை விவரித்தார். மாமாவுக்கும் இவரது யோகத்தின் மீது நம்பிக்கைப் பிறந்தது எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். (சோதனையும் சாதனையும் பக். 14 – 16)

ஆசிரியப்பணி:

சுத்தானந்தர் மதுரை பசுமலையில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றார். பட்டம் பெற்ற பிறகு திருமங்கலத்தில் ஆசிரியப் பணிக்குச் சென்ற இடத்தில் நிரம்பியிருந்த ஊழலைக் கண்டு அந்த வேலையில் தொடராது வெளியேறினார். அப்போது முசிறி அருகே இருந்த காட்டுப்புத்தூர் எனும் ஐமீன் கிராமத்தில் ஆசிரியர் வேலை இருப்பது அறிந்து விண்ணப்பித்தார். அங்கு வேலை கிடைத்தது. காட்டுப்புத்தூர் அவரைப் பொறுத்தவரை பாட்டுப்புத்தூராக இருந்தது என்கிறார். காட்டுப்புத்தூர் பள்ளியில் சுத்தானந்தர் ஆங்கிலம், அறிவியல், பூகோளம் ஆகியவற்றைக் கற்பித்தார். ஏழாம் வகுப்பிற்கு கணக்குப் பாடமும் எடுத்தார். அங்கு சுத்தானந்தருக்கு சாரணர் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. சுத்தானந்தரும் மாணவர்களுக்கு அதனைப் பயிற்றுவித்தார். அங்கு பள்ளி மாணவர்களுக்குத் தீக்குச்சி

செய்யக் கற்றுத் தருகிறேன் என்று சுத்தானந்தர் முயல் அது வெடித்து, அதனுடன் அவ்ஆசிரியர் பணியும் முடிவிற்கு வந்தது.(சோதனையும் சாதனையும் பக். 52 – 54)

அறிந்த மொழிகள்:

சுத்தானந்த பாரதியார் பன்மொழித் திறமை கொண்டவராய்த் திகழ்ந்தார். அவற்றுள் ஹிந்தி, ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் போன்ற மொழிகளில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் இலக்கியங்களைக் கற்பதில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினார். ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், பைரன், டென்னிஸன், பிரௌனிங், வேட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, அரிஸ்டாடில், பிளேட்டோ, ஸ்காட், அன்னிபெசண்ட், இராமதீர்த்தர், விவேகானந்தர் ஆகியோருடைய நூல்களைக் கற்றார். பட்டப்படிப்பு முடித்தவுடன் மேலும் படிப்பதற்காகவே அரசர் கல்லூரியில் இவர் நூலகர் வேலையில் சேர்ந்து அங்கும் விடாது படித்தார். ஷேக்ஸ்பியரின் ஹாம்லெட், ஷெல்லியின் புரோமிதியஸ், தாம்சனின் ஹெளண்ட் போன்றவற்றை விரும்பிப் படித்தார். (சோதனையும் சாதனையும் ப.28)

இயற்கையும் கவிதையும்:

சுத்தானந்த பாரதியார் மிகச் சிறந்த கவிஞர் ஆவார். கவிஞர்களாய் சிறப்பவர்கள் இயற்கையின்பால் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாய் விளங்குவர். அவர்களின் கவிதைத் தொடக்கம் இயற்கையின்மீது கொண்ட விருப்பத்தில் இருந்தே எழுகின்றது. பாரதியும் கூட, இயற்கையின் பால்தான் கொண்ட விருப்பத்தினை,

“கானப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்,
காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்,
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்,
நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும், —
நாட்டினிலுங் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும், நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்”.⁸

எனக் குறிப்பிட்டுரைப்பார். சுத்தானந்த பாரதியாரும் தனக்கு கவிதை அளித்தவை எவை எனக் குறிப்பிடும் போது,

மானிடத்தின் அழகை விட மலர்வனத்தின் அழகே என்னைக் கவர்ந்தது. நீலவான், கோலமதி, வரிசை கலையாத நட்சத்திரப் பவனி, மலையின் மாண்பு, மலையருவியின் ஓங்கார இசை, புள்ளினங்களின் துள்ளிசை இவையெல்லாம் இன்பமளித்தன. கவியளித்தன, வாழும் வகையளித்தன என்று குறிப்பிடுகிறார். (சோதனையும் சாதனையும் ப. 4)

மொழிபெயர்ப்புப்பணி:

திருக்குறளின்பால் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினார். திருக்குறள் ஏழுசீர்களுடன் இரண்டடியால் அமைந்திருந்த செப்பமானது அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. எனவே அத்தகைய வடிவத்திலே மொழிபெயர்க்க விரும்பி, அதே ஈரடிகளில், அதே நடை, சந்தத்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். திருக்குறளிள் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலானது 1968 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், வெளியிடப்பெற்றது. இந்த நூலில் சுத்தானந்த பாரதியார் திருக்குறளை அதன் வடிமாகிய இரண்டடியிலே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்ததற்கு,

“கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்

நற்றாள் தொழார் எனின்”.⁹

“That lore is vain which does not fall

At His good feet who knoweth all.”¹⁰

என்பதனைச் சான்றாகக் காட்டலாம். மேலும்,

“மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவாரிமா வன்னார்

உயிர்நீப்பர் மான மறின்”¹¹

என்ற குறளிற்குப் பல உரையாசிரியர்கள் ‘கவரிமான்’ என்றே எழுதினர். ஆனால் சுத்தானந்த பாரதியார் அதனைக் ‘கவரிமா’ என்று உறுதி செய்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் YAK என்று குறிப்பிட்டார். அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு,

“Honour lost the Noble expire

Like Yak that losses its hair”¹²

என்பதாகும். இவ் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த பதிப்பு கழகம் வெளியிட்டது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் விக்டர் ஹியூகோவால் எழுதப்பெற்ற ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ எனத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டார். பல அயல்நாட்டு அறிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுள் இத்தாலிய மகாகவி தாந்தே வரலாறு, அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் வரலாறு போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. பிரெஞ்சு இலக்கிய மேதை விக்டர் ஹியூகோவின் அற்புதமான நாவலான ‘லே மிசரபிளே’ ‘லா.பிங் மேன்’ போன்றவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து எழுதினார். ‘லா.பிங் மேன்’ கதையைத் தமிழில் ‘இளிச்சவாயன்’ என்று மொழிபெயர்த்து எழுதினார்.

பத்திரிகைப்பணி:

மக்கள் தொடர்பு ஊடகங்களுள் பத்திரிகை இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது. மக்களின் அறியாமை இருளை நீக்கி அறிவொளி ஏற்றுவதில் முன்னிற்கிறது. எனவேதான் பாரதிதாசன் பத்திரிகையை, “பேரறிவாளர் நெஞ்சில் பிறந்த பத்திரிகை பெண்ணே”¹³ என்றும் “நறுமண இதழ்ப்பெண்ணே, உன் நலம்காணார் ஞாலம் காணார்”¹⁴ என்றும் “பத்திரிகை நாளும் உண்டென்றால் வாழ்க்கை பெற்றார்”¹⁵ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு மக்களிடத்து அறிவொளி பரப்பும் பத்திரிகைத் துறையிலும் தன் பங்களிப்பைப் பெரிதும் ஆற்றியவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். தனது பத்திரிகைப் பணியின் தொடக்க காலத்தில் ‘சமரச போதினி’ எனும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பணியேற்றுத் திறம்படச் செயலாற்றினார். பின்னர் நாட்டு விடுதலையின்பால் கொண்ட ஆர்வத்தினால் காங்கிரசு இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். அவ்வாறு காங்கிரசு இயக்கத்தில் இருந்து நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடிய காலத்தில் டி.பிரகாசம் என்பரால் நடத்தப்பட்ட ‘ஸ்வயராஜ்யா’ என்கிற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பணியினையும் ஏற்றுச் செயலாற்றினார். அவர் ‘ஸ்வராஜ்யா’ பத்திரிகையில் ஆசிரியராக இருந்தது பற்றி, ‘பிராட்வேயில் மிகப் பெரிய மாளிகையில் ‘ஸ்வராஜ்யா’ காரியாலயம் இருந்தது. காங்கிரஸ் நடப்பு முழுமையும் நானே விமர்சனம் செய்தேன், எல்லோரும் என் நடையை விரும்பினர் என்று குறிப்பிடுகிறார். (சோதனையும் சாதனையும் ப. 310)

அக்காலத்தில் தமிழக விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெற்றிருந்த வ.வே.சு. ஐயரால் நடத்தப்பெற்ற ‘பாலபாரதி’ என்ற இதழில் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினார். வ.வே.சு. ஐயரின் மரணத்திற்குப் பிறகு சுத்தானந்தரால் பாலபாரதியை நடத்த முயன்றும் முடியவில்லை. பத்திரிகை நின்று போனது. (சோதனையும் சாதனையும் ப.208) ஆசிரமத்திலிருந்தும் சுத்தானந்தர் வெளியேறினார். பின்னர் தஞ்சையில் அப்போது வெளியான “சமரசபோதினி” எனும் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியரானார். சமரசபோதினி எனும் இந்த பத்திரிகை வாரம் இருமுறையாக இதழாக வெளிவந்தது. ‘சக்தி’ கோவிந்தன் வெளியிட்ட சக்தி எனும் பத்திரிகையில் ஆரம்பகாலத்தில் சுத்தானந்தர் ஆசிரியராக இருந்தார். ‘சக்தி’ ஒரு மிகச்சிறந்த இலக்கியப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. அதில் சுத்தானந்தரின் கவிதைகள், கட்டுரைகள் அதிகம் இடம்பெற்றன. இவை தவிர ‘இயற்கை போதினி’ என்ற ஒரு குறும் பத்திரிகையிலும் இவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயர் 1908 முதல் 1924 வரை நடத்தி வந்த ‘விவேக போதினி’ பத்திரிகையிலும் யோகி எழுதி வந்தார். (சோதனையும் சாதனையும் ப.234)

திரைத்துறைப்பணி:

சுத்தானந்த பாரதியார் திரைத்துறையிலும் தன் அறிவாலும் முயற்சியாலும் பெரும் புகழ்பெற்றார். தமிழ்த்திரையுலகில் 1948 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “ஸ்ரீ ஆண்டாள்” என்கிற படத்தில் இவரது பாடல்கள் இடம்பெற்றன. THE MONK என்கிற பிரஞ்சு நாவலினைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இந்நாவலானது 1949 இல் பி.யூ.சின்னப்பா என்பவரைக் கதை நாயகனாகக் கொண்டு ‘கிருஷ்ண பக்தி’ எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியரான விக்டர் ஹியூகோவின் ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ என்னும் பெயரில் தமிழாக்கம் செய்தார். இந்நாவலானது 1950 இல் ‘ஏழை படும் பாடு’ என்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. தமிழ்த்திரைப்பட வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பாக ஓடிய படங்களுள் இது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மேலும், போஜன், மரகதம், பொன் வயல், சுதர்சனம் போன்ற படங்களிலும் சுத்தானந்தரின் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. ‘பொன்வயல்’ என்கிற படத்தில் இடம்பெற்ற ‘சிரிப்புத்தான் வருகதையா’ என்கிற சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடல்தான் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் தமிழ்த்திரை உலகிற்குப் பாடிய முதல் பாடல் ஆகும். ‘சுதர்சனம்’ என்கிற படத்தில் பி.யூ. சின்னப்பாவால் பாடப்பெற்றுப் புகழடைந்த,

“உன்னடியில் அன்பு வைத்தேன்,

கண்ண பரமாத்மா”¹⁶

என்கிற பாடல் சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றதாகும். ‘கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை’ என்னும் துப்பறியும் நாவலைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட, நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் - பத்மினி நடிப்பில் வெளிவந்த ‘மரகதம்’ என்கிற படத்தில் இடம் பெற்ற,

“மாலை மயங்குகின்ற நேரம் - பச்சை

மலை வளரும் அருவியோரம்”¹⁷

என்கிற அருமையான பாடலினை எழுதியவரும் கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியே ஆவார். ‘பார் மகளே பார்’ எனும் படத்தில் வரும்

“வெட்கமாய் இருக்குதடி இந்த வேலவர் செய்திடும்

வேலை இல்லா வேலை”¹⁸

எனும் பாடலும் சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றதாகும்.

ஆன்மீகப் பெரியோர்களைச் சந்தித்தல்:

இளமையில் இருந்தே அவரிடம் நிறைந்திருந்த ஆன்மீக ஈடுபாடு நாளாக நாளாக வளர்பிறையாய் வளர்ந்து முழுமை பெற்றது. எனவே, ஆன்ம தாகத்தால் இந்தியாவின் பல இடங்களுக்கும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். சித்தாருடர், ஞானசித்தர், மேஹர் பாபா, ஷிர்டி பாபா, சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள், அரவிந்த அன்னை, ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் என பல மகான்களை, ஞானிகளைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். இவர் சந்தித்தப் பெரியோர்கள்

எண்ணற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களுள் மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், திலகர், வ.உ.சி., கல்கி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். தனக்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தவர்கள் என,

**“பூரணச்சித்தர் ஐயர் புனிதமான ஞானசித்தர்
ஆரண ரமண சித்தர் அரவிந்த சித்தர் வாழ்க!
ஏரொளி சாயி, மேஹர், இமாலயச் சிவனார் வாழ்க!
பேரொளி சித்தர் நாமம் பேசிடு பெரிய நெஞ்சே”¹⁹**

எனப்படும் எண்மரைக் குறிப்பிடுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

சுத்தானந்தர் - ரமணமகரிஷி சந்திப்பு:

சுத்தானந்த பாரதியார் பி.வி.நரசிம்ம சுவாமிகள் என்பவரால் எழுதப்பெற்று ரமணர் பற்றிய நூலைப் படித்தது முதல் ரமணரைச் சந்திக்க ஆவல் கொண்டிருந்தார். அந்நிலையில் வ.வே.சு. ஐயர் ரமணரைப் பற்றிக் கூறிய செய்திகள் சுத்தானந்த பாரதியாரின் ஆவலினை மேலும் அதிகரித்தன. எனவே ஆன்மீகப் பயணமாக மைசூருக்குச் சென்றிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அங்கிருந்து திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார். திருவண்ணாமலையில் இருந்த பகவான் ரமணர் தவமிருந்த இடங்கள், குகைகளையெல்லாம் கண்டதும், சுத்தானந்த பாரதியார் இத்தனை காலமும் பயனின்றி வீணே கழிந்த தன் வாழ்நாளை எண்ணி நாணம் கொண்டார். ரமண மகரிஷியைச் சந்தித்த பொழுது ஏற்பட்ட அனுபவத்தை,

‘உடல், உயிர், மனம், அறிவு, இன்பம் ஆகிய ஐங்கோசங்களும் பூவின் இதழ்கள் போன்றன. இதய மலரில் புதிய பேரின்பத் தேன் ஊறியது. நான் என்ற வண்டு தேனுண்டது’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (சோதனையும் சாதனையும்:ப.357) பகவான் ரமணரோடு ஆசிரமத்தில் பல மாதங்கள் தங்கியிருந்து அவருடனே பல இடங்களுக்கும் பயணித்து பல ஐயங்களுக்கு ரமணர்வழி விடைபெற்றுத் தெளிந்து ‘ஸ்ரீ ரமண விஜயம்’ என்ற நூலைச் சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதினார். இந்நூலினைப் பற்றி,

“நான் தினக்குறிப்புகளில் பகவான் என்னுடன் பேசியது நான் கண்டது எல்லாவற்றையும் குறித்தேன். அந்தக் குறிப்புகளைக் கொண்டே ரமண விஜயம் எழுதினேன். அந்நூல் எழுதிய போது பகவான் என்னுள் உயிர்த்ததை உணர்ந்தேன். அதன் ஒவ்வொரு பக்கமும் ஸ்வானுபவத்தின் உணர்ச்சிப் பட்டயமேயாகும். நான் சுமார் 600 பெரியார் வரலாறுகளை எழுதினேன். ரமண விஜயம் போல் வேறெந்த நூலிலும் அவ்வளவு ஆவேசக்கனல் இல்லை. அதில் ரமணரின் சைதன்ய பிரகாசத்தை சித்தரித்திருக்கிறேன்” (சோதனையும் சாதனையும் ப.361) எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். பகவான் ரமணரால் சரிபார்க்கப் பெற்று வெளிவந்த இந்நூலே ரமணரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட முதல்நூல் ஆகும்.

அரவிந்தர்:

திருவண்ணாமலையிலிருந்து புதுச்சேரி வந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அங்கு அரவிந்தரையும் அன்னையையும் தரிசித்தார். அங்கு சுத்தானந்தர் யோகம் பயின்றதோடு, அரவிந்தரின் அன்புக்கும், அன்னையின் கருணைக்கும் உரியவரானார். நாள்தோறும் அவர்களைக் கண்டு பணிந்த பின்னே தனது வேலைகளைத் தொடங்கினார். அரவிந்த அன்னை இவருக்குத் தினமும் ஒரு மலரைக் கொடுத்து ஆசி வழங்கி வந்தார். வாழ்க்கைப் பலனைப் பெற்றதாகவும், அவர்களது அருளாசி தனக்கு முழுமையாகக் கிடைத்ததாகவும் சுத்தானந்தர் கருதினார். இவ்வாறு அரவிந்தரின் தேசவிடுதலைக்காகப் போரடிய பண்பும் அவரின் கர்மயோகமும் பெரிதும் கவர்ந்தமையால்,

“நெஞ்சினை யள்ளு கின்ற நிகரிலாக் கவிதை செய்தோன்,
அஞ்சறு சிங்கம் போலே ஆரிய நாடு பட்ட
வெஞ்சிறைப் பூட்டு டைக்க வீறுகொண் டெழுந்தான் மன்னோ,
செல்வமார் தொழிலை விட்டுத் தேசமுன் னேற்றத் திற்கே,
கல்வியை நல்கிப் பின்பு கனல்பெறும் எழுது கோலால்,
வல்பெறுந் தியாகி, வந்தே மாதரம், கர்ம யோகி
தொல்பெருந் தருமம் என்னும் சுதந்தரப் பேரி யார்த்தான்.”

எனப் புகழ்ந்துரைத்தார் சுத்தானந்தர். அந்நிலையில் 5-12-1950இல் அரவிந்தர் முக்தி அடைந்தார். அதன் பின் ஆரோவில் எனும் ஊர் உருவானது. அதில் 200 பேர் அயல்நாட்டார் சிறு குடில்களை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். அப்போது அன்னையும் காலமானார். அதன்பின் அங்கு தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்த சுத்தானந்தர் முதல் ஏழு ஆண்டுகளில் அரவிந்தரின் நூல்கள் அனைத்தையும் பயின்றார். பல நூல்களை மொழி பெயர்த்தார். அவர் கவிதைகளை வரிவரியாக ஆழ்ந்து படித்தார். அதைப்பற்றியெல்லாம் சுமார் 40 நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டார். அங்கு மௌனமும், நூல் எழுதுதல், படித்தல் என்று பொழுது போயிற்று. புதுவையில் இருந்த 25 ஆண்டுகளும் அவர் மௌன விரதம் பூண்டிருந்தார். முதல் பத்து ஆண்டுகளில் அரவிந்தரின் நூல்கள் அனைத்தையும் படித்துத் தேர்ந்தார். பின்னர் பற்பல நூல்களை எழுதினார். அரவிந்த ஆசிரமத்தில் தொடர்ந்து 25 ஆண்டுகளைக் கழித்தபின் அவர் புதுவையை விட்டு வெளியேறினார். அரவிந்தாசிரமத்தை விட்டு வெளியேறியதற்கு ‘கடவுள் ஆணை’ காரணம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (சோதனையும் சாதனையும் ப. 380 – 383)

காங்கிரசில் சுத்தானந்த பாரதியார்:

சுத்தானந்த பாரதியாருக்கு நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கு பெற வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் எற்பட்டது. அந்நிலையில் திருச்சியில் இருந்த காங்கிரசு அலுவலகம் சென்ற அவருக்கு கல்கியின் அறிமுகமும், டாக்டர் டி.எஸ்.எஸ்.ராஜனின் அறிமுகமும் கிடைத்தன. திருச்சியில் காந்தியைச் கண்டு அவருடன் பேசினார். உடன்

காந்தி சுத்தானந்த பாரதியாரை போராட்டத்தில் பங்குபெற அழைத்தார். அவரின் அழைப்பினை ஏற்ற சுத்தானந்தர் நாட்டு விடுதலைப் போராட்டம் குறித்து மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்தார். மேலும் சுத்தானந்தர் கரூரில் நடைபெற்ற கள்ளுக்கடை மறியலிலும் பங்குபெற்றார். அப்பொழுது கரூர் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்த நாமக்கல் ராமலிங்கம் பிள்ளையின் அறிமுகமும் தொடர்பும் கிடைத்தன. இவ்வாறு சுத்தானந்தர் தேசத்தின் விடுதலை நோக்கிய வேள்வியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் காங்கிரசில் பிளவு ஏற்பட்டது. காங்கிரசில் இருந்த பிளவு குறித்து மனம் வருந்தி சுத்தானந்தர் அதிலிருந்து விலகி சொந்த ஊரான சிவகங்கைக்கு வந்தார். தேவகோட்டையில் இருந்த பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். நாள்தோறும் ஆறு மணி நேரம் மட்டும் பேசுவதும், மற்ற நேரங்களில் மௌன விரதம் இருப்பதுமாக இருந்தார். விடுமுறை நாட்களில் முழுவதும் மௌனத்தினைக் கடைபிடித்தார். வ.வே.சு ஐயர் மீது சுத்தானந்தருக்கு இயல்பிலே பற்று இருந்து வந்தது. இதனை,

“வ.வே.சு. ஐயர் அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் தங்கள் நட்பை எனக்குத் தந்த வள்ளுவர் வாழ்க! குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்; எனது ஆசிரிய நண்பர் ஒருவர் ‘இதோ ஐயர் மொழிபெயர்ப்பு’ என்று தந்தார் படித்தேன். இதுதான் சரியான மொழி பெயர்ப்பு என்று என் முயற்சியை நிறுத்திக்கொண்டு தங்களை அறியலானேன். தங்களை அறியாதவர் இல்லை; இந்தியா பத்திரிகையில் தாங்கள் எழுதிய இலண்டன் கடிதங்களும் கரிபாஸ்டியும் எனது தேசாவேசத்திற்கு விறுவிறுப்பளித்தன; எனினும் எனது நண்பரான கோடிஸ்வர ஐயர் பி. ஜீ. சுந்தரம் ஐயர், வேங்கடராம சாஸ்திரியார், டி. வி சாஸ்திரியார் முதலியோர் தங்கள் அருமை பெருமைகளைப் பற்றிச் சொன்னபோது, இராமர் மகிமையைக் கேட்ட மாருதி போலானேன்! இவர்கள் அனைவரும் தங்களுடன் பழகியவர்கள்; அறிவும் திருவும் மிக்க கனவான்கள். ‘உங்களைக் கண்டால் ஐயர் விடமாட்டார்’ என்று சாஸ்திரியார் கூறுகிறார், அவரைக் கண்டால் நானும் விடமாட்டேன் என்று பதில் சொல்லி வருகிறேன். தங்களைக் கண்டு என் அந்தரங்கங்களைத் தாங்கள் அறியும் சுப தினம் சீக்கிரம் வரட்டும்” என்று ஆத்மசோதியில் குறிப்பிடுகிறார். (ஆத்மசோதி – 146)

சுத்தானந்தரின் ஆர்வத்திற்கேற்ப தேவகோட்டையில் பொது சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை வ.வே.சு. ஐயரிடமிருந்து பரத்வாஜ ஆசிரமத்துக்கு வருமாறு அழைப்பு வந்தது. சுத்தானந்தரும் செல்வதற்குத் தயாரானார். வ.வே.சு.ஐயர் ஒரு புரட்சிக்காரர். காங்கிரசின் தீவிரவாதப்பிரிவில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர். சுத்தானந்தர் அவரோடு இணைவதைச் சுத்தானந்தரின் குடும்பத்தினர் விரும்பவில்லை. எனவே வீட்டில் எதிர்ப்பு வலுத்தது.

“சில நண்பர்களைக் கொண்டு எனக்கு வீட்டில் புத்தி சொல்லச் சொன்னார்கள். ஒருவர் கண்டபடி திட்டினார். நான் மௌனமாக பொறுத்துக் கொண்டு என் வேலையைப்

பார்த்தேன். உலகுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் கழுதை விற்ற கந்தப்பன் கதைதான். அனைவரும் என்னை பைத்தியம் என்றனர். அது சரிதான் என்று நிரூபிப்பது போல நான் எனது தலைப்பாகையைக் கழற்றி எறிந்தேன். என் உடைமைகள், உடைகள் அனைத்தையும் தீயிட்டு எரித்தேன். நான் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதிகளில்

“பாரத சக்தி”யை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மற்ற நாவல்கள், நாடகங்கள் அனைத்தையும் தீயிட்டு எரித்தேன்.” (சோதனையும் சாதனையும் ப. 184)

என்ற வரிகள் சுத்தானந்தருக்கு தேசத்தின் மீதும் அதுதொடர்பான போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதின் மீதும் இருந்த தீவிரத்தை வெளிக்காட்டுவதாய் அமைகின்றன. இராமேஸ்வரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டுக்குச் சென்ற சுத்தானந்தர் மாநாடு முடிந்ததும் சேரன்மாதேவி சென்றார். சேரன்மாதேவியில் வ.வே.சு.ஐயர் நிறுவிய பரத்வாஜ் ஆசிரமத்திலும், அவரது பத்திரிகையான ‘பாலபாரதி’யிலும் பணியாற்றினார். அவரது தமிழார்வத்தையும், கவிதைத் திறத்தையும் வ.வே.சு.ஐயர் வெகுவாகப் பாராட்டினார். வ.வே.சு.ஐயரைப் பற்றிச் சுத்தானந்த பாரதியார், தான் எழுதிய கடிதமொன்றில்,

“வீரவிளக்கே! விக்ரமச் சிங்கமே! வ.வே.சுப்பரமணிய தீரனே! தீப்பொறி சிந்தும் சிங்கம் போலே, பாரததேவியின் பந்தனை தீர்க்க, வீறுகொண்டெழுந்த வித்தகா போற்றி அரியைக் குகையில் அதிரப் பொருதினே; மராடிமணிக்கு மகுடமாய் வந்தாய்! செந்தமிழ் சிவாஜி நீ செய்த செயல்கள் இதிகாசத்திற் கினியவை யாகும்! கனிதமிழின்ற கரிபால்டி நீயே! எம்படர்விழியை ஏய்த்துத் தனியாய்ப் புதுவை புகுந்தவுன் புகழையென் சொல்வேன்! புதுவையிலிருந்து நீ புரிந்த வீரம், சுந்தர வேள்விச் சுடரை வளர்த்தது; வள்ளுவர் குறளை, வரகவி கம்பனை, உலகம் அறியக் கலைவளர் செல்வா! என்னுளம் புகுந்த இனிய நண்பா! உன்னுடன் உள்ளம் ஒன்றி நின்று பொதுநல வேள்வி புரியும் வரத்தை இறைவன் அருளுக நிறைகலைவாணர் கூட்டையுடைத்துக் குயிலுனைக் காணப் படபடவென்று துடிசிறை யடித்தது வருகிறேன் மணியே வருகிறேன் வீரவிளக்கே! வெற்றியுனக்கே!” எனப் போற்றியுரைக்கின்றார், (ஆத்மசோதி:149) மேலும்

“சிங்க முகம், நீலமணிக் குன்று போல் திண்ணுடல்; புதிய வைரம்போல் உறுதியான அங்கங்கள்; கர்லாவும் பஸ்கியும் செய்து இறுகிய தசைகள்; செவ்வரி படர்ந்த கூர்விழிகள்; அடர்ந்த தாடி; வகுடெடுத்துஒழுங்காகச் சீவி விட்ட கேசம். அகன்ற மார்பு, பஞ்சகச்ச வேஷ்டி, மேலே கதர் துப்பட்டா, பிறைச்சந்தனத்தின் நடுவே குங்குமப் பொட்டு. அவரது கிண்கிணிக் குரலுடன் நாணப் புன்னகையும் சேர்ந்து என் உள்ளத்தில் அன்பு மின்சாரம் பாய்ச்சின” (சோதனையும் சாதனையும்,ப.195)

எனத் தன்னை வ.வே.சு. ஐயர் கவர்ந்ததனைக் குறிப்பிடுகிறார். சுத்தானந்த பாரதியார் அங்கிருந்த காலத்தில், வ.வே.சு.ஐயர் அருவியில் விழுந்து இறப்பதற்கு முதல்நாள் வ.வே.சு.ஐயர் தன் மகளுடன் கல்யாண அருவிக்குப் புறப்பட்ட காட்சியை, “சிங்கம் போன்ற முகம்; நெற்றி நிறைய விபூதி; அழகாகச் சீவி கழுத்தில் படிந்த கேசம்; நீண்டு வளர்ந்த தாடி - இரவும் பகலும் போல் கருப்பும் வெள்ளையும் காட்டுகிறது. வீரக்கனல் விழிகள்; நீர்க்காவி ஏறிய கதர் பஞ்சகச்சம்; மேலே பூப்போட்ட கதர் அங்கவஸ்திரம்; இறுகிப் புடைத்த தோளில், பை; அந்தி அழகெல்லாம் ஐயர் மேல் பொலிகிறது. மஞ்சள் வெயிலில் அவரது வீர வடிவம் தெரிகிறது. அந்தி மல்லிகைக் கொடிபோல் சுபத்திரா தவழ்கிறாள். நமஸ்காரம்.... என்றேன். அந்தோ! அதுதான் அவரது கடைசி சமஸ்காரமானதோ!” எனப் புலம்புகிறார். மேலும் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை,

“மறுநாள் அனந்தகிருஷ்ணய்யர் ஓடிவந்தார். வாருங்கள் என்று என்னை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அவர் விம்மி விம்மி அழுதார். ‘சுபத்ரா கால் தவறி அருவியில் விழுந்தாள். அவளை எடுக்க ஐயரும் குதித்தார். இதுகாறும் உடல் கிடைக்கவில்லை’ என்றார். என் தலை சுழன்றது. தமிழகம் சுழன்றது. உலகமே சுழன்றது.”

“கல்யாண அருவியை நோக்கி ஓடினேன். அப்போதுதான் ஐயரின் உடலை எடுத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள். பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. தாடி மீசையெல்லாம் முகம் முழுவதும் மீன்கள் கொத்தி விகாரப்படுத்தியிருந்தன. அழகான பெண் சுபத்ரை பிணமாகக் கிடக்கிறாள். மனைவி பாக்கியலட்சுமி அம்மாள் வந்தாள். அந்த சோகமயமான சூழ்நிலையை எப்படிச் சொல்வது. இறுதி கிரியைகள் முடித்து அந்த அம்மாள் தன் மகன் கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன் திருச்சிக்குச் சென்றாள்.” ஏனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்தர், மறுநாள் அந்த கல்யாண அருவிக்குப் போன சுத்தானந்தர் வ.வே.சு. ஐயர் மேல் பாடிய பாடல் அவர் மேல் இவர் கொண்டிருந்த பற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றது, அப்பாடல்,

“சிங்கம் போல் வீறுடையான், சேய்போல் வஞ்சமிலான்
தங்க மணிக்ரூரலான் சாவிற்கும் அஞ்சாதான்;
முனிபோல் முகமுடையான் முத்துநகையுடையான்
கனிபோல் மொழியுடையான் கண்ணிலினிக் காண்பேனோ?”

(சோதனையும் சாதனையும் ப. 231)

என்பதாகும்.

சுத்தானந்த பாரதியும் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையும்:

சுத்தானந்த பாரதியார் தூத்துக்குடியில் வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளையைச் சந்தித்தார். வ. உ. சியைப் பற்றி சுத்தானந்த பாரதியார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“உரம் பெற்ற வீர உள்ளம், கம்பீரமான கருமேனி, முரசம் போன்ற தமிழ்ப்பேச்சு, பேச்சுக்கேற்றபடி துடிக்கும் மீசை, வக்கீல் உடை, அன்பான மனம், புலமை நிரம்பிய சொல் - எல்லாம் என் மரியாதையை அதிகரிக்கச் செய்தன. ‘வீரச்சிதம்பரம் பிள்ளை’ என்ற பாட்டைப் பாடினேன்.” எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். (சோதனையும் சாதனையும் : ப. 339)

பாட்டைக் கேட்ட வ.உ.சி. “பாட்டு கம்பீரமாக இருந்தது. பாரதி கேட்டால் மகிழ்வார். ஸ்வயராஜ்யாவில் தங்கள் தலையங்கம் படித்தேன், நடையில் பழைய விறுவிறுப்பும் புதிய மறுமலர்ச்சியும் உள்ளன. ஆனால் எல்லாம் காந்தி மயமாக இருக்கிறது. திலகரும் உமது நண்பர்தானே?” என்றார் பிள்ளைவாள்.

அதற்கு சுத்தானந்தர், “திலகரிடமும் எனக்கு உள்ளன்புதான். அந்த மராட்டிய வீரம் தங்கள் தமிழ் மீசையில் துடிக்கிறதே. வெள்ளையரை விரட்டியடிக்க அவர் வீரம் பேசினார். தாங்கள் வெள்ளையன் வெட்கம்படி கப்பல் விட்டீர்கள். தங்கள் தியாகத்தை சுதந்திர பாரதம் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கும்” என்றேன்.

பிள்ளை சொன்னார், “நான் சிறையை விட்டு வெளிவந்தபோது எனக்கு மாலை சூட்டி வரவேற்க ஒரு தமிழன்கூட இல்லை. எண்ணெய்க்கடை வைத்துப் பிழைத்தேன். வறுமையில் வாடினேன். வாலஸ் துரை எனது சன்னத்தை மீட்டுத்தந்தார். அந்த நன்றிக்கே என் பிள்ளைக்கு வாலேசன் என்று பெயரிட்டேன். அதற்கொரு குறள்:

**“கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர் செய்த
ஒன்று நன்றுள்ளக் கெடும்”²⁰**

இன்று எனக்கு மாதம் முன்னூறு ரூபாய் தந்தால் இப்படியே அரசியல் மேடையில் குதிக்கிறேன். நான் ஒருவன் கிளம்பினால் போதும், நாட்டை உரிமைக்கு அழைத்துச் செல்வேன்” என்றார்.

“தங்கள் உணர்ச்சிதான், பாரதி வாணியாகப் பாடியது. தங்கள் பேச்சு, பாரதி பாட்டு, ஐயர் எழுத்து, சிவாவின் ஆவேசம் - இந்த நான்கும் தமிழுலகைத் தட்டி எழுப்பின. இன்று வகுப்புவாதம்தான் நாட்டைப் பிளக்கிறது” என்றேன். அதற்கு வ.உ.சி. சொன்னார், “என் குருநாதர் காலத்தில் வகுப்பு வாதமே கிடையாது. இன்று நாடு வகுப்புக் கந்தலாயிருக்கிறது. இந்து, முஸ்லீம், பார்ப்பான், அல்லான், வைதிக ஒத்துழையாமை, ஸ்வயராஜ்யக் கட்சி என்ற பிரிவெல்லாம் தற்கால அரசியல் ஊழலையே காட்டுகின்றன. எனக்கு மட்டும் வாய்ப்பளித்தால், தமிழரை ஒன்று சேர்ப்பேன். நாயக்கரும், நாயுடுவும், ஐயங்காரும், ஐயரும் என்னுடன் கைகோர்த்து நடக்கச் செய்வேன்” என்றார் எனத் தனக்கும் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளைக்குமான உரையாடலை விளக்குகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இவ் உரையாடல் இந்தியநாடு அன்றிருந்த நிலையினைத் தெற்றென விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது. (சோதனையும் சாதனையும் : ப. 339)

சமயமத சன்மார்க்கவாதி:

சுத்தானந்தர் மதப் பாகுபாடுகளை அகற்றியவர், எல்லா மதங்களும் அன்பினையே போதிக்கின்றன என்பதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவர். இந்து சமயத்தின் சைவப்பிரிவினைப் போற்றியவர் எனினும் பிற மதங்களைப் புறந்தள்ளியவர் இல்லை. பிற மதங்களின் நூல்களைப் முழுமையுமாகக் கற்றவர். சமண மதத்தின் தத்துவங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவர். கிறித்தவர்களின் புனித நூலான திருவிவிலியத்தையும் கற்று அறிந்தவர். இசுலாமியத் தத்துவங்களைக் அறிவதற்காக திருக்குர்ரானை முழுமையும் ஓதியவர். சுத்தானந்தர் தாம் இயற்றிய ‘பாரத சக்தி மகா காவியம்’ எனும் நூலில் இந்த சர்வமதக் கருத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கிறிஸ்தவ மதம் பற்றிய “கிறிஸ்து சாதனம்” எனும் கட்டுரையொன்றையும் எழுதியுள்ளார். கிருஸ்துவ மத நூலான பைபிளில் 25000 சொற்கள் உண்டு என்றும், இதை வைத்துக் கொண்டு பாதிரிமார்கள் அரிய தொண்டினை இயற்றுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பைபிள் உலகிலுள்ள 400 மொழிகளில் இருப்பதாகவும் தான் சென்ற நாடுகள் அனைத்திலும் பைபிள் படிக்கப்படுவதாகவும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவர் ‘புத்தர் கருணை’ எனும் சிறிய நூலொன்றை எழுதியிருக்கிறார்.

“எத்தனை பிரிவினைகள்!. எத்தனை மடங்களிங் கெத்தனை தடைகளிங்

கெத்தனை எதிர்க் கடைகள்

எத்தனை கொள்கைகள் எத்தனை கோலங்கள், எத்தனை மதப் பித்துகள்!

எத்தனை முக்குண விகாரங்கள்,

அத்தனையும் எண்ணவோ ரெண்ணும் உண்டோ? இத்தனையும்

அல்லா திருந்தபடி யென்றும்

இருந்திடும் ஒருமை தருவாய். இவ்வொருமை நிலையிலே இதயத் திருப்பதே

இயல்பாகு மின்ப நிலையே; !” (ஆத்மநாதம்: பா.30)

ஆனந்த சோதி அழகினைப்பாடும் சுத்தானந்தபாரதியார் அத்தகைய சோதியானது தனக்குத் தந்துதவிய சிறப்புக்களையெல்லாம் பட்டியலிடுகிறார். ஆனந்தசோதியானது சாதிமத பேதமே சாராத சமரசச் சன்மார்க்க ஒளிகாட்டியது. அமைதியாய் நாள்தோறும் யோகசாதனமாய்த் தழைத்திடச் சக்தி தந்தது. வேதம், கீதை, திருக்குறள், பைபிள் போன்றவை சுட்டி உணர்த்துகின்ற வித்தகர் அருட் செல்வத்தைத் தந்தது. கற்றலின் மூலம்பெற முடியாத ஞானமாகிய அறிவை உள்ளத்துள் வரச்செய்து உணர்வினை நெறிப்படுத்தியது. இதனை,

“சாதிமத பேதமே சாராத சமரசச் சன் மார்க்க ஒளிகாட்டினை;

சாந்தமாய் நாளெலாம் யோகசாதனமாய்த் தழைத்திடச் சக்தி தந்தாய்;

வேதமுங் கீதையும் குறளுடன் பைபிளும் வித்தகர் அருட் செல்வமும்

வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவ விளக்கமும்விளங்கு கலை வாழ்வு தந்தாய்;

ஓதியறியா அறிவை உள்ளே யுணர்த்தினை உலகிற் கதைத் தந்திட,

ஒளிவாக் களித்தனை யதுவே யெனக்கினி உயிர்த் துடிப் பாவ தாமே..
ஆதிமுதல் என்னுடன் யானாய் அமர்ந்திடும் அருளான அன்பு மயமே..
ஆதார கமலத்தின் மீதேறி விளையாடும் ஆனந்த ஜோதி யழகே!..”

(ஆத்மநாதம்:பா. 18)

என்ற பாடலானது விளக்கி நிற்கின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவனிடம் வேண்டி நிற்கும் பொழுது வினவும் செய்திகள் யாவும் அவர்தம் உள்ளத்தன் பின் வெளிப்பாடாய் அமைந்திருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. ஆதியான வேதமானது சொல்கின்ற அத்யாத்ம தீரமும் ஆனந்தமான வாழ்வும் ஆதிசங்கரரின் அறிவும் வேண்டும் என வேண்டுகின்றார், மேலும் திருநாவுக்கரசரின் இடையறாத பேரன்பும் கீதை காட்டகின்ற கர்மயோகமும் வேண்டும் என்று கேட்டு நிற்கின்றார். கிறிஸ்துவின் பொறுமையும் தன்யரின் பக்திப் பரவசமும் நபியின் உறுதியும் வள்ளாரின் பெரிய சம ரசமும் வேண்டும் என்றும் இரந்து நிற்கின்றார். பேய்மனம் அடங்க வேண்டும் என்றும் என்றும் பிரியாத சிவசக்திபோல் பெண்மையுடன் கூடிய பேரின்பமும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பதனுடன் கூடிய சன்மார்க்க சித்தியும் அமைதல் வேண்டும் என்று இறைவனைத் தொழுது நிற்கின்றார். சுத்தானந்தரின் இத்தகைய வேண்டுகோளானது அவரின் அனைத்து சமயங்களின் நல்லவற்றை ஏற்றிப்போற்றும் பண்புநிலையை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது. இதனை,

“ஆதி வேதஞ்சொலும் அத்யாத்ம தீரமும்
ஆனந்த வாழ்வும் வேண்டும்.
அரியசங் கர்சொலும் தன்னறிவு மிகவேண்டும்
அப்பர் சொலும் அன்பு வேண்டும்.
கீதைசொலும் நிஷ்காம்ய கர்மயோகம் வேண்டும்,
கிறிஸ்துவின் பொறுமை வேண்டும்,
கிருஷ்ணசை தன்யரின் பக்திபர வசம்வேண்டும்
கரீம்நபியின் உறுதி வேண்டும்
பேதமறு வள்ளலின் பெரிய சம ரசம்வேண்டும்,
பேய்மனம் அடங்க வேண்டும்;
பிரியாத சிவசக்தி போலாண்மை பெண்மையுடன்
பேரின்பம் உண்ண வேண்டும்;
சாதனம் தாஞ்சரியை கிரியை யோக ஞான
சன்மார்க்க சித்தி வேண்டும்,
தன்மயச் சின்மயப் பன்மயத் தெய்வமே,
சச்சிதா னந்த பரமே.” (ஆத்மநாதம் பா.71)

என்ற பாடலானது விளக்கி நிற்கின்றது.

தவவாழ்க்கை:

சுத்தானந்தர் தன் வாழ்வினைத் தவ வாழ்வாய்க் கட்டமைத்துக்கொண்டவர். ஆசை, பாசம், அகங்காரம், பொறாமை, மாயை என்னும் வலைகளுக்குள் அகப்படாவண்ணம் தவநிலையைப் போற்றி சிறப்பினை எய்தியவர். அதனைப் பல்வேறு இடங்களில் பதிவு செய்கிறார்.

“என் வாழ்க்கை முழுதும் தவயோகத்திற்கும் அருட்கவிதைக்குமே அர்ப்பணமானது. வேறெந்தத் துறையிலும் நான் என் சக்தியை வீணாக்க முடியாது.” (அரவிந்தர்: ப. 65)

தனது பாடலில் சந்தைக்கடைக் கூச்சலினைப்போல் கூச்சலிட்டு அலைகின்ற தன்மை சாந்தமாய் வாழவைத்த மோனகுருவினைப் போற்றியுரைக்கின்றார். அத்தகைய குருவானவரே எப்பொழுதும் தியானத்தில் இருக்கின்ற சிந்தையைத் தந்தவர் ஆவார். அதன்வழி உள்ளறிவு மேம்பட தனிமையிற் புலமை வெளிப்பட தியானத்தைக் கவிதையாய் வெளிப்படுத்த விந்தை மாந்தர்களை வெல்லும் சீர்மைபெற வைத்த குருவினைப் போற்றியுரைக்கின்றார்..இதன்மூலம் தவவாழ்வினையே தன்வாழ்வெனக் கொண்டு உயர்ந்தவர் சுத்தானந்தர் என்பது வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

“வைத்தாய் சந்தைக் கடைக் கூச்ச லில்லாது விலகியேசாந்தமாய் வாழ

வைத்தாய் சபைகனக சபையென சஹஸ்ரார மணிமன்றுசார்ந்தே தியானத்திலே”

(ஆத்மநாதம்: பா.90)

வெளிநாட்டுப் பயணம்:

1947 - சுதந்திர இந்தியாவிலேயே தான், மவுனம் கலைக்க முதன் முதலில் ரிஷி கேசத்தில், சிவானந்தர் முன்னிலையில், சுதந்திரச் சொற்பொழிவு செய்து அன்றிலிருந்து ஆன்மீகத் தேடற் பயணங்களை அதிகமாக்கினார். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆன்மீகம் மற்றும் அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சுற்றுப்பயணம் செய்த சுத்தானந்த பாரதியார் வெளிநாட்டுப் பயணங்களையும் மேற்கொண்டார். ஜெனிவா, பெர்லின் நகரங்களில் நடந்த உலக அமைதி மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டார். சோவியத் யூனியன், ஃப்ரான்ஸ், ஸ்விட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, டென்மார்க், ஹாலந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், சீனம், ஜப்பான், கொரியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, ஃபிலிப்பைன்ஸ், மலேஷியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை ஆகிய ஆசிய நாடுகளிலும், வட,தென் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும், ஆஸ்திரேலியாவிலும் சுற்றுப் பயணங்கள், சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்தன.

சுத்தானந்த பாரதியார் சென்ற நாடுகளிலெல்லாம் இவரது தோற்றமும், பேச்சும் அவர் மீது மக்கள் மதிப்பும் பக்தியும் கொள்ள வைத்தது. இந்து சமயத்தைப் பற்றி மட்டுமின்றி பிற சமயங்களையும் இவர் புகழ்ந்து பேசியதை மக்கள் பெரிதும் வரவேற்றனர். சுத்தானந்தர் தன் வெளிநாட்டுப் பயணங்களை நூல்களாக எழுதினார். ‘நான்

கண்ட ரஷ்யா' 'நான் கண்ட ஜப்பான்' என்பன போன்றன அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். இரஷ்யா, இலங்கை, மலாயா, தாய்லாந்து, ஜப்பான், பிரான்ஸ், லண்டன், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, தென்னாப்பிரிக்கா, இத்தாலி போன்றன சுத்தானந்தர் சென்று வந்த வெளிநாடுகள் ஆகும். ரஷ்ய சென்றிருந்த பொழுது மாஸ்கோவிலிருந்து 100 மைல் தொலைவில் இருந்த டால்ஸ்டாய் பண்ணையும், அவரது மாளிகையும் இவர் சென்று பார்த்தார். டால்ஸ்டாயின் வீட்டில் ஒரு நினைவகத்தைப் பார்த்ததுடன் அங்கு டால்ஸ்டாய் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தையும் கண்டார். அங்கு அமர்ந்து தியானமும் மேற்கொண்டார். அங்கிருந்து கொண்டு வடலூரிலுள்ள வள்ளலாரின் நினைவிடத்தையும் அவ்வாறு மாற்ற வேண்டுமென்று எனச் சிந்தித்தார். பின் லெனின்கிராட் சென்றார். அங்கிருந்த பள்ளிக்குச் சென்று மாணவன் ஒருவனிடம் 'நீ கடவுளை நம்புகிறாயா?' என வினவினார். அதற்கு அந்த மாணவன் 'ஆம் நான் நம்புகிறேன்' ஆனால் இது என் ஆசிரியருக்குத் தெரியக்கூடாது' என்று பதிலளிக்கிறான். இதனையும் சுத்தானந்தரே குறிப்பிடுகிறார்.

சுத்தானந்தர் இலங்கையில் மன்னாரில் இருந்து கதிர்காமம் வரை சென்ற போது சிறந்த வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. அனைத்து மதத்தினரும் அன்பு, பக்தி, நேர்மை இவற்றோடு ஒற்றுமையாக வாழ்வதை சுத்தானந்தர் கண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆறுமுக நாவலரின் சைவம், சுவாமி விபுலானந்தரின் சங்கத் தமிழ், பொலநருவாவில் புத்தர் காட்சியும், திரிகோணமலையின் கடற்கரையும், ச்கிரியா மலையின் மேல் சித்திரக் காட்சிகளும், சிங்கக் குகையும், அனுராதபுரத்தில் அசோகனின் மகள் சங்கமித்திரையால் நடப்பட்ட அரச மரம், புத்த நாகரிகச் சின்னங்கள் போன்றவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தாகக் குறிப்பிடுகிறார். கண்டியில் புத்தருடைய பல் இருப்பதைக் கண்டு தரிசனம் செய்தார். அங்கு இவர் 'சமயோக தர்மம்' எனும் தலைப்பில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியிருக்கிறார். இவர் நாவலப்பிட்டி, வதுளை, குவீன்ஸ்மேரி, கல்யோயா ஆகிய ஊர்களுக்குச் சென்றபோது கடுமையான மழை பெய்தபோதும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து இவர் பேச்சைக் கேட்டனர். வவுனியாவில் சுத்தானந்தர் இளைஞர் மன்றம் எனும் ஓர் அமைப்புச் செயல்பட்டு வந்தது.

சுத்தானந்தர் மலாயா செல்வதற்காக முதலில் சிங்கப்பூர் சென்று அங்கு நகரசபை மண்டபத்தில் மாபெரும் கூட்டத்தில் உரையாற்றினார். தலைப்பு 'சர்வமத சமரசம்' என்பதாகும். அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தமையால் ஆங்கிலத்தில் உரையாற்றினார். அங்குள்ள பத்திரிகைகள் இவரது பேச்சை விரிவாக வெளியிட்டிருந்தன. தமிழ் முரசு, மலாயா மெயில், தமிழ்நேசன், டைம்ஸ் ஆகிய பத்திரிகைகள் நாள்தோறும் இவரது பேச்சை வெளியிட்டன. கோலாலம்பூர் முதலான இடங்களிலும் இவரது பேச்சைக் கேட்க மக்கள் திரளாக வந்திருந்தனர். 1952ல் பிணங்கு (மலேசியா), அருள்தரு தண்ணீர்மலை தண்டாயுதபாணி ஆலயத்துக்கு வருகை தந்த யோகி சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் பாடி வழங்கிய பாடல்,

“தண்ணீர்மலை யப்பனே ! ... எனது

தாகம் தணிக்க உன்னை

மோகங் கொண்டு தொழுதேன்”

என்பதாகும். சுத்தானந்தர் தாய்லாந்தின் தலைநகர் பாங்காக்கிற்கு சென்றதும் அங்கு பரவியிருந்த இந்திய பண்பாடு, கலை போன்றவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பின் புத்தர் கோயில், ராமாயண சிற்பங்கள் போன்றவை இவருக்கு உள்ள எழுச்சியை உண்டு பண்ணியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சயாம் சங்கத்தில் இவர் கம்ப ராமாயண சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். மேலும் அங்கு இந்தியில் வேதம் குறித்த சொற்பொழிவொன்றையும் நிகழ்த்தினார். பின் வியட்நாமிலுள்ள சைகோனுக்கும் சென்றார். இப்படி தென்கிழக்கு ஆசியா முழுவதும் இவர் பயணம் செய்தார்.

ஜப்பானின் பயணம் இவருக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. சுத்தானந்தர் ‘ஆசியாவின் ஆற்றல் பெற்ற வீரத் திருநாடு ஜப்பான்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஜப்பானை தாய்விடு போல உணர்ந்தாதாய்க் குறிப்பிடுகிறார். யோகஹாமா துறைமுகம் பார்த்துவிட்டு அங்கு நடந்த உலக பௌத்த மகாநாட்டில் ஜென் புத்தம் எனும் தலைப்பில் ஒரு மணிநேரம் உரையாற்றினார். மேலும் டோக்கியோ பல்கலைக்கழகத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

பிரான்சின் பாரிசுக்குச் சென்றதும் அங்கு ஜோன் ஆஃப் ஆர்க் கையில் வைத்திருந்த வாளைக் கண்டு அதைக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாராம். ஈஃபிள் டவர் இவரைக் கவர்ந்த இடம். சுத்தானந்தருக்குப் பிரெஞ்சு மொழி நன்றாகத் தெரிவதுடன் அதில் கவிதைபாடும் ஆற்றலும் நிறையப்பெற்றவர். எனவே அங்கு பல ஃபிரெஞ்சு புலவர்களைக் கண்டு உரையாடினார்.

லண்டன் சென்று அங்கிருந்து ஷேக்ஸ்பியர் கிராமமான ஸ்டாட்ஃபோர்டு சென்று அங்கு ஷேக்ஸ்பியர் விழாவில் கலந்து கொண்டார். ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் சென்று வந்தார். ஜெர்மனி பயணம் பெர்லினில் உலக சமாதான மகாநாடு நடைபெற்றது. அதில் பங்குகொண்டு பேசினார். இவர் பேச்சுக்கு ஜெர்மானியர்கள் அடிக்கடி எழுந்து வாழ்த்து தெரிவிக்கும் விதமாக ஆர்ப்பரித்தனராம். இந்த நாடுகள் தவிர இவர் அமெரிக்கா, இத்தாலி, தென்னாப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று வந்தார்.

சுத்தானந்தரின் தென்னாப்பிரிக்கப் பயணத்தின் போது டர்பன், ஜோஹன்ஸ்பர்க், கேப்டவுன், கிம்பர்லி, ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள தமிழர்களிடையே பேசினார். அவர் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் தமிழர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து இவர் பேச்சைக் கேட்டனர். இவ்வாறு உலகநாடுகள் எல்லாம் சுற்றி வந்தது தனது குருவின் திருவருளாலே எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். (சோதனையும் சாதனையும், பக். 392 – 415)

“உலகைச் சுற்றி கடலிலும் தரையிலும் ககனத் திலும், உலகைக் கண்டனு பவம் பெற்றதும் காட்சிமிகு ரஸ்யா, கவின்பெறு சுசர்லாந்து, கடமையுணர் ஜப்பானியம், இடமகல் அமெரிக்க யந்திரச் செல்வமுடன் இங்கிலாந் தின் வாணிகம், எழில் மிக்க பிரான்சின் கலைவளம், இதாலியின் இன்னிசை வளங் கண்டதும், வடநாட்டு வேளாண்மை, கண்டதும் உடலெனும் ஊர் தியின் உள்ளத் திருந்து நீஉந்திய தனிக் கருணையே! உரிமைமிகு யோகச் சமாஜத்தின் உயிரான, ஓங்கார நாத குருவே!”

(ஆத்மநாதம் பா: 87)

தமிழ்ப் பற்று:

சுத்தானந்த பாரதியாருக்குத் திருக்குறள் மீதும், மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தின் மீதும், சங்க இலக்கியங்கள் மீதும், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் காவிய நயத்திலும் அபாரமான ஈடுபாடு, இவை அனைத்தும் அழியாப் பீடினைப் பெற்றவை என்பது இவர் கருத்து. அதைச் சொல்லும் போது,

“தேவர் குறளாட்டித், திருவாசகம் சூட்டி
முவர் தமிழ் ஓதி, நாலாயிரம் பாடி
தாவடங்களாக முச்சங்கத் தமிழணிந்து
காவிய மாமணியாம் கம்ப முடி கவிழ்த்து
தீவினை மாற்றும் திருமந்திரம் சொல்லி
ஆவியுருக்கும் அருட்பாவால் அர்ச்சித்துக்
கூவித் திருப்புகழைக் கூத்தாடித் தெண்டனிட்டு
தேவாதி தேவனருட் சேர்ந்திடுவோ மெம்பாவாய்” ²¹

என்கிறார்.

யோக சமாஜம்:

இளமையில் இருந்தே ஆன்மீக நாட்டமும் யோகம் போன்றவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் உலக நாடுகள் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்த பின் பூரண ஞானத்துடன் 1979ஆம் வருடம் சென்னை பள்ளிப்பட்டு ஸ்ரீராம் நகரில் தனது ‘யோக சமாஜம்’ என்கிற அமைப்பை நிறுவினார். அதில் அவருடைய சீடர்கள் சிலர் அவருடன் தங்கியிருந்தனர். தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தால் நிறுவப்பெற்ற ‘ராஜராஜன் விருது முதன்முதலாக இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது. இந்த விருதைப் பெற்ற முதல் தமிழறிஞர் இவர்தான். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தோன்றி அறிவித்த முதல் விருது இதுவேயாகும். இவ்விருது இவர் யோகசமாஜத்தில் இருந்த காலத்திலே வழங்கப்பட்டது.

சிவகங்கை – சோழபுரத்தில் பள்ளிக்கூடம்:

சென்னை அடையாறு யோக சமாஜத்தில் இருந்து கொண்டிருந்த சுத்தானந்தர் 1973இல் சிவகங்கை ராஜா உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த ஆர்.வேங்கடகிருஷ்ண ஐயருக்கு சிவகங்கை நகரையொட்டிய புறநகர் பகுதியில் ஓர் பள்ளிக்கூடம் தொடங்க வேண்டும், அதற்கு ஆகவேண்டிய செயலைத் தொடங்குங்கள் எனக் கடிதம் எழுதினார். மேலும் பள்ளி ஒரு அமைப்பின் சார்பில்தான் தொடங்க வேண்டுமென்பதால் ‘யோக சமாஜம்’ எனும் பெயரில் ஒரு அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. சிவகங்கை கம்பன் விழாவுக்கு வந்த யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் யோக சமாஜத்துக்கு ‘சுத்தானந்தா யோக சமாஜம்’ எனப் பெயரிட்டு பதிவு செய்யச் சொன்னார். அதன் பெயரில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள சோழபுரத்தில் பள்ளி தொடங்கப்பட்டது. சிவகங்கை ராஜா உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியராக இருந்த வெங்கடகிருஷ்ணன் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1-9-1979 அன்று பள்ளிக்கூடம் ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை தொடங்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டில் பத்தாவது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சென்னை அடையாறு யோக சமாஜத்தில் தங்கியிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் 1982 டிசம்பரில் சிவகங்கை சோழபுரத்துக்கு வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கினார். சுத்தானந்தரின் ONE GOD, ONE WORLD, AND ONE COSMIC RACE எனும் சித்தாந்தம் தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

சுவாமிஜி அந்த முதிர்ந்த வயதிலும் மறுபடி ரிஷிகேஷ், சிம்லா, ஐதராபாத், பாட்னா ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று வந்தார். 1990 பிப்ரவரியில் இவர் ஊர் திரும்பினார். தமிழையும் யோகத்தையும் தன் வாழ்வியல் பணியாகக் கொண்ட சுத்தானந்தர் 7-3-1990இல் தனது 93ஆம் வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். சுத்தானந்தரின் பூதவுடல் பள்ளி வளாகத்திலேயே சமாதி வைக்கப்பட்டு அங்கு ஓர் கோயில் எழுப்பப்பட்டது. அங்கு ஒரு ஆலயம் எழுப்பப்பட்டு அதிலொரு சிவலிங்கம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. சுத்தானந்த பாரதியாரின் சமாதி ஆலயம் இன்றளவும் மிகச்சிறப்பாக பராமரிக்கப்படுவதுடன் வழிபாடுகள் நடந்து வருகின்றன. அவரது பூதவுடல் மறைந்தாலும் தமிழில் அவர் படைத்த படைப்புக்கள் அனைத்தும் என்றென்றும் வாழ்ந்திருக்கும்.

சுத்தானந்தரின் செய்தி:

‘சமயோகம்’. அகவாழ்வு சிறந்திட யோகம். புறவாழ்வு சிறந்திட அறிவியல். யோகமும் அறிவியலும் மனித வாழ்வில் இணைந்து விட்டால் மானுடம் தெய்வ நிலை எய்தும்; மண்ணில் விண்ணரசு தோன்றும். இச்சமயோக வேள்விக்கென ‘யோக சமாஜம்’ தோன்றியது. வடலூரிலும், சென்னை அடையாறிலும், யோக சமாஜம் சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் நடந்தது.

படைப்புகள்:

சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றவை ஸ்ரீ அரவிந்த யோக தீபிகை, மொழிபெயர்ப்பு, பேரின்பம், ஞானி எம்ர்ஸன், நாவலர் பெருமான், உடலுறுதி, விஞ்ஞான மணிகள், யோக சித்தஅருட்செல்வம், கவிக் கனவுகள், கீர்த்தனாஞ்சலி, நவரஸ நடனாஞ்சலி, பாரத கீதம், தமிழ்க் கனல், ஆத்ம சோதனை, ஏழைபடும் பாடு, இளிச்சவாயன், அன்னை, இவளும் அவளும், நாகரிகப் பண்ணை, பகவத்கீதை, இல்லற ஒழுக்கம், பெரியவாள் கதை, அருட்பெருமான், சிவானந்த ஜோதி, இதுதான் உலகம், தயானந்த ஜோதி, பாப்பா பாட்டு, கலிமாவின் காதல், பொது நெறி, கல்விக்கதிர், தியான சாதனம், நாவலர் பெருமான், பாட்டாளி பாட்டு, சோதனையும் சாதனையும், ஆத்மநாதம், பாரதசக்தி மகாகவியம் என்ற தமிழ் நூல்கள் ஆகும்.

ஆத்மநாதம்:

இவரது படைப்புகளுள் ஆத்ம நாதம் என்பது பகவான் ரமண மஹரிஷிகள் கேட்டுச் சுவைத்தது ஆகும். திருவண்ணாமலை மேல் விருபாட்சி குகையில் கவியோகி நிட்டையிலிருந்து அருளப் பெற்றது. ஆத்மநாதத்தின் இரண்டாம் பகுதி குருநாதம் 1926ல் சுத்தயோக சமாஜம் கவியோகியின் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

பாரதசக்தி மகாகவியம்:

சுத்தானந்த பாரதியார் தனது மிகச்சிறந்த படைப்பான பாரதசக்தி மகாகாவியத்தை தன் வாழ்நாளின் பணியாக எண்ணிச் செய்தார்.இதனை,

“என்னைப் பற்றித் தங்கள் நண்பர் எழுதிய கடிதத்தில், நான் பாரதசக்தி மகாகாவியம் செய்துவருவதைக் குறித்திருக்கிறார், என்வாழ்வு முழுவதையும் அக்காவியமாக உருச் செய்திருக்கிறேன். ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்த வாக்கைக் கொண்டு அதன் சொல்லும் பொருளும் அமைந்துள்ளன என்பதைத் தங்களைப் போன்ற ரசிகரே உணர்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கவியும், தன்னையே உருக்கி வார்த்துக் காவியமாக்குகிறேன்; என் அனைத்தையும் ஆவியின் ஆர்வமெல்லாம் இக்காவியமாக உருக்கி வார்த்திருக்கிறேன். அதன் ஆரம்பப் பகுதிகளைத் தங்களுக்கு இத்துடன் பதிவுத் தபாலில் அனுப்புகிறேன். என் சார்பாக ஒரு நண்பரும் தங்களைக் காண்பார். அவர் மூலம் ஒரு நாடகமும் சில பாடல்களும் வரும். எல்லாம் மனம்போலப் பார்த்து என்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். மாசற்ற உள்ளங் கொண்ட தங்கள் ஆசியால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். நண்பர்மூலம், நம் நிலையப்பணிக்கு என்னலான காணிக்கை வரும்; தமிழ்த்தாயின் பெயரால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். என் காவியத்தை, வரகவி சி. சுப்பரமணிய பாரதியாரிடமும் காட்ட வேண்டும். அவர் ஆசியையும் ஆவலாக எதிர்பார்க்கிறேன். அன்பன், சுத்தானந்த பாரதி. (ஆத்மசோதி: 146) என சுத்தானந்த பாரதியாரால் வ.வே.சு ஐயருக்கு எழுதப்பெற்ற கடிதம் உணர்த்துகின்றது.

வ. வே.சு ஐயரிடம் இருந்து சுத்தானந்த பாரதியாருக்கு மிகச்சிறந்த பாராட்டுக் கிடைத்தது என்பதனை,

“தங்கள் அன்புரைகள் எனக்கு ஊக்கமும் தைரியமும் உற்சாகம் அளித்தன. நண்பர் தங்கள் காட்சியை ராமன் தாட்சிபோல் வருணித்தார்; பாரதசக்தி தங்களுக்கும் கவி பாரதியாருக்கும் மகிழ்ச்சியளித்தது; எனக்குத் தைரியம் அளித்தது. தங்கள் ஆசி பெற்ற பிறகு பேனாவிற்குப் புதிய வேகம் வந்துவிட்டது. இனிக் காவியம் முடிந்ததுபோலத்தான். இவ்வொரு காவியத்தை நான் நல்ல முறையில் நகாசு செய்து தமிழன்னைக்குச் சூட்டினலும் போதும். (ஆத்மசோதி – 147) என்ற சுத்தானந்த பாரதியாரின் பதில் கடிதம் உணர்த்தி நிற்கின்றது. மேலும் இக்காவியத்தைப் படித்த பாரதி, “பாரதசக்தியைப் பார்த்தோம்: நன்றாய் இருக்கிறது, கம்பீரமாய் இருக்கிறது என்று புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.”²²

சுத்தானந்த பாரதியாரல் எழுதப் பெற்ற ஆங்கில நூல்களாக, Sri Aurobindo, Integral Yoga, The Gospel of Perfect Life, Yogi Shuddhananda என்பன அமைகின்றன.

தமிழறிஞர்கள் சுத்தானந்த பாரதியைப் புகழ்ந்துரைத்தவை:

சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சமகாலத்து வாழ்ந்த தமிழ்ச் சான்றோர்களால் போற்றப்பெற்ற சிறப்பினைப் பெற்றவராவார். நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை இவரைப் பற்றியும் இவர்தம் தமிழ்ப்பணி பற்றியும்,

“தென்மொழியும் வடமொழியும் தெளியக் கற்றான்
திசைமொழியாம் ஆங்கிலத்தில் திறமை மிக்கான்
மென்மைமிகும் பிரெஞ்சுமொழி விரும்பிக் கொண்டான்
மேதினியில் இலக்கியத்தின் மேன்மை யுள்ள
பன்மொழிகள் பரிந்தொளிரும் சுத்தா னந்த
பாரதியார் மெய்ஞ்ஞானப் பண்பில் மிக்க
தன்மொழியே தலைசிறந்த மொழியா மென்று
தமிழுக்கே பணிபுரியும் தவசி யானான்”²³.

எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை,

“கண்டும் கனியும் கரும்பும் களியமுதும்
தண்டமிழில் கொண்டுதரும் தண்ணளியான் - மண்டுபுகழ்ப்
பண்டிதசுத் தானந்த பாரதிசெய் பாவிருந்தை
உண்டறியார் உண்டோ?”²⁴ .

“சிந்தை கனிந்திந்தச் சிறுகுடிலில் காட்சிதர
வந்தருள்சுத் தானந்த மாமுனியே - வந்தனங்கள்
ஆயிரம் செய்தேன், அரிய தமிழ்த்தெய்வக்
கோயில்நீ என்றுளம் கொண்டு.” ²⁵

எனச் சுத்தானந்த பாரதியாரின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பார். ரசிகமணி டி.கே.சி,
“சுவாமிகளுக்கு வாய்த்துள்ள கவித் திறமை அபாரமானது. உணர்ச்சி உள்ளத்தில்
ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் கவிதைச் சிறப்பு தமிழின்
முதுமைக்கும் இளமைக்கும் ஜீவநாடி போன்றது. தமிழர்கள் பாடிப்பாடி இதயம் கனிந்து
களிக்க வேண்டிய பாடல்கள்” ²⁶ எனச் சுத்தானந்த பாரதியாரின் கவிதைகள் தமிழின்
முதுமைக்கும் இளமைக்கும் ஜீவநாடியாய் விளங்கியதை எடுத்துரைக்கின்றார்.
மு.வரதராசனார் சுத்தானந்த பாரதியார் பாரதசக்தி மகாகவியம் படைத்தளித்த
அரும்பணியைச் சுட்டித் தம் கவித்திறத்தால் உயர்ந்து பொலிகின்றார் எனப்
போற்றியுரைக்கின்றார். இதனை,

“நற்றமிழ் துறவியாம் சுத்தானந்தர்
எம்மிடை யிருந்து எமக்காக வாழ்ந்து
கணக்கில் நாடகம் கவிதைகள் இசைநூல்
பாரத சக்தி பண்புறு மாகவி
காலத் தேர்முதல் அளவறு நூல்கள்
பலவும் படைத்தும் பல நாடு சென்று
புகழ்மணம் வீசப் பொலிகின்றாரே.” ²⁷

என்ற பாடலானது விளக்கியுரைக்கும்.

தொகுப்புரை:

- சுத்தானந்த பாரதியார் ஐடாதர் காமாட்சி தம்பதியின் நான்காவது குழந்தையாக 1897 மே 11இல் தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ள சிவகங்கையில் பிறந்தார். அவரின் இயற்பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியன் என்பதாகும். இவர் பின்னாளில் ‘யோக பிரம்மச்சாரி’ என்றும் ‘கவியோகி’ என்றும் போற்றப்பட்டார். அக்காலக் கவிதை உலகில் மிகச்சிறந்து விளங்கியவர். சிறந்த இலக்கியவாதி. ஆன்மீகவாதி. மகாத்மகாந்தி விரும்பிய ‘உலகமே ஒரு குடும்பம்’ என்பதே சுத்தானந்தரின் நோக்கமும் ஆகும்.இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடிய மாவீர்களுள் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். ‘சோதனையும் சாதனையும்’ எனும் நூலில் சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சுயசரிதையை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். ஆர்.வேங்கடகிருஷ்ண ஐயர் எழுதி வெளியிட்ட "Experiences of a pilgrim soul" எனும் வாழ்க்கை சரிதமும் இவர் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சிறுவயதில் தனது தந்தையிடம் தமிழ் கற்றார். ஐந்து வயதில் ரங்க ஐயங்கார் திண்ணைப் பள்ளியில் படித்தார். பின்னர் அரசர் பள்ளியில் படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். அதன்பின்னர் தெய்வசிகாமணிப்புலவர் என்பவரிடம் தமிழ் பயின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார் பன்மொழித் திறமை கொண்டவராய்த் திகழ்ந்தார். அவற்றுள் ஹிந்தி, ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் போன்ற மொழிகளில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், பைரன், டென்னிஸன், பிரௌனிங், வேட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, அரிஸ்டாடில், பிளேட்டோ, ஸ்காட், அன்னிபெசண்ட், இராமதீர்த்தர், விவேகானந்தர் ஆகியோருடைய நூல்களைக் கற்றார். திருக்குறளின்பால் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலானது 1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், வெளியிடப்பெற்றது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் விக்டர் ஹியூகோவால் எழுதப்பெற்ற ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ எனத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டார். பல அயல்நாட்டு அறிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். ‘பாலபாரதி’ ”சமரஸபோதினி” ‘சக்தி’ கோவிந்தன் வெளியிட்ட சக்தி போன்ற இதழ்களில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தமிழ்த்திரையுலகில் 1948 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “ஸ்ரீ ஆண்டாள்” என்கிற படத்தில் இவரது பாடல்கள் இடம் பெற்றன. THE MONK என்கிற பிரஞ்சு நாவலினைத் தமிழில் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இந்நாவலானது 1949 இல் பி.யூ. சின்னப்பா என்பவரைக் கதைநாயகனாகக் கொண்டு ‘கிருஷ்ண பக்தி’ எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியரான விக்டர் ஹியூகோவின் ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ என்னும் பெயரில் தமிழாக்கம்

செய்தார். இந்நாவலானது 1950 இல் ‘ஏழை படும் பாடு’ என்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. மேலும், போஜன், மரகதம், பொன் வயல், சுதர்சனம் போன்ற படங்களிலும் சுத்தானந்தரின் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. “உன்னடியில் அன்பு வைத்தேன், கண்ண பரமாத்மா” “மாலை மயங்குகின்ற நேரம், பச்சைமலை வளரும் அருவியோரம், ‘வெட்கமாய் இருக்குதடி இந்த வேலவர் செய்திடும்’, ‘வேலை இல்லா வேலை’ போன்றன இவருடைய புகழ்பெற்ற பாடல்கள் ஆகும். சுத்தானந்த பாரதியார் சித்தாரூடர், ஞானசித்தர், மேஹர் பாபா, ஷிர்டி பாபா, சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள், அரவிந்த அன்னை, ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் என பல மகான்களை, ஞானிகளைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். இவர் சந்தித்தப் பெரியோர்கள் எண்ணற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களுள் மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், திலகர், வ.உ.சி., கல்கி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். சோவியத் யூனியன், .:ப்ரான்ஸ், ஸ்விட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, டென்மார்க், ஹாலந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், சீனம், ஜப்பான், கொரியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, .:பிஜி, மலேஷியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை ஆகிய ஆசிய நாடுகளிலும், வட, தென் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும், ஆஸ்திரியாவிலும் இவர்தம் சுற்றுப் பயணங்கள், சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்தன. 1979ஆம் வருடம் சென்னை பள்ளிப்பட்டு ஸ்ரீராம் நகரில் தனது ‘யோக சமாஜம்’ என்கிற அமைப்பை நிறுவினார். தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தால் நிறுவப்பெற்ற ‘ராஜராஜன் விருது முதன்முதலாக இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது. சுத்தானந்தா யோக சமாஜம்’ என்ற பெயரிலான அறக்கட்டளையின் சார்பில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள சோழபுரத்தில் 01-09-1979 அன்று ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரையிலான பள்ளிக்கூடம் தொடங்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டில் பத்தாவது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழையும் யோகத்தையும் தன் வாழ்வியல் பணியாகக் கொண்ட சுத்தானந்தர் 7-3-1990இல் தனது 93ஆம் வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். சுத்தானந்தரின் பூதவுடல் பள்ளி வளாகத்திலேயே சமாதி வைக்கப்பட்டு. அங்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பப்பட்டு அதிலொரு சிவலிங்கம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றவை ஸ்ரீ அரவிந்த யோக தீபிகை, பேரின்பம், ஞானி எம்ர்ஸன், நாவலர் பெருமான், உடலுறுதி, விஞ்ஞான மணிகள், யோக சித்த அருட்செல்வம், கவிக் கனவுகள், கீர்த்தனாஞ்சலி, நவரஸ நடனாஞ்சலி, பாரத கீதம், தமிழ்க்கனல், ஆத்ம சோதனை, ஏழைபடும் பாடு, இளிச்சவாயன், அன்னை, இவளும் அவளும், நாகரிகப் பண்ணை, பகவத் கீதை, இல்லற ஒழுக்கம், பெரியவாள் கதை, அருட்பெருமான், சிவானந்த ஜோதி, இதுதான் உலகம், தயானந்த ஜோதி, பாப்பா பாட்டு, கலிமாவின் காதல், பொது நெறி, கல்விக்கதிர், தியான சாதனம், நாவலர் பெருமான், பாட்டாளி பாட்டு, சோதனையும் சாதனையும், ஆத்மநாதம், பாரதசக்தி மகாகவியம் என்ற தமிழ் நூல்கள் ஆகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. குறள்: 236
2. மேலது, பரிமேழலகர் உரை ப. 231
3. மதுரை: வரி.236 - 237
4. சுத்தானந்தம்: ப.80
5. மேலது,ப.78
6. கொன்றை வேந்தன் பா. 1
7. சச்சிதானந்தம் ப. 87
8. பாரதி,குயில் பாட்டு, குயிலின் காதல் கதை பா. வரி. 28 – 44
9. குறள்:02
10. Holy Kural - 1. The Praise of God 1: 2
11. குறள்: 969
12. Holy Kural - 2.4.2 HONOUR : 969
13. பாரதிதாசன், பத்திரிகை, பா.1: வரி. 7 - 8
14. மேலது, பா.2: வரி. 15 - 16
15. மேலது, பா:7: வரி. 55 -56
16. சுதர்சனம், திரைப்படப்பாடல், வெளியான ஆண்டு: 1951, தயாரிப்பு: ரோயல் டாக்கீஸ்
17. மரகதம், திரைப்படத்தின் பாடல், வெளியான ஆண்டு: 1959, தயாரிப்பு: எஸ்.எம்.ஸ்ரீ.ராமுலு நாயுடு
18. பார் மகளே பார் திரைப்படத்தின் பாடல்,வெளியான ஆண்டு:1967 தயாரிப்பு:வி.சி. சுப்புராமன் கஸ்தூரி பிலிம்ஸ்
19. சுத்தானந்தம்: ப.86
20. குறள்: 109
21. சுத்தானந்தம்: ப. 35

22. மேலது, ப. 22
23. நாமக்கல் கவிஞர், நாமக்கல் கவிஞர் கவிதைகள், யோகசமாஜக்குரு: பா. 2
24. கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, கவிமணி கவிதைகள்: பா. 1025
25. மேலது, 1028
26. மு.வரதராசனார், சுத்தானந்தம் ப. 23

சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமயச் சிந்தனைகள்

அறிமுகம்:

மனிதன் காலந்தோறும் சில நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையிலே இயங்கி வருகின்றான். மனிதனுக்கு அத்தகைய நம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்தும் காரணிகளுள் இன்றியமையாத ஒன்று சமயம் ஆகும். தொடக்கால மனிதன் இயற்கையைக் கண்டு அச்சம் கொண்டான். எனவே தன் அறிவிற்கும் ஆற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்டவை எனக் கருதியவற்றை வழிபடத் தொடங்கினான். கால வளர்ச்சியில் மனிதனின் தேவைகளும் வழிபாட்டிற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைந்தன. ஆதிச்சமூக வாழ்க்கை முறையில் இருந்து பண்பட்ட நாகரீகச் சமூகமாக மனித சமூகம் மாற்றம் பெறத் தொடங்கிய நிலையில் சமயமும் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது. அந்நிலையில் பல்வேறு சான்றோர்கள் தோன்றிச் சமயச் சிந்தனைகளை மக்களிடம் பரப்பத்தொடங்கினர். சமயமும் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம், இசுலாம், கிறித்தவம், சீக்கியம் என்பன போன்று பல்கி வளரத் தொடங்கின. இவ்வாறு சமயத்தின் பெயர்கள் வேறாக அமைந்த போதிலும் அனைத்துச் சமயங்களும் அன்பினையும் அறநெறியினையும் மக்களிடம் போதித்து மக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் வழியில் ஒன்றுபட்டு நின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்தின் வழிகளைப் பின்பற்றிய சான்றோர்கள் தம் சமயம் சார்ந்த கோட்பாடுகளை முன்வைத்து இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். தன் சமயக் கருத்துகளை முன்மொழிந்து இலக்கியங்களைப் படைத்தபோதும் பிற சமயத்தின் கருத்துகளையும் ஏற்றிப் போற்றியோரும் உண்டு. அத்தகையவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுத்தானந்த பாரதியார். ஆதிசங்கரரின் அத்தைவதக் கோட்பாட்டில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் பிற சமயத்தையும் வெறுத்தார் இல்லை. அவற்றின் கருத்துகளையும் தன் படைப்பின் வழி வெளிக்கொணர்ந்தார். அந்நிலையில் சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் காணப்படும் சமயச் சிந்தனைகளை ஆய்ந்து வெளிக் கொணர்வதாய் இவ்வியல் அமைகின்றது.

பக்தி

இறைவனிடம் காட்டும் உயர்ந்த அன்பும் ஆன்மாவானது இறைவனிடத்துக் கொள்ளும் உறவுமே பக்தி என்னும் பெயரால் சுட்டப்பெறும். மனிதன் தான் என்னும் அகந்தையை விடுத்து இவ்வுலக இயக்கமும் மனித வாழ்வியல் இயக்கமும் தனக்கும் மேற்பட்ட ஆற்றலாகிய இறையாற்றலாலே நடைபெறுகின்றது என்பதனை உணர்ந்து அதனை நோக்கிப் பயணப்படும் பக்குவத்தின் தொடர்ச்சியே பக்தி எனலாம். இதனுள் மனித அறிவும் அன்பும் செயலும் ஒன்றுபட்டு நின்றலும் அவை இறைப்பரம் பொருளையே சிந்தித்தலும் என்பதாகிய செயல்கள் இன்றியமையாததாகும். ஆண்டவனை அடைவதற்கு சான்றோர்கள் கண்ட வழிகள் எண்ணற்றவை. அவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்த வழி பக்தியே ஆகும். நான் என்னும் அகந்தைதான் இறைவனை மனிதன் கண்டு அனுபவிக்க

முடியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மற்ற எந்த மார்க்கத்தை கடைபிடித்தாலும் இவ்வகந்தை அழியாது. பக்தி ஒன்றினால்தான் அகந்தை அடியோடு அழியும் உலகப்பொருள்கள் மீதுள்ள பற்றுக்கள் எல்லாம் அகன்று இன்பம் பெருக வேண்டுமாயின் பக்தி மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு முதலிய மாற்றங்களுக்குட்பட்ட உடலுணர்வை ஒழித்து மனிதனை உண்மை மனிதனாக்குவது பக்தியே ஆகும்.

“இறைப்பொருளைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மனித மனம் முயல்கின்ற முயற்சியே பக்தியாகும்”¹ என்பார் அ.ச.ஞானசம்பந்தம். பக்தியினால் விளையும் பயன்களை,

“பக்தியினாலே-இந்தப்

பாரினி லெய்திடும் மேன்மைகள் கேளடி!

சித்தந் தெளியும்,-இங்கு

செய்கை யனைத்திலும் செம்மை பிறந்திடும்,

வித்தைகள் சேரும்,-நல்ல

வீர ருறவு கிடைக்கும்,மனத்திடைத்

தத்துவ முண்டாம்,நெஞ்சிற்

சஞ்சலம் நீங்கி உறுதி விளங்கிடும்”².

என விளக்கிடுவார் பாரதி. மேலும் கல்வி உள்ளிட்ட பயன்களும் சொல்லும் சொல் மறைச் சொல்லினைப் போன்று திறனுறும் வண்மையும் வந்தமையும் என்பார் பாரதி.

“கல்வி வளரும்,-பல

காரியங் கையுறும்,வீரிய மோங்கிடும்,

அல்ல லொழியும்,-நல்ல

ஆண்மை யுண்டாகும்,அறிவு தெளிந்திடும்,

சொல்லுவ தெல்லாம்-மறைச்

சொல்லினைப் போலப் பயனுள தாகும்,மெய்

வல்லமை தோன்றும்,-தெய்வ

வாழ்க்கையுற் றேயிங்கு வாழ்ந்திடலாம்”³

பக்தர் என்பவர்,

“தீய என்பன கனவிலும் நினைவிலாச் சிந்தைத்

தூய மாந்தர்”⁴

என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார். இத்தகைய பக்தியை மனித மனத்துள் தோன்றுவித்து மனிதர்களை அறநெறிப்படுத்தும் செயலைச் செய்வது சமயங்களே ஆகும்.

சமயம் - விளக்கம்:

“சமயம் என்ற சொல்லுக்கு காலம், தருணம், மதம், வேலை, உடன்படிக்கை, தீட்சை, மரபு என்ற எண் பொருட்களை அகராதி தருகின்றது.”⁵

“சமயம் என்பது தூய்மையான பொருள்களுடனும் நம்பிக்கையுடனும் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைந்த முறையும்”⁶ என இமைல் டர்க்கிம் விளக்குகிறார். அதுபோல் “பொருள்களைச் சுற்றியும் மனித உறவுகள் சுற்றியும் உருவாக்கப்பெறுவதே சமயம்”⁷ என்ற விளக்கத்தைச் சமூகவியல் அகராதி தருகின்றது

மேலும் “சமயம் என்பது கோட்பாடுகள், ஐதீகங்கள், ஒழுக்க நெறி, சமய நிறுவனங்கள், போதனைகள், மத அனுபவம் தரும் உந்தல்கள் அல்லது இயக்கப்பாட்டுயிர்ப்பு என்று ஆறு பரிணாமங்களைக் கொண்டுள்ளமையைச் சுட்டுகின்றது”⁸ என்றும் கூறுவர்.

இதன்மூலம் சமயம் என்பது சடங்குகள், இயற்கை இகந்த சக்திகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை அறியமுடிகிறது

சமயத் தோற்றம்

சமயத்தை தனி ஒருவர் தோற்றுவித்து இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஒரு சமூகமே ஓர் அமைப்பைச் சமயமென்று ஏற்படுத்தியது.இதனை,

“தனி ஒருவரால் அல்ல, பல்லறிவாளர்களால் மரபு வழியில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டது சமயம்”⁹ என்று அ.மு. பரமசிவானந்தம் குறிப்பிடுகின்றார்.

“இந்த மனித வாழ்க்கை என்பது நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலே இயங்கி வருகிறது.வலிமை மிக்க எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே இத்தகு நம்பிக்கை ஆகும். இத்தகு நம்பிக்கை கொண்டே சமய உலகம் செயல்படுகிறது. உலகில் சமயம் என்றைக்கு தோன்றியது என அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. ஆனாலும் தனக்கு மேல் தன் ஆற்றலுக்கு அப்பால் தன் செயல்களைத் தடுத்தும் திருத்தியும் வழிகாட்டும் ஒரு பொருள் உள்ளது என மனிதன் என்றைக்கு நம்பி உணரத் தொடங்கினானோ அன்றே சமயம் தோன்றி விட்டது எனலாம்”¹⁰

இயற்கையின் சீற்றங்களினாலும் ஆற்றல்களினாலும் ஏற்படும் நிகழ்வுகளைக் கண்ட ஆதிமனிதன் அச்சத்தின் காரணமாக அவற்றை வழிபடத் தொடங்கினான்.

“பழங்கால மக்கள் தங்களுக்கு மிகவும் தேவைப்படுகின்ற, பயன்படுத்துகின்ற இயற்கைப் பொருள்களாகிய தீ, ஞாயிறு, காற்று போன்றவற்றையே தெய்வங்களாகக் கொண்டு அவற்றைப் பயபக்தியுடன் வழிபட்டனர்”¹¹

என்று சமய தோற்றத்திற்குக் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் தருகிறது

“மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்தே சமயம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். மனிதன் தன் ஆற்றலுக்கு மேல் ஒன்றுண்டு என்று நம்பத் தொடங்கிய நாளிலேயே சமயம் தொடங்கிவிட்டது. ஆதிமனிதன் காற்று, மழைநீர், விண், தீ மண் ஆகிய இயற்கைகளை இறை என வழிபடத் தொடங்கினான். உணவு, உடை, உறைவிடம் மட்டும் வாழ்க்கைக்கு போதாதென்றும் மன அமைதி வேண்டும் என்றும் விரும்பினான். அன்பையும் நாடினான். மேலாக இன்பம் வேண்டும் எனத் துடித்தான். அதுவே இறையின்பமாகும். அதனை விளக்குவதே சமயம் என்றும் இச்சமயமே பல பெயர்களில் தோன்றி வளரலாயிற்று”¹² என்னும் பி. காமாட்சியின் கருத்தானது நோக்கற்பாலது. இவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற சமயங்கள் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம், இசுலாம், கிறித்தவம் எனப் பல்வேறு சமயங்களாகப் பல்கிப்பெருகிற்று. மனிதன் தனக்கு பிடித்தமான அல்லது தன் முன்னோர்களால் வழிபடப்பட்ட சமயத்தினைப் பின்பற்றத்தொடங்கினான். அவ்வடிப்படையில் சுத்தானந்த பாரதியார் சைவச்சார்புடைய யோகியாய் தன் வாழ்வினைக் கட்டமைத்துக் கொண்டவர் ஆவார். சைவசமயம் உணர்த்துகின்ற மார்க்கங்களுள் யோக மார்க்கத்தினைத் தன் வாழ்வின் நெறியாகப் பின்பற்றியவர் ஆவார் எனினும் அனைத்து சமயங்களின் சிறப்புகளையும் ஏற்றுப் போற்றியவர் ஆவார்.

அன்பே சிவம் என்னும் சைவம்:

இவ் உலகில் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இறையுணர்வுடன் கூடிய அறம் சார்ந்த சிந்தனை தேவைப்படுகின்றது. அத்தகைய சிந்தனையைப் பெறுவதற்கு மனிதன் ஏதேனும் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்து வாழ்வது என்பது இன்றியமையாததாகிறது. அந்நிலையில் வாழ்கின்ற பொழுதுதான் மனிதனின் வாழ்வு நிறைவுடையதாய் அமையும். இந்த உலகின் எந்தப் பகுதியில் வாழ்கின்ற மக்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் ஏதேனும் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்து அச்சமயத்தின் வழிபாட்டு முறையினைப் பின்பற்றுவார்களாக இருப்பார்கள். அந்நிலையில் சிவபெருமானை முழுமுதல் கடவுளாக கொண்டு தோன்றிய சமயம் “சைவ சமயம்” எனப்படும். இச்சமயம் உலகில் தோன்றிய சமயங்களுள் எல்லாம் பழமையானதாகும். இதனை,

”சிவனை வழிபடும் சைவமே மிகப் பழமையானது என மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா என்ற இடங்களில் காணக் கிடைத்த அகல்வாய் பொருள்களிலும் வேத ஆகம புராண இதிகாசங்களிலும் நன்கு தெரியலாம்”¹³ என்பதனால் அறியலாம்

“சைவம் என்பது சிவசம்பந்தம் உடையது எனப் பொருள்படும். அது உலக முதற் பொருளாகிய கடவுளை சிவம் எனத் தெளிந்து வழிபடும் நெறிக்குப் வழங்கிவருகிறது”¹⁴

“சைவம் என்பதற்கு சிவபெருமானை உயிர்கள் அடைந்து உய்வதற்குரிய வழிகளைக்காட்டும் சமயம் என்பது பொருளாகும். மேலும் சிவபெருமானை ஆன்மாக்கள் அடைந்து உய்வதற்கு உரிய பரிசுத்தம், அறிவு, அருள், முதலியவற்றை அங்கங்களாகக் கொண்டு பேரின்பத்தை தருவதாகிய சமயம் சைவ சமயம்”¹⁵ என ஆறுமுகநாவலர் குறிப்பிடுகின்றார்

“எல்லா பொருள்களையும் கடந்த நிலையிலும் எல்லாப் பொருட்களிலும் ஊடுருவியும் நிற்கும் பரம்பொருளையே சிவன் எனக் கூறினாலும் அப்பரம்பொருள் நம்மோடு தொடர்பு கொள்ள எடுத்துக்கொண்ட திருக்கோலமும் அத்திருக்கோலத்தைக் குறிக்கும் திருநாமமும் இங்குப் பரம்பொருளைச் சிவன் எனக் குறித்தற்குக் காரணமாகும். இத்திருக்கோலத்தின் வழியாகவும் திருநாமத்தின் வழியாகவும் பரம்பொருளோடு தொடர்பு கொண்டு வாழ்தலே சைவம் எனல் வேண்டும்”¹⁶ என்கிறார் ப.அருணாச்சலம்.

சைவசித்தாந்த கலைச்சொல்லகராதி “வேதத்தின் பொருளை உண்மையில் தெளிவுபட விளக்குவன சைவாகமங்கள். எனவே உண்மையில் சித்தாந்தம் என்றற்கு உரியது சைவ ஆகமப் பொருள் என்று கருதும் சமயம்”¹⁷ எனப் பொருள் தருகிறது

மனிதர்கள் தம்முடைய வாழ்வில் சுற்றத்தோடும் சமூகத்தோடும் பிற உயிர்களோடும் அன்புற்று வாழ்வதற்குச் சமயங்கள் வழிகாட்டுகின்றது. அவற்றுள் முதன்மையான சமயம் சைவசமயம் ஆகும். ஐசுவ சமயத்தின் கடவுளான சிவன் அன்பு வடிவானவன் எனப் போற்றப்படுகிறான். இதனை,

“அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”¹⁸

என்ற திருமந்திரப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. அன்போடு வணங்குபவர்க்கு அன்றிச் சிவனை அடைதல் இயலாது என்பதனை,

‘அன்போடு உருகி அகம் குழைவாருக்கு அன்றி
என்போல் மணியினை எய்த ஒண்ணாதே’¹⁹

என்ற திருமந்திரப் பாடலும் விளக்கி நிற்கும். சுத்தானந்த பாரதியாரும் திருவண்ணாமலையில் அமர்ந்து அருள்பாலிக்கும் ஆனந்த மோனவடிவிற்கு அன்பே ஆலயம் ஆகும் என்கிறார். மேலும் அன்பே உவமையாய், அன்பே உருவமாய், அன்பே வழிபாடாய், அன்பே ஆசாரமாய், அன்பே உடலாய், அன்பே உலகாய், அன்பே ஆனந்த பதவியாய், அன்பு மயமாய் அமைந்து பணிவார்களுக்கு அன்பு மயமான பொருளாய்

இறைவன் ஆனந்த மோன வடிவம் காட்டி அருள்பாலிப்பதாய் எடுத்துரைக்கின்றார்.
இதனை,

“அன்புமயம் அன்பே யுனக்குவமை, அன்பே யுனக்குருவம்,
அன்பே யுனக் காலயம்,
அன்பே யுனக்கு மலர், அன்பே நிவேத்தியமும்
அன்புவழி பாடு னக்கே.
அன்பே யுனக்காகும் ஆசார நியமமுள் ளன்பே எனக் கறநெறி,
அன்பே யெனக்குமதம்,
அன்பே யெனக்குசுகம், அன்பே யெனக்கு முக்தி,
அன்பே யெனக்குடலம்,
அன்பே யெனக்குயிருன்னன்பே யெனக் குலகெலாம். அன்பே யெனக்குவரம்,
அன்பே யருந்தவமுன்
அன்பே யனந்த பதவி, அன்பழகு டொங்கிநிறை
அன்பலை புரண்டோடும்
அன்புமய மான பொருளே ! அருள்பெருகு மறிவுவார் மருவுதிரு
மலைவளரும்
ஆனந்த மோன வடிவே!.” (ஆத்மநாதம்:பா.11)

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கும். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய சிந்தனையானது திருமூலர் உணர்த்திய அன்பே சிவம் என்கிற கோட்பாட்டினைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

சமயநெறி:

ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப்படும் மும்மலங்களால் பிணிக்கப்பட்ட உயிர்கள் அத்தகைய மும்மலங்களின் தொடர்பால் பிறவிகளை எடுக்கின்றன. அவ்வாறு பிறவி எடுக்கும் உயிரானது இன்பதுன்பங்களை அடைகின்றது. இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும் போது அதனின்றி விடுதலை பெற இறைவனின் அருளைப் பெறும் முயற்சியை மேற்கொள்கின்றது. அம் முயற்சியானது எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரே தன்மை உடையனவாய் அமைவதில்லை. உயிர்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப அவை மாற்றம் பெறுகின்றன. அத்தகைய முயற்சிகளே சமய நெறிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அத்தகு மரபில் சைவசமய நெறிகளைச் சைவ சித்தாந்த நூல்களும் திருமுறைகளும் எடுத்துரைக்கின்றன. அவை நான்கு வகைப்படும். அவை முறையே,

“சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திர மார்க்கம்
தாசமார்க்கம் என்றும் சங்கரனை அடையும்
நன்மார்க்கம் நாள்தான் ஞானயோகம்
நற்கிரியா சரியையென நவிறுவதும் செய்வீர்”²⁰

என்பதாகும். அவை முறையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகும். இவற்றுள் சரியை முதலிய மூன்றும் ஞானத்திற்கான வழி: ஞானம் வீட்டிற்கு வழி: சைவசமயம் சரியை முதலான வழிகளில் வீடுபேறு அடைவதற்கு வழி வகுக்கின்றது. மேலும் உறவு நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தாச மார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்ற நான்கு வழிமுறைகளும் சைவ சித்தாந்தத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“விரும்பும் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்

அரும்புமலர் காய்கன் யன்றோ பராபரமே”²¹ என்பார் தாயுமானவர்

“பக்தர் சரிதை படுவோர் கிரியையோர்

அத்தகு தொண்டர் அருள்தேத்தாகுவர்

சுத்த இயமாத்ரி சாதகர் தூயோகர்

சித்தர் சிவஞானம் சென்றெய்துவார்களே”²²

என்பது திருமந்திரம். சரியை நெறியில் செல்வர் ‘பக்தர்’ என்று அழைக்கப்படுவர். கிரியை நெறியில் செல்வோர் ‘தொண்டர்’ எனப்படுவர். இயமம் முதலிய அட்டாங்க யோகம் உணர்ந்து அதன் வழியில் நிற்போர் ‘சிவயோகியர்’ எனப்படுவர். சிவனை மறவாத சிந்தையை உடையவர் ‘சிவஞானி’ என்று குறிக்கப்படுவர்.

சரியை நெறி:

சரியை என்பதற்கு ‘ஒழுக்கம்’ என்பது பொருளாகும். சைவ சமயிகள் முதலில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஒழுகலாறு சரியை ஆகும்.

“சிவபெருமானது உருவத் திருமேனியை மட்டும் உணர்ந்து அதனைப் புறத் தொழிலால் மட்டும் வழிபடுதல் ஆகும். திருக்கோயில் சென்று அங்கு அலகு இடுதல், மெழுகுதல், விளக்கு ஏற்றுதல், மாலை கட்டிக் கொடுத்தல், தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தாடுதல், பாடுதல் முதலியன சரியை ஆகும் எனச் சரியைக்கு விளக்கம் தருகிறது சைவசித்தாந்த கலைச்சொல் அகராதி”

சரியை என்னும் இந்நெறியினைத் திருமூலர்,

“நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்

தேடித் திரிந்து சிவபெருமான் என்று

பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்

கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாக் கொள்வனே”²³

எனக் குறிப்பார்.

கிரியை நெறி:

சைவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் செம்பொன் திருமேனியை முன்னிறுத்தி அன்பால் உருகி வழிபட்டு அடைக்கலமாவதும் தொண்டுகள் செய்வதும் நோன்பிருப்பதும் ‘கிரியை’ எனப்படும். சிவபெருமான் அருவருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத்தின் சிறப்புணர்ந்து அப்பெருமானை மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றினாலும் அகத்திலும் புறத்திலும் வழிபடுதல் இம்மரபு ஆகும். இலிங்கத் திருமேனியை எழுந்தருவித்து நறுமலர், நறுமணப் புகை, திருவமுது, திருமஞ்சனம் முதலிய வழிபாட்டுப் பொருளைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆகம விதிப்படி மெய்யன்போடு அர்ச்சனை செய்து தியானித்து வழிபடுவதாகும்.

“பத்துத் திசையும் பரம் ஒரு தெய்வம் உண்டு

எத்திக்கு இவர் இல்லை என்ப அமலர்க்

கொத்துத் திருவடி நீழல் சரண் எனத்

தத்தும் வினைக்கடல் சாராது காணுமே”²⁴

என்று கிரியையால் ஒருவன் பத்துத் திசையிலும் நிறைந்துள்ள இறைவனைப் பாடிப் போற்றுதலைக் குறிப்பார் திருமூலர். இதனோடு

“பூமாலை புனைந்து ஏத்திப் புகழ்ந்து பாடி” ²⁵ என நாவுக்கரசர் கூறுவதையும் ஒப்பு நோக்கலாம்.

யோகநெறி:

இறைவன் அகக்காட்சியில் ஒளிவடிவாய்த் தோன்றும் நிலை யோக நெறியாளர்களுக்கு உரியதாகும். தவ நிலையில் புலனறிவு கடந்த உயிரொளியானது இறையொளியோடு கூடலே யோகம் ஆகும். வேர்நிலையாம் மூலாதாரத்தில் இருந்து புறப்படும் உயிரொலி, குண்டலினி ஆற்றலால் தலைமேல் சென்று மேலே சென்று பன்னிரெண்டாம் நிலையில் உள்ள (துவாதசாந்தம்) சிவ ஒளியுடன் கூடி ஒளியமுதம் சுவைக்கும்.

“மூலாதாரத்தில் உள்ள குண்டலினியோடு கூடிய பிராணனைத் துவாத சாந்தத்தில் விளங்கும் சிவத்துடன் சேர்த்துப் பொருந்தி இருத்தல் யோகமாகும். இவ்வாறு சேர்த்து தியானம் செய்தால் ஒளி திகழும்” ²⁶ என அ.மாணிக்கம் குறிப்பிடுகிறார்.

யோகம் அட்டாங்க யோகமாய் திருமந்திரத்தின் மூன்றாம் தந்திரத்தில் மிக விளக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாம் தந்திரத்தில் இறைவனை யோகத்தால் அடைதல் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறைவனது அருவத்திருமேனியை உணரும் பக்குவத்தைப் பெற்று அகத்தொழிலால் மட்டும் வழிபடுதல் யோகம் எனப்படும். புறத்தே பரந்து செல்லும் மனத்தை அப்படிச்

செல்லாதவாறு அடக்கி, அகத்தே நிறுத்தி ஒளி வடிவிலான இறைவனோடு ஒன்றிச் செய்தாலே யோகம் ஆகும்.

“கிரியை முதிர முதிர ஆன்மாவின்கண் நிகழும் பக்குவ விசேடத்தால் அதன் உணர்வு முறுகிச் செல்லும். அப்பொழுது அதி சுக்குமமாகிய அருவத் திருமேனியை ஆகமங்களில் சொல்லிய முறைப்படி வழிபடுதல்”²⁷ என அகராதி குறிப்பிடுகிறது,

திருமூலர் முதலில் ஆசிரியர் அருளிய அருமறை வழியே நின்று அசுத்தவமாகிய யோகத்தில் பொருந்த வேண்டும் எனவும் பசு முதலியவற்றை கட்டும் தறி மாறுதலின்றி இருத்தல் போல் தம் உடம்பை அசையாமல் இருத்தல் வேண்டும் எனவும் தினவு முதலியன உடம்பில் தோன்றினும் சொறியாமலும், காற்று, மழை, மின்னல், இடி முதலியன உடம்பில் மோதினும் அசையாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்றும் இவ்வாறு கருதிய குறியாம் சிவத்தை அறிவார்க்கு சிவனருளால் அச்சிவத்துடன் கூடலாம் என்றும் குறிப்பிடுவார். இதனை,

“நெறிவழியே சென்று நேர்மையில் ஒன்றித்
தறிஇருந்தாற் போலத் தம்மை இருத்திச்
சொறியினும் தாக்கினும் துண்என்று உணராக்
குறிஅறிவாளர்க்குக் கூடலு மாமே”²⁸

என்பதால் அறியலாம்.

சீவனுக்குள் சிவமணம் பூத்தமையையும் யோக உணர்வினார்க்குச் சிவம் அணைவதால் சீவன் ஒளிபெற்று திகழ்வதையும் திருமூலர் குறிப்பிடுவார்.

“பூவினுள் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது”²⁹

என்று மலர் மலர்வதற்கு முன்னே மணம் பெற்றிருத்தல் போல சிவமணம் சீவனில் உள்ளமையை உணர்த்துகிறார். சுத்தானந்த பாரதியார் இந்நான்கு வகை மார்க்கங்களுள் யோக மார்க்கத்தினைத் தன்னுடைய படைப்புகளில் வலியுறுத்தி உரைக்கின்றார். எனினும் சுத்தானந்தரால் போற்றியுரைக்கப்படும் யோகநெறி பக்தி யோகம், கர்ம யோகம், ராஜ யோகம், ஞான யோகம், ஆத்ம யோகம் என்பனவற்றை எடுத்துரைப்பதாய் அமைகின்றது. இவற்றுள் பக்தி யோகம் என்பது இறைவனை அடையக் கூடிய நான்கு யோக வழிமுறைகளில் ஒன்றாகும். “இந்த பக்தி யோகம் குறித்து பகவான் கிருஷ்ணர், பகவத் கீதையில் அருச்சுனனுக்கு விளக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார். பக்தியோகம் என்பது ஐந்து வகையான சாதனங்களின் தொகுப்பாகும். பக்தன் தனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, இறைவன் மீது பக்தி செலுத்துதல் என்பது காம்ய பக்தியாகும் எனப்படும். பக்தன் தனது நன்மைக்கு அன்றி உலக நன்மைக்காக, இறைவன் மீது

செய்யும் பக்திக்கு நிஷ்காமய பக்தி என்று பெயர், பக்தன் பெயர், உருவத்துடன் கூடிய இறைவனை மனதில் நிலைநிறுத்தி செய்யும் தியானத்தை சகுண பிரம்ம உபாசனை எனப். பக்தன் பெயர், உருவம் அற்ற பிரம்மத்தை மனதில் நிலைநிறுத்தி செய்யும் தியானமாகிய பக்தியை நிர்குண உபாசனை என்று அழைப்பர். பக்தன் தனது குரு மற்றும் வேதாந்த சாத்திரங்களின் துணை கொண்டு, வேதாந்த அறிவினால் பிரம்மத்தை அடையும் ஞானத்திற்கு ஞானயோக பக்தி என்று பெயர், இந்த பக்தி பராபக்தி என்றும் அழைக்கப்படும். கர்ம யோகம் என்பது கர்மம் + யோகம் எனும் சொற்களின் சேர்க்கையே ஆகும். மனம், மெய் வாக்கினால் செய்யும் செயல்களே கர்மம் எனப்படும். யோகம் என்பதற்குச் சாதனை என்று பொருள். ஒரு செயலை வெறும் செயலாக மட்டுமே செய்யும் போது, அச்செயல் மனதில் வேண்டுதல், வேண்டாமையைத் தோற்றுவித்துத் துயரத்தில் ஆழ்த்துகிறது. அதே செயலை கர்ம யோக சாதனையாக நினைத்து செய்யும் போது மனதில் ஏற்படும் வேண்டுதல், வேண்டாமையை நீக்கி, மனதில் அமைதி உண்டாக்குகிறது. ஹடயோகம் என்பதனுள் 'ஹ' என்பது இட கலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சுவாசத்தையும், 'ட' என்பது பிங்கலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சுவாசத்தையும் குறிக்கும். ஒரு தெய்வத்துக்கு உரிய நாமத்தை முறையாக, குருவிடம் இருந்து அருளப்பெற்று அவர் காட்டிய வழியில் உச்சரிப்பது 'மந்திர செபம்'. எனப்படும். ஞான யோகம் என்பது ஞானமும் யோகமும் ஒன்று சேர்தலே ஆகும். ஞானம் என்பது தன்னைப் பற்றிய அறிவை அடையும் முயற்சியாகும். யோகம் எனும் சொல்லுக்கு, சாதனம் அல்லது கருவி என்பது பொருள். எனவே ஞானம் எனும் சாதனையை அடைய யோகம் எனும் கருவி இன்றியமையாததாகும். இந்த ஞான சாதனம் ஞானம் அடைவதையே இலக்காகக் கொண்டதாகும். இவ்வாறு தன்னைப் பற்றிய ஞானம் அடைவதில் தன்னில் நிலைபெற்று இருக்கின்ற ஆன்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தை அடைதலே ஆத்ம ஞானம் ஆகும். இந்த சீவாத்மா ஆத்ம ஞானத்தை அடைய ஞானயோகமே சிறந்த வழியாகும். ஆத்ம ஞானம் எனும் பிரம்ம ஞானத்தை அடைந்தவனை உலகில் உள்ள இன்ப துன்பங்கள் பாதிக்காது. இன்பம் கண்டு அவன் மகிழ்வதும் இல்லை. துன்பம் கண்டு அவன் வருந்துவதும் இல்லை. இவ்வாறு குறிக்கப்படும் யோக நிலைகளுக்கு விளக்கம் தருவார் சுத்தானந்த பாரதியார். இறைவனின் புகழினைப் பாடி அன்பு செய்தலே 'பக்தி யோகம்' எனப்படும். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' எனப் பணி செய்தல் 'கர்மயோகம்' ஆகும். உயிர்க்குரிய கடமைகளை குறைவில்லாமல் இயற்றல் 'ஹடயோகம்' ஆகும். நெஞ்சத்தின் துடிப்பினையெல்லாம் ஒம்சக்தி என உணர்தலே 'செபயோகம்' எனப்படும். தனக்குள் எவ்விதத் திரிபும் அற்று இருப்பது 'ஞானயோகம்' எனப்படும். பிற உயிர்களின் மகிழ்ச்சியிலே தன் மகிழ்ச்சியினை அறிதல் 'ஆத்மயோகம்' எனப்படும் என்று யோகங்களுக்கு விளக்கம் தருவதுடன் அத்தகைய யோக நிலையை ஒவ்வொரு உயிரும் பெறல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார்³⁰.

“ஆருயிர் வடிவாம் உனைப்பாடி யனுதினமும்
 அன்புசெயல் பக்தி யோகம்
 அருளாடு முலகா லயப்பணி பரா வலென்
 ஆர்வமுறு கர்ம யோகம்
 நேருயிர்க் கடமைகளை நிறைவாய் இயற்றலே
 நிசமான ஹட யோகமாம்
 நெஞ்சத் துடிப்பெலாம் ஒம்சுத்த சக்தியென
 நிகழலே ஜப யோகமாம்
 தேருயிர்க் குயிரான வேரிலே ஊன்றுந்த
 தியானமே ராஜ யோகம்
 திரிபறத் தன்னுளே தான யிருப்பதே
 திறமான ஞான யோகம்
 ஒருயிர் மகிழ்ந்திடினும் என்னுயிர் மகிழ்ந்திடும்
 ஒருமையே ஆத்ம யோகம்
 ஒம்சுத்த சக்தியோ கந்தரு சமாஜத்தில்
 ஒளிரான்ம நேய குருவே” (ஆத்மநாதம்: பா. 78)

ஞான நெறி:

உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்னும் மூன்றையும் கடந்து அறிவே வடிவாய் அமைந்திருக்கும் இறைவனின் உண்மை இயல்பை அறிந்து அன்பு செய்யும் அறிவு வழிபாடே ஞானம் எனப்படும். அதாவது தெய்வ நூல்களை எல்லாம் கற்றல், கேட்டல், அதன்மேல் சிந்தித்தல், தெளிதல், உணர்தல் ஆகியவற்றைச் செய்து எந்த நேரமும் மனதில் மானசீகமாக வழிபடுவது ஞான நெறி எனப்படும். இதனைத் திருமூலர்,

“ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
 ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
 ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
 ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே”³¹

என்ற திருமந்திரத்தின் வழி விளக்குகிறார்.

சிவஞானிகளுக்குரிய பண்புகள் நான்காம். அவை முறையே ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்பனவாகும். ஞானத்தில் ஞானம் என்பது யான், எனது என்னும் செருக்கறுத்தல், ஞானத்தில் யோகம் என்பது முப்பத்தாறு தத்துவமும் கடந்த அருள் வெளியில் காணும் சிவஒளி, ஞானத்தில் கிரியை என்பது திருவடிப் பேற்றினை நாடல், ஞானத்தில் சரியை என்பது திருவடிப் பேற்றினை ஞானச்செல்வர் கூற நன்கு கேட்டால் ஆகும். இதனைச் சைவசித்தாந்தம் கேட்டல்,

சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. ஞானம் நான்கு படிநிலையாய்ப் பெருகி அந்த நான்கும் முறையே ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் எனப்படும் என்றும் கூறுகிறது. திருவாவடுறை இரண்டாவது திருமந்திர மாநாட்டில் சுப்ரமணிய பிள்ளையவர்கள்,

“திருவருள் பெறுவதற்கு நான்கு மார்க்கத்தை எல்லையாக ,அமைத்தார்கள். சரியை முதற்படி, கிரியை இரண்டாம் படி, யோகம் மூன்றாம் படி, ஞானம் நான்காம் படி, இந்நான்கையும் கடந்து கிடைப்பது முக்தி என்றும் கூறினார். ஆண்டவன் திருவருள் கிடைக்கும்”³² என்று குறிப்பிடுவார். உயிர் தன்னை அறிதல் ஆன்ம தரிசனம், உயிர் பராசக்தியை அறிதல் சிவதரிசனம், உயிர் இடையறாத பக்தியில் நிற்பதல் சிவயோகம், உயிர் குரு மண்டலத்தில் அழுந்தல் சிவயோகம். உயிர் ஞானநிலை அடைய சரியை கிரியை யோகங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. சுத்தானந்தர் சரியை, கிரியை, யோக, ஞான நெறிகளைப் பின்பற்றி மானுட பிறப்பினின்று உய்தி பெறவேண்டும் என்கிறார்.

“ -----பிரியாத சிவசக்தி

போலாண்மை பெண்மை யுடன்

பேரின்பம் உண்ண வேண்டும்; சாதனம் தாஞ்சரியை

கிரியை யோக ஞான

சன்மார்க்க சித்தி வேண்டும், தன்மயச் சின்மயப்

பன்மயத் தெய்வமே,சச்சிதா னந்தபரமே” (ஆத்மநாதம்: பா:71)

நால்வகை மார்க்கங்கள்:

இறைவனை அடைவதற்கு உரிய வழிகளைச் சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், தாசமார்க்கம் என நான்காக குறிப்பிடுகிறது சைவசித்தாந்தம்.

தாத மார்க்கம்:

கைமாறு கருதாமல் மனம், மொழி, மெய்களை இறைவனுக்கு அடிமை ஆக்கி அவன் திருக்கோயிலில் திருப்பணி செய்தல் தாத மார்க்கம் எனப்படும். திருநாவுக்கரசர் இந்நெறியில் நின்று இறைவனை அடைந்தவர் ஆவார்.

“தாத மார்க்கம் சாற்றில் சங்கரன்கோயில்

தலம் அலகிட்டு இலகுதிரு மெழுக்கும் சாத்திப்

போதுகளும் கொய்து பூந்தார் மாலை கண்ணி

புனிதற்குப் பல சமைத்துப் புகழ்ந்து பாடி

தீதில் திருவிளக்கிட்டுத் திருநந்தவனமும்

செய்து திருவேடம் கண்டால் அடியேன் செய்வது

யாது பணியீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியும்

இயற்றுவது இச்சாரியை செய்வோர் ஈசன் உலகு இருப்பர்”³³

திருநாவுக்கரசர் உழவாரப் பணி செய்து தேவாரம் பாடியவர். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று தொண்டு செய்வதும், திருக்கோயிலில் நல்ல விளக்கு இடுதல், திருநந்தவனத்தில் மலர் கொய்து கொடுத்தல், அன்புடன் மெழுகல், திருவலகிடுதல், துதிப்பாடல்களைப் பாடியபடி பொருள்சேர் புகழினை ஓதி வளர்த்தல், திருக்கோயிலில் அசையாமணி போன்ற பெரிய மணிகளை அடித்தல், ஊர்தி சுமத்தல், பலவகை திருமஞ்சனப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தல் முதலிய எளிய பணிகளைச் செய்வதாகும்.இதனை,

“எளியனல் தீபமிடல் மலர்கொய்தல்
அளிதின் மெழுகல் அதுதூர்தல் வாழ்த்தல்
பளிமணி பற்றல் பன்மஞ்சனமாதி
தளிதொழில் செய்வதுதான் தாசமார்க்கமே”³⁴

எனத் திருமூலர் குறிப்பிடுவார். தேவர்கள் சிவபெருமானை ஆயிரம் பேர் சொல்லி வாழ்த்தி நின்றலை,

“பேராயிரம் பரவி வானோ ரேத்தும் பெம்மானே”³⁵

எனப்போற்றுவார் திருநாவுக்கரசர். சுத்தானந்தர் இத்தகைய திருக்கோயில் வழிபாட்டு முறையினை,

“ஆண்டா னடிமை யாவதுவும் அன்புத் தீயில் உருகுவதும்
வேண்டாப் புவியைத் துறப்பதுவும் வேகப் புலனை யடக்குவதும்
தாண்டா மனையைத் தாண்டுவதும்தன்னை யறிந்து தானகித் -
துரண்டாச் சோதி மயமாகிச் சுத்தா னந்தங் கண்டிடவே”

(ஆத்மநாதம்: பா: 56)

எனக் குறித்துரைப்பார்.

சற்புத்திர மார்க்கம்:

தன்னை இறைவனுக்குக் குழந்தையாகக் கருதிக் கொண்டு வழிபட்டு அருட்பேறடைதல் சற்புத்திரமார்க்கம் ஆகும். இறைவனுக்குப் பூசனை புரிதல், மெய்நூல்களைப்படித்தல், திருமுறைப் பாடல்களைப் பாடிப் பரவுதல், மனத்தூய்மையோடு அமுது படைத்தல் யாவும் இந்நெறியில் போற்றப்படும். இந்நெறியில் நின்று இறைவனின் அருட்பேற்றினைப் பெற்றவர் திருஞானசம்பந்தர் ஆவார்.இதனை,

“புத்திரமார்க்கம் புகலில் புதிய விரைப்போது
புகையுயொளி மஞ்சனம் அமுது முதல் கொண்டைந்து
சுத்தி செய்து ஆசனம் மூர்த்த மூர்த்திமானாம்
சோதியையும் பாவித்து ஆவாகித்து சுத்த

புத்தியினால் அருசித்தப் பரவிப் போற்றி
புவினொடும் எரியில் வருகாரியமும் பண்ணி
நித்தலும் இக்கிரியையினை இயற்றுவோர்கள்
நிமலன்தன் அருகிருப்பர் நினைபுங்காலே”³⁶

“பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்தல்
ஆசற்ற நற்றவம் வாய்மை அழுக்கின்மை
நேசித்த அன்னமும் நீர்ச்சுத்தி செய்ததன்மற்
றாசற்ற சற்புத்திர மார்க்கமாகுமே”³⁷

என்பது திருமந்திரம். என்ற பாடலின் மூலம் அன்பின் வெளிப்பாடாக நிகழும் கிரியை சற்புத்திர மார்க்கம் எனப்படும் என்பதனை திருமூலர் விளக்குகிறார். இறைவனை வழிபாடு செய்தலை,

“உண்பதன் முன் மலர் பறித்திட்டு உண்ணார் ஆகில்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே”³⁸

என திருநாவுக்கரசரும் எடுத்துரைக்கின்றார். திருமூலர் நான் சிவனின் நின்று தொழுவேன்: அப்பெருமானை என்று கிடந்து தொழுவேன்: எனவே நீங்களும் அழகிய பரஞ்சோதி ஆகிய இறைவனைப் பொருந்திய மலர் கொண்டு தொழுது வழிபடுங்கள். அப்போது சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு அருளுவான் என்பதை,

“நின்று தொழுவன் கிடந்து எம்பிரான்தன்னை
என்றும் தொழுவன் எழிற்பரஞ்சோதியை
துன்று மலர்தூவித் தொழுமின்! தொழுந்தோறும்
வேன்று வெளிப்படும் தேவர்பிரானே”³⁹

எனத் தூமலர் தூவித் தொழுது சென்று வழிபடும்படிப் பாடுகிறார். சுத்தானந்தர் இறைவனுக்கும் தனக்குமான உறவு நிலையினைக் குறித்த விடத்து தாய், தந்தையாய் இறைவனைக் குறித்து தன்னை அவர்களின் மைந்தன் எனக் குறிக்கின்றார்.

சகமார்க்கம்:

மனிதன் இறைவனோடு தோழமை பூண்டு முழு அருளைப் பெறும் நெறியே சக மார்க்கம் ஆகும்.

“சக மார்க்கம் புலன் ஒடுக்கித் தடுத்த வளியிரண்டும்
சலிப்புற்று முச்சதுர முதல் ஆதாரங்கள்
அக மார்க்கம் அறிந்தவற்றின் அரும்பொருள்கள் உணர்ந்தாங்கு
அணைந்துபோய் மேலேறி அலர்மதி மண்டலத்தின்

முகமார்க்க அமுதுடல முட்டத்தேக்கி
முழுச்சோதி நினைந்திருந்தால் முதலாக வினைகள்
உகமார்க்க அட்டாங்கயோக முற்றும்

உழுத்தல் உழுந்தவர் சிவன்தன் உருவத்தைப் பெறுவர்”⁴⁰

இந்தத் தோழமையைப் பெறுவதற்கு உறுதுணையாக உள்ளத்திலேயே சிவம் தோன்றும். அறம் முதலாகிய உறுதிப்பொருள் வாய்க்கும் என்கிறார் திருமூலர். தோழமை நெறியில் வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர் நம்பியாரூரர் ஆவார். சகமார்க்க நெறியின் பயன் சிறந்த பேறாகிய சித்தியுள் நிலைக்குமாறு செய்தல் ஆகும். “திருமூலர் ஏழு பாடல்களில் சகமார்க்க நிலையினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்”⁴¹

“சகமார்க்க நிலையில் புறப்பொலிவாம் புவியில் புருடார்த்த சித்திகளைப் பெற்று அகத்தவமாம் யோகத்தையும் கூடுவர்.”⁴²

சக மார்க்கத்தில் சமாதியாகி நிட்டையில் இருப்போருக்கு உள்ளத்தின் கண் திருவருட்கண்ணால் பரந்த உலகங்கள் வெளிப்படும். அதனைப் போன்றே உள்ளொளியாகிய பேரொளி தோன்றும் என்பதனை,

“சன்மார்க்கம்தானே சகமார்க்கமானது
மன்மார்க்க மாமுத்தி சித்திக்குள் வைப்பதாம்
பின்மார்க்க மானது பேராப் பிறந்திறந்
துன்மார்க்க ஞானத் துறுதியுமாமே”⁴³

என்ற திருமந்திரப் பாடல் விளக்கிடும். சுத்தானந்தர் சிவபெருமானைக் குறிக்கும் பொழுது இத்தகைய சகமார்க்க நிலையில் நண்பனாய் இருந்து அருள் செய்பவர் என்று குறிப்பிடுகிறார். சுத்தானந்தரின் இத்தகைய சிந்தனையை,

“எத்திசையும் எக்கணமும் எவ்விட மும் என்னுள் இரண்டறக் கூடி நின்றாய்.
இன்பனே, நண்பனே, இறைவனே, பரமனே, எல்லாம் உனக் காக்குக!..
தொத்துறு துயர்க்குலத் தூசியேனை யணுகுமோ? பரிதியைச் சூறை தொடுமோ?
சுத்த பரி பூரண சகானந்த வாரியே, சுடர்பரவு சோதி மலையே!”

(ஆத்மநாதம்:பா.35)

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கும்.

சன்மார்க்கம்:

சன்மார்க்கம் என்பது அழியாத மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளைக் குறிக்கும். கடவுள் நிலையை மனிதன் அடைய வழிகாட்டிய மார்க்கமாகும்.

“சன்மார்க்கம் சகலகலை புராண வேத

சாத்திரங்கள் சமயங்கள் தாம்பலவும் உணர்ந்து

பன்மார்க்க பொருள் பலவும் கீழாக மேலாம்

பதி பாசு பாசம் தெரிவித்துப் பரமசிவனைக் காட்டும்

நன் மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான

ஞேயமொடுதிருவும் நாடாவண்ணம்

பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றிஞானப்

பெருமையுடையோர் சிவனைப் பெறுவர் காணே”⁴⁴

கடவுள், ஒளி வடிவம் ஆதலால் இந்நெறி ஒளிநெறி எனப்பட்டது. “திருமூலர் சன்மார்க்கநெறி பற்றி 11 பாடல்களில் விளக்குகிறார்.”⁴⁵ சிவனால் அமைத்துத் தரப்பட்ட சிவநெறி சன்மார்க்கம் எனத் திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் குரு பக்தியால் முத்தியை அடையலாம். சன்மார்க்கத்தில் ஒருவன் சிவமாதல் கூடும். சன்மார்க்கத்தை மேற்கொள்வோர் பாசம் முதலியவற்றை நீக்குவர். ஆன்மாவை பாசத்தின்றும் பிரித்துப் பதியுடன் கூட்டிக் கனிய வைத்துக் கெடாத மெய்ப்பொருள் தோற்றத்துடன் சேர்த்து அசையாத வண்ணம் சமாதியில் கூடியிருத்தலே சன்மார்க்கம் எனப்படுகிறது. இதனைத் திருமூலர்,

“பசுபாசம் நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிப்

கசியாத நெஞ்சம் கசியக் கசிவித்து

ஓசியாத உண்மைச் சொருபோதயத்துற்று

அசைவான தில்லாமையான சன்மார்க்கமே”⁴⁶

என விளக்குவார். இத்தகைய சன்மார்க்கிகள் வாழும் இடமே இறைவனை வழிபடும் திசையாகும்.

“சன்மார்க்கம் ஆகிய உண்மை நெறியைத் ‘தத்துவ தரிசனம்’ என்றும் ‘சத்திய தரிசனம்’ என்றும் மெய்ஞானியர் வழங்குவார்”⁴⁷ எனக் குறிப்பிடுவார் யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்.

“சரியை மார்க்கத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிய திருநாவுக்கரசர் கூட சரியையில் ஞானம் பெறவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி உள்ளார்”⁴⁸

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் நெறிகளில் இறுதியான ஞான நெறியை சன்மார்க்கம் ஆகும். மற்ற மூன்று நிலைகளும் சன்மார்க்கத்திற்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்துள்ளன. சன்மார்க்க சாதனம் ஆகிய நன்னெறிப் பயிற்சியால் எய்துவன திருவடியுணர்வும், அதனால் உணரப்படும் சிவமாம் பெருவாழ்வும் திருவடி இணையும் ஆகும். சன்மார்க்க நன்னெறி நிலையினை அடைவோர் செல்லும் வழி சித்த யோகம் அகும். சித்த யோகம் என்பது உயிரின் எண்ணம் சிவத்தின்பால் கூடியிருப்பதாகும்.இது

சிவயோகமாகும். சைவசமயம் உணர்த்தும் இத்தகைய நான்கு மார்க்கங்களுள் சன்மார்க்க நிலை சுத்தானந்தரால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது.

“சரியை முதலிய நான்கனுள் முடிவாக சொல்லப்படுகின்ற உண்மையான பிறவியாகிய பெரிய சிவானந்த மாகியே எல்லையில்லா இன்பத்தைத் தருவது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது மெய் வழி அது தத்துவமாய் தற்பரம் தானே தானாய் நிற்கும் இறைவன்பால் ஆன்மாவை நடத்தும்” ⁴⁹

எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் சைவசித்தாந்த நெறிநூல்கள் கூறுகின்ற சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கிற இந்நெறிகளை,

“உலகெலாம் கோயிலாய் ஒவ்வொருவர் உள்ளமும்
உள்ளிறைவன் சன்னிதி யதாய், உள்ளன்பு மலராக,
உண்மை மந்திரமாக உள்ளலே பூசையாக, பலசாகி
மத மற்ற பொதுவான பரமனே, பரிவான மூர்த்தி யாக,
பலனிலே பற்றற்ற நற்கொண்டு செய்வதே, பழுதற்ற கிரியை யாக
நலமான சன்மார்க்க நாதமே சங்கமாய், நாம ஜபமே பேரியாய்
நானென்ற நடுவிலே நீயென்ற போதத்தைநாட்டலே யோக மாக
இலகானம் நேயத்தில் எல்லாரும் ஒன்றுயிருத்தலே ஞானமாகும்.
எண்ணரிய சாதனம் பண்ணலே யின்பமாம் இதயத்தில் உள்ள பொருளே!”

(ஆத்மநாதம், பா: 6)

என விளக்குகின்றார் சுத்தானந்தர். மேலும் சன்மார்க்க நெறியில் எல்லாவற்றிலும் இறைமையைக் கண்டு தொழுததுடன், வேதாந்த சித்தாந்த விளக்கமும் ஓதியறிய முடியாத உயர்ஞானமாகிய அறிவும் வந்தெய்தியது எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிட்டு நிற்பதனை,

“சாதிமத பேதமே சாராத சமரசச்
சன் மார்க்க ஒளிகாட்டினை ;
சாந்தமாய் நாளெலாம் யோகசாதனமாய்த்
தழைத்திடச் சக்தி தந்தாய்;
வேதமுங் கீதையும் குறளுடன் பைபிளும்
வித்தகர் அருட் செல்வமும்
வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவ விளக்கமும்
விளங்கு கலை வாழ்வு தந்தாய்;
ஓதியறியா அறிவை உள்ளே யுணர்த்தினை ;
உலகிற் கதைத் தந்திட, ஒளிவாக்

களித்தனை யதுவே யெனக்கினி
 உயிர்த் துடிப் பாவ தாமே.. ஆதிமுதல்
 என்னுடன் யானாய் அமர்ந்திடும்
 அருளான அன்பு மயமே... ஆதார கமலத்தின்
 மீதேறி விளையாடும் ஆனந்த ஜோதி யழகே!”

(ஆத்மநாதம்: பா: 65)

என்ற பாடலானது வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

நால்வகை முக்தி பெயர்கள்:

இந் நால்வகை மார்க்கங்களால் சிவனை வழிபடும் நெறியையும் சிவனை என்றும் மறவாது இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கும் சைவசித்தாந்த நூல்கள். அடுத்து சரியை முதலிய நான்கு மார்க்கங்களால் பெறும் பயன்களை உணர்த்தப்படுகின்றன. சரியையால் ‘சலோகம்’ என்ற சிவனது உலகம் பெறலாம். கிரியையால் ‘சாமீபம்’ என்ற இறைவனது அண்மையில் தங்கலாம். சன்மார்க்கம் ஆகிய ஞானத்தால் ‘சாருபம்’ அடையலாம். இறுதியில் இறைவனுடன் கலந்து ‘சாயுச்சியம்’ பெறலாம். அதாவது இறைவனின் வடிவத்தில் கலந்து சாயுச்சியம் ஆகலாம்.

“சைவம் சிவனுடன் சம்பந்த மாவது
 சைவம் தன்னை அறிந்தே சிவம் சாருதல்
 சைவம் சிவனை சாராமல் நீவுதல்
 சைவம் சிவானந்தம் சாயுச் சியமே”⁵⁰

என்று சிவனுடன் பொருந்திநின்று சிவத்தை உணர்ந்து சிவானந்தம் பெற்று சாயுச்சிய நிலையை திருமூலர் விளக்குகிறார்.

“சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்ர மார்க்கம்
 தாதமார்க்கம் மென்றுஞ்சங் கரனை யடையும்
 நன்மார்க்கம் நாலவைதாம் ஞான யோகம்
 நற்கிரியா சரியையென நவிறுவதும் செய்வர்
 சன்மார்க்க முத்திகள்சா லோக்கியசா மீப்பிய
 சாருப்பிய சாயுச்சிய மென்றுசதுர் விதமாம்
 முன்மார்க்க ஞானத்தால் எய்து முத்தி
 முடிவென்பர் மூன்றினுக்கும் முத்திபத மென்பர்”⁵¹.

என்பது சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் ஆகும்.

“சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப்படும் சமய நெறியும் சமயம் சமரசம், சமயாதீதம் எனப்படும் ஆன்மீக நிலைகளும் ஒரே சாதனை முறைப்படி முன்னேறி வீடு பேறு அடைவதற்குரிய சாதனை நெறிமுறைகளாகும் என்பர்”⁵²

சுத்தானந்த பாரதியாரும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப்பெறும் நான்கு வகை நெறியில் நின்று இறையருளைப் பெறுதலை குறிப்பிடுகிறார். இந்த உலகில் மனிதர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் யாருடைய வாழ்வும் உறுதியானது இல்லை. எனவே வாழ்கின்ற காலம் வரைக்கும் அனைவர் மேலும் அன்பு செலுத்தி, ஊர்வாழ, உலகு வாழ, உற்றவர்கள் வாழ, பேர் புகழினைப் பெற்று, பிறந்தற்குக் காரணமாகிய வினையை அறுத்து சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப்படும் சமய நெறியினைப் பின்பற்றி அருட்சித்தி சேர்வோம் என்று குறிப்பிடுகிறார். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய கூற்றிற்குச் சான்றாய்,

“ஆர்வாழ்வும் சதமில்லை அவனி தன்னில்
ஆருயிரோ டுள்ளவரை அன்பேயாகி
ஊர் வாழ உயிர்வாழ உலகு வாழ
உற்றார்பெற் றார்வாழ உதவ வேண்டும்
பேர்புகழின் வேடுவனுய்ப் பேதுரு மல
பிறந்தவினை யறிந்தாற்றிச்
சிறந்த வாறு தேர்ந்து சரியை
கிரியை யோக ஞானத்
திருநெறியால் அருட்சித்தி
சேர்வோம் வாரீர்!” (ஆத்மநாதம்:பா: 181)

என்ற பாடலானது அமையும்.

திருக்கோயில் வழிபாடு:

தமிழர்கள் இத்தகைய தொண்டு நெறி மகன்மைநெறி, தோழமை நெறி, அறிவு நெறி என்ற நான்கு வழிபாட்டு நெறிமுறைகளைக் கொண்டிருந்தனர். இந்நால்வகை நெறிகளில் தோன்றுவது என்பது திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவழிபாடு நிகழ்த்துவதைக் குறிக்கின்றது. இது மிகப் பழங்காலம் தொட்டே தமிழகத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றது.

“தொல்காப்பியர் காலத்தில் திருக்கோயில், இறை உருவங்கள் இருந்தன என்றும் அங்கு வழிபாடுகள் இருந்தன என்றும் இளம்பூரணர் தொல்காப்பிய உரையில் குறிப்பிடுகிறார்”⁵³

திருக்கோயில்களில் செய்யப்படுகின்ற பூசைகள், வழிபாடுகள் போன்றன இறைவனை நாட்டிற்கு நலம் விளைவிப்பார் என நம்பினர். திருவிழாக்கள் நாட்டில் நிலவுகின்ற பகையையும் பசியும் பிணியும் நீக்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்டன.இதனை,

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்க என வாழ்த்தி”⁵⁴

என மணிமேகலை குறிப்பிடுவதால் அறியலாம். மேலும் திருமந்திரம் இறைவனுக்கான வழிபாடு குன்றிடில் நாட்டில் நோய் மிகும், மழை பொய்க்கும், மன்னர் தம் போர் வலிமைகுன்றுவர் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“ஆற்றாரும் நோய்மிக்கு அவனி மழையின்றிப்
போற்ற மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
கூற்றுதைத்தான் திருக்கோயில்கள் எல்லாம்
சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடில் தானே”⁵⁵

என்பது அத்திருமந்திரப் பாடல் ஆகும். சுத்தானந்த பாரதியார் அத்தகைய சிறப்பினை உடைய திருக்கோயில் வழிபாட்டு முறைகளைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார். இறையடியவர் திருக்கோயிலினுள் நுழைதல் தொடங்கி வழிபாட்டினை நிறைவு செய்தல் வரைக்குமான நிகழ்வுகளை முறைப்படி எடுத்துரைக்கின்றார்.

“கோயில் மணி மணியடித் ததுசுத்த மாகவா, நெஞ்சமே,
வணங்குமுன் கோபுரத்தை,
வளர்கொடியை நந்தியை வணங்கிமுன் வந்ததும்
மலர்தூவி ஒளி காட்டியே,
கணபதியை மூலவரை அம்மையைக் கந்தனைக்
கலைதரும் தென்னப் பனைக்
கருணைமிகு குரவரைச் சண்டேசரைப் போற்றிக்
கவலை யறவே ஜபம் செய்,
பணிவுபெற உட்குவிந் துள்ளத்தில் உணர்வான
பரிசுத்த சக்தி பெறுவாய்;
பக்திவை ராக்கியப் பண்புடன் பாடுவாய்
பசுபாச வினை நீங்குவாய்,
அணியுடன் மணிபோல் அருட்சிவ இடன்கூடி,
ஆனந்த மாகும் உயிரே
ஆன் மலய மாகிடும் ஆலயத் தொழுகையால்
அன்புமயம் ஆகும், உலகே” (ஆத்மநாதம்: பா: 5)

என்ற பாடலானது சுத்தானந்தர் விளக்கியுரைக்கும் ஆலய வழிபாட்டு முறைக்குச் சான்றாய் அமையும்.

சக்தியைப் பாராட்டல்:

சக்தி வழிபாடு என்பது மிகத் தொன்மையானது. ஆதி காலத்தில் இந்த வழிபாடானது ‘தாய்மை வழிபாடு’ எனப்பட்டது. உலகின் முதல் வழிபாடாகச் ‘சக்தி வழிபாடு’ கருதப்படுகின்றது. இந்த உலகத்தினையும் சதாசிவன், மகேசுவரன், ருத்ரன், திருமால், பிரம்மா ஆகிய போன்றோரையும் சக்தியே படைத்தாள் எனக் கருதப்படுகிறது. இதனை,

“பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவண்ணம்
காத்தவளே பின் கரந்தவளே கறைகண்டனுக்கு
மூத்தவளே என்றும் மூவா முகுந்தற்கு இளையவளே
மாத்தவளே உன்னை அன்றி மற்றோர் தெய்வம் வந்திப்பதே”⁵⁶

என்ற அபிராமி அந்தாதியின் பாடலும் எடுத்துரைக்கும். உலகத்தைப் படைத்த சக்திக்கு மானுடர் அனைவரும் குழந்தைகளே ஆவர், மனிதர்கள் மீது கருணை, அன்பு காட்டி, மனிதர்களைப் பக்குவப்படுத்தி வளர்த்தெடுப்பது சக்தியின் அருளே ஆகும். சக்தியை வணங்கி நாம் தொடங்கும் செயல்கள் அனைத்தும் வெற்றியே பெறும். அவள் அருளைப் பெற்றவர்களுக்கு எந்த செயலிலும் எந்தவித இடர்பாடும், இடையூறும் வராது. எனவேதான் மகாகவி பாரதியும் சக்தி வழிபாட்டினைப் போற்றுகின்றார்.

“எண்ணிற் கடங்காமல் எங்கும் பரந்தனவாய்
விண்ணிற் சுடர்கின்ற மீனையெல்லாம்-பண்ணியதோர்
சக்தியே நம்மைச் சமைத்ததுகாண், நூறாண்டு
பக்தியுடன் வாழும் படிக்கு”.⁵⁷

“நெஞ்சம், சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு -- அது
சக்தியுற நித்தம் விரிவாகும் -- நெஞ்சம்
சக்தி தனக்கே கருவியாக்கு -- அதைத்
தாக்கவரும் வாளொதுங்கிப் போகும்.”⁵⁸

மகாகவி பாரதியாரைப் போன்றே சுத்தானந்த பாரதியாரும் சக்தியைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார். ஓங்கி உயர்ந்த மோன ஒளியில் ‘ஓம்’ என்கிற பிரணவத்தைப் படைத்தவள் சக்தி என்றும் நீங்கறு பாட்டினில் இந்த நீண்ட உலகத்தினைப் படைத்தவள் சக்தி என்றும் இவ்வுலகில் உள்ள உயிர்கள் யாவற்றிற்குள்ளும் உயிராய் நிறைந்திருப்பவள் சக்தி என்றும் போற்றித் துதிக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இதற்குச் சான்றாய்,

“ஓங்குயர் மோன ஒளி அதனில் ஓமென யாழிசைத்தாய் ---
 பராசக்தி நீளுலகைப் படைத்தாய். ஈருயிர் யாவினுக்கும் -
 உயிராய் எங்கும் இருப்பவளே - எம்மைத் தாங்கி வளர்ப்பவளே -
 சுத்த சக்தி தர்மச் சுடர் மணியே! சுத்த சக்தி தாண்டவமே”

(ஆத்மநாதம்: பா. 96)

என்ற பாடலானது அமைகின்றது. மேலும் தனது பிரமச்சரியத்தைக் காத்து நிலைநிறுத்தியவள் சக்தியே என்றும் அத்தகைய அருளினைத் தன்மேல் பொழிந்தமைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். இனிவரும் நாட்களிலும் உலகின் மாய வலையில் சிக்காமல் யோகத்திலும் மகாதூரிய சமாதியிலும் என் மனம் நிலைத்திருக்க அருள்புரிவாய்! என வேண்டி நிற்கின்றார். உலகின் அழகில் எல்லாம் மகாசக்தியின் வடிவினைப் பார்ப்பதாகவும் பெண்களின் உள்ளத்தில் பாரதசக்தியின் அழகினையே கண்டு வணங்குவதாகவும் குறித்து நிற்கின்றார்.

“இன்று வரையில் எனது பிரமச்சரியத்தைக் காத்து வந்த சுத்த பராசக்தியே, உனக்கு வணக்கம்! பெண்களை உன்மயமாகப் பார்க்கும் மாசற்ற உள்ளத்தைத் தந்த ஞானேஸ்வரியே, உனக்கு வணக்கம் ! எத்தனையோ மாயவலைகள் .அபாயமாக வந்து மோதினும் எதிலும் சிக்காத ஆத்ம வீரத்தைத் தந்த வைராக்கிய சக்தியே, உனக்கு வணக்கம்! இனியும் என் வாழ்வெல்லாம் யோகத்திலும் மகாதூரிய சமாதியிலும் மகாகாவிய மாலையிலும் செல்லவருள்! முற்ற எந்த வேலையும் எனக்குப் பிடித்ததில்லை. கவிதையும் யோகமும் எனது நெஞ்சத் துடிப்புகளாகின்றன. உலகின் அழகைக் காண்கின்றேன். அழகில் சுத்தசக்தியின் புன்னகை தவழ்கிறது. பெண் அழகு புடவை, நகை, பூச்சுக்களில் இல்லை. பெண்ணின் உள்ளத்தில் பராசக்தி அழகையே வணங்குகிறேன்”⁵⁹ என்ற வரிகள் உலகப் பொருள்கள் யாவற்றிலும் சக்தியைக் கண்டு வணங்கி நிற்கும் சுத்தானந்தரின் உள்ளப்பினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

சுத்தானந்தரின் திருப்பள்ளியெழுச்சி:

பழந்தமிழ்க் காலத்தில் ‘துயிலுணர்பாட்டு’ ‘துயிலெழுப்பு பாட்டு’ என்று இது குறிப்பிடப்பட்டது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இது ஒரு துறையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்குத் ‘துயிலெடைநிலை’ எனத் தொல்காப்பியம் பெயர் தருகின்றது.

“தாவில் நல்இசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
 சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலையும்”⁶⁰

எனத் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுக்கிறார். இத்துறை தொல்காப்பியரால் பாடாண்திணையில் ஒரு துறையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

**“அடுத்திறல் மன்னரை அருளிய எழுகெனத்
தொடுகழல் மன்னனைத் துயிலெடுப் பின்று”⁶¹**

என இதற்கு இலக்கணம் வகுக்கின்றது, இத்துறை கண்ணுறங்கும் வேந்தன் குன்றாத புகழோடு இன்னும் நன்றாக வாழ்ந்தோங்க வேண்டும் என்றெண்ணி வேந்தனைச் சுற்றி நின்று, அவனை வாழ்த்தி உறங்குகின்ற அரசனை உறக்கத்தினின்று எழும்படி வேண்டுவதாகப் பாடப்படுவதாகும். புறவடிவ அமைப்பில் நோக்கும் போது இவை தம்முள் அளவொத்து, நான்கடிகளால் ஆன எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தங்களுடன் பத்துப்பாடல்கள் என்ற தன்மையில் அமைந்து காணப்படும். இத்துறை பக்தி இலக்கியக்காலத்தில் தனித்த ஒரு வகைமையாக இனங்காணப்பட்டது. அரசனுக்கு என்று இருந்த நிலை ஆண்டவனுக்கு என்று மாற்றம் பெற்றது. அதாவது கோவில், இறைவன் என்னும் சொல்லாடல்கள் மன்னனிடமிருந்து இறைவனுக்கு என மாற்றமடைந்தது போலவே துயிலெடைநிலையும், ‘பள்ளியெழுச்சி’ என்னும் பெயரில் இறைவனுக்கு என வழங்கப்பட்டது. இறைவனைத் துயில் எழுப்புவதாகவும் அகஇருளால் சூழப்பெற்று இருக்கும் மனித ஆன்மாவைத் துயில் எழுப்பி இறையருளை உணரச் செய்வதாகவும் இது அமைந்தது. மனோன்மணியம் சுந்தரனார் எழுதிய பொதுப்பள்ளியெழுச்சி என்ற கவிதைக்கு செந்தமிழ்ச்செல்வி இதழில் அமைந்த முன்னுரை,

“மார்கழி மாதம் உதயகாலமாய்ப் படைப்புக் காலத்துக்கு ஏதுவாகும். உலகப் படைப்பைத் திருவுளத்து அமைத்து வைந்தவ சக்தியைப் படைக்கத் தொடங்குகிற காலமே திருப்பள்ளி எழுச்சி என வழங்கும். திருப்பெருந்துறைப் புராண ஆசிரியர், மகாவித்துவான், திரு.மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சியாவது, பணிவிடை கேட்டு ஆண்ட அரற்கு அன்பு செய்யும் இயல்பு” ⁶²

எனக் குறிப்பிடுவது ஈண்டு சுட்டுதற்குரித்தாம். பக்தி மரபில் இறைவனுக்கு உரியதாய் மாற்றம் பெற்ற திருப்பள்ளியெழுச்சியினை அருளாளர்கள் பாடத் தொடங்கினர்.

**“கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகைகளி ஒளி உதயத்து
ஒருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவ நற்செறி கழல் தாளினை காட்டாய்
திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே!
யாவரும் அறிவரியாய் எமக்கெளியாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே”.** ⁶³

என மணிவாசகர் பாடிய திருப்பள்ளியெழுச்சியும்

“கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்து அணைந்தான்,
கனைஇருள் அகன்றது, காலை அம் பொழுதாய்,
மது விரிந்து ஒழுகின மாமலர் எல்லாம்,
வானவர், அரசர்கள் வந்து வந்து ஈண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தனர், இவரொடும் புகுந்த
இரும் களிற்று ஈட்டமும் பிடியொடு முரசும்
அதிர்தலில் அலைகடல் போன்று உளது எங்கும்,
அரங்கத்து அம்மா, பள்ளி எழுந்தருளாயே!” ⁶⁴

எனத் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடியதும் இறைவன்மேல் பாடப்பட்டனவே ஆகும். கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடலும் திருப்பள்ளியெழுச்சியின் மரபினை ஒட்டிக் காலைப்பொழுதின் வரவினைச் சொல்லி எனக்கு அருள் தர எழுந்தருள்வாய்! என இறைவனை எழுப்புவதாய் அமைந்துள்ளது. விண்ணின் முகமானது கனிந்தது. உலகைச் சூழ்ந்திருந்த கரிய இருளானது அகன்றது. பொய்கைகளில் தாமரைகள் மலர்ந்தன. மண்மகளின் முகமானது பொன்னிறமாகிட மங்கலச் செங்கதிரோனாகிய ஆதவன் வானில் எழுந்தான். எனவே இன்பக் கொழுந்தாய் இருக்கும் இறைவா, என்முகத்தினைப் பார்த்து அருள் செய்வதற்கு எழுந்தருள்வாய்! என வேண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“விண்முகம் கனிந்தது விடிந்தது காலை
வீங்கிருள் அகன்றது தூங்கின குமுதம்
தண்முகம் அருளைத் தணல்முக மானது
தடங்களில் விரிந்தன தாமரை யெல்லாம்
மண்முகம் புதுப்பசும் பொன்முக மாகிட
மங்கலச் செங்கதிர் மலர்ந்தது வானில்
எம்முகம் பார்த்தருள் புரிவதற் கெண்ணி
எழுந்தருள் இத்தினம் இன்பக் கொழுந்தே!” (ஆத்மநாதம்: பா: 108)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கும்.

தாயாய்த் தயை காட்டியருள்:

சுத்தானந்த பாரதியாரின் கவிதைகளில் அவர் தன்னைப் பற்றிக் கொண்ட கழிவிரக்கம் வெளிப்பட்டு நிற்பதனைக் காணமுடிகிறது. மனிதனால் போற்றிக் கொண்டாடப்படுகின்ற உறவுகளில் உயர்ந்த உறவாக போற்றப்படுவது தாய்மை என்கிற உறவே ஆகும். எனவே இறையடியார்கள் இறைவனைத் தாய்மையின் வடிவமாகப் போற்றி இருக்கிறார்கள். அவ் அடிப்படையில் இறைவன் தாயாக இருந்து உலக உயிர்களைக் காக்கிறான் என்று இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் போன்றனவும் குறிப்பிடுகின்றன.

**“நாயிற் கடையாய் கிடந்த அடியேற்கு
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே” 65**

என இறைவனைத் திருவாசகம் புகழ்கின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் தமக்கும் இறைவனுக்குமான உறவு நிலையினைத் தாய், குழந்தை இடையிலான உறவு நிலையோடு ஒப்பிடுகிறார். குழந்தைக்காகத் தன் நலனை எல்லாம் தியாகம் செய்பவள் தாய். அத்தகைய தாயானவள் தன் குழந்தையை வெறுத்து ஒதுக்குவாளேயானாள் அந்தக் குழந்தை வேறு யாரிடத்தும் சென்று அன்பைப் பெறுதல் என்பது இயலாத காரியம். அதைப் போன்றே தாயாய் இருக்கும் இறைவன் வெறுத்து ஒதுக்குவானேயானால் அந்தக் குழந்தை வேறு எங்கும் சென்று தாயின் அன்பைப் பெற இயலும்? அந்தக் குழந்தை வேறு இடத்தில் சென்று தாயின் அன்பைப் பெற்று உயிர்பிழைத்தல் என்பது இயலாத காரியம், அதனைப் போன்றே இறைவனாகிய நீயும் என்னை வெறுப்பாய் ஆயின் நான் வேறு எங்கும் சென்றும் பிழைப்பது என்பது இயலாதது என்று குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அறியாமை உணர்வில் இருக்கக்கூடிய என்னுடைய முகத்தினை உலகில் உள்ள மற்ற மாந்தர்கள் பார்ப்பதற்கு வெறுப்பார்கள், ஆயினும் தாயைப் போன்ற இறைவனாகிய நீ வெறுப்பது எந்த விதத்தில் நியாயமானது. மேலும் வஞ்சகன் ஆகிய நான் இதற்கு முன் செய்த குற்றங்கள் அனைத்தும் பொறுத்தாய் அன்றோ! குணக்குன்றோ! உன்னுடைய மனமானது கருணையால் நிறைந்திருக்கிற தன்மை உடையது அன்றோ! நீ என்பால் கருணை காட்டாமல் போவாயாகில் நான் உய்வதற்கு வேறு வழியில்லை எனவும் வேண்டி நிற்கின்றார். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய வேண்டுகோளினை எடுத்துரைப்பதாய்,

**“பெற்றவள் வெறுத்தாற் பிஞ்சிளஞ் சேய்க்குப் பிழைப்புண்டோ?
பேதையேன் முகத்தை மற்றவர் வெறுத்தால் வெறுப்பதோ நீயும்?
வஞ்சனேன் செய்திடுங் கோடிக் குற்றங்கள் பொறுத்தாய்; குணநிறைக் குன்றோ!
குளிர்மனக் கருணையி னுலே சற்றெனைக் காணத் தயவிலை யாகிற்
சகத்தினி லெப்படி யுய்வேன்?” (ஆத்மநாதம்: பா: 14)**

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவன்மாட்டு தாய்மையைக் கண்டு இரந்து வேண்டி நிற்பதனை,

**“எத்தன்மைக் குற்றம் இயற்றிடினும் தாய் பொறுக்கும்
அத்தன்மை நின்னருளும் அன்றோ பராபரமே” 66**

என்ற தாயுமானவரின் பராபரக் கண்ணிகளுடனும் தாய் சினத்தால் அடித்தாலும் அவளை அன்றி ஆதரவு தருவார் யாருமின்றி அழும் குழந்தையைப்போல் ஆனேன்! எனப் புலம்பி நிற்கும் குலசேகராழ்வாரின் நாலாயிரம் திவ்யப் பிரபந்தப் பாடலுடனும் ஒப்புநோக்கி உணரலாம்.

“தருதுயரம் தாடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை
 விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்கூழ் வித்தவக் கோட்டு அம்மா
 அரிசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
 அருள் நினைந்தே அழம்குழவி அதுவே போன்றிருந்தேனே!” ⁶⁷

தீவினை தீரவே வேண்டினேன்:

சுத்தானந்த பாரதியார் பிறிதோர் பாடலில் இறைவனிடம் தன் வினை, இடர் எல்லாம் இறையருளால் தீர்தல் வேண்டும் என வேண்டி நிற்கின்றார். இவ்வுலகின்கண் அமைந்துள்ள உயர்நிலை எதையும் வேண்டினேன் அல்லேன். வேறொரு பொருளின் மீதும் ஆசையோ மயக்கமோ சிறிதும் இல்லை. என்னைப் பற்றி இருக்கின்ற தீவினையும் அதன் விளைபயனாகிய துன்பங்களும் நீங்கிடவே உன் திருவடிகளைத் வணங்கித் துதித்து நிற்கின்றேன். எனவே இறைவா! என் உள்ளத்துள் உன் அருளாகிய ஒளிச்சுடரினைத் தூண்டி துயர் என்கிற இருட்டினைப் போக்கியருள்வாய்! அன்பு என்கிற உயர்ந்த தன்மையை உடைய சிவபெருமானே! என்பதாகச் சுத்தானந்தர் வேண்டுகிறார்

“வேண்டினே னுனையே வேறென்றும் வேண்டேன் வினையினே ரிடரெலாந் தீரத்
 தீண்டினே னுனது திருவடி மலரைத்தெண்டனிட் டெனநிவே தித்தேன்.
 தூண்டியென் னுள்ளே யுன்னருட் சுடரைத்துயரிருட் குலத்தினை விலக்கி
 ஆண்டவா வுன்ற னறிவினைத் துலக்கியாண்டரு ளன்பெனுஞ் சிவனே!”

(ஆத்மநாதம் பா:7)

பிரியம் வைத்து ஆண்டு கொள்வாய்:

சுத்தானந்த பாரதியாரின் மற்றோர் பாடல் இறைவனின் அருளைப் பெற்றதால் பெற்ற பயனை உரைத்து அத்தகைய அருளினை என்மீது எப்பொழுதும் வைத்து ஆண்டு கொள்! என வேண்டி நிற்பதாய் அமைந்துள்ளது. இறைவா! என்னுடைய உள்ளத்தில் உள்ளவாறு நான் உன்னை உணர்ந்து கொண்டேன்: என்னுடைய சிறிய செடிபோலும் வாழ்வானது உன்னுடைய திருவருளால் நல் வளம் பெற்றது. பாரெல்லாம் விளங்குகின்ற பரம் சுடர் விளக்காக இருக்கக்கூடிய பரம்பொருளே ! நீ இந்த எளியேன் மாட்டுக் கொண்ட அன்பினாலே இது நிகழ்ந்தது என உளம் உருகி உரைக்கின்றார். இதனை

“ஓரிரண்டறியேன், உள்ளவா றுனையே உள்ளத்தில் உள்ளமா யுணர்ந்தேன்;
 சீரிய வாழ்வுச் செடியுன தருளாற்செழித்துநல் வளம்பெற விடுத்தேன்,
 பாரெலாம் விளங்கும் பரஞ்சுடர் விளக்கேபல்லுயிர்க் குலமென வுலவும்
 பேரரு விறைவா, பிள்ளையேன் மீது பிரியம்வைத் தாண்டுகொள்ளாயே!”

(ஆத்மநாதம், பா:19)

என்ற பாடலால் அறிய முடிகின்றது.

நோக்கும் இடமெல்லாம் இறைவனே எனல்:

உலகிலுள்ள எல்லா இடங்களிலும் எல்லா கூறுகளிலும் எல்லா மொழியிலும் இறை நாமமே கேட்பதாய் உரைக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இந்த உலகத்தில் உலவுகின்ற பொருட்கள் அனைத்திலும் இறைவனுடைய பெயரையே கேட்பேன். உலகிலுள்ள எண்ணற்ற வடிவங்களில் இறை வடிவத்தையே காண்பேன். பொருட்களைத் துய்ப்பதில் இறைவனின் சுவையினை உணர்ந்தேன். துயிலும்போது கூட இறைவனின் அணுக்கத்தினையே விரும்பினேன். பேசுகின்ற மொழியிலும் இறைவன் மொழியையே உரைப்பேன். சிவபெருமானாகிய இறைவனுடைய சேவடிக்கே ஆளாய் என்றும் பணிசெய்ய விருப்பம் கொண்டேன். வள்ளலே என்னை நீ வந்து ஆண்டுகொண்டு அருள்வாய்! என வேண்டி நிற்பதாக இந்தப் பாடலானது அமைகின்றது. இதனை,

“எப்பெயர் தனினும் உன்பெயர் கேட்பேன்;

எவ்வடி விலுமுனைக் காண்பேன்.:

துய்ப்பதி லேநீ சுவைப்பதை யுணர்வேன்;

துயிலிலுன் புணர்ச்சியைச் சுகிப்பேன்.

செப்புநன் மொழியில் உன்மொழி செவிப்பேன்

சிவன் எனச் சேவடிக் காளாய்

வைப்பனென் றேயான் வழத்திநிற் கின்றேன்

வள்ளலே யென்னையான் டருளாய்”(ஆத்மநாதம்:பா. 20)

என்பதால் அறியமுடிகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் இறையருள் வேண்டி உரைக்கும் இத்தகைய பாடலை,

“வாசா கயிங்கரிய மன்றியொரு சாதன

மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம்

வாலாய மாகவும் பழகியறி யேன்துறவு

மார்க்கத்தின் இச்சைபோல

நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேன்அந்த

நினைவையும் மறந்தபோது

நித்திரைகொள் வேன்தேகம் நீங்குமென எண்ணிலோ

நெஞ்சந் துடித்தயருவேன்

பேசாத ஆனந்த நிடைக்கும் அறிவிலாப்

பேதைக்கும் வெகுதூரமே

பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்குமொரு வழிபெரிய

பேரின்ப நிடை அருள்வாய்

பாசா டவிக்குளே செல்லா தவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவதருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.”⁶⁸

என்ற தாயுமானவரின் பாடலுடன் ஒப்பு நோக்கலாம்.

உறவாய் அமைந்தவன் இறைவன் எனல்:

இவ்வுலகில் பிறப்பெடுத்த மானுடர்க்கென உறவுகள் பல உண்டு. ஆனால் நானோ என்னுடைய உறவாக இறைவனாகிய உன்னை மட்டுமே கொண்டேன். இறைவனாகிய உன்னை ‘அன்னை’ என்றழைத்து ஆராதிப்பேன். ‘அப்பனே’ என்றழைத்து உன்னைத்தான்கொண்டாடுவேன். இவ்வுலகில் இருக்கின்ற பெண் வடிவமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது வடிவமாக இருந்தாலும் சரி அவை எல்லாம் உன்னுடையது என்றே புகழ்வேன். இந்த உலகில் என்னை காப்பதற்கு என்று வேறு ஒரு உறவு இல்லை. எனவே உன்னை மட்டுமே உறவாகக் கொண்டிருப்பேன். மானுடர்க்கு வாழ்வதற்கென்று தனிப்பட்ட ஊர் உண்டு, ஆனால் எனக்கென்று தனிப்பட்ட எந்த ஊரும் இல்லை. என் உடன் பிறந்து வளர்ந்தவரும் ஒருவரும் இல்லை. பொன்னை நிகர்த்த நிறத்தை உடைய சிவபெருமானே! உன்னைப் புகழ்வதற்காக மட்டுமே நான் என் வாயினைத் திறக்கின்றேன். என்னை உன்னுள் கொண்டு கரைத்திட விரும்புகின்றேன். எனக்கு அருள் தந்து உதவுவாய்! என வேண்டுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். சுத்தானந்த பாரதியார் இவ்வாறு இறைவனிடத்து இரந்து நிற்பதற்கு,

“அன்னையே யென்கேன்; அப்பனே யென்கேன்

அவனவள் அதுவெனப் புகல்வேன்;

உன்னையே யல்லா லுறவுமற் றில்லேன்

ஊரிலேன், ஒண்டியாய் வளர்ந்தேன்;

பொன்னையே நிகர்த்த வண்ணனே

உன்னைப் புகழவே வாய் திறக் கின்றேன்

என்னையே உன்னுட் கரைத்திட விழைந்தேன்

என்னவா, மன்னவா சரணம்!” (ஆத்மநாதம்: பா: 2)

என்ற பாடலானது சான்றாய் அமைகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவனையே தம் உறவாய் வேண்டி நிற்கும் தன்மையையே சைவசமயக் குரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசரும் இறைவனிடத்து வேண்டி நிற்பார்.

“அப்பன் நீ அம்மை நீ ஐயனும் நீ

அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ

ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும் நீ

ஓர்குலமும் சுற்றமும் ஓர் உரும் நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவும் தோற்றுவாய் நீ
துணையாய் என் நெஞ்சத்துத் துறப்பிப்பாய் நீ
இப்பொன்நீ இம்மணி நீ இம்முத்தும் நீ
இறைவன் நீ ஏறுந்த செல்வன் நீயே!”⁶⁹

என்ற நாவுக்கரசரின் பாடலும் அடியார் பெருமக்கள் ஆண்டவனைத் தவிரப் பிறரைத் தன் உறவாகக் கொள்ளார் என்னும் அரிய செய்தியினை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது,

துரியம்:

துரியம் என்பது உயிரானது தியானத்தில் எங்கிருந்து செயல்படுகிறது என்பதைக் குறிக்கின்ற நிலை ஆகும். ஆன்மா தனது பழிச்செயல் பதிவுகளிலிருந்து தூய்மை பெற ஏற்றதோர் பயிற்சி துரியநிலை யோகமாகும். உயிராற்றல், மிக நுண்ணிய இயக்க நிலைக்கு இந்தப் பயிற்சியின் மூலம் திரும்பும். பிரபஞ்ச காந்த சக்தியோடு தொடர்பு கொள்ளும் ஆற்றல் ஓங்கி உள்ளுணர்வு ஒளிரும். துரியநிலை யோகமானது ஆசான் தனது தவ ஆற்றலைக் கண்கள் மூலம் சீடனுக்குப் பாய்ச்சிக் குண்டலினி சக்திக்கு ஒரு உயர் ஆற்றல் அளிக்கும் செயலாகும். மூளையின் நுண் பகுதிகளையெல்லாம் தூண்டி இயங்க வைக்கும் ஆற்றல் துரியநிலை யோகத்திற்கு உண்டு. துரியம் என்பது ஐந்து அவத்தைகளுள் ஒன்றாகும். முதல் நிலை நனவு எனப்படும். இதனை வடமொழியில் சாக்கிரம் என்பர். இந்நிலையில் உயிர் புருவ நடுவிலிருந்து செயல்படும். இந்த நிலையில் எல்ல உறுப்புகளும் செயல்படும். இரண்டாவது நிலை கனவு என்பதாகும். இந்நிலையில் கண்டத்திலிருந்து உயிர் செயல்படும். தூங்கும் போது தூக்கமும் விழிப்பும் அற்ற நிலை. இங்கு கண், வாய், மூக்கு, செவி, உடல் ஆகிய பொறி ஐந்தும் செயல்படாது. ஆனால் பார்த்தல், ருசித்தல், நுகர்தல், கேட்டல், உணர்தல் ஆகிய புலன் ஐந்தும் செயல்படும். மூன்றாம் நிலை உறக்கம் என்றழைக்கப்படும். இந்நிலை சுழுத்தி என்றும் கூறப்படும். இந்நிலையில் உயிர் இருதயத்திலிருந்து செயல்படும். இந்நிலையில் பொறிகளும் புலனும் வேலை செய்யாது. ஆனால் உடலில் சக்தி நிரப்பப்படும். சக்தி நிரம்பியவுடன் மீண்டும் விழிப்பு அல்லது கனவு வரும். நான்காவது நிலை பேருறக்கம் என்பதாகும். இது ‘துரியம்’ எனப்படும். இந்நிலையில் உயிர் உந்தியிலிருந்து செயல்படும். பொறி புலன்கள் வேலை செய்யாது. சக்தி நிரம்பியபின் விழிப்பும் வராது. ஆனால் அதீத உணர்வு என்ற பிரபஞ்ச உணர்வு நிலை உருவாகும். அப்பொழுது மூளையில் காமா அலை என்னும் சிறப்பு அலை உருவாகும். இது பிரபஞ்சத் தொடர்பை ஏற்படுத்தும். இந்த அலை நிலையில் பிற சித்தர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படும். ஐந்தாவது நிலை உயிர்ப்படக்கம் ஆகும். இது துரியாதீதம் என்று கூறப்படும். இந்நிலையில் உயிர் மூலாதாரத்திலிருந்து செயல்படும். இந்த நிலை இறந்தும் இறவாது போன்ற நிலை. இந்த நிலையில் ஆனந்தமய கோசத்தில்

காரண தேகம் மட்டும் இயங்குவது. நிர்விகல்ப சமாதி இந்த நிலையில் கைகூடும். இது இறைவனோடு ஒன்றிய நிலை இந்த நிலையில் 96 தத்துவங்களும் செயல்படாது. இவ்வாறு தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் கடந்து நின்றலைச் சுப்பிரமணியர்,

“தானவனுமாகி நின்றாலப்பா சொல்வேன்
தத்துவம் தொண்ணூற்றாறு தாண்டி யோடும்” ⁷⁰

எனக் குறிப்பார்.ஆதாரம் ஆறும் ஒன்றாகி ‘அக்னித்தம்பம்’ என்ற நெருப்பாறு உருவாகும். இது மயிர்ப்பாலம் என்ற புருவ மத்தியைத் தாண்டும், பரவெளியில் சேரும். அதன்பின் துரிய அதீதம் ஏற்படும். துரியாதீத நிலையில் பரவெளியில் இறைவனைக் கண்டு அவனுடன் ஒன்ற முடியும். இது ‘மௌன யோகம்’ எனப்படும். இந்த நிலையில் கருநெல்லி மரம், வெண்சாரை, சுணங்க விருட்சம் எனும் இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஜோதி பிரச்சனை உருவாகும். இதுவே ‘பராபரன்’ என்ற இறைவன் ஆகும். அவன் தருவது கனை எருமைப்பால் என்ற அமிர்தம் ஆகும். இந்த நிலை கண்டவர் விண்டது இல்லை. இது மௌனம் என்ற யோகநிலை ஆகும். இத்தகைய நிலையினை,

“தொட்டகுறை சொல்லுகிறேன் துரியாதீதம்,
துலங்குமிட வன்னியும் தான் அதன் மேல் நிற்கும்,
வட்டமிட்ட சூரியன்தான் தனளில் சென்று,
பட்டவரை னுசசியினில் மாரி பாயும்,
திட்டமுடன் அக்கினியும் பிர்மவீடில்,
சிறந்து மிக சேர்ந்திடவே அமிர்தமாகும்” ⁷¹

என்ற பாடலும்

“ஆச்சுடா கருநெல்லி மரம் மீதாச்சு
அப்பனே வெண்சாரை சரந நாமம்
மூச்சுடா அக்கினியே சுணங்கனாகி,
முழுதுமடா கனை எருமை பாலுண்டாச்சே
நீச்சுடா விருட்சம் தான் சோதி என்றால்
நிலையான பராபரமே சோதி சோதி
வாச்சமடா இம்மென்ற மௌனம்தன்னை
தினம் தினம் நீ காணுகாளே”⁷²

என்ற பாடல்களும் விளக்கி நிற்கும்.மேலும்,

“பிழைப்பார்க்கு ஞானவழி துறந்திட்டேனே
துறந்தவழி அடையாமல் பார்ப்பாயாகில்
துரியம் என்று வாசியிலே ஏறிபாரு

மறந்தால் பர மோட்சம் இல்லையப்பா
 குறைந்தாக்கால் சரம் பிழைக்கும்
 ஆரம்பிக்கும் குணங்கள் வேறாம்
 குலைப்பிட்டு தலை புழுத்த நாய்போல் ஆவாய்” 73

எனவும் விளக்குவார் சுப்பிரமணியர். இதுவே காயசித்தி, யோக சித்தி. இது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற ஞானவழி ஆகும். அண்டர்கள் என்ற சித்தர்கள் தூங்காமல் துரியநிலை சென்றுச் சக்தி பெற்று மரணமில்லா வாழ்வு பெற்று பெரியவர் ஆனார்கள் என்கிறார் காகா புகண்டர்.

“தூங்காமல் துரியநிலை பெரியோரானார் அண்டர்கள்” 74

இத்தகைய துரிய நிலையினைத் தன் தவ வலிமையால் பெற்ற சுத்தானந்தர். அதனால் சொல்லரிய சோதி ஆனந்த மழையானது விண்ணில் இருந்து பொழிகின்றது என்கிறார். மேலும் தனக்குள்ளே துரிய வள நாட்டரசு தோன்றுகின்றது என்றும் அதனால் சுதந்திரப் பொற்கோவிலாய் இதயமானது உலகமெலாம் விரிய ஏகரசம் காண்கிறது என்றும் அந்த மௌன யோக நிலையினைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அந்த மௌன யோக நிலையில் காண்பதெல்லாம் இறைவடிவமாகவே தோன்றுகின்றது என்றும் சகஸ்காரமணிமாடம் அமைதியாய் அமரநிலை எய்தும் வண்ணம் தோன்றுகின்றது எனவும் தன் அனுபவத்தினைப் பதிவு செய்கின்றார். இதன் வழி சுத்தானந்தரின் துரியநிலை அனுபவமானது வெளிப்பட்டு நிற்பதனை,

“சொல்லரிய விண்ணின்று சோவெனப் பொழியுதே
 சோதியா னந்த மழையே!
 துரியவள நாட்டரசு தோன்றுதென் னுள்ளே
 சுதந்திரப் பொற்கோயிலாய் எல்லையறு
 உலகெலாம் இதயவிரி வானதோர்
 ஏகரச மாய்க் காணுதே
 எங்கெங்கு பார்த்தாலும், எனையாளும் உன்னையே
 எல்லாம் எனக் காண்கிறேன் அல்லலுறும்
 அமரநிலை என்றுநீ அன்று நான்
 என்னுமறிவான நிலையே,
 ஆடாவிளக்கென்ன சகஸ்கார மணிமாடம்
 அமைதியாய் அமரு நிலையே வெல்லரிய
 தன்னட்சி பெற்றநிலை, வெற்றிநிலை
 வேதநிலை போதநிலை யே! வேதாந்த

சித்தாந்த வேறுபா டற்றநிலை,

விரவிடுந் துரிய மயமே!” (ஆத்மநாதம்: பா. 60)

என்ற பாடலானது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

பாரதமகாசக்தி காவியம் பாட அருளிய இறையருள்:

இறைவனின் திருவருட் சித்தத்தினாலே வள்ளுவர் வாய்மொழியாம் திருக்குறளைக் கற்கின்ற அறிவானது வந்தமைந்தது.பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிய வாதவூரார் பாடியருளிய கற்றார் மனம் உருகச் செய்யும் திருவாசகம் என்னும் ஒருவாசகத்தைக் கற்ற உதவியதும் இறையருளே ஆகும். திருமூலர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் என்னும் மிகப்பெரிய ஞான நூலைக் கற்றுணரும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றதும் இறைத்திருவருள் சித்தத்தால் அமைந்ததேயாம்.கீதை, திருக்குரான், பைபிள் போன்ற நூல்களைக் கற்றுணர்ந்ததும் இறைவனின் அருளினாலே அமைந்ததாகும். மேலும் தியானம் செய்து யோகநெறியினைக் கற்றதும் அந்நெறியின் வழிச் சென்று யோக அனுபவம் கண்டதும் இறைத்திருவருளால் விளைந்தவையே ஆகும்.இறைவனின் அருளாற்றலை நாளும் இன்னிசையால் பாடிப்பரவியதும் ஓம் சக்தி என்று உணர்வினுள்ளே உயிர்த்ததுவும் ஆண்டவனின் அருளினால் பெற்ற பெரும்பயன் ஆகும். பாரதமகாசக்தி காவியம் என்றொரு காவியம் படைத்தற்கு என்னுள் இருந்து இயக்கியதும் இறையாற்றலே ஆகும். பேசாது பேசி என்னுள் இருந்து என்னைப் பேசவைத்த திருவருளாலும் குருவருளாலுமே இத்தகைய செயல்களை எளியேன் ஆகிய என்னால் செய்ய முடிந்தது எனக் கூறிப் பணிந்து நிற்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய கூற்றிற்கு,

“உன்னருளினால் திருக்குறள் வாசகம் திருமந்திரம் கீதை

திருக்குரான் பைபிள் முதலாம் தெய்வநூல் கற்றதும்

திடமான யோகவழி சென்றனு பவங் கண்டதும் உருக்கமாய்

உன்னையே இசைபாடி நாடோறும்உண்ணுமுன் வழி பட்ட தும்

ஓம்சுத்த சக்தியென உள்ளே உயிர்த்ததும்யோகசித்திக் குறளுடன் ..

பெருக்கமாம் பாரத மகா சக்தி காவியம் பெற்றதும் உன்னருளினால்.

பேசாது பேசியென் பேச்சினைத்தூண்டினாய், பேசினேன் உனது புகழே!”

(ஆத்மநாதம்:பா. 87)

என்ற பாடல் அடிகள் சான்றாகும்.

வான்கண்ட பயிராய் வாடி நின்றேன்:

சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவன்மேல் தான் கொண்ட பக்தியினை மழை நோக்கியிருக்கும் பயிருக்கும் முகில் கண்ட மயிலுக்கும் மலர் கண்ட வண்டுக்கும் உடலினைக் கண்ட உயிருக்கும் உவமைப்படுத்துகின்றார். கழனியில் விளைகின்ற

பயிர்கள் எல்லாம் வான் மழையினையே எதிர்நோக்கி நிற்கும். அதனால் தான் வள்ளுவரும்,

**“விசம்பின் துளிவீழின் அல்லால் மற்றாங்கே
பசம்புல் தலைகாண்பு அரிது”⁷⁵**

என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதனைப் போன்றே தனது அழகிய தோகையினை விரித்து ஆடுகின்ற மயிலானது மழையைக் கண்டே மகிழ்ந்தாடும். கானகத்துச் சோலை மலரினைக் கண்ட வண்டினம் மகிழ்ந்து பாடும். உடலினைக் கண்ட உயிரானது மகிழ்சியடையும். இறைவா! நானும் அவைகளைப் போலவே உன் அருள் கண்டு நிற்கின்றேன். எனக்கு அருள்வாய்! உன் அருளைப் பெறுவதற்காகத் தேன் தோய்ந்த தமிழில் உன் புகழை இந்த உலகமெல்லாம் பாடித் திருவருள் ஆட்சியை வேண்டி நாடி நின்றேன்! என்னை நடத்துவாய்! ஞான விளக்கே! என்று இறைவனைப் வேண்டுவதாக அவருடைய பாடல் அமைந்துள்ளது. அப்பாடல்,

**“வான்கண்ட பயிர்போல், மழைகண்ட மயில்போல்,
வன மலர் கண்டவுண் டினம்போல்,
ஊன் கண்ட வுயிரி லுன்னையே கண்டுள்
உவந்திடு முவப்பெனக் கருள்வாய்;
தேன்கண்ட தமிழிற் செப்பியுன் புகழைச்
செகமெலாந் திருவரு ளாட்சி
நான்கண்டு குளிர நாடினேன்;
என்னை நடத்துவாய் ஞானமா விளக்கே”! (ஆத்மநாதம்: பா.5)**

என்பதாகும். இதன் மூலம் இறைவன் மேல் சுத்தானந்த பாரதியார் கொண்ட நாட்டமும் தமிழின்பால் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் வான்கண்ட பயிரினை ஒப்புமையாக்கியிருக்கும் தன்மையானது குலசேகராழ்வாரின்,

**“எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்து எழுந்த மா முகிலே பார்த்திருக்கும் மற்று அவை போல்
மெய்த் துயர் வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டு அம்மா என்
சித்தம் மிக உன்பாலே வைப்பன் அடியேனே”⁷⁶**

என்ற பாசுரத்தோடு ஒப்புநோக்கி அறிய முடிகின்றது.

அஞ்சினேன் - அருளுறவே வேண்டும்:

மானிடப் பிறவியின் பயன் இறைவனை அறிதல் என்பதிலும் இறைத்திருவடியினை அடைந்து இறவாத பேரின்ப வாழ்வு பெறல் என்பதிலேயுமே நிறைவு பெறுகின்றது. ஆனால்

மானுடர்கள் இவ் உலகில் பிறந்தவுடன் உலகப் பற்றுகளினால் அலைப்புண்டு இறைவனை மறந்து விடுகின்றனர். உலகப் பொருள்களின் மீது அவர்களுக்கு ஏற்படும் பற்றானது இறைவனை அறியும் நோக்கத்தினைச் சிதைத்து விடுகின்றது. உடலின் தேவையாய் இருக்கின்ற வயிற்றிற்கு உணவினைத் தேடுவதும் சிற்றின்ப வெளியில் நாட்டம் கொண்டு பெண்களின் கலவி இன்பமே பெரிதெனக் கருதுதலும் பிறர் வருந்தப் பல வஞ்சனைகள் செய்தலும் அவற்றில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்வதற்காகப் பொய்மை பேசலும் அத்தகைய தீச்செயல்களால் வருதலுற்ற வறுமைக்கு வாடி வருந்தலுமாய் அவர்களின் வாழ்வானது தொலைந்து விடுகின்றது. இத்தகைய மானுடர்களைப் பட்டினத்தார்,

“நாப்பிளக்கப் பொய்பேசி நவநிதியம் தேடி
நலமொன்றும் இல்லாத நாரியரைக் கூடி
பூப்பிளக்க வருகின்ற புற்றீசல் போலே
போலபொலவெனக் கலகலவெனப்
புதல்வர்களைப் பெறுவீர்
காப்பதற்கும் வழியறியீர் கைவிடவும் மாட்டீர்
கவர் பிளந்த மரத்துளையில் கால் நுழைத்துக் கொண்டு
ஆப்பதனை அசைத்திட்ட குரங்கதனைப் போலே
அகப்பட்டீர் கிடந்துழல அகப்பட்டீரே!” ⁷⁷

எனக் குறித்துரைப்பார். சுத்தானந்த பாரதியார் இத்தகைய மனிதர்களை நஞ்சினை உண்ட பஞ்சரக் கிளியை ஒத்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இத்தகைய வாழ்வினைக் கண்டு இரங்கும் சுத்தானந்தர் இத்தகைய வாழ்க்கை முறை தனக்கு எய்திடை வண்ணம் இறைவன் ஆட்கொண்டு அருளுதல் வேண்டும் என வேண்டி நிற்கின்றார். இதனை,

“கஞ்சியே தேடிக் காரிகை யாரின் கலவியே சுகமென நாடி,
வஞ்சமே புரிந்து, வாய்மையை யிழந்து வறுமையே வரவரச் சுமந்து,
நஞ்சமே யுண்ட பஞ்சரக் கிளியாய் நாளுமே நலிகின்ற ருலகோர்.
அஞ்சினேன் இவரிவரை ஆண்டவா வுன்றன் அருளுற வேயெனக் கருளாய்!”
(ஆத்மநாதம்: பா. 22)

என்ற பாடல் விளக்கி நிற்கின்றது.

கொல்லாமையே அருள் நெறி:

மானுடர்கள் நன்று, தீது என்பனவற்றையும் அறியும் ஆற்றலைப் பெற்றவர்களே ஆவர். இந்தப் பரந்த உலகில் மனிதர்களுக்கு வாழ்வதற்கு எவ்வளவு உரிமை உண்டோ அதனைப் போன்றே இறைவனால் படைக்கப்பெற்ற பிற உயிர்களுக்கும் வாழும் உரிமை உண்டு. எனவே மனிதன் தன் உடலினை வளர்ப்பதற்காகப் பிற உயிர்களைக் கொன்று

உண்பது என்பது உயரிய செயல் அன்று. அதனால்தான் வள்ளுவரும் ஒருவன் தான் நன்மை அடையும் பொருட்டு ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்கிறான். பிறிதொருவனோ வேள்விகள் ஏதும் செய்யாமல் பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னாமல் வாழ்கிறான். இத்தகைய இருவருள் சிறப்புடையவர் யார்? எனில் ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவனினும் பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னாதவனே என்று குறிப்பார். மேலும் அத்தகையவர் பிற உயிர்களால் தொழப்படும் பெருமையையும் உடையவராய் அமைவார் எனவும் குறித்துரைப்பார். இதனை,

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று” ⁷⁸

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்” ⁷⁹

என்ற குறள்கள் விளக்கி நிற்கும். சுத்தானந்த பாரதியும் பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் மனிதர்களைச் சாடுகின்றார். மானுடர்கள் உயிர்க்கொலை புரிவதுடன் கொலை செய்ததை உண்ணும் பாவச் செயலினைச் செய்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். மேலும் முடிவில்லாத பெண்ணாசை என்னும் மயக்கும் மையலிலே ஆட்பட்டு உழல்கின்றனர். மானுடராய்ப் பிறந்ததன் கடனே அதர்மம் செய்வதுதான் என்பது போல சிலர் அதர்மம் புரிகின்றனர். பயிர்களை அழிக்கின்ற விசப்பூச்சிகளைப்போல் பிறரைத் துன்புறுத்துகின்றனர். இத்தகைய கயவரின் உறவினை நான் கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்கமாட்டேன். எனவே கடவுளே! எனக்கு அருள வருவாய்! என வேண்டி நிற்கின்றார்.

“உயிர்க்கொலை புரிவார்; கொலையுண் வுண்பார்;
உலகினை யுலைத்திடக் கொதிப்பார்.
அயர்விலாப் பொன் பெண் ணுசைகளாலே
யதர்மமே கடனெனப் புரிவார்.
பயிர்களை யறிக்கும் விஷப்புழுப் போலே
பாரினில் எளியரை நலிப்பார்.
கயவரி னுறவைக் கனவிலுங் கருதேன்;
கடவுளே யுன்னுற வருளாய்” (ஆத்மநாதம்: பா.24)

சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய வேண்டுகல் தன்மையானது,

“ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும்

பெருமைபெறும் நினது புகழ் பேசவேண்டும் பொய்மை
 பேசா திருக்க வேண்டும்
 பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும் மதமான பேய்
 பிடியா திருக்க வேண்டும்
 மருவு பெண்ணாசையை மறக்கவே வேண்டும் உனை
 மறவா திருக்க வேண்டும்
 மதி வேண்டும் நின்கருணை நிதி வேண்டும் நோயற்ற
 வாழ்வுனான் வாழ வேண்டும்
 தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
 தலமோங்கு கந்த வேளே
 தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வ மணியே.”⁸⁰

என்ற வள்ளலாரின் வேண்டுதலோடு ஒத்தமைவதனை அறிய .இயலும்.

அல்லோர் உறவு அனுகாதிருக்க அருள்வாய்:

இந்த உலகினில் மானுடரினும் அறிவில் குறைந்தவையாகக் கருதப்படும் பிற உயிர்களிடத்துக் காணப்படும் சில உயர்ந்த பண்புகள் கூட மனிதனிடத்துக் காணப்படுவதில்லை. பறவைகள் கூட ஓரிடத்து பகையின்றிக் கூட்டுறவாய் வாழ்கின்றன. ஆனால் பாரில் உள்ள மாந்தர்களோ தமக்குள் பல்வேறு இனங்கள் குறித்துப் பேசிக் கலகங்கள் விளைவிக்கின்றனர். மேலும் காக்கைபோல் வீணில் கூடிப்பேசி தனக்கும் பயன் இல்லாமல் பிறருக்கும் பயன் இல்லாமல் களைகின்றனர். தன் நலம் கருதாது பிறர் நலம் கருதும் நல்லவர்கள் போல் நடித்துக் கொண்டு தன்னலமே பெரிதெனக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். மனத்திற்குள் கோபத்தினை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு புறத்தில் அன்புடையவர்போல் நடித்து வாழ்கின்றனர். இத்தகைய மனிதர்களிடத்து நான் சேர்ந்து துன்புறாவண்ணம் காத்தருள் இறைவனே! என சுத்தானந்த பாரதியார் வேண்டுகிறார். இதனை,

“பட்சிக ளிடையே கூட்டுற வுண்டு
 பாரினர் ஓரினம் பேசிக்
 கட்சிவேற் றுமையாற் கலகங்கள் செய்வார்.
 காக்கைபோற் கூடியே கலைவார்.
 உட்சினம் வைத்தே யுதட்டிநிற் சிரிப்பார்.
 ஊரினுக் குழைப்பது போலே
 குட்சியை நிரப்புங் கும்பலைக் கூடேன்;
 குலவுக வுன்னரு ஞ்றவே!” (ஆத்மநாதம்: பா. 25)

என்ற பாடலானது விளக்கி நிற்கின்றது. சுத்தானந்த பாரதியாரால் குறிக்கப்படும் பறவைகளிடம் இருக்கும் ஒற்றுமைகூட மனிதரிடத்து இல்லை என்ற சிந்தையானது,

**“இட்டதோர் தாமரைப்பூ இதழ்விரித்திருத்தல் போலே
வட்டமாய்ப் புறாக்கள் கூடி இறையுண்ணும் அவற்றின் வாழ்வில்
வெட்டில்லை: குத்துமில்லை: வெவ்வேறு இருந்தும் அருந்தும்
கட்டில்லை: கீழ்மேல் என்னும் கண்முடி வழக்கம் இல்லை”⁸¹**

என்ற பாரதிதாசன் கவிதையோடு ஒத்தமைகின்றது.

மேலும் ஒருவர் நல்லவராக வாழ்வாரேயானால் அதனைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு பொறாமை நிறைந்த கண்களால் கொள்ளி போல் விழித்து நோக்குவர். பிறருடைய நல்ல வாழ்க்கையினைக் கெடுத்து அதில் இன்பம் காண்கின்ற தன்மை உடையவர்களாகவும் மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள். பிறர் குடியைக் கெடுத்து, பிறரைப் பற்றிக் கோள் சொல்லிப் பொய்யே உரைப்பர். அறிவார்ந்த சான்றோரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட, மனிதனை விலங்கினும் கீழான நிலைக்கு மாற்றுகின்ற கள்ளை விரும்பி உண்பா. பிறர் பெண்ணின் கற்பினை அழிக்கக்கூடிய தன்மை உடையவர்களாக இருப்பர். உலகத்தில் இறைவன் நினைப்பதற்காகக் கிடைக்கின்ற காலத்தில் இறைவனை நினைத்துப் போற்றுதல் என்பதை விட்டுச் சூதாடுதல் போன்ற தீய வழிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதன் மூலமாக பிறருக்கும் தனக்கும் துன்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வர். இதுபோன்று பல்வேறு இடர்பாடுகளை பிறருக்குச் செய்யக்கூடிய இந்த மனிதர்களுடைய உறவானது எனக்குத் தேவையில்லை. எனவே இறைவா! வந்து என்னை ஆட்கொண்டு அருள்வாய்! என்பதாக இறைவனை இரந்து நிற்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“பாரினில் வாழும் மானிடர் கொள்ளிபோல் விழிப்பர்.

பிறர்குடி கெடுப்பார், குத்திரங் கோள் பொய்யே யுரைப்பார்.

கள்ளினைக் குடிப்பார்; கற்பினை யழிப்பார், காலத்தைச் சூதினில் இழப்பார்.

வெள்ளியின் வலையில் வீழ்ந்ததஞ் செய்வார்விதவிதக் கொடுமைகள் இழைப்பார்.

உள்ளினு முள்ளஞ் சுடுமுற வணுகேன்; உள்ளவா வுன்னுற வருளாய்!”

(ஆத்மநாதம்: பா. 26)

பிறவிக் கடலில் கிடந்துழந்தேன்:

பிறவி என்னும் சொல்லானது மனிதர்கள் பிறந்து வாழும் வாழ்க்கையைக் குறிக்கின்றது. இப்பிறவி என்பது எளிதில் நீந்திக் கடக்கமுடியாத அளவிலான பெரியகடல் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்கே பிறவிப் பெருங்கடல் எனக் குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர். பிறவியைக் கடப்பது பெருங்கடலை நீந்திக் கடப்பது போன்று கடினமானது. இறைவனின் திருவருள் இருந்தால் மட்டுமே இயலும் என்கிறது திருக்குறள்.

“பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவன் அடி சேராதார்”⁸²

என்பது திருக்குறள். எனவே மனித சமூகத்தின் ஈடேற்றம் என்பது மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கும் சுழற்சியைக் கட்டறுத்து வீடு பேறு பெறுவதிலே நிறைவு பெறுகின்றது. ஆனால் அத்தகைய செயலானது ஒரு பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு நிகரானது ஆகும். பிறந்து இறக்கும் வினை சுழற்சியாகிய இந்தப் பெருங்கடலினைக் கடப்பதற்கான புணையை கடவுளின் அடிகளைச் சேர்ந்து ஒழுகுபவர் மட்டுமே பெற இயலும். இதனையே

“மாயப் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி!

சீர் ஆர் பெருந்துறை நம் தேவன் அடி போற்றி!

ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி!”⁸³

“பிறவிதனை அற மாற்றி பிணி மூப்பு என்று இவை இரண்டும்”⁸⁴

என்ற திருவாசகப்பாடல் அடிகளும் உணர்த்தி நிற்கும்.மணிமேகலையும் பிறவியின் இழிநிலையைச் சுட்டும்.

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்

பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது

அற்றோர் உறுவது அறிக”⁸⁵

சுத்தானந்தரும் பிறவி என்பதனைக் கடல் என்று உரைப்பதுடன் அந்தப் பிணியில் கிடந்து உழல்கின்றேன் என்றும் அதில் இருந்து மீண்டு வர இறைத்திருவருள் வேண்டும் என்றும் வேண்டி நிற்கின்றார். மாயப்பிறவிக்கடலில் இருந்து தேய்ந்து தேய்ந்து துரும்பானேன். அதில் இருந்து மீண்டு வர இறைவா! உன் பாதமாகிய புணையை வேண்டினேன். நான் மீண்டும் பிறவி என்னும் இருளில் வீழாமல் காத்தருள், உன் பாதமே சரணம்! என்று இரந்து நிற்கின்றார்.

“மாய்ந்து மாய்ந்து வல்வினையேன்மாயப் பிறவிக் கடலினிலே

தோய்ந்து தேய்ந்து துரும்பானேன்துணிந்துன் பாதப் புணையினேயே

பாய்ந்து பற்றிக் கூவுகின்றேன்,பரந்த மாய விருளினிலே

சாய்ந்தி டாமல் வழிநடத்தாய் சரணம் சரணஞ் சங்கரனே!”

(ஆத்மநாதம்:பா. 286)

எனவே சுத்தானந்தர் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள் பிறவியை வெறுத்தொதுக்கினர் என்பதனை இதன்வழி அறிய முடிகிறது

கன்றுக்கு இரங்காத் தாயுண்டோ:

சுத்தானந்த பாரதியார் இறையருளை வேண்டி நாளும் பரவி நிற்கின்றார். அத்தகைய இறையருள் வந்து எய்ததனைக் கண்டு புலம்புகின்றார். என்னுள் இருந்து எனை வழிநடத்த வேண்டிய இறைவா! உன்னுடைய அருளைப் பெற வேண்டி நிற்கும் மெய்யடியேனாகிய நான் உன்னுடைய அருளை வேண்டிப் புலம்புகின்றேன். இவ் உலகில் உன் அருளன்றி வேறு எதனையும் வேண்டேன். ஆனால் எனக்கு இன்னும் அருளாதிருப்பது முறையோ! நான் இறைஞ்சிக் கதறும் நிலை கண்டும் வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்லாதிருப்பாயானால் உன்னுடைய கருணையின் திறம் என்ன? தன்னுடைய கன்று கதறி நிற்பதைப் பார்த்து இரங்காத் தாய்ப்பசு உண்டோ! அதுபோல் நான் கன்று. நீ என் தாய்ப்பசு அன்றோ! என்னுடைய இறைஞ்சல் கேட்டுக் கருணை செய்தல் இயல்பன்றோ! ஆனால் நீயோ, இன்னும் இரங்காது இருக்கின்றாய்! இவ்வாறு இரங்காது இருப்பதற்கு உன்னுடைய நெஞ்சமானது கல்லோ? உன்னுடைய கருணையினை இன்று தருகின்றேன், நாளை தருகின்றேன் என்று காலம் தாழ்த்தாது உடனே வணங்கி வழிநடத்துவாய்! என இறைத்திருவருளை வேண்டி நிற்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இதனை,

“என்று முன்னை மெய்யடியேன் இறைஞ்சி யிறைஞ்சிக் கரைகின்றேன்.

ஒன்றுஞ் சொல்லா திருப்பாயேல் ஓகோ கருணைத் திற மென்னே?

கன்றுக் கிரங்காத் தாயுண்டோ? கல்லோ வுனது நெஞ்சகமும்;

இன்று நாளை யென்னுமல் இப்போ தென்னை வழிநடத்தாய்!”

(ஆத்மநாதம்: பா.,94)

என்ற பாடல் விளக்கி நிற்கின்றது. இறைவனைத் தாய்ப்பசு என்றும் அடியவரை கன்று என்றும் உவமிக்கும் மரபு தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது. இறைவன் ஒன்றாகிப் பலவாகி நிற்பவன். ஒளியாகி, வெளியாகி உருவமுமாகி, நன்றாகி, தீமையாகி, இவை நீங்கலாகிய மற்றுமாகி, தோற்றுவிப்பவனும் அழிப்பவனுமாகி, இன்றாகி, நாளையாகி நிற்கும் பெருமையுடையவன். இத்தகைய இறைவன் அடியவர்கள் கன்றாகிக் கதறுவார்கள் ஆயின் கடிதில் வந்து அருள் செய்வதில் தாய்ப்பசு போன்றவன் என்பதனை,

“ஒன்றாகிப் பலவாகி பலவாக்கண்ட

ஒளியாகி வெளியாகி உருவமாகி

நன்றாகித் தீதாகி மற்றுமாகி

நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணாதாகி

இன்றாகி நாளையுமாய், மேலுமான

எந்தையே எம்மானே என்றென்

றேங்கிக் கன்றாகிக் கதறினார்க்குச்
சேதாவாகிக் கடிதினில் வந்தருள்
கூரும் கருணை விண்ணே” ⁸⁶

என்ற பாடலானது விளக்கி நிற்கும். பெரியபுராணம், சுந்தரர் இறைவன் குரல் கேட்டதும் தாய்க்குரல் கேட்ட கன்று கதறி உடல் முழுதும் மெய்சிலிர்க்கக் கரங்களைத் தலைமேல் வைத்து மன்றினுள் நடனமாடும் இறைவனின் செயலோ வலிய வந்து ஆட்கொண்டது என வேண்டி நின்றார் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனுள் சுந்தரர் கன்றாகவும் இறைவன் தாய்ப்பசு ஆகவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

“என்று எழும் ஓசை கேளா ஈன்றஆன் கனைப்புக் கேட்ட
கன்று போல் கதறி நம்பி கரசரண் ஆதி அங்கம்
துன்றிய புளகம் ஆகத் தொழுத கை தலை மேல் ஆக
“மன்றுளீர் செயலோ வந்து வலிய ஆட் கொண்டது” ⁸⁷

என்கிறது பெரியபுராணம். சுத்தானந்த பாரதியாரும் இத்தகைய மரபினையே தன் பாடலில் பயன்படுத்துகின்றார்.

கரையேற வல்லேன்:

இறைவனின் பெருங்கருணையானது சுழல்நீரில் மாட்டிக்கொண்டு கரையேற வழியில்லாமல் தவிப்பவனுக்கு கிடைக்கின்ற தெப்பத்தினைப் போன்றது. அத்தகைய கருணை என்னும் தெப்பம் எனக்குக் கைவரப்பெற்ற பொழுது அதன் அருமை அறியாத நான் அந்தப் புணையைப் பிடித்துக் கொண்டு கரை ஏறும் அறிவில்லாதவனாய் இருக்கிறேன். மேலும் இறைவனை வணங்கி அவன் அருளைப் பெறுகின்ற ஆற்றல் இல்லாதவனாகவும் அலைப்புறுகின்றேன். வஞ்சகத் தன்மையுடைய மனமாகிய கல்லினைக் கரைத்தேன் அல்லேன்.காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி இறைத்திருநாமத்தினை, திருப்புகழினை சொல்லும் வழியும் அறிகிலேன். இத்தகைய தன்மைகளைப் பெற்றிருக்கும் அடியேனாகிய என்னை இறைத்திருவருள் எங்ஙனம் ஆட்கொள்ளும் என்று தன்னிலைக்கு இரங்கிப் புலம்புகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். தன்னிலைக்கு இரங்கிச் சுத்தானந்த பாரதியார் புலம்பி நிற்பதனை,

“புல்லேன் உனது பெருங் கருணைப் புணையை மருவிக் கரையேற
வல்லே னில்லேன், வலியுற நீ வணக்கி னன்றியுனே வணங்கக்
கல்லேன். வஞ்ச மனக்கல்லைக் கரையேன். உனது திருப்புகழைச்
சொல்லேன் எவ்வா றெனையாள்வாய் சொல்லைக் கடந்த
மெய்ப்பொருளே!”

(ஆத்மநாதம்: பா.73)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. சுத்தானந்தரின் இவ்வாறு இரங்கி நின்றலை, திருஅதிகைப்பெருமானிடத்து, தூயவன் அல்லாதவனாகிய அடியேன் நாள்தோறும் நெறிப்படி வாழமாட்டாதவனாய், கற்றும் கற்றவாறு உணர இயலாதவனாய், உன்னை உள்ளத்துள் நிலையாகவைத்துத் தியானிக்க இயலாதவனாய், முதற்கடவுளாகிய உன்னுடைய தூயமலர்களைப் போன்ற திருவடிகளைக் காண இயலாதவனாய் வருந்தி நிற்கின்றேனே! எனப் புலம்பி உரைக்கும் திருநாவுக்கரசரின் புலம்பலோடு ஒப்பு நோக்க முடிகிறது.

“நீதியால்வாழ மாட்டேன், நித்தலும்; தூயேன் அல்லேன்;
ஓதியும் உணரமாட்டேன்; உன்னை உள் வைக்கமாட்டேன்;
சோதியே! சுடரே! உன் தன் தூ மலர்ப்பாதம் காண்பான்,
ஆதியே! அலந்துபோனேன் அதிகைவீரட்டனீரே!” ⁸⁸

உலகினையே நம்பிக் கெட்டேன்!

இவ்வுலகில் நல்லன செய்யாமல் தீயனவே செய்திருக்கும் வம்பர்களைச் சுற்றமாய்க் கருதி அவர்கள் பின்னால் நடந்தழிந்தேன். ஞானம் என்கிற அறிவு இல்லாத வஞ்சனைகள் நிறைந்த கொடுமையான மனத்தை உடையவனாக இருக்கிறேன். இறைத்திருவருளைப் பெறுவதற்கு ஆதாரமாகிய அன்பின் உடைய பெருமையை அறியேன். இறையருளைப் பெற்று மண்ணுலகில் உயர்ந்த அடியவர்களுடைய கதைகள் பலவற்றை கேட்டும் இறைவனை நம்பாது கெட்டேன். இந்த உலகத்தையே நம்பி நம்பிக் கெட்டேன். என்பால் கருணை கொண்டு என்னை ஆட்கொள்ள வந்த இறைவனின் கருணையை அறியாதிருந்தேனே! என்று தன்னை நோக்கிக் கழிவிரக்கம் கொள்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவரது கழிவிரக்கத்தினை,

“வம்பர் பின்னே வழிநடந்தேன், வறியேன் வஞ்சக் கொடுமனத்தேன்,
அன்பின் பெருமை யானறியேன் அடியார் கதைகள் பல கேட்டும்,
நம்பா துன்னை யுலகினையே நம்பி நம்பி நான் கெட்டேன்!
என்பா லொளிந்த வுனை யறியேன் இதய மான மெய்ப் பொருளே!”

(ஆத்மநாதம்: பா.32)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கும். இறைத்திருவருளினை வேண்டும் சுத்தானந்த பாரதியார் கழிவிரக்கம் கொண்டதைப் போன்றே திருநாவுக்கரசரும் தீவினைச் சுற்றம் என்பதிலே அழுந்தி உய்யும் நெறி அறியாது உழன்றேன் எனப் புலம்புகின்றார்.

“தெருளுமா தெருள மாட்டேன்; தீவினைச் சுற்றம் என்னும்
பொருளுளே அழுந்தி, நாளும், போவது ஓர் நெறியும் காணேன்;
இருளும் மா மணிகண்டா! நின் இணை அடி இரண்டும் காண்பான்
அருளும் ஆறு அருளவேண்டும்- அதிகைவீரட்டனீரே!” ⁸⁹

இதன் வழி, அடியார்கள் தம்மை எளியராய்க் கொண்டு இறைத்திருவருளை வேண்டி நிற்கின்றனர் என்ற உண்மையை அறிய முடிகிறது.

வேண்டுவது இறைவன் திருவருளே:

சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவனிடத்து வேண்டும் தன்மைகளைச் சுட்டுகின்றார். இறைவனிடத்து வேண்டி நிற்பதெல்லாம் அடியவருக்கு அருளைத் தந்து உய்விக்கச்செய்யும் இறைவனுடைய திருநாமத்தையே ஆகும். மேலும் உலகம் என்கிற மாயையில் ஆட்பட்டு அல்லலுறும் அடியேனின், பொய்மைகள் யாவும் விலகிட வேண்டும். சிந்தையிலும் செயலிலும் மனதிலும் இறைத்திருவடியே நிறைந்து இருத்தல் வேண்டும். அறிவில் நிறைந்து மயக்கத்தைத் தரும் மாயைகள் எல்லாம் நீங்கி அருள வேண்டும். இறைவனின் அருள்திரு நோக்கமானது எனக்கு வந்தமைய வேண்டும். கட்டுக்குள் அகப்படாமல் இன்பங்களில் சென்று அலைகின்ற ஐந்து புலன்களும் தன் இச்சையைத் தவிர்த்து இறைச் சிந்தனையில் அடங்கத் திருவருள் வந்து சித்திக்க வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“வேண்டு முனது திருநாமம் வெய்யேன் பொய்கள் விலகிடவே
வேண்டு முனது திருவடியே வெறியேன் மதியின் மயக்கமற
வேண்டு முனது திரு நோக்கம் வெளியே செல்லும் புலனடங்க.
வேண்டு முனது திரு வருளே வேதங் கடந்த மெய்ப் பொருளே!”

(ஆத்மநாதம்: பா.35)

இறைநாமமே வேண்டி நிற்கும் சுத்தானந்த பாரதியாரின் சிந்தனையை ஒட்டியே இறை அடியார்களின் சிந்தனைப் போக்கும் அமைந்திருக்கின்றது. அவர்களுக்கு இறைச் சிந்தனையைத் தவிர வேறோன்றும் பெரிதில்லை என்பதனை,

“கண்ணியது உன் புகழ் கற்பது உன் நாமம் கசிந்து பக்தி
பண்ணியது உன் இரு பாதாம்புயத்தில் பகல் இரவா
நண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்து நான் முன் செய்த
புண்ணியம் ஏது என் அம்மே புவி ஏழையும் பூத்தவளே”⁹⁰

என்ற அபிராமி அந்தாதிப் பாடலும் வெளிப்படுத்தும்.

நிலையாமைத் தத்துவம்:

நிலையாமை என்பது தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் பெருமளவும் பேசப்படு பொருளாய் அமைந்துள்ளது. அறம் செய்மின்! என்று வலியுறுத்துவதற்கும் இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்து அதன் வழியில் நடந்து உய்தி பெறுமின்! என்று உணர்த்துவதற்கும் நிலையாமைத் தத்துவம் முன்மொழியப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காஞ்சி என்பதற்கு ‘நிலையாமை’ என்று பொருள் கூறுவதை,

**“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற்றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” ⁹¹**

என்ற நூற்பாவின் மூலம் உணரலாம்.

“அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய பொருட்பகுதியானும் அவற்றுள் பகுதியாகிய உயிரும், யாக்கையும், செல்வமும், இளமையும் முதலியவற்றானும் நிலைப்பேறில்லாத உலகியற்கையைப் பொருந்திய நன்னெறியை உடையது காஞ்சி” ⁹²

என்று காஞ்சி என்பதற்கு விளக்கம் தருகிறார் நச்சினார்க்கினியர். மதுரைக்காஞ்சி என்பது நிலையாமையை உணர்த்தும் திணைப்பெயராக வந்துள்ளது என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

திருவள்ளுவர் ‘நிலையாமை’ என்னும் ஓர் அதிகாரமே படைத்திருக்கின்றார். அவ்வதிகாரத்தில்,

**“நில்லாத வற்றை நிலையின் என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை” ⁹³**

என்று வாழ்வின் இழிந்தநிலைச் சுட்டுகின்றார். மணிமேகலை நிலையாமைக் கருத்துகளைப் பல இடங்களில் முன்மொழிகின்றது. உதயகுமாரன், மணிமேகலையின் திறம் குறித்து சுதமதியிடம் வினவுகின்றான். அப்பொழுது சுதமதி யாக்கையின் நிலையாமையைக் கூறுகின்றாள்,

**“வினையின் வந்தது வினைக்குவிளை வாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி இருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றங் கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்
தவலா உள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து” ⁹⁴**

என்று உணர்த்துகின்றாள். நாகர்களின் தலைவனுக்கு சாதுவன் கூறும் அறவுரைகளிலும் நிலையாமைக் கருத்துக்கள் இடம்பெறுகின்றன.

**“பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின்**

நல் அறம் செய்வோர் நல் உலகு அடைதலும்
அல்லது செய்வோர் அருநரகு அடைதலும்” ⁹⁵

என்பன. இதே கருத்து திருக்குறளிலும் இடம்பெறுகிறது. அவை

“உறங்குவது போலுந் சாக்காடுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு” ⁹⁶

என்ற குறள் சுட்டுகின்றது. எனவே இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையில்லாதது. அதனால் அறம் செய்ய வேண்டும் என்பது அறிஞர்களின் தெளிந்த கருத்தாகும்.

விசாகை தன் மாமன்மகள் தருமத்தனுக்குக் கூறும் அறிவுரையில் இளமை, யாக்கை, செல்வநிலையாமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“இளமையும் நில்லா, யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெரும் செல்வமும் நில்லா
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணை யாவது” ⁹⁷

உதயகுமரன், மணிமேகலையிடம் இடங்கழிகாமம் அடங்காதவன் என்பதால், அவளிடம் தவம் மேற்கொண்டது எதற்கு என்று காரணம் வினவுகின்றான். அதற்கு மணிமேகலை, இளமை, யாக்கை நிலையாமை பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்றாள்.

“பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிபட்டிரங்கலும்
இறத்தலுமுடைய திடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்” ⁹⁸

என்று கூறுகின்றாள். உதயகுமாரனிடம் மணிமேகலை, ஒரு நரை மூதாட்டியைக் காட்டி, இளமையின் நிலையாமையை இருபத்தெட்டு அடிகளில் விளக்குகின்றாள்.

“தண்நல் வண்ணந்திரிந்து வேறாகி
வெண்மணலாகி கூந்தல் காணாய்
பிறைநுதல் வண்ணங் காணாயோ நீ
நரைமையிற் றிரை தோற்றகையின் நாயது
விறல் விற் புருவம் இவையுங் காணாய்” ⁹⁹

இவ்வுலகில் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் இறப்பது உறுதி என்பதை,

“தவத்துறை மாக்கள், மிகப்பெருஞ்செல்வர்
ஈற்று இளம் பெண்டிர், ஆற்றாப் பாலகர்
முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான்” ¹⁰⁰

என்ற பாடலானது வெளிக்காட்டும். மனிதர்கள் அனைவரையும், காலம் முடிவுற்றபின்
கொடுத்தொழிலையுடைய எமன் கொண்டு குவிக்கின்றான். இவ்வாறு எமனால் உயிர்
குடிக்கப்பட்ட உடம்புகளை,

“அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்
கழிபெரும் செல்வக் கள் ஆட்டு அயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும்
மக்களின் சிறந்த மடவார் உண்டோ” ¹⁰¹

பட்டினத்தார் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் இலக்கியம்,

“முடிசூடும் நாடாளும் மன்னரும் அவர்
அடிதமிழி வாழ்வாரும்
இறுதியில் வேறுபாடின்றி இறந்து
பிடிசாம்பலாய்ப்போவது உறுதி” ¹⁰²

என மொழிகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியாரும் தமது பாடல்களில் நிலையாமையை
வலியுறுத்துகின்றார். இந்த உலகில் வாழ்கின்ற மனிதர்கள், மிகுந்த அளவில் அறிவு
பெற்றுக் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாய் இருந்தாலும் அதனால் பயன் ஒன்றும்
விளையப் போவதில்லை. அவ்வாறு பெற்ற அறிவினைக் கொண்டு கவிதைகள் பாடி,
பட்டுச்சால்வை போன்றவற்றை பரிசாகப் பெற்றாலும் விளைபயன் ஒன்றுமில்லை. ஊரார்
புகழ்ந்தாலும் உயர்ந்த பதவி பெற்றாலும் அதனால் விளையப் போகிற பயன் ஏதுமில்லை.
வாழ்வு முடியும் நாளில் எமன் வருவான். இவ்வுலகில் நிலையில்லாத உயிர் அவனுடன்
செல்லும். அப்போது மக்கள் எல்லாம் கூடி நடைபிணம் என்பார்கள். எனவே அத்தகைய
வாழ்வினை நீக்கி உன் அருளைப் பெறுவதற்கு அருள் செய்யவேண்டும் சிவகுருவே! என்று
வேண்டுகிறார்.இதனை,

“பாரோர் மெச்சக் கவிபாடிப் பட்டுச் சால்வை பெற்றுமென்ன
ஊரோர் புகழைப் பெற்றுமென்ன உயர்ந்த பதவி வகித்து மென்ன
நேரோர் நாளி லெமன் வருவான் நில்லா வுயிருஞ் செல்லு முடன்
பேரே யன்றிப் பிணமென்பார் பிறந்த தேனோ சிவகுருவே!”

(ஆத்மநாதம்: பா. 43)

என்ற பாடல் விளக்கிடும். மேலும் உயிர் போனபின் இந்த உடலானது புழுத்த நாயும் கூட விரும்பி உண்ணாத பழம் போன்றது. பாழ்மடமாய்க் களையிழந்து நிற்பது. உடம்பானது தொல்லை தரக்கூடிய ஆசை, பசி என்பதனால் கோர்க்கப்பட்ட தோலால் ஆகிய குடம் போன்றது. இறைவன் அதனை தொட்டுப் பொன்னாக மாற்றினார். எல்லையற்ற பேரின்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தினார். கல்லைப் போன்றவனாகிய என்னைக் கற்கண்டுக் கட்டியாக்கி வாழ்வில் இனிமை கூட்டினார் எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“புல்லனேன் உனக் கீந்ததிப் பொய்யுடல்
புழுத்த நாயும் புகாப்பழம் பாழ் மடம்
தொல்லை யாசைப் பசிதொளை தோற்குடம்
தூயனே, யதைத் தொட்டுப் பொன்னக்கினை
எல்லை யற்றவுன் னின்ப வளத்தினுள்
எளிமை தீர்த்தனை! என்னிகர் செல்வரயார்?
கல்லைக் கற்கண்டுக் கட்டியென் முக்கினை
கசந்த வாழ்விற கனிரசங் காட்டினை” (ஆத்மநாதம்: பா.25)

சுத்தானந்த பாரதியார் மனித உடலினை ஆசை, பசி என்ற உணர்வுடன் தோலால் செய்யப்பட்ட குடம் எனக் குறித்தார். சுந்தரரும் மனித உடலினைப் பசினோய் செய்த பறி எனக் குறிப்பிடுவார். அப்பாடல்,

“வாழ்வு ஆவது மாயம்(ம்); இது மண் ஆவது திண்ணம்;
பாழ் போவது பிறவிக் கடல்; பசி, நோய், செய்த பறி தான்;
தாழாது அறம் செய்ய்மின்! தடங்கண்ணான் மலரோனும்
கீழ் மேல் உற நின்றான் திருக்கேதாரம் எனீரே” ¹⁰³

என்பதாகும்.

முன்னே செய்த தீவினைகள்:

இப்பிறவி வாய்ப்பதற்கு முந்தைய பிறவிகளில் செய்த தீவினைகள் எண்ணற்றவை. இப்பிறவியிலும் மூட அறிவுடைமை காரணமாக அது விளைவித்த சேர்க்கையின் காரணமாக செய்த தீவினைகளும் எண்ணற்றவை. இவற்றினுடைய அளவானது பெரிய பெரிய மலைகளினை விடப் பெரிதாகும். இவ்வாறு செய்த தீவினைகள் போதாதென்று இன்னமும் என்னுடைய ஐந்து புலன்களும் தீவினைக்கு இழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே அத்தகைய புலன்களை அடக்கி இறைவன் அருளைப் பெறுவதற்கு மன உறுதியைத் தந்தருள வேண்டும் என்று சுத்த சிவகுருவை வேண்டுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“மூட மதியின் சேட்டையினல் பின்னே செய்த தீவினைகள்,
பெரிய பெரிய மலையளவாம் இன்னே யின்னுந்
தீவினைக்கே யிழுக்கும் புலனை யடக்கிடவே
அன்னை யப்பா மனவுறுதியருளாய் சுத்த சிவகுருவே!”

(ஆத்மநாதம்:பா. 45)

“புரையே செய்யும் பொய்ப்புலனைப் புறமே செல்லா துள்ளடக்கித்
திரையே துள்ளாச் சித்தத்திற்சிதையா துன்னைச் சிந்தித்துக்
கரையே யில்லாப் பேரின்பக்கடலி லாடக் கடவேனே,
துரையே ஞானச் சுடர்க்கொழுந்தே, சுத்த சக்தி சிவகுருவே!”

(ஆத்மநாதம்:பா. 46)

இறைவனை நம்பிடல் வேண்டும்:

கடவுள் பற்றிய கருத்தாடல்கள் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளன. அவற்றுள் இறைவனே உலகத்திற்கு முதன்மையானவன், அவனாலே இவ்வுலகம் படைக்கப்பட்டது, அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்பது ஒருநிலை. கடவுள் என்று ஒருவர் இல்லை, கடவுள் இருக்கிறார் என்பது வெறும் கதைக்கு உதவாத பேச்சு என்பதான வாதம் பிறிதோர் நிலை. இத்தகைய வாதங்களை முன்வைப்போரில் சுத்தானந்த பாரதியார் கடவுள் உண்டு என்னும் கொள்கையினை முன்வைப்பவர். யோகியாய்த் தன் வாழ்க்கையினைக் கட்டமைத்துக் கொண்டவர். எனவே கடவுள் இல்லை என்பார் கூற்றினை இவர் மறுதலிக்கின்றார். இந்த உலகில் இயங்குகின்ற பொருள், இயக்கமற்ற பொருள் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருப்பவர் கடவுள். காற்று வீசுவதும், சூரியன் எழுவதும், ஆகாயத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சோதி அற்புதங்கள் நிகழ்வதும் இறையருளாலே என்கிறார். மேலும் கடவுள் இல்லை என்பாரின் கூற்றானது இரவில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துவிட்டு சூரியன் இல்லை என்று பேசுபவர்களின் பேதமைத்தனத்துக்கு ஒப்பானது என்றும் சாடுகிறார். இதனை,

“கடவுள், இல்லை என்பவர் வெறும் பெயரை இல்லை என்கிறார்கள் நீ பெயரா? வடிவா? இல்லையப்பா, நீ தில்லை யப்பா! உன்னை மறந்த வாழ்க்கை தொல்லையப்பா இல்லை என்பவர் உள்ளத்திலும் இருக்கின்றேன் என்று பேசவில்லை யப்பா இல்லை என்பாருக்கு இந்த உணர்ச்சிவர வில்லையப்பா! உள்ளம் துடிப்பது யாரால் கண்ணிற் காண்பது யார்? காதில் கேட்பது யார்? சூரியன் எழுவதும்; உலகம் சுழல்வதும் காற்று வீசுவதும் யாரால்? ஆகாயத்தில் நடக்கும் ஜோதியற்புதங்கள் யாரால்; நடக்கின்றன சவமான உடலில் ஜீவன் எப்படி உள்ளது? சவத்துள் சிவம் இருந்து ஜீவசத்தி பொழிந்து வாழ்வை இயக்குகிறது; இது தெரியவில்லையா மனிதா? உண்டு, உண்டு, ஒரு பொருள் உண்டு; என்னுள் உள்ளது, உணர்கிறேன் உன்னுள்ளும் உள்ளது; உணர்; உணர், இரவில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துச் சூரியன் இருப்பது பொய் சூரியன் இருந்தால் காட்டு

என்கிறான் பேதை மனிதன்” (தியான சாதனம் ப.21) வரிகள் எடுத்துரைக்கும். எனவே உண்மையான பகுத்தறிவு உள்ள மாந்தர்கள் இறைவன் இருப்பதனை நம்பிட வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

இயற்கையாய் இருப்பவன் இறைவன்:

சுத்தானந்த பாரதியார் பிறிதோர் பாடலில் இறைவனின் தன்மைகளைச் சுட்டுகின்றார். சோலையில் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்ற முல்லை, மல்லிகை, தாமரை, ரோஜா போன்றவற்றின் முறுவல் போன்றவன் இறைவன். மலர்களின் மணங்களைச் சுமந்து வருகின்ற தென்றல் காற்றில் குழலாய் மிளிப்பவன். மலையினின்று விழுகின்ற ஆற்றின் ஓசையைப் போல் ஒலிக்கும் யாழினைப் போன்றவன். உயர்ந்த வானில் ஒளி மணியாக விளங்குகின்ற அழகாய் ஆட்சி செய்பவன். கல்லையும் கூடக் கலையாகும் கவினாய் அமைந்தவன். கனக ராசியின் அற்புதக் கூத்தாய் நடனம் செய்பவன். எல்லையற்ற இயற்கை உயிராக எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். இத்தகைய தன்மைகளை உடைய உன்னை ஏழையேன் எப்படிக் காண்பேன்! என்று முறையிடுகிறார் சுத்தானந்தர். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய முறையிடானது,

“முல்லை மல்லிகை தாமரை ரோஜா முறுவலே மணத் தென்றற் குழலே
ஒல்லெனும் மலையாற் நிசை யாழே உயர வானின் ஒளிமணிச் சொக்கே
கல்லையுங் கலையாக்குங் கவினேககன ராசியின் அற்புதக் கூத்தே
எல்லையற்ற இயற்கை யுயிரே ஏழையேனுனை எப்படிக் காண்பேன்.”

(ஆத்மநாதம்: பா.147)

என்ற பாடலில் வெளிப்போந்து நிற்கும். இயற்கைப்பொருள்கள் அனைத்திலும் நிறைந்திருப்பது இறையே என உணரும் ஞானத்தின் குரலாக இப்பாட்டினைக் காண முடிகிறது.

புறச்சடங்குகளில் வழிபாடு இன்மை:

சுத்தானந்த பாரதியார் ஆன்மீக நாட்டம் கொண்ட யோகியாய் வாழ்ந்தவர் என்றாலும் ஆன்மிகத்தின் பெயரில் நடக்கும் அறியாமையையும் புறச்சடங்குகளையும் நம்பியவரில்லை. உலக மாந்தர் கல்லிலும் கல்லால் எடுக்கப் பெற்ற கோவிலினிலும் கலகங்களை உருவாக்கும் சமயத்திலும் காசுக்கிசைந்தபடி பூசைமணியாட்டிடும் கற்பூர தீபத் திலும் இறைவன் இருப்பதாய் நம்புகின்றனர். மேலும் முனியாண்டி, மகமாரியின் கூத்திலும் கொட்டிலும் பலி வெட்டிலும் கூட்டுறவிலாத மத நூலின் கூட்டத்திலும் கடவுள் இருப்பதாய் நம்புகின்றனர். குருபீட கோட்டைகளிலும் தொல்லை செய்யும் ஆயிரஞ் சூழ்ச்சியில் கடவுள் இருப்பதாய் நம்பி சிக்கி அதனுள் அகப்பட்டு அழிகின்றனர். அவ்வாறு அகப்பட்டு சுதந்திரம் இழந்திடாமல் சுத்த சிவ யோகம் சித்தாந்தம் சோதிவழி காட்டி ஆண்டது யோகச்சமாஜத்தில் வளரும் அன்பு மயமான குருவே எனக் குருவருளைப்

போற்றித் துதிக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இப்பாடலானது புறச் சடங்குகளை நீக்கி யோகநிலையில் அமைகின்ற உண்மையான வழிபாட்டு முறையினை விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது.

“கல்லிலும் கல்லால் எடுத்தகோ விலினிலும்
கலமிடு சமயத் திலும்
காசுக் கிசைந்தபடி பூஜைமணி யாட்டிடும்
கற்பூர தீபத் திலும்
கொல்லலைமுனி யாண்டிமக மாரியின்
கூத்திலும்கொட்டிலும்
பலி வெட்டிலும் கூட்டுறவி லாத மத
நூலின் குழாத்திலும்
குருபீட கோட்டை களிலும் தொல்லைசெயும் ஆயிரஞ்
சூழ்ச்சியிற் சிக்கிசுதந்திர மிழந்திடாமல்
சுத்த சிவ யோக வேதாந்தசித் தாந்தமருள்ஜோதிவழி காட்டி யாண்டாய்
எல்லையறு வானுலகில் இதய சந் நிதியில்வளர்
இயல்பான தியான வடிவே
எழிலோங்கு யோகச்சமாஜத்தி லே
வளரும் இன்பமே அன்பு மயமே!” (ஆத்மநாதம்:பா.80)

இவ்வாறு புறச்சடங்குகளை வெறுத்தொதுக்கும் சுத்தானந்த பாரதியார் உண்மையான வழிபாட்டு முறையினையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இதனை,

“ஆயிர விதழ்மலரில் அரியணை யமைத்தனன்;
அறிவொளி விளக் கேற்றினேன்;
ஆர்வத்தில் ஊறிவரும் அன்புப் பெருக்கால்
அகங் குளிர நீராட்டினேன்,
தூய மனமே நல்ல துகிலாய் உடுத்தினேன்
சுகுணத்தை அணி யாக்கினேன்,
தூரியபர நாதகண் டாமணி முழக்கினேன்,
சுகந்த சாந்தம் பூசினேன்;
வாயார வரகவியின் மலர்மாலை சூட்டினேன்,
வாழ்வெல்லாம் அர்ச் சித்தனன்;
மன்னுயிர்த் தொண்டுதரு மாசற்ற பலனையே
மாண்புற நிவே தித்தனன்;

ஆயா, உனக்கிந்த ஞான வழி பாட்டையே
அனுதினமும் ஆற்றி மகிழ்வேன்;
அது வென்றும் அவனென்றும் அவளென்றும் அன்
அகநாடகப் பரமனே!” (ஆத்மநாதம்: பா.62)

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கும்

மனமடங்க வேண்டி நிற்பல்:

நன்மை தீமைகளை பகுத்தறியும் கருவியாகிய மனம் ஆறாவது அறிவு என்கிறார்
தொல்காப்பியர். இதனை,

“ஆற்றி வதுவே அவற்றொடு மனனே உயிரே” ¹⁰⁴

என வரும் நூற்பா வெளிப்படுத்தி நிற்கும். மனம் மனிதனின் செயல்பாட்டிற்கு மையமான
விளைநிலம் ஆகும். மனத்தை இதமாக நடத்தக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவனே மனிதன்
ஆவான். மனதில் இருந்துதான் எண்ணம், சொல், செயல் என்ற தொழில்களும்
பிறக்கின்றன. மனிதனை மனிதனாக நிலை நிறுத்துவதே மனமே ஆகும். இதனை

“மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கும் இனநலம்

எல்லாப் புகழும் தரும்” ¹⁰⁵

என்பார் திருவள்ளுவர். ஆனால் மனிதனால் மனத்தினைக் கட்டுப்படுத்துதல் என்பது
எளிதான செயல் அன்று. உலகப் பற்றுக்களைத் துறந்த ஞானிகளே மனமடங்க வழியின்றித்
துயர்பட்டுள்ளனர். வள்ளலார் முருகனிடத்து வள்ளலே, இந்த மனத்தினால் நான் படும்
பாட்டை வாயால் சொல்லி முடியாது. உன் திருவடிகளை அண்டாது, பொன்னாசை, மண்
ஆசை, பெண் ஆசை என்று உழல்கின்றது என் மனது. பேய் பிடித்த, கள் உண்ட,
கோலினால் அடி கொண்ட, பைத்தியம் பிடித்த, கோபம் கொண்ட குரங்கு போன்றது
என்னுடைய மனது. குயவன் மண் பாண்டம் செய்யும் போது சுற்றும் சக்கரம் போன்று
சுழல்கிறது, சிறு பிள்ளைகள் விளையாடும் பந்து போல அங்கும் இங்கும் கிடந்து
அலைகிறது. பசி கொண்ட விலங்கு மற்ற விலங்கின் மேல் பாய்வதுபோல் பாய்கிறது.
பெரும் சூறாவளி காற்றில் கிடந்து உழலும் பட்டம் போல் அலைகிறது, காலம் எப்படி
பொருள்களை மாற்றிப் போடுமோ அப்படி என் மனம் மாறுகிறது என் செய்வேன்? என்று
புலம்புகிறார். இதற்கு,

“வாய்கொண்டு உரைத்தல்அரிது என் செய்கேன்

என்செய்கேன்

வள்ளல்உன் சேவடிக்கண்

மன்னாது பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை

வாய்ந்துமூலம் எனதுமனது

பேய்கொண்டு கள்உண்டு கோலினால் மொத்துண்டு
 பித்துண்ட வன்குரங்கோ
 பேசுறு குலாலனாற் சுழல்கின்ற திகிரியோ
 பேதைவிளை யாடுபந்தோ
 காய்கொண்டு பாய்கின்ற வெவ்விலங் கோபெருங்
 காற்றினாற் சுழல்கறங்கோ
 காலவடி வோஇந்தர் ஜாலவடி வோஎனது
 கர்மவடி வோஅறிகிலேன்
 தாய்கொண்ட சென்னையில் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
 தலம்ஓங்கு கந்தவேளே
 தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வமணியே.”¹⁰⁶

என்பது சான்றாய் அமைகின்றது. தாயுமானவரும் குதிரை, மதயானையைக் கூட அடக்கி நடத்தலாம். கரடி, வெண்புலி வாயையும் கட்டலாம். ஒரு சிங்கத்தின்மேலேறி அமர்ந்து வரலாம். பாம்பை ஆட்டுவித்தல் கூடும். நெருப்பில் பாதரசம் இட்டு ஐந்து உலோகங்களையும் பொன்னாக்கி விற்று உண்ணலாம். வேறு யாரும் காணாமல் உலகத்திலே உலா வரலாம். விண்ணவர்களை வேலை வாங்கலாம். சதாகாலமும் இளமையோடு இருக்கலாம். வேறொரு உடலில் புகுந்து கொள்ளலாம். நீரின் மேல் நடக்கலாம். நெருப்பின் மேல் தங்கி இருக்கலாம். தமக்கும் மேலான பிற சித்திகளைப் பெறலாம். ஆனால், மிகக் கடினம் யாதெனில் ‘மனத்தை அடக்கி சும்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“கந்துக மதக் கரியை வசமா நடத்தலாம்
 கரடி வெம் புலி வாயையும்
 கட்டலாம் ஒரு சிங்கம் முதுகின் மேல் கொள்ளலாம்
 கண் செவி எடுத்தாட்டலாம்
 வெந்தழலின் இரதம் வைத்து ஐந்து உலோகத்தையும்
 வேதித்து விற்று உண்ணலாம்
 வேறு ஒருவர் காணாமல் உலகத்து உலா வரலாம்
 விண்ணவரை ஏவல் கொள்ளலாம்
 சந்ததமும் இளமையோடு இருக்கலாம் மற்றும் ஒரு
 சரீரத்தினும் புகுதலாம்
 சலமேல் நடக்கலாம் கனல் மேல் இருக்கலாம்
 தன் நிகரில் சித்தி பெறலாம்
 சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற

திறம் அரிது சத்தாகி என்

சித்தமிசை குடி கொண்ட

தேசோ மயானந்தமே”.¹⁰⁷

தம்மபதத்தில் புத்தர்,

“மனம் அலை பாயக்கூடியது; நிலையற்றது. அது இஷ்டப்பட்ட இடத்திற்குச் சிறகடித்துப் பறக்கும். மனதைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினம். ஆனால் அப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது மிகவும் நல்லது. கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மனதானது, இன்பத்தின் உறைவிடம் ஆகும்.”¹⁰⁸ என்றும்

“ஒரு எதிரி மற்றொரு எதிரியைத் தாக்கி காயப்படுத்தலாம்.ஒரு வெறி பிடித்தவர் மற்றொரு வெறியனைத் தாக்கி காயப்படுத்தலாம்.ஆனால் ஒருவனுடைய மனமானது தவறான வழியில் செல்லுமானால் அது இதை விடப் பெரிய தீங்கு செய்யமுடியும்.”¹⁰⁹ என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரதியும் மனத்தின் இயல்புகளை,

“இன்பமே நாடி எண்ணிலாப் பிழை செய்வாய்
இன்பம் காத்துத் துன்பமே அளிப்பாய்
இன்பம் என்று எண்ணித் துன்பத்து வீழ்வாய்
தன்னை அறியாய் சகத்தெலாந் தொளைப்பாய்,
தன் பின்னிற்கும் தனிப் பரம்பொருளைக்
காணவே வருந்துவாய், காண் எனில் காணாய்”¹¹⁰

என மனத்தின் இயல்புகளைக் குறிப்பிடுவார். விவேக சிந்தாமணி,

“ஐம்புலன்கள் செயல்படும் அடர்ந்த காட்டில் மனது என்னும் கொடும் புலி வசிப்பதால், முக்தியை நாடுவோர் அந்தக் கட்டுக்குள் அகப்படாமல் இருக்க வேண்டும்”¹¹¹ எனக் குறிப்பிடும். முக்தி எனப்படும் பேரின்ப நிலையினை நோக்கி யோகத்தைக் கடைபிடித்த சுத்தானந்த பாரதியார் மனம் என்னும் குரங்கு செய்யும் தீமைகளைக் குறித்துரைக்கின்றார்.

ஒருமையில் இருப்பதைப் பன்மையில் இழுத்து உலட்டுவது மனம் என்னும் கருங் குரங்காகும். ஆத்ம ஞானம் பெற்று உள்ளே இருக்காது ஐம்புலன் காட்டும் உலகின்ப வழியில் துள்ளி ஓரிடத்து நில்லாது ஓடி அலைவதும் மனம் என்னும் குரங்கே ஆகும். இக் குரங்கானது உலகில் அருமையுடையோராய் அமையும் நல்லவர்களை ஆணவத்தின் காரணமாக அகங்காரமாய்ப் பேசும் தன்மையைக் கொண்டது. தீமைகளைப் புரிந்து தீய வழியில் வாழும் தீயவர்களிடம் அசடு வழிந்து பேசுவதும் மனம் என்னும் கருங்குரங்கே

ஆகும். மானுடரை ஆட்டுவிக்கும் நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவினைக்களுக்கிடையே மாட்டிக் கொண்டு நாடகம் ஆடும் மடக்குரங்கும் மனமே ஆகும். மாந்தர்களுள் நல்லவர்கள் தீயவர்கள் என இனம் காணத்தெரியாது தீயவர்களிடம் நட்புப் பூண்டு ஏமாந்து நிற்பதுவும் இம்மனம் என்னும் குரங்கே ஆகும். ஞானகுரு காட்டுகின்ற வழியில் சென்று உய்தி பெறுதலை அறியாததும் இக்குரங்கேயாம். என மனக்குரங்கின் தன்மைகளைச்சுட்டும் சுத்தானந்த பாரதியார் இனிமேலாவது குணத்துடன் இருந்து பழகக் கற்றிடு என வேண்டுகின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார் இவ்வாறு வேண்டி நிற்கும் தன்மைகளை,

“ஒருமையில் இருப்பதைப், பன்மையில் இழுத்தே

யுலட்டுங் கருங் குரங்கே!

உள்ளே யிருக்காது துள்ளிப் புலன்வழியில்

ஓடி யலையுங் குரங்கே!.

அருமைபெறு நல்லோரை அகராதி யாய்ப்பேசும்

ஆணவச் சிறு குரங்கே!

ஆகாத கசடரிடம் அறியாது சிக்கியே

அசடு வழியுங் குரங்கே!

இருமைவினை மேடைமேல் ஏமாற்ற நாடகம்

இயற்றும் மடக் குரங்கே!..

எல்லோரையும் நம்பி ஏளனப் படுகின்ற

ஏழை மோழைக் குரங்கே!..

குருமணியின் மாசற்ற கொள்கையறி யாதுள்ளும்

கோமாளி நாய்க் குரங்கே!

குகையினில் அடங்கிக் குணத்துடன் இருக்கக்

குறித்திடு மனக் குரங்கே!..”. (ஆத்மநாதம்: பா.55)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

பிறசமயக் கருத்துகளைப் போற்றல்:

சுத்தானந்தர் சைவத்தின் அடியொற்றிய ஞானியாய் விளங்கினார் எனினும் இவ் உலகில் மக்களைப் பக்குவப்படுத்தி ஆற்றுப்படுத்திய அனைத்து சமயக் கோட்பாடுகளையும் ஏற்றுப் போற்றினார். மேலும் அவற்றைத் தனது நூல்களிலும் பதிவு செய்து அனைத்து சமயங்களும் ஆராதிக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். அதன் பாதம் பணிந்து பண்பாடுவோம் என்றும் வலியுறுத்திக் கூறினார்.

“மனிதச் சாதியான் மனிதரின் குலம் உலகெல்லாம்
எனது கோயிலாம், இதயத்தில் இருப்பதென் இறையாம்,
மனதை வென்றவன் மமதையைக் கொன்றவன் குருவாம்.
புனித நெஞ்சரை போதமே வேதமென் றறிவீர்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:18:129-132)

என்கிற கொள்கையினை ஏற்றுப் போற்றிய சுத்தானந்தரின் மனமானது அனைத்து சமயத்தின் நற்கருத்துகளையும் அனைத்து சமயச் சான்றோர்களையும் ஏற்றிப் போற்றுகற்கு இடமாய் அமைந்தது.

புத்தர்:

இந்திய மண்ணில் தோன்றிய சமயங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கது புத்தசமயம் ஆகும். இதனைத் தோற்றுவித்தவர் சித்தார்த்தர் எனப்படும் கௌதம புத்தர் ஆவார். இவர் பூரணஞானத்தின் வடிவாய்ப் போற்றப்படுகிறார். பாரதியும் பாரதநாட்டினைப் பற்றிப் பாடுகின்ற பொழுது,

“நாரத கானம் நலந்திகழ் நாடு.
நல்லன யாவையும் நாடுறு நாடு.
பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு.
புத்தர் பிரான் அருள் பொங்கிய நாடு” ¹¹²

எனக் கூறிப் போற்றுவார். சுத்தானந்த பாரதியார் தனது பாரதசக்தி காவியத்தில் புத்தர் பெருமானின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிடுகிறார். ‘புத்தர் அரச போகத்தைத் துறந்தார். அரச மரத்தினடியில் அமர்ந்து இவர் உலகத்தார் துயர் நீங்க ஒரு மார்க்கம் கண்டார் எனக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். மேலும் பௌத்தம் அறவழியை போதிக்கிறது, அன்பு, இரக்கம், எளிமை, தன்னலமில்லாதிருத்தல், தானம், சீலம், நல்லொழுக்கம் இவை அமைதிக்கான என்றும் குறிப்பிடும் சுத்தானந்த பாரதியார் புத்தமதப் பிரச்சாரத்திலும் இவர் ஈடுபட்டார். புத்த மதம் குறித்த சுத்தானந்த பாரதியாரின் சிந்தனையை,

“ஆருயிர் உலகுக் கெல்லாம் அன்புடன் அருளு மேவிக்
காருயிர் வானம் போலக் கருணையே புரிந்த வள்ளல்,
பாருயர் இன்ப மேநின் பணிதரும் இன்ப மானாய்.
சீருயர் புத்த தேவா சேவடி பணிகின் றேனே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:6: 29 – 32)

என்ற பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கும்.

மகாவீரர்:

சமண சமயத்தைத் தோற்றுவித்த பெருமைக்குரியவர் வர்த்தமான மகாவீரர். “அதிமுத்தம் என்கிற பயங்கரமான சுடுகாட்டில் மகாவீரர் தியானத்தில் இருந்தார். கடுமையான இடி மின்னலுடன் மழை பெய்தது. பேய்க்கணங்களும், கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுகளும் அவரை அச்சுறுத்தின.மகாவீரர் அசையவில்லை. பின்னும் அவரது பிரம்மச்சரியத்தை மாயப்பெண்களால் மாசுபடுத்த முயல்கின்றனர். ஒன்றுக்கும் அசையாத மகாவீரரை ஒரு தேவதை, ‘முனிவரே, உம்மை சோதித்தோம், நீரே பிரம்மச்சாரி, உம்மை மகாவீரர் என்பேன்’ என்று எனக் குறிப்பிடுகின்றார் சுத்தானந்தர்.மேலும் உலக மெல்லாம் உயிர்க்கொலைக் களமாய் மாறி, உயிர்கள் இரத்தஞ் சிந்தி இழிந்திருந்த காலத்தில், உலகம் முழுமையும் போரும் போட்டியும் பொறாமையும் சேர்ந்து நரகமாய் மாறி இருந்த காலத்தில் உலக மாந்தரிடையே தவங்கள் குறைந்து தவறுகள் நிறைந்திருந்த நேரத்தில் இத்தகைய கொடுமைகளை எல்லாம் தன் கருணையினால் அகற்றுதற்கு மகாவீரர் மண்ணில் தோன்றினார் என்கிறார் சுத்தானந்தர் பாரதியார். இதனை,

“உலக மெல்லாம் உயிர்க்கொலைக் களமாய்,
இரத்தஞ் சிந்தி இழிவுறும் போது,
போரும் போட்டியும் பொறாமையுங் கூடி,
நரசீ வனத்தை நரக மாக்கின,
தவங்கள் குறைந்தன அவங்கள் பெருகின,
கண்ணில் லாத காமப் பேய்கள்
மண்ணுயிர் வாழ்வைப் புண்ணுறச் செய்தன.
இந்நிலை தவிர்க்கவே எழுந்தார் வீரா”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:9: 70 – 80)

பாடல் உணர்த்தி நிற்கின்றது.மகாவீரர் பொறுமையில் பூமியைப் போலும் சிறப்பு கொண்டவர். துறவு நிலையில் காற்றைப் போன்றவர். சுதந்திரச் சுடரைப் போன்றவர். பிற உயிர்களுக்கு எல்லாம் உயிரைப் போன்றவர். பெருமைமிகு கருணை கொண்டவர். அறிவினுள் கடலினைப் போன்ற ஆழம் கொண்டவர் என்றும் போற்றியுரைக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

இயேசு கிறித்து:

இன்று உலகம் முழுமையும் பின்பற்றப்படுகின்ற சமயங்களில் குறிப்பிடத்தக்க சமயமாக விளங்குவது கிறித்தவ சமயம் ஆகும். கிறித்தவ சமயத்தைத் தோற்றுவித்தவர் இயேசுகிறித்து என்பவராவார். அகிலம் முழுமையும் அன்பினைப் போதித்த சான்றோர்களுள் இயேசு கிறித்து முக்கியமானவர். சுத்தானந்த பாரதியார் இயேசு கிறித்துவினுடைய பெருமையையும் தனது படைப்புகளில் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த உலகில் பொய்யுடன் கலகங்கள் மிகுந்து போலிகளும்

சேட்டைகளும் மிகுந்திருந்த காலத்தில் அத்தகைய பொய்யும், கலகங்களும் போலிகளும் சேட்டைகளும் மாறவும் உலகில் உண்மையின் பேரொளி முழுமையாகப் பரவவும் யூதர்களின் மெய்யொளி விளக்காக ஏசுநாதர் அவதரித்தார். இயேசுபிரான் பகைவர்களால் தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு மிகப்பெரிய தியாக வேள்வியைச் செய்தார். அவர் செய்த தியாக வேள்வி செப்புதற்கரியதாகும் என்று போற்றுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“பொய்யொழுக் கங்கள் மாறப் போலிகள் சேட்டை தீர்,
மெய்யொளி பரவ, யூதர் விளக்கொளி யாக வந்த,
துய்யவன் ஏசு நாதன் சுடச்சுடத் துன்பந் தாங்கிச்
செய்ததோர் தியாக வேள்வி செப்புதற் கரிய தம்மா”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:10: 53 – 57)

மேலும் இயேசு கிறித்துவினுடைய போதனைகளில் குறிப்பிடத்தக்கவற்றைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இவ் உலகில் எளியவர்களாக யார் தன்னை கருதிக் கொள்கிறார்களோ அவர்கள் தான் தேவனின் உலகமாகிய வான் அரசினை ஆளுகிற பெருமையை அடைவார்கள். யார் மனதில் உண்மையான நிறைவோடு வாழத் தெரிந்தவர்களோ அவர்களே அறவோர் என்று அழைக்கப்படுவர். தன் நெஞ்சத்தில் போட்டி, பொறாமை போன்றவை இல்லாதவர்களாக யார் இருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் இறைவனைக் காணும் பேறு பெற்றவர்கள் ஆவர். உலகம் வாழ உலகத்திற்குத் தேவையானவற்றை தந்து உதவுபவரே சாதுக்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர். அத்தகைய சாதுக்களே தன்னலம் துறந்த தியாகிகள், அவர்களுக்கே வானரசனுடைய ஆட்சியும் வந்தமையும். பிறரின் வருத்தம் தீர்க்கும் நல்லருளாளர் வாழிய! என்பதாக இயேசுகிறித்து அருள்பொழிந்தார் எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிடுகிறார்.

“வாழிய எளியோர் வானர சாள்வார்
மனநிறை வெய்துவார் அறவோர்
வாழிய தூயர் இறைவனைக் காண்பார்
வையகம் புரப்பர்சா துக்கள்
வாழிய வருந்துந் தியாகிகள் அவர்க்கே
வானர சாட்சியும் ஆகும்.
வாழிநல் லருளார் வருத்தந்தீர்ந் திருப்பார்
வாழியுள் என்பரின! வாழ்வே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:10: 241 - 248)

என்பதாகச் சுத்தானந்த பாரதியாரின் கவிதையானது அமைகின்றது.

இசுலாம் சமயம்:

உலக அளவில் பின்பற்றப்படுகின்ற சமயங்களுள் ஒன்றாய் அமைந்துள்ள சமயம் இசுலாம் சமயம் ஆகும். ‘இசுலாம்’ என்பது அரபுச்சொல் ஆகும். இதன் பொருள் பணிதல், கீழ்ப்படிதல், சரணடைதல் என்பதாகும். இஸ்லாம் என்பதன் நேரடிப்பொருள் அமைதி என்பதாகும். ஒரு மனிதன் அல்லாவிடம் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒப்படைக்கும் போது அமைதியைப் பெறுகிறான் என்று இசுலாம் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சமயத்தின் தீர்க்கதரிசியாக அமைந்தவர் முகமது நபி ஆவார்.

பிற சமயங்களை ஏற்றிப் போற்றும் சுத்தானந்த பாரதியார் இசுலாம் சமயத்தின் பெருமைகளையும் தன்னுடைய படைப்புகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். வான் மழை போல அல்லா வழங்கிடும் கருணையும் காணுங்கள் உலகில் சோலைகளில் நிறைந்திருக்கிற தேன் மலர் போல் அல்லாவினுடைய திருக்கை அழகைக் காணுங்கள்! உள்ளத்தே அகந்தை இல்லாமல் இறைவனைப் போற்றி வணங்குகிறவர்களே உயிராய் வாழ்கிற உண்மை உடையவர்கள் ஆவர் என்பதை அறிவீர். அறிவினை முடிக்கிடக்கும் மடமையாலே ஏற்படும் கொலை, காமமாகிய இன்னலை நீக்கி மாசில்லாத வாய்மையைப் போற்றி வாழுங்கள்!. மேலும் அன்பினையும் ஐந்து நேரமும் தொழுகையையும் அறத்தையும் செய்யுங்கள்! பொருளுடைய தொழிலைச் செய்து சிறப்புறுங்கள்! தீவிர தியானத்தினால் ரம்ஜான் மாதம் பகலில் உண்ணாமல் ஆவியைத் தூய்மையாக்கி இறைவனுடைய பேரருளை எண்ணித் தீவினையைத் தவிர்த்து நல்ல தர்மத்தைச் செய்யுங்கள் எனக் கூறுகிறது இசுலாம் சமயம் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இதனை,

“வான்மழை காணீர் அல்லா வழங்கிடும் அமுதங் காணீர்
தேன்மலர் காணீர் அல்லா திருநகை யழகைக் காணீர்
யானெனும் அகந்தை யின்றி இறைவனே பரவி யெங்கும்,
ஊனுயிர்க் குயிராய் வாழும் உண்மையை யறிவீர் என்பார்
இருளறு மடமை யாலே யியற்றிடுங் கொலைகட் காம
மருளறு செயலை நீமின் மாசறு வாய்மை போற்றி
அருளறு மன்பும் ஐந்து தொழுகையும் அறமுஞ் செய்மின்
பொருளறுதொழிலைச்செய்துபுரையறப்பொலிமின் என்றார்
தீவிர தியானத் தாலே திருவருள் வாக்கெழுந்த,
ஓவறு ரம்ஜான் மாதம் பகலினில் உண்ண லின்றி,
ஆவியைத் தூய்மை யாக்கி, ஆண்டவன் அருளை எண்ணித்
தீவினை தவிர்த்து, நல்ல தருமத்தைச் செய்மின் என்பார்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:11: 413 – 420)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

ராமதாசர்:

இராமதாசர் இந்தியாவின் விடுதலைக்காகவும் உண்மையான ஆன்மீகத்தைப் புதுப்பிப்பதற்காகவும் ஸ்ரீ சமர்த் மதப் பிரிவைத் தொடங்கினார். மராட்டிய மாவீரர் சிவாஜி மன்னரை இவர் ஆதரித்தார். இவர் மஹாராஷ்டிர மொழியிலும் சம்ஸ்கிருதத்திலும் பல நூல்கள் எழுதினார். அவை தாஸபோதம், பஞ்சீகரணம், பீமருபிசுலோகம், கருணாஷ்டகம், அமிருதகம், அமிருத பிந்து ராமாயணம் ஆகியவை ஆகும். இந்த நூல்களைத் தவிர ஏராளமான கீர்த்தனங்கள், அபங்கங்களும் எழுதியிருக்கிறார். இராமபிரானும் கண்ணனும் உபதேசித்த கர்ம - பக்தி யோகங்களை தேச பக்தியுடன் சேர்த்து உபதேசித்தவர் சமர்த்தர். சுத்தானந்தர் இத்தகைய சான்றோர்களை பாரததேசத்தின் சிறப்புக்குரியவர்கள் என்று போற்றுகின்றனர். சமய ஞானத்தின் அடிப்படையில் பெரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்த அருளாளர்களை எல்லாம் சுத்தானந்த பாரதியார் போற்றிப் பாராட்டுகின்றார். குருமணி நானக்கின் நாமம் வாழ்க! கோவிந்த சிங்கர் நாமம் வாழ்க! ராமதாஸர் திருப்புகழ் வாழ்க! என்று உரைக்கின்றார். மேலும் இவர்களின் நாமங்களை உரைக்கின்ற அன்பர்கள் பேரின்பம் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க! என்று வாழ்த்துகிறார். சுத்தானந்த பாரதியின் இத்தகைய வாழ்த்தினை,

“குருமணி நானக் வாழ்க, கோவிந்த சிங்கன்! வாழ்க

திருசுக மணிய ளித்த இராமதாஸ! தீரன் வாழ்க,

உருகியன் பூறத் திவ்ய நாமங்கள் உரைக்கும் அன்பர்

பெருசுக யேச்சை யெய்திப் பேரின்பம் பழுத்து வாழ்க”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:14: 29 -32)

என்ற பாடலானது வெளிக்காட்டும்.

ஆதிசங்கரர்

சுத்தானந்தர் பிற மதங்களையும் விரும்பி அதன் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு அதன் பெருமைகளையெல்லாம் உலகுக்கு எடுத்துரைத்தவர். எனினும் அவர் அடிப்படையில் ஓர் அத்வைதி. ஆதி சங்கரரின் மீது ஆழமான பக்தி கொண்டவர். எனவே ஆதிசங்கரரைப் போற்றிப் பாராட்டுகின்றார். ஆதிசங்கரர் இளமையில் கௌடபாதரின் சீடரான கோவிந்த பகவத்பாதரிடம் வேதாந்தம் மற்றும் இதர தத்துவங்கள் பயின்று சங்கர பகவத்பாதர் என்று அழைக்கப்பட்டார். இந்து சமயத்தின் மூன்று அடிப்படை நூல்கள் என்று அறியப்படும் பத்து உபநிடதங்கள், பிரம்ம சூத்திரம் மற்றும் பகவத் கீதைக்கு விளக்கவுரை அளித்து அவை போதிக்கும் அத்வைத வேதாந்தம் அதாவது இரண்டற்றது என்கிற அத்வைத தத்துவத்தை உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டியவர். பிரம்மத்தின் கனவாக, நினைவுத்தடமாக இந்த உலகம் உள்ளது. இயற்கை நிகழ்வுகளின் உலகம் ஒரு பிரம்மை தான். நிலையான மனிதனிடமிருந்து மறைக்கக்கூடிய அலைகள், குமிழிகள், நுரையாக உலகம் விளங்குகிறது. நிரந்தர ஆன்மாவிற்கு மனித உடல் ஒரு

புறவடிவமாகும். ஆன்மா என்பது பிரம்மத்தின் அவதாரம் அல்லது துளியாக இருக்கிறது. நிரந்தரமான பிரம்மம் முன்னால் இருக்கிறது. பின்னால் இருக்கிறது, வலப்புறத்திலும், இடப்புறத்திலும் மேலும் கீழும் பரவியிருக்கிறது. இவை அனைத்திலும் பிரம்மம் ஒன்றுதான். அதுவே சிறந்தது. பிரம்மத்தை தவிர வேறெந்த பொருளும் கிடையாது. உலகின் தோற்றங்களனைத்தும் பிரம்மம் தான். வேறு எதுவுமில்லை. தெய்வீக ஆத்மாவான பிரம்மத்திடமிருந்து தான் எல்லா உயிர்களும் தோன்றியுள்ளன. ஆகவே அவை அனைத்தும் பிரம்மம் தான். இதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றார். இவரது தத்துவம் அத்வைதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இத்தகு சிறப்புகளை உடைய ஆதிசங்கரரைத் தன் பாரதசக்தி மகாகாவியத்தில் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இந்த உலகமானது வாழ்வதற்காக ஆலமரத்தடியில் வீற்றிருந்து அறம் உரைத்த சிவபெருமானின் அருளால் அவதரித்தவர் ஆதிசங்கரர். சிவபெருமான் ஆலமரத்தின் அடியில் வீற்றிருந்து, தம்முடைய அங்கை முத்திரையால் அன்று சனகாதி முனிவர்கள் எனப்படும் நால்வர்க்கு அளித்த ஞான வடிவினையே ஆதிசங்கரர் வடிவாகக் கொண்டு உலகம் உய்ய குருவாக வந்து காலடி அமர்ந்தார். ஆதிசங்கரர் இமயம் போன்ற சிறப்பினை உடைய பெருமைக்குரியவர். இசை நன்கு எழுப்புகிற வீணையினைப் போன்ற இனிமையை உடையவர். கங்கையினைப் போல் வேதக்கருத்தினை இசைத்தவர். நமது அங்கையில் இருக்கின்ற நெல்லிக்கனியை போல அத்வைத ஞானத்தை தந்தவர். அத்தகையவர் வளர்த்த சாந்தமான நிலையம் வாழ்க! என்று போற்றி உரைக்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். சுத்தானந்த பாரதியார் இவ்வாறு போற்றி உரைப்பதனை,

“ஞாலமுய்யவே காலடியிலே

ஆலடிச்சிவன் அருள் எழுந்ததே” (பாரதசக்தி மகாகாவியம்:20:39 -40)

“ஆலடி வீற்றி ருந்தே அங்கைமுத் திரையால் அன்று

நாலறி வாளருக்கு ஞானத்தை யளித்த மோனி

கோலமே உலகம் உய்யக் குருவடி வாக வந்து

காலடி யமர்ந்த தந்தக் காலடி யமர்ந்தேன்! யானே.

துங்கமாம் இமயத் தேவன் சுருதிசெய் வீணைபோன்ற

கங்கையைப் போல வேதக் கருத்தினை யிசைத்த தேவன்!

அங்கையின்! நெல்லிபோல அத்வைதஞானம் தந்த

சங்கரர் வளருகின்ற சாந்தமா நிலையம் வாழ்க”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 20: 115 – 122)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

மெய்கண்டதேவர்:

சந்தான ஆச்சாரியர்களுள் முதன்மையானவராகப் போற்றப்படுபவர் மெய்கண்டார். இவர் பதினெட்டு சைவ ஆதீனங்கள் தோன்றக் காரணம் ஆனவர் ஆவார். பதிமூன்றாம்

நூற்றாண்டில் சித்தாந்த சைவநெறி உபதேசமாகத் திருக்கயிலாயப் பரம்பரை என்று அழைக்கப்படும் பதினெட்டு சைவ ஆதீனங்கள் மெய்கண்டாரையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளன. மெய்கண்டார் தமது குருநாதரிடம் பெற்ற உபதேசத்தை ‘சிவஞான போதம்’ எனும் தலைப்பில் தமிழில் நூலாக இயற்றினார். இது 12 சூத்திரங்கள் 40 வரிகள் 216 சொற்கள் 624 எழுத்துகள் உடையது. உலகில் தோன்றிய தத்துவ நூல்களுள் மிகவும் சுருக்கமான நூலாகும். இச்சிவஞான போதத்தை மணிமகுடமாகக் கொண்டு சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கும் மெய்கண்ட சாத்திரம் என இன்றளவும் வழங்கப்படுகிறது. தனது குருவான பரஞ்சோதியார் உபதேசித்த சிவஞான சூத்திரங்களைத் தமிழில் அருளிச் செய்தார் மெய்கண்டார். அதற்கு அவரே வார்த்திகமும் அருளிச் செய்தார். அந்த நூல் சிவஞான போதம் என்று வழங்கலாயிற்று. மெய்கண்ட சாத்திரங்களுள் முதலாவதாக விளங்கும் நூல் இதுவாகும். அந்த நூலே பிற்காலத்தில் திருவவதாரம் செய்தருளிய சந்தான ஆச்சாரியர்களின் சைவ சித்தாந்த நூல்களுக்கு ஆதாரமான நூலாக அமைந்தது. இவரின் சிறப்பினை,

“மலர்தலை உலகின் மாயிருள் துமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போல் ஈண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் இருள்தீர்ந்து
அருந்துயர்க் குரம்பையின் ஆன்மா நாடி
மயர்வுஅற நந்தி முனிகணத்து அளித்த
உயர்சிவ ஞான போதம் உரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்கூழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண்டு அகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே” ¹¹³

என்ற சிவஞானபோதத்தின் சிறப்புப்பாயிரம் எடுத்துரைக்கும். சுத்தானந்த பாரதியார் மெய்கண்டதேவர் நீண்டகாலம் தவத்தில் இருந்து அத்தவத்தின் காரணமாகப் பெற்ற சிவஞானபோத சித்தியை இந்த உலகம் பயன் பெறுவதற்காகத் தந்து சென்றார் என்று குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“நீண்ட காலம் நிட்டையி லிருந்து,
சிவஞான போத சித்தியும் பெற்று,
சத்திய தரிசி தன்னுளே யுணர்ந்த,
ஞானத் தாலே ஞாலம் பயன்பெற,
அருணந்தி முதலிய திருவடி யார்கள்
அறியப் புகட்டி அரனடி சேர்ந்தார்.” (பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 22:15–20)

மாணிக்கவாசகர்:

மாணிக்கவாசகர் சைவ சமயக் குரவர்கள் நால்வரில் ஒருவராவர். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மூவரும் தேவாரம் பாடியவர்கள். மாணிக்கவாசகர் திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் பாடியவர். இது எட்டாம் திருமுறையாக இடம்பெற்றுள்ளது. இவர் அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் தலையமைச்சராகப் பணியாற்றினார். திருப்பெருந்துறையில் குருவடிவாக வந்த சிவபெருமானால் குருந்த மரத்தடியில் ஆட்கொள்ளப்பெற்றவர்.

திருவாசகம் 51 பகுதிகளையும் 658 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. திருவாசகத்தில் முதற்கண் சிவபுராணம் அமைந்துள்ளது. அடுத்து கீர்த்தித் திருவகவல் 146 அடிகளைக் கொண்டது. திருவண்டப்பகுதி 182 அடிகளைக் கொண்டமைந்தது. போற்றித் திருவகவல் 225 அடிகளைக் கொண்டது. திருச்சதகம் நூறு பாடல்களைக் கொண்டமைந்தது. நீத்தல் விண்ணப்பம் 50 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. திருவெம்பாவையில் 20 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. திருவம்மாளையும் 20 பாடல்களில் அமைந்துள்ளது. திருப்பொற் சுண்ணம் முதல் திருவுந்தியார் வரை 6 பகுதிகளும் அவ்வாறே 20 பாடல்களால் அமைந்துள்ளன. எஞ்சிய பகுதிகள் பெரும்பாலும் 10 பாடல்கள் கொண்ட பதிகங்களாகவே அமைந்துள்ளன. ‘திருவாசகத்துக்கு உருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்’ என்பது இதன் சிறப்பை உரைக்கும். திருவாசகத்தில் 51 திருப்பதிகங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் மொத்தம் 658 பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன. இந்நூலில் 38 சிவத்தலங்கள் பாடப் பெற்றுள்ளன. சிவபுராணம், கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல் என்னும் நான்கு பெரும் பகுதிகள் இதில் உள்ளன. இவற்றைத் தொடர்ந்து திருச்சதகம் 100 பாடல்களும், நீத்தல் விண்ணப்பம் 50 பாடல்களையும், திருவெம்பாவை 20 பாடல்களையும், திருவம்மாலை 20 பாடல்களையும் கொண்டது. திருப்பொற் சுண்ணம் முதல் திருவுந்தியார் வரையுள்ள ஆறு பகுதிகள் 20 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளன. மற்றவை பத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட பதிகங்களாக உள்ளன. திருவாசகத்தின் தொடக்கம்,

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க

கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க

ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க”¹¹⁴

என்பதாய் அமைகின்றது. திருவாசகத்தின் பெருமையினை நால்வர் நான்மணிமாலை என்னும் இலக்கியம்,

“விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ
ஆதீசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர்ப் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகால் ஓதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர்ப் பாய
மெய்மயிர் பொடிப்ப விதிர்வதிர்ப் பெய்தி
அன்பர் ஆகுநர் அன்றி
மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே” ¹¹⁵

எனச் சிறப்பித்து உரைக்கும். சுத்தானந்த பாரதியார் மாணிக்கவாசகரை, இறைவன்பால் கொண்ட அன்பினால் உருகித் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தடியில் நிழலில் இறைவன் குருவாக வந்து ‘சிவாயநம’ வென்று உபதேசிக்க அதன் உட்பொருளை அறிந்து ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கிற மூன்று குற்றங்களை நீக்கிக் குற்றமற்ற குரு வடிவாகிய சிவபெருமானுக்கு தன்னைக் கொடுத்து சிவனிடமிருந்து சதாசிவம் பெற்றுத் திருவாசகம் என்று சொல்லப்படுகிற அருமையான தேனார் வேதத்தை அருளிச் செய்தார். அத்தகைய சிறப்புடைய மணிவாசகரின் அடிதொழுவோம்! என்று போற்றுகின்றார். இத்தகைய செய்தியினை,

“அத்தகை முத்தருள! அன்பால் உருகிப்
பெருந்துறைப் பதியிற் குறுந்தடி நிழலில்,
சிவகுரு பரமன் சிவாய நமவென
உபதே சிக்க உட்பொரு ளறிந்து,
மும்மல நீங்கி, நின்மல மாகித்
தன்னைக் கொடுத்துச் சதாசிவம் பெற்றுத்
திருவா சகமெனுந் தேனார் வேதம்
அருள்மணி வாசகர் அடிதொழு வோமே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:22:197 -204)

என்ற பாடலானது விளக்கியுரைக்கின்றது.

திருநாவுக்கரசர்:

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் புகழனார், மாதினியார் எனும் இருவருக்கும் மருணிக்கியார், உலகில் அலகில் கலைத்துறை தழைப்பவும் அருந்தவத்தோர் நெறிவாழவும் திருவவதாரம் செய்தார். பின்னர் மருள்நீக்கியார் சமணமதம் சார்ந்த தருமசேனர் என்னும் பெயர் பெற்றார். திலகவதியார் தன் தமையன் சமணமதம் சார்ந்ததை அறிந்து சிவனிடம் முறையிட சூலைநோய் தந்து ஆட்கொள்வோம் என்று அருள்செய்து இறைவன் மறைந்தனன். அவ்வண்ணமே சூலை நோய் தருமசேனர் வயிற்றிடைச் சென்று பற்றியது. இறையருள் கைகூட திலகவதியார் திருவடிகளை அடைவேன் என்று எண்ணினார். இறைவன் திருவருளால் தமிழ்மாலை சாத்தும் உணர்வுவர, சூலையும் மாயையும் நீங்கும் பொருட்டு,

“கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன நான்அறியேன்
ஏற்றாய்அடிக் கேஇர வும்பகலும் பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றின் அகம்படியே குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில வீரட்டா னத்துறை அம்மானே” ¹¹⁶

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தார். திருவாளன் திருநீறு திலகவதியார் அளிப்பப் பெருவாழ்வு வந்ததென மருணிக்கியாரும் வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு தமக்கு உய்யும் நெறிதரும் தமக்கையார்க்குப் பின் தாமும் புறப்பட்டார். திருநாவுக்கரசர் சைவசமயத்திற்கு மாறியதைக் கண்ட சமணர்கள் பல்லவமன்னன் மகேந்திரவர்மனிடம் முறையிட்டனர். இதனை,

“தவ்வை சைவத்து நின்றலின் தருமசேனரும் தாம்
பொய் வகுத்ததோர் சூலை தீர்ந்திலது எனப் போயிங்கு
எவ்வமாக அங்கு எய்தி நம் சமய லங்கனமும்
தெய்வ நிந்தனையும் செய்தனர் எனச்சொலச் தெளிந்தார்” ¹¹⁷

எனக் குறிக்கும் பெரியபுராணம். மன்னனும் இத்தகைய குற்றத்திற்குத் தரப்படும் தண்டனை யாதென அவர்களையே வினவினான். திருநாவுக்கரசரை நன்றாகத் தண்டித்து ஒறுக்கவேண்டும் என்றனர் சமணர்கள். மன்னவன் அமைச்சரை வரவழைத்துத் திருநாவுக்கரசரைத் தம்மிடம் அழைத்துவருமாறு அனுப்பினான். மன்னன் ஆணை கேட்ட திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமானுக்கே ஆளாய் அவன் திருவடிகளையே சிந்திக்கும் நாம் யார்க்கும் அடங்கிவாரும் எளிமையுடையோமல்லம்!. நமன் வரின்னும் அஞ்சோம்! என்னும் பொருள் பொதிந்த,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்;
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்; நடலை இல்லோம்;
ஏமாப்போம்; பிணி அறியோம், பணிவோம் அல்லோம்;
இன்பமே எந்நாளும், துன்பமில்லை” ¹¹⁸

என்ற மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகப் பதிகம் பாடியருளினார். அரசன் சமணர்களைக் கலந்தாலோசித்து நீற்றறையிலிடுமாறு தண்டனை விதித்தான். அவ்வாறே. ஏவலர் சிலர் அடிகளை நீற்றறையிலிட்டுத் தாளிட்டனர். நாவுக்கரசர், சிவபெருமான் திருவடி நிழலைத் தலைமேற்கொண்டு சிவபெருமானைத் தியானித்து,

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே” ¹¹⁹

எனப்பாடி இனிதே இருந்தார். பிறகு சமணர்கள் ஒன்றுகூடி இனி விடம் ஊட்டுவதே தரத்தக்க தண்டனை என விடங்கலந்த பாற்சோற்றைத் திருநாவுக்கரசர்க்கு அளித்து உண்ணும்படிச் செய்தனர். நஞ்சும் அமுதாம் என்றுகூறி அதை உண்டு எவ்விதத் தீங்கும் அடையாமல் விளங்கினார் திருநாவுக்கரசர்.மத யானையை விடுத்து இடறச் செய்தனர். திருநாவுக்கரசர்,

“சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்தும், சுடர்த் திங்கள் சூளா மணியும்,
வண்ண உரிவை உடையும், வளரும் பவள நிறமும்,
அண்ணல் அரண் முரண் ஏறும், அகலம் வளாய அரவும்,
திண்ணென் கெடிலவப்புனலும், உடையார்ஒருவர்தமர், நாம்!
அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை; அஞ்ச வருவதும் இல்லை.” ¹²⁰

என்று தொடங்கித் திருப்பதிகம்பாடி யானையுரித்த பிரான் கழல்போற்றியிருந்தார். மதயானை மும்முறை வலம்வந்து வீழ்ந்து வணங்கித் தன்னை ஏவிய பாகரையும் சமணரையும் மிதித்துக் கொன்று சென்றது. இனிமேல் கல்லோடு கட்டிக் கடலில் தள்ளுவதே வழி என்று திருநாவுக்கரசரைக் கல்லோடு பிணைத்துக் கடலில் தள்ளினர். திருநாவுக்கரசர்,

“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே”¹²¹

எனத் தொடங்கித் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையைத் திருப்பதிகத்தால் அருளிச் செய்தார். திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையால் கல் தெப்பமாகக் கடலில் மிதந்தது. திருநாவுக்கரசரின் சிறப்பினை உணர்ந்த மகேந்திரவர்மன் சைவசமயத்திற்கு மாறினான். சுத்தானந்த பாரதியார் திருநாவுக்கரசரின் வாழ்வில் நடைபெற்ற இத்தகைய நிகழ்வுகளை எல்லாம் சுட்டி அனைத்தையும் அரனின் அருளால் வென்றவர் எனச் சிறப்பிக்கின்றார். அப்பர் எனப்படும் அரசரின் அன்பு அற்புதம் நிறைந்தது. உலகின் நிலையறிந்து உலகம் நலம் பெறத் துணிந்து சமண சமயம் சென்று சமணம் பயின்று பின்னர் சிவபெருமானுடைய திருவருள் சித்தத்தால் சூலை நோய் தீர்ந்து சைவத்தில் புகுந்தவர் நாவுக்கரசர். பின்னர் கூற்றையும் அஞ்சா கொள்கையிலிருந்து மகேந்திரன் என்ற மன்னவன் செய்த கொடுமையை எல்லாம் தன் பொறுமையால் தாங்கி வென்று சுண்ணாம்புநீரைக் குளிர வைத்து அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியவர். மகேந்திரவர்ம பல்லவன் தனக்களித்த நீல நஞ்சும் இனிக்க வென்று காட்டியவர், யானையைக் கொண்டு இடறச் செய்ய யானையைக் கூட வணங்கச் செய்த ஆற்றல் உடையவர். சிவனருளால் தீமையை வென்று மகந்திரவர்ம பல்லவனையும் சிவனடியில் பரவச் செய்து அவனுக்கும் அருளை வழங்கிய பெருமையை உடையவர் திருநாவுக்கரசர் எனத் திருநாவுக்கரசு பெருமையையும் போற்றுகின்றார். இதனை,

“அப்பரின் அன்பும் அற்புத மாமே ,
 உலகை யறிந்து நலம்பெறத் துறந்து,
 சமணம் பயின்று சைவம் புகுந்து,
 சுத்த னருளாற் சூலைநோய் தீர்ந்தே
 கூற்றையும் அஞ்சாக் கொள்கையிற் சிறந்தே
 ஆடியார்க் கெளியான் குடியாய்ப் பயின்றே
 மகேந்திர னென்னும் மன்னவன் செய்த
 கொடுமைக ளெல்லாம் பொறுமையாய்த் தாங்கி,
 நீற்றரை குளிர, நீலநஞ் சினிக்க,
 கரியும் வணங்கக் கல்லும் மிதக்க,
 சிவனருள் காக்கத் தீமையை வென்று,
 அரசனுஞ் சிவனடி பரவச் செய்து,
 அருளை விளக்கிய திருநாவுக்கரசர்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:22:233 -244)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

பட்டினத்தார், தாயுமானவர்:

பட்டினத்தார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தவர். இயற்பெயர் திருவெண்காடர். சிவனருளால் கிடைத்த மருதவாணன் பெரியவனானதும் கடல் கடந்து வியாபாரம் செய்ய அனுப்பினார். திரைகடலோடித் திரவியம் தேடிச் சென்ற மருதவாணன் கப்பல் நிறையத்

தவிடு மூட்டையும் வரட்டிகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பி வந்தான். மருதவாணனுக்குப் பித்துப் பிடித்து விட்டதோ என்றஞ்சி அவனை வீட்டினுள்ளே சிறை வைத்தார். வரட்டிகளை வெளியே எறிய வரட்டிக்குள் வைக்கற்கள் சிதறின. தவிடெல்லாம் தங்கமாக மின்ன திகைத்துப்போன திருவெண்காடர் தம் மகனைப் பாராட்டத் தேடுகையில் அவரோ தம் அன்னையாரிடம் சிறு பேழையைக் கொடுக்கச் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டு மறைந்து விட்டிருந்தார். மைந்தன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றிருந்த பேழையில் காதற்ற ஊசியும் ஓர் ஓலைச்சீட்டும் இருந்தது. அதில் ‘காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கடைவழிக்கே’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்ந்து கொண்ட திருவெண்காடர் தமது மைந்தனாக இதுநாள் வரை இருந்தது திருவிடைமருதூர் பெருமான் தான் என்பதை உணர்ந்து மனம் வருந்தித் துறவறம் பூண்டார்.

தாயுமானவர் சோழநாட்டில் இன்றைக்கு ஏறக்குறைய முந்நாற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் தோன்றியவர்தாயுமானவர். மட்டுவார் குழலி என்பாரை மணந்து கனக சபாபதி எனும் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றார். திருச்சிராப்பள்ளியில் அக்காலத்தே செங்கோலோச்சி வந்த விசய இரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்பாருக்கு அரசுப் பெருங்கணக்கராகத் தன் தந்தையைத் தொடர்ந்து பணிசெய்தவர். கடமையை வழுவின்றி செய்தார் எனினும் இவர்தம் உள்ளம் ஆண்டவன் திருவருளிலேயே ஊன்றியிருந்தது. நல்லாற்றுப்படுத்தும் ஒரு ஞான குருவைக் கண்டு அருள்பெறும் நாள் எந்நாளோ? என எண்ணியிருந்தார். இந்நிலையில், திருமூலர் மரபில் வந்த மௌனகுரு தேசிகரைக் கண்டார். உடன் அவரைக் குருவாகக் கொண்டு தேசிகர் தம் அவருளால் மெய்யறிவு தலைக்கூடப்பெற்றார். தாயுமான அடிகள் துறவடைந்தபின், திருச்சிராப்பள்ளி மௌனகுரு மடத்தை அடைந்து கி.பி. 1644 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அம் மடத்திற்குத் தலைவராயிருந்து பல பதிகளுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி வாயார வாழ்த்தி வந்தனர்; பின்னர் மௌன குருவின் திருவருளால் ஞானகிட்டை கூடப்பெற்று, கி.பி. 1662 தைத்திங்கள் 28 விசாகத்தன்று மாலை, இராமநாதபுரத்திற்கேகி இறைவனோடிருண்டாக் கலந்து, மெய்ப்புணர்ப்பு வீடுபேறாம் அத்துவித முத்தி பெற்றார்.

இவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கிய பட்டினத்தார், தாயுமானவர் போன்றோரின் பாடல்கள் மனிதருடைய மனமாசனை அறுக்கும் மருந்தாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“முற்றத் துறந்த பட்டினத் தாரும்,
மோனம் விரும்பிய ஞானி யான
தாயுமா னாரும் தந்தபா சுரங்கள்
மனமா சறுக்க மருந்தா கும்மே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:22:272 -275)

வள்ளலார்:

சமரச சன்மார்க்க நெறியில் நின்று உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்திலும் இறைவனைக் கண்டு இரங்கியவர் வள்ளலார். இவரால் இயற்றப்பட்ட ஆறாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட திருவருட்பாவானது ஆறு திருமுறைகளாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் அனைத்தும் இறை உணர்வின் உந்துதலால் அருள்நிலையில் பாடப்பட்டவையாகும். எனவே திருவருட்பா என பெயர்ப்பெற்றது. வள்ளலார் இறைவனை அம்மை, அப்பனாய்க் கண்டு பக்தி செலுத்தியவர்.இதனை,

“தடித்தலூர் மகனைத் தந்தைசண் டடித்தால்

தாயுடன் அணைப்பள்தாய் அடித்தால்

பிடித்தொரு தந்தை அணைப்பன்இங் கெனக்குப்

பேசிய தந்தையும் தாயும்

பொடித்திரு மேனி அம்பலத் தாடும்

புனிதநீ ஆதலால் என்னை

அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்

அம்மைஅப் பாஇனி ஆற்றேன்” ¹²²

என்ற பாடல் விளக்கி நிற்கும். வடலூர் இருந்த வள்ளல் பெருமானாகிய ராமலிங்க வள்ளலார் சாதி சமயம் சாத்திரம் தோத்திரம் சண்டைகள் இன்றி சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் விளங்குவதற்கு வழிகாட்டிய பெருமைக்குரியவர். அவரால் எழுதப்பட்ட திருவருட்பா இந்த உலகத்திற்கு எல்லாம் வேதமாய் அமையும் சிறப்புடையது. அருட்பெருஞ்ஜோதி தனிப்பெருங்கருணையாம் என்னும் மந்திரத்தை மக்கள் மனம் கவர மொழிந்த சிறப்பினை உடையவர் என்றெல்லாம் எடுத்துரைக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இத்தகைய சிந்தனையை,

“வடலூர் இருந்த வள்ளற் பெருமான்

சாதி சமய சாத்திர கோத்திரச்

சண்டைக ளின்றிச் சமரச சுத்த

சிவசன் மாக்கம் புவிக்கெலாஞ் சொன்னார்

அவர்தரும் அருட்பா அகில வேதமாம்..

அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணையாம்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:22: 289 -293)

என்ற பாடலானது வெளிக்காட்டும். சுத்தானந்த பாரதியார் வள்ளலார் குறித்துக் கூறிய செய்திகளை,

“கூருகின்ற சமய மெலாம் மதங்கள் எல்லாம் பிடித்துக்
கூவுகின்றார் பலன் ஒன்றும் கொண்டறியார் வீணே
நீறுகின்றார் மண்ணாகி நாருகின்றார் அவர் போல்
நீடுலகில் அழிந்துவிட நினைத்தேனோ நிலைமேல்
ஏறுகின்ற திறம் விழைந்தேன் ஏற்று வித்தாய் யாங்கே
இலங்கு திருக் கதவும் திறந்து இன்னமுதம் மளித்தே
தேறுகின்ற மெய்ஞ் ஞான சித்தியுறப்புரிவாய்
சித்த சிகாமணியே என் திருநட நாயகனே” ¹²³ வள்ளலார் .

“கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக் கொண்டாடும்
கண்முடி வழக்கமெலாம் மண்முடிப் போக !
வேத நெறி யாகமத்தின் நெறி புராணங்கள்
விளம்பு நெறி இதிகாசம் விதித்த நெறி முழுதும்
ஓதுகின்ற சூதனைத்தும் உளவனைத்தும் காட்டி
உள்ளதனை யுள்ளபடி யுணர யுணர்த்தினையே
ஏதமற வுணர்ந்தணன் வீண் போது கழிப்ப பதற்கோர்

எள்ளளவு எண்ணம் இல்லேன் என்னோடு நீ புணர்ந்து
தீதறவே அனைத்தும் வல்ல சித்தாடல் புரிவாய்
சித்த சிகாமணியே என் திருநட நாயகனே” ¹²⁴ வள்ளலார் .

என்ற வள்ளலாரின் பாடல்களோடு ஒப்புநோக்கி உணரமுடிகிறது.

அரவிந்தர்

அரவிந்தர் வட இந்தியாவின் கொல்கத்தா நகரில் பிறந்தார். கல்வி கற்பதற்காக சகோதரர்களோடு இங்கிலாந்து சென்றார். கேம்ப்ரிட்ஜில் கல்வி கற்கும் போதே புரட்சிகரமான சிந்தனையுடையவராகக் காணப்பட்டார். தாமரையும் குத்து வாளும் என்ற ரகசிய சங்கத்தில் உறுப்பினரானார். பெப்ரவரி 1893 இல் இந்தியா மீண்டார். கல்கத்தா தேசியக் கல்லூரியின் முதல் பணியாற்றினார். பரோடவில் பணிபுரியும் காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்தியப் பண்பாட்டுணர்வும் பின்பு ஏற்பட்ட வங்கப் பிரிவினையும் அவரை இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணையச் செய்தன. 1907 இலும் 1908 இலும் இருமுறை அந்நிய ஆட்சியினரால் சிறை வைக்கப்பட்டார். 1909இல் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றதை அடுத்து அரசியல் இயக்கங்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு யோக நெறியில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார். புதுச்சேரியில் ஆசிரமம் அமைத்து தியானத்திலும் யோகத்திலும் ஈடுபட்டார். பாரதியாரோடு நட்புக் கொண்டார். சாவித்திரி காவியத்தைப் படைத்தார்.

அரவிந்தரின் ஆன்மீக சிந்தனைகள் உலகத்தைத் துறந்து, இறைவனை அடையவேண்டும். யோகத்தினால் கிடைக்கும் வலிமையைக் கொண்டு நாட்டு மக்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்பதோடு’ மட்டுமல்லாமல், தன் வளர்ச்சியின் பரிணாமப்படிகள் மனிதனின் பூவுலக வாழ்வினைத் தெய்வவடிவில் அமைக்கும் என்று நம்பினார். தன்னுடைய ஆன்மீக சிந்தனைகளை “ஆர்யா” என்ற ஆன்மீக இதழில், 1914 முதல் 1921 வரை எழுதினார். அவருடைய தத்துவங்கள், உண்மைகளை அடிப்படையாக கொண்டவையாக அமைந்தது.

சுத்தானந்த பாரதியார் இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கு எல்லாம் துன்பமே இல்லை, புவி வாழ்க்கையானது இன்பம் ஆகும் என்று சொல்லுவதற்காக வந்து தோன்றியவர் அரவிந்தர். அரசனாகிய அரவிந்த வள்ளலாகிய அரவிந்தர் வாழ்கின்ற திருவைகுண்டம் இது என்று திரவைகுண்டத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்கின்றார். மேலும் கண்ணனுடைய கீதை காட்டுகிற கர்ம யோகத்தை காத்த அரவிந்தர் அலிப்பூர் சிறையில் இருந்த போது யோக சித்தி எய்தினார், இறையைக் கண்டார் பின்னர் தர்மம் பேரிகை முழங்கிட வெளியே வந்தார் என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“துன்பமே யில்லை யிந்தத் தொல்புவி வாழ்க்கை யெல்லாம்
இன்பமே யாகு மென்றே இலக்கிட வந்து தோன்றி,
அன்பருக் கரச னாகி, அரவிந்த வள்ளல் வாழும்
தென்பெருந் திருவை குண்டம் இதுவெனச் செப்ப லாமே.
கண்ணனின் கீதை காட்டும் கருமயோ கத்தைக் காத்தே,
புண்ணியப் புலவன் அல்லி புரச்சிறை காத்த போதே,
ஏண்ணிய யோக சித்தி யெய்தினான், இறையைக் கண்டான்
விண்ணுறத் தரும பேரி முழக்கிட வெளியே வந்தான்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 22:3 -40)

என்ற பாடலானது விளக்கி நிற்கிறது.

தொகுப்புரை:

❖ இறைவனிடம் காட்டும் உயர்ந்த அன்பும் ஆன்மாவானது இறைவனிடத்துக் கொள்ளும் உறவுமே பக்தி என்னும் பெயரால் சுட்டப்பெறும். சமயம் என்ற சொல்லுக்கு காலம், தருணம், மதம், வேலை, உடன்படிக்கை, தீட்சை, மரபு என்ற எண் பொருட்களை அகராதி தருகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியாரின் சமயச்சிந்தனைகளுள் அன்பே முதலிடம் பெறுகின்றது. அன்பே ஆலயம் ஆகும் என்கிறார். மேலும் அன்பே உவமையாய், அன்பே உருவமாய், அன்பே வழிபாடாய், அன்பே ஆசாரமாய், அன்பே உடலாய், அன்பே உலகாய், அன்பே ஆனந்த பதவியாய், அன்பு மயமாய் அமைந்து பணிவார்களுக்கு அன்பு மயமான பொருளாய் இறைவன் ஆனந்த மோன வடிவம் காட்டி அருள்பாலிப்பதாய் எடுத்துரைக்கின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார் தனது படைப்புகளில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றும் நான்கு நிலைகளையும் தாதமார்க்கம், சற்புத்ர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு நிலைகளையும் வலியுறுத்துகின்றார். எனினும் யோகநிலையாகிய ஞானமார்க்கத்தினை தன் வாழ்வியல் நெறியாகப் பின்பற்றியவர் சுத்தானந்த பாரதியார். சக்தி வழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட சுத்தானந்த பாரதியார் தனது பிரச்சரியத்தைக் காத்து நிலைநிறுத்தியவன் சக்தியே எனக் குறிப்பிடுகிறார். கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடலும் திருப்பள்ளியெழுச்சியின் மரபினை ஒட்டிக் காலைப்பொழுதின் வரவினைச் சொல்லி எனக்கு அருள் தர எழுந்தருள்வாய் என இறைவனை எழுப்புவதாய் அமைந்துள்ளது. தாயாய்த் தயை காட்டியருள், தீவினை தீரவே வேண்டினேன், பிரியம் வைத்து ஆண்டு கொள்வாய், நோக்கும் இடமெல்லாம் இறைவனே எனல், உறவாய் அமைந்தவன் இறைவன் எனல், இறைவனின் திருவருட் சித்தத்தினாலே வள்ளுவர் வாய்மொழியாம் திருக்குறளைக் கற்கின்ற அறிவானது வந்தமைந்தது. பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிய வாதவூரர் பாடியருளிய கற்றார் மனம் உருகச் செய்யும் திருவாசகம் என்னும் ஒருவாசகத்தைக் கற்க உதவியதும் இறையருளே ஆகும். திருமூலர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் என்னும் மிகப்பெரிய ஞான நூலைக் கற்றுணரும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றதும் இறைத்திருவருள் சித்தத்தால் அமைந்தேயாம். கீதை, திருக்குரான், பைபிள் போன்ற நூல்களைக் கற்றுணர்ந்ததும் இறைவனின் அருளினாலே அமைந்ததாகும். மேலும் தியானம் செய்து யோகநெறியினைக் கற்றதும் அந்நெறியின் வழிச் சென்று யோக அனுபவம் கண்டதும் இறைத்திருவருளால் விளைந்தவையே ஆகும். இறைவனின் அருளாற்றலை நாளும் இன்னிசையால் பாடிப்பரவியதும் ஓம் சக்தி என்று உணர்வினுள்ளே உயிர்த்ததுவும் ஆண்டவனின் அருளினால் பெற்ற பெரும்பயன் ஆகும். பாரதமாதா மகாசக்தி காவியம் என்றொரு காவியம் படைத்ததும் இயக்கியதும் இறையாற்றலே ஆகும் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். கொல்லாமையே அருள் நெறி, அல்லோர் உறவு அணுகாதிருக்க அருள் வேண்டல், பிறவிக் கடலில்

கிடந்துழந்தேன் என வருந்தி நின்றல், கன்றுக்கு இரங்காத் தாயுண்டோ என வேண்டல், கரையேற வல்லேன் எனக் கதறி நின்றல், மாய உலகினையே நம்பிக் கெட்டேன் எனல், வேண்டுவது இறைவன் திருவருளே எனக் கூறி நின்றல், நிலையாமை கூறி இறைவனிடம் கடைத்தேற்ற வேண்டல், புறச்சடங்குகளில் வழிபாடு இன்மை மனமடங்க வேண்டி நின்றல், பிறசமயக் கருத்துகளைப் போற்றல்,ராமதாசர், ஆதிசங்கரர், மெய்கண்டதேவர், திருநாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், வள்ளலார், தாயுமானவர் அரவிந்தர், போன்ற அருளாளர்களைப் போற்றி வழிபடல் போன்ற கூறுகள் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அ.ச. ஞானசம்பந்தம், பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு : ப. 245
2. பாரதி, பக்தி – பா. 1
3. மேலது பா. 3
4. பெரிய புராணம்: பா. 1124
5. கழக அகராதி, ப. 427
6. மேற்கோள், தா. ஈஸ்வரப்பிள்ளை, பக்தி இலக்கியங்களில் சமுதாயப்பார்வை ப. 11
7. சமூகவியல் அகராதி ப. 87
8. மேற்கோள், தா. ஈஸ்வரப்பிள்ளை, பக்தி இலக்கியங்களில் சமுதாயப்பார்வை ப. 11
9. மேற்கோள், பி. காமாட்சி, பெரியபுராணம் காட்டும் சமுதாய நிலை ப.8
- 10.சொ. சிங்காரவேலன்,திருக்கோயிலும் பண்பாடும் ப. 2
11. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி – 1, ப. 725
12. பி. காமாட்சி, பெரியபுராணம் காட்டும் சமுதாய நிலை ப.8
13. சண்முகதேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள், திருவருட்செய்தி, தொகுதி – 1, ப. 33
14. சங்கரநாராயணன், சைவமும் வைணவமும் ப.1
15. ஆறுமுகநாவலர், இந்துமத இணைப்பு விளக்கம், ப. 25
16. ப. அருணாசலம், சைவசமயம் (ஓர் அறிமுகம்) ப.7
17. ச. சாம்பசிவனார், சைவசித்தாந்த கலைச்சொல் அகராதி ப. 153
18. திருமந்திரம்: பா. 270
19. திருமந்திரம்: பா. 272 : 3 – 4
20. அருணந்தி சிவாச்சாரியார், சிவஞான சித்தியார், கு,8,அதி.2
21. தாயுமானவர் - பராபரக் கண்ணி – 157
22. திருமந்திரம் பா. 1446

23. மேலது பா. 1445
24. மேலது பா. 1443
25. திருநாவுக்கரசர், ஆறாம் திருமுறை, திருவாரூர் பதிகம் பா. 3
26. அ. மாணிக்கம், திருமந்திரம் மூலமும் தெளிவுரையும் பகுதி -2, ப. 850
27. ஏ.சுப்பிரமணியபிள்ளை,(க.ஆ) நால்வகை நெறி, இரண்டாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப. 39
28. திருமந்திரம் பா. 1457
29. மேலது பா. 1459: 1- 2
30. அத்தியாயம்: 12
31. திருமந்திரம் பா. 1467
32. ஏ.சுப்பிரமணியபிள்ளை,(க.ஆ) நால்வகை நெறி,இரண்டாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப.39
33. சிவஞானசித்தியார் சூ. 271
34. திருமந்திரம் பா.1502
35. திருநாவுக்கரசர், ஆறாம் திருமுறை, 54: 8
36. மெய்கண்ட சாத்திரம் பா. 272
37. திருமந்திரம் பா. 1496
38. திருநாவுக்கரசர், ஆறாம் திருமுறை, 95: 6
39. திருமந்திரம் பா. 1500
40. சிவஞானசித்தியார் சூ. 273
41. திருமந்திரம் பா: 1488 – 1494
42. ந.செல்லப்பா, திருவள்ளுவரும் திருமூலரும் சந்திக்கும் சிறப்பு, ப. 68
43. திருமந்திரம் - பா. 1486
44. சிவஞான சித்தியார் சூ. 274

45. திருமந்திரம் பா - 1486
46. மேலது பா.1486
47. யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் , திருமந்திர விளக்கம் ப. 184
48. ந. செல்லப்பா, திருவள்ளுவரும் திருமூலரும் சந்திக்கும் சிறப்பு, ப. 67
49. மேற்கோள், ஏ. சுப்பிரமணியபிள்ளை, (க. ஆ) நால்வகை நெறி, இரண்டாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர்,ப. 39
50. திருமந்திரம்,பா: 1512
51. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்: பா. 270
52. பொன். கணேசன் (க. ஆ) ஐந்தாம் தந்திரம், என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் ப. 366
53. நா.செல்லப்பா,திருமந்திரமும் சிவஞானபோதமும் ப. 83
54. மணிமேகலை 27: 263
55. திருமந்திரம் பா: 517
56. அபிராமி அந்தாதி பா.13
57. பாரதி, மகாசக்தி வெண்பா. 4
58. பாரதி, சக்திக்கு ஆத்ம சமர்ப்பணம். 9
59. தியான சாதனம் ப. 29
60. தொல்.பொருள்.புறம்-நா:15
61. பு.வெ.மாலை, கொளு.9
62. செந்தமிழ் செல்வி, ப.20
63. மாணிக்கவாசகர், திருப்பள்ளியெழுச்சி பா.3
64. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பள்ளியெழுச்சி பா. 2
65. திருவாசகம், சிவபுராணம் பா: 60 – 61
66. தாயுமானவர், பராபரக்கண்ணி: 80

67. குலசேகராழ்வார் வித்துவக்கோட்டு அம்மான், பா. 1
68. தாயுமானவர், பரிபூரணானந்தம் 2: பா 14
69. திருநாவுக்கரசர் ஆறாம் திருமுறை திருப்பூந்துருத்தி திருத்தாண்டகம் பா. 1
70. சுப்பிரமணியர் ஞானம் 12 பா: 10
71. சுப்பிரமணியர் ஞானம் 20 பா: 17
72. சுப்பிரமணியர் — ஞானம் - 20 — பா: 20
73. சுப்பிரமணியர் ஞானம், 12 பா: 89
74. காக புகண்டர், பெருநூல் காவியம் - பா: 663
75. குறள் : 16
76. குலசேகராழ்வார், வித்துவக்கோட்டு அம்மான், பா. 7
77. பட்டினத்தார் பாடல்கள்: பா. 56
78. குறள் : 259
79. குறள்: 260
80. வள்ளலார், தெய்வநான்மணிமாலை பா. 8
81. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ஒத்துண்ணல் பா: 2
82. குறள்: 10
83. திருவாசகம், சிவபுராணம்: 14 -16
84. திருவாசகம்: 31, அடிகள்: 6:1
85. மணிமேகலை, ஊர் அலர் உறுத்த காதை: வரிகள்: 64 - 67
86. தாயுமானவர், ஆகாரபுவனம் - சிதம்பர ரகசியம் - பா. 6
87. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்: பா. 68
88. திருநாவுக்கரசர் 4: 26: 3
89. மேலது 4: 26: 4

90. அபிராமி அந்தாதி பா. 12
91. தொல்.பொருள் புறம்: 23
92. மதுரை, நச்சினார்க்கினியர் உரை: ப.4
93. குறள்: 331
94. மணிமேலை 4: வரிகள். 113-130
95. மேலது 16 வரிகள். 86-89
96. குறள்: 339
97. மணிமேகலை, சிறைசெய்காதை : வரிகள். 135 – 138
98. மேலது: 18 136-139
99. மேலது, உதயகுமாரனை வாளால் எறிந்த காதை: வரிகள்.41- 45
100. மேலது, சக்கரவாளக்கோட்டம் உரைத்த காதை:வரிகள். 97 - 99
101. மேலது வரிகள். 101-107
102. பட்டினத்தார், திருத்தில்லை. பா..7
103. சுந்தரர் பா. 7: 78: 1
104. தொல், பொருள்: நூ. 571
105. குறள்: 457
106. வள்ளலார், தெய்வமணிமாலை, பா: 23
107. தாயுமானவர், தேசோமயானந்தம், பா: 1
108. தம்ம பதம்: 35
109. மேலது: 42
110. பாரதியார், மனம் என்னும் பெண்ணை: பா: 1
111. விவேக சூடாமணி பா. 176
112. பாரதி, எங்கள் நாடு: 2
113. சிவஞான போதம் - சிறப்புப் பாயிரம்

114. திருவாசகம், சிவபுராணம் : வரி: 1 – 5
115. சிவப்பிரகாசர், நால்வர் நான்மணிமாலை. மாணிக்கவாசகர் பா: 4
116. திருநாவுக்கரசர், நான்காம் திருமுறை பா. 41:1
117. பெரியபுராணம் பா. 1353
118. திருநாவுக்கரசர், ஆறாம் திருமுறை, மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்: பா. 1
119. மேலது ஐந்தாம் திருமுறை, பொது: பா. 1
120. மேலது, நான்காம் திருமுறை: திருவதிகை வீரட்டானம்: பா: 1
121. மேலது நமச்சிவாயப்பதிகம்: பா: 1
122. வள்ளலார், ஆறாம் திருமுறை, பிள்ளைச்சிறு விண்ணப்பம் பா. 1
123. மேலது, பா:3766
124. மேலது, பா. 3768

சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்

அறிமுகம்:

மனிதனின் படைப்புகளில் இலக்கியம் மிகவும் அழகானது. மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. மனித வாழ்க்கை நடைமுறை காரணமாக அமையும் உணர்வு நிலைகளின் வெளிப்பாடாக இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. இலக்கியப் படைப்புக்களுக்குக் கருப்பொருளாய் அமைவது சமுதாயம்தான். இலக்கியத்தை உருவாக்கும் கலைஞன் தான் வாழும் சமுதாயத்தில் காணும் மனிதர்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டு அவற்றை மனதில் வைத்துக் கொள்கின்றான். அவனை மிகுதியாகப் பாதித்தவைகளை தன்னுடைய சிந்தனையுடன் சேர்த்துக் கலை வடிவமாகத் தருகின்றான். எனவே எந்த ஒரு படைப்பாளியிடமும் அவன் வாழும் சமுதாயம் பற்றிய சிந்தனைகளைக் காண இயலும். சமூகத்தில் காணப்படும் குறை, நிறைகள், வாழ்க்கைப் போக்குகள் என்ற பலவற்றையும் கண்டு அவற்றைத் தன் அனுபவங்களுடன் குழைத்துக் கலை வடிவில் அமைத்து தருவதுதான் படைப்பாளியுடைய பணியாகும். படைப்பாளியின் தனித்தன்மையையும் ஆளுமையையும் கலந்தே படைப்பில் அவனது சமுதாய நோக்காக வெளிப்படும். வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களில் அடிபடும் போது மற்றவர்களின் இன்ப துன்பங்களை உணரும் போதும் அவற்றை பற்றி ஆராயும் போதும் கண்ணோட்டமானது கூர்மை பெறுகிறது. அதிலிருந்துதான் படைப்பாளனுடைய தனித்தன்மை வெளிப்படுகின்றது. அதுவே எழுத்திலும் பதிவாகிறது. தான் படைக்கின்ற கலை மக்களை உயர்த்தி நல்வழிப்படுத்தவேண்டும், மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உதவ வேண்டும் என்று எண்ணி படைக்கும் படைப்பாளியிடம் ஆழமான சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தைக் காணமுடியும். அந்நிலையில் சுத்தானந்தபாரதியின் படைப்புகளில் சமுதாயம் பற்றிய அவரது நோக்கினைக் காணமுடிகிறது. சமூக உணர்வுடன் எழுதும் கலைஞரான அவரது படைப்புகளில் சமுதாயம், அதன் நிறை குறைகள், அவற்றை நீக்கி நல்ல சமூகம் உருவாக அவர் காட்டும் வழிகள் அவரது சமுதாய நோக்கு போன்றவை வெளிப்பட்டு நிற்பதனை ஆராய்வதாக இவ் இயல் அமைகின்றது.

மனிதனும் படைப்பும்:

“மனித குல சமுதாயத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் வாழ்கின்றவன் மனிதன். அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அவனுடைய படைப்புகள் அவனுடைய காலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. மேலும் சமுதாய வரலாற்று மரபின் ஒரு காலகட்டத்தில் தோன்றுகின்ற குறிப்பிட்ட இலக்கியப் படைப்பாளியின் அனுபவ உணர்வுகளைப் பெற்று வருகின்றது”¹

என்ற கூற்று இந்த இடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் இலக்கியம் என்பதே படைப்பாளி வாழ்கின்ற காலத்தினுடைய பிரதிபலிக்கின்ற கண்ணாடியாக அமைகின்றது. படைப்பாளி

காலச்சமூகத்தின் நிகழ்வுகளை இலக்கியம் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது என்பதனை,

“நிகழ்காலச் சிக்கல்களை, சமகாலத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை ஆடிபோல் விளக்கிக் காட்டவல்லன இலக்கியங்கள்”² என்ற கூற்று உறுதிப்படுத்தும்.

மனிதனுடைய ஆளுகை சமுதாயத்தின் மீதும் சமுதாயத்தின் ஆளுகை தனி மனிதன் மீதும் இருகப்படிந்து ஒன்றையொன்று மாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பதால் மனிதனும் சமுதாயமும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாக அமைகின்றன. படைப்பாளி தனது காலச் சமுதாயத்தில் விளங்குகின்ற பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சீர்கேடுகள் போன்றவற்றைத் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துவதால் இலக்கியம் சமுதாய அளவுகோலாக மாறுகின்றது.

சமுதாயம்

“ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் ஒரு பொது வாழ்க்கையைப் பின்பற்றிக் கூட்டமாக வாழும் தொகுதியே சமுதாயம் எனப்படும். சமுதாயம் சமூகத்திற்குள் அடங்குவதாகும். தம்மைப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் அழியாமல் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள ஒரு மானிடக்குழு சமூகம் எனப்படும். உலகிலுள்ள மானிடர் அனைவரும் ஏதாவது ஒரு சமூக அமைப்பிற்குள் இடம்பெறுவர்”³

மு.வ சமுதாயம் “நாகரீகம் வளர, வளர, மனிதர் சிறு கூட்டமாக இருந்து பெரிய சமூகமாக வாழும் நிலைக்கு உயர்ந்துள்ளனர், வரவர சிறு நாடுகள் பலவும் குடும்பத்தனி உறுப்புகள் போல் ஆகி உலகமே ஒரு பெருஞ்சமுதாய அமைப்பாக உருவாகிறது”⁴

“ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் ஒரே சிந்தனை, ஒரே எண்ணம், என ஒன்றுபட்டு ஒரே இடத்தில் தங்களின் வாழ்க்கை முறை கொண்டவர்களாகத் தங்களுக்குத் தேவையான விஷயங்களைத் தாங்களே பங்கீட்டு நிறைவேற்றிக் கொள்பவர்களாக வாழக்கூடிய ஒரு குழுவான மக்களைச் சமுதாயம் என அழைக்கலாம். ஒரு நாட்டில் அல்லது பல்வேறு நாடுகளில் வாழக்கூடிய ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கை முறைகள் கொண்டவர்களையும் சமுதாயம் என்றழைக்கலாம்”⁵

“ஆதியில் சமுதாயம் என்பது கிடையாது, மனிதர் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை நடத்தினர்,அங்குச் சட்டமும் ஒழுங்கும் கிடையாது, ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையும் மற்றொருவனுக்கு விரோதமாய் இருந்தது. இதன் விளைவாக மனிதனுடைய வாழ்வு அருவருப்பானதாகவும் மிருகத்தனமானதாகவும் குறுகியதாகவும் இருந்தது, தங்களுடைய தன்மையைக் கருதி ஒரு சமுதாய உடன்படிக்கைக்கு வருவது நல்லது என்று எண்ணினார்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்களது உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தார்கள்.

தங்கள் பாதுகாப்பை நிச்சயப்படுத்த ஓர் அரசனுக்குக் கீழ்படிய ஒப்புக் கொண்டார்கள். இப்படியாக சமுதாயம் பிறந்தது என்பார்”⁶

சமுதாயம் என்னும் சொல்லுக்குப் பலர் தங்கள் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர்.

“சமுதாயம் என்ற சொல் வடமொழி கலந்த தமிழ் சொல்லாகும். இது சமு + தாயம் எனப் பிரியும். சமயம் என்றால் கூட்டம் தாயம் என்பது தாய் என்ற சொல்லோடு ஆம் விசுதி சேர்வதால் வருவது. எனவே சமுதாயம் என்பதற்கு தாய்வழி பெரிய கூட்டம் என்று பொருள் கொள்ளலாம் என சமுதாயம் விவரிக்கப்படுகிறது சமுதாயம் என்பது உறவினர்களின் அமைப்பு முறையாகும் மனித இனத்தில் காணப்படும் உறவினர்களின் அமைப்பு முறையே சமுதாயம் எனப்படும்.”⁷

சமுதாயம் என்ற சொல்லுக்கு “கூட்டம், சங்கம், பொதுவானது, மக்களின் திரள், பொருளின் திரள், உடன்படிக்கை”⁸ எனப் பல பொருள்களையும் கழகத்தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது.

“மக்கள் பலர் கூடி வாழும் இனக்குழுவே சமுதாயம் எனப்படும். சமுதாயம் என்ற சொல்லில் உள்ள ‘தாயம்’ என்ற சொல் உரிமை எனப் பொருள்படுவதாகத் தமிழ் அகராதி கூறுகின்றது.”⁹

சமுதாய உறவுதான் மனிதனை விலங்கினின்று பிரித்துக் காட்டுகிறது. உயிரினங்களிலேயே அறிவாற்றலையும் எதையும் செய்யக் கூடிய திறமையும் பெற்றிருக்கின்ற மனிதனால் பிறர் உதவியின்றித் தனித்து வாழ முடியாது

“மனிதர்கள் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கிய நாளே சமுதாய அமைப்பிற்கு வித்திட்ட நாளாகும் கூட்டு வாழ்க்கையே சமுதாய வாழ்க்கை என்றாலும் பிழையாகாது”¹⁰ என்கிறார் அ.மு. பரமசிவானந்தம்.

“சமுதாயம் என்பது தன்னுள்ளே ஒரு பேரவை போன்ற முறையான உறவு கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பாகும். அதில் சமூக உறவால் மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இணைந்து வாழமுடியும்”¹¹ என்று சமுதாய அமைப்பினை மெக்கன்சி எடுத்துக் காட்டுகிறார். “தனியாகவும் ஒரு சிலராகவும் இருந்த மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடைய சேர்ந்து வாழ முயல்கின்ற போது உண்டாவது தான் சமுதாயம்”¹² என்ற கூற்றும் இந்த இடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

சமுதாயம் என்பதை பல்வேறு மொழி, சமயம், பண்பாடு கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்ட சமூகத்தினர் ஏதேனும் ஒரு சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டு இணைந்து வாழும் தொகுதி என்று குறிக்கப்படுகிறது. சமுதாயம் என்பதற்கு ஏங்கல்ஸ்,

“சமுதாயம் என்பது மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதை மட்டும் குறிப்பதன்று. தனி மனிதர்கள் ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் சேர்ந்த அமைப்புமுறையை குறிக்கின்றது”¹³ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மக்கள், தொழில், கலைகள் அனைத்தும் சமுதாயம் என்னும் அமைப்பை சார்ந்தவையாகும். இருப்பினும் மக்கள் கூட்டம் மட்டுமே சமுதாயம் என்று கருதப்படுகிறது. ஏனையவை அனைத்தும் இந்த மக்கள் கூட்டத்தோடு தொடர்புடையவை அல்லது இந்த மக்கள் கூட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டு பிரிக்க இயலாத அமைப்பாக விளங்குவவை ஆகும். எனவே சமுதாயம் என்ற சொல்லினுள் நாம் வாழ்க்கையில் காணும் அனைத்தும் அடங்கும்”¹⁴ என்ற முகிலை இராசபாண்டியன் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

“தோழமை என்னும் பொருள் கொண்ட இலத்தீன் சொல்லான ‘ஜோவியல்’ என்பதிலிருந்தே சமுதாயம் என்ற சொல் பிறந்தது”¹⁵ என்று கலைக்களஞ்சியம் பொருள் கூறுகின்றது.

இவ்வாறு அறிஞர்கள் சமுதாயம் குறித்த கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றன.

சமுதாயச் சிந்தனை:

சமுதாயம் குறித்துச் சிந்தித்து அதன் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிச் சீர்த்திருத்தம் எண்ணத்தோடு படைப்புகளைப் படைப்பதையே சமுதாயச் சிந்தனை எனக் குறிக்கின்றனர்.

“படைப்புகளில் காணப்படும் சமூகம் குறித்த சிந்தனைகளை வழிகாட்டுவதே சமுதாயப் பார்வை”¹⁶ எனும் கருத்தே சமுதாயச் சிந்தனைக்கான விளக்கமாக அமைகின்றது.

சமுதாயப் பார்வை என்பது உண்மையை ஒதுக்குவதோ மறைப்பதோ அல்ல. உண்மையை ஆராய்வது - ஆத்மாவால் அனுபவிப்பது”¹⁷ என்று ஜெயகாந்தன் ஆனந்தவிகடன்ில் கூறியுள்ள கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். சமுதாயத்தின் சிக்கல்களை மறைக்காமல் உண்மையை வெளிப்படுத்துவதே சமுதாயப் பார்வை என்பதை அறியமுடிகிறது. ஒரு சிறந்த படைப்பாளிகளுக்கு இத்தகைய பார்வை முக்கியமானதாக கருதப்படுகிறது. தமிழில் நாம் பற்றிய பார்வையோடு எழுதும்போது தனிமனிதன் அவனது அக சிக்கல்கள் முதலில் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியது இல்லை காரணம் சமூகத்தின் பிரச்சனைகள் என்பது தனிமனிதனின் பிரச்சனைகள் முற்றாக வேறுபடுவதில்லை.

மாற்றம் என்பது மானுடத் தத்துவம். மாற்றம் என்பது மட்டுமே என்றைக்கும் மாறாமல் இருக்கும் தன்மையுடையது, ஆதலால் மனித வாழ்வில் பல்வேறு மாற்றங்கள்

தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாய் அமைந்து விட்டது, வாழ்க்கை வளர்ந்திருக்கிறது. அதனால்தான் ஒரு காலத்தில் இயல்பாய் இருக்கும் நடைமுறை இன்னொரு கால வளர்ச்சியின் காரணமாக விமர்சனத்துக்கு ஆளாகின்றது, அந்த விமர்சனத்தால் மனிதர்கள் செம்மையடைகின்றனர்.

சமூகக் காரணங்களின் விளைவாக இலக்கியமும் இலக்கியக் காரணங்களின் விளைவாக சமூகமும் அமைவது தவிர்க்க முடியாதது. இதனால் சமூகம், இலக்கியம், ஆகிய இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் காரண, காரியமாய் விளங்குவதைக் காணலாம். சமுதாயத்தையும் இலக்கியத்தையும் பிரிக்க முடியாது, ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாய் அமைகின்றது.

தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகளை அறிந்து கொள்ளாமல் எழுத முடியாது, தன் வீட்டைத்தாண்டி, தன் ஊர், மாநிலம், நாடு. உலகம், பிரபஞ்சம், என்ற விசாலப் பார்வையில் உலகத்தை விழுங்கத் தெரிந்தவனே படைப்பாளிகளில் சிறந்தவன் ஆகிறான்.

தனிமனிதனும் சமுதாயமும்:

ஒரு தனிமனிதன் சீர்குலைகின்ற போது அதன் தொடர்வினையாக பல்வேறுபட்ட தனிமனிதர்கள் சீர்குலைந்து போகிறார்கள். சமூக உறவுகள் பாதிப்புறுகின்றன. தனிமனிதக் கூறுகளின் அசைவுகளுக்கு ஏற்பச் சமூகமும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது, அது ஒரு உயிர்வாசி இல்லை என்றாலும் அதற்கும் இயக்கம் உண்டு. அதன் இயக்கத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாத அசைவுகள் இருக்கும். இந்த அசைவுகளை, இயக்கங்களைத் தீர்மானிப்பது தனிமனிதன். இதுதான் தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு ஆகும்.

“மனிதன் கூடி வாழும் இயல்புடையவன். அதனால் அவன் சமூக விலங்காகிறான்”¹⁸ என்கிறார் அரிஸ்டாட்டில்

தனிமனிதன் சமூகம் என்னும் இரு கூறுகள் சந்திக்குப் பொழுது தனிமனிதனை விடச் சமூகத்திற்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் தரப்படல் வேண்டும். சமூகத்தின் நலத்திற்காகத் தனிமனிதன் தன்னுடைய சில தேவைகளை விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். இதனை,

“தனிமனித உரிமையைக் காப்பாற்றுவதற்குத்தான் சமுதாயம் தோன்றியது. ஆனாலும் சமுதாய உரிமைக்குக் கேடு வரும்பொழுது தனிமனித உரிமையைப் புறக்கணித்தச் சமுதாய உரிமைக்குத்தான் முதன்மைத் தரவேண்டும்.”¹⁹ எனக் குன்றக்குடி அடிகளார் விளக்குவதனால் அறியலாம்.

“தனக்காக வாழ்பவன் சாதாரண மனிதன்.தன்னைச் சுற்றியுள்ள மற்றவர்களின் துன்பம் கண்டு உருகி அவர்களுக்கு உதவ முன் நிற்பவனே தரமான

தனிமனிதன்.அவ்வாறு துன்பம் துடைக்கச் செல்லும்போது தனக்குத் துன்பம் ஏற்படக்கூடிய நிலை இருந்தால் அதையும் பொருட்படுத்தாமல் முன்செல்பவனே உயர்ந்த மனிதன்”²⁰ எனச் சாலை இளந்திரையன் குறிப்பிடுவது சுட்டுதற்குரியதாம். மேலும்

“சமுதாய உணர்விலே மிக உயர்ந்த நிலையினை எட்டிய இனம் தமிழ் இனம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்று பேசியவன் தமிழ்மகன். தான் வாழும் உலகில் சான்றோர் பலர் வாழ்ந்ததால் தான் மூப்பெய்தவில்லை என்று நம்பியவன் தமிழன்.தனிமனிதனின் முயற்சிகளை விடச் சமுதாயத்தின் அறவொழுக்கம், நற்பண்புகளுமே மனித வாழ்வுக்கு உறுதுணையாவன என்று உணர்ந்தவன் தமிழன்”²¹ என்றும் எடுத்துரைக்கின்றார் சாலை இளந்திரையன். எனவே தனிமனித அறம் என்பது சமூக அறத்திற்கு ஆணிவேராய் அமைகின்றது.

அன்புடைமை

இந்த உலகில் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பின்பற்றப்பட வேண்டிய இயல்புக்கங்களுள் மிகவும் இன்றியமையாதது ஒரு மனிதன் பிற மனிதன் மீது செலுத்தும் அன்பே ஆகும். எனவேதான்,

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை; அ.து இலார்க்கு

என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு”²²

“அன்பு அகத்து இல்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்

வற்றல்மரம் தளிர்த்தற்று”²³

எனக் குறிப்பிடுவார் திருவள்ளுவர்.

அவ்வாறு அன்பு நிறையும் பொழுதுதான் பொழுதே மானுட வாழ்க்கை என்பது முழுமை பெறுகிறது. சமய நூல்களும் இறைவன் என்பதே அன்புதான் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பார் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”²⁴

எனக் குறிப்பிடும் திருமந்திரம்.

“அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே

அன்பெனும் குடில் புகும் அரசே

அன்பெனும் வலைக்குட்படு பரம் பொருளே

அன்பெனும் கரத்தமர் அமுதே

அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே
அன்பெனும் உயிரோளிர் அறிவே
அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரொளியே
அன்புருவாம் பர சிவமே!”²⁵

என இறைவன் அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் தன்மை உடையவன் எனக் குறிப்பார் வள்ளலார்.

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன் மணியினை எய்தவொண் ணாதே”²⁶

என்பது திருமந்திரம். சான்றோர்கள் காட்டிய அன்பு நெறியினை வலியுறுத்தும் சுத்தானந்த பாரதியார் அன்பின் விளைபயனாகிய பிற உயிரைத் தன் உயிர்போல் போற்றும் பண்பும் பிற உயிரின் துன்பம் அறிந்து உதவும் தானமும் அதனாலாகிய அறமும் தளைத்து ஓங்குதல் வேண்டும் என இறைவனிடம் வேண்டி நிற்கின்றார்.

“தானம் ஓங்குக தவக்கனல் ஓங்குக.
அறமோங் குகவே, அறவோர் ஓங்குக.
அறவோர் சங்கம் அருட்பொலி வெய்துக,
அனைவருள் ளத்திலும் அன்பே வளர்க,
தனைப்போ லெண்ணுக தான்பிற வுயிரை”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3:7: 101 – 105)

அறம் வலியுறுத்தல்:

அறம் என்பது ‘அறு’ என்னும் வினைச்சொல் அடியாகப் பிறந்ததே ஆகும். இச்சொல்லிற்கு அறுத்துச்செல், வழியை உண்டாக்கு, உருவாக்கு, துண்டி, வேறுபடுத்து எனப் பலபொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன. அறம் என்பது ஆங்கிலத்தில் எதிக்ஸ் (Ethics) என்று வழங்கப்படுகிறது. நல்ல அல்லது தீய செயல்கள் மூலம் தானே வெளிப்படும் மக்களுடைய நடத்தையைப் பற்றிய ஆய்வியல் கலையே எதிக்ஸ் எனப்படும். தமிழில் இதனை அறவியல் என்று குறிப்பிடலாம்.

“மனிதன்தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் முழுநிறை வடிவமே அறம் எனப்படும். பிறவிதோறும் மனிதனைப் பற்றிக் கொண்டு வரும் தீவினையை அறுத்தெறிவதே அறம்” ²⁷ என்ற ஆன்மிக விளக்கமும் இதற்குத் தரப்படுவதுண்டு.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர் பிற”²⁸

என்ற குறளில் அறம் என்பதற்கு ‘மனத்தூய்மை’ என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்”²⁹

என்ற குறளில் பொறாமை, தேவையற்ற ஆசை, சினம், கடுமையான சொற்கள் போன்றவற்றை நீக்கி வாழ்வதே அறம் என்கிறார் திருவள்ளுவர். மேலும்

“அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாம் தரும்”³⁰

என்ற குறளில் எவ்வுயிரையும் கொல்லாமை தான் அறம் என்கிறார்..மணிமேகலை அறம் என்பதற்கு,

“அறம் எனப்படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள்: மன்னுயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது
கண்டது இல்”³¹

என விளக்கம் தருகின்றது.மேலும் அறம் செய்தலின் விளை பயனை மணிமேகலை,

“நல்லறம் செய்தோர் நல்லுலகு அடைதலும்
அல்லறம் செய்தோர் அருநரகு அடைதலும்
உண்டென உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்”³²

எனவும் வரையறுத்து குறிப்பிடுகின்றது.

“ஒழுக்கம் அன்பு அருள் ஆசாரம்
உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கு இலாத்தவம் தானங்கள்
வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
அழுக்கு இலாத் துறவு அடக்கம்
அறிவொடு அர்சித்தல் ஆதி
இழுக்குஇலா அறங்கள் ஆனால்
இரங்குவான் பணி இடங்கள்”³³

என ‘அறம்’ என்ற சொல்லுக்கு பல பொருள்களை அருணந்தி சிவாச்சாரியார் குறிப்பிடுகிறார். அறம் என்பதற்கு நல்வினை, ஐயம் (பிச்சை) வறியோர்க்கு இனாம் கொடுப்பது, நோயாளிக்கு மருந்து ஈதல்,நலம், இன்பம், தகுதி, கற்பு, நோன்பு, புண்ணியம்,

ஞானம், அறச்சாலை, அறத்தெய்வம், கூற்றுவன் எனப் பதினைந்து பொருள்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

**“அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அ.தும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று”³⁴**

என்ற கருத்தினை அடியொற்றியே ஓளவையாரும்,

“இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று”³⁵

என்று குறிப்பிடுகிறார்

“இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்தலே அறம், அதற்கு மாறுபட்டு வாழ்தல் மறம். ஒருவன் ஒருத்தியுடனும் ஒருத்தி ஒருவனுடனும் வாழ்வது இயற்கை அறம் என்று இதுகாறும் சொல்லப்பட்டு வந்தது. இவ் இயற்கை அறத்தை உலகம் இல்லறம் என்று சொல்கிறது.இல்லறம் என்பது அறக் கூறுகள் யாவும் சேர்ந்த ஒரு முழுமை என்க”³⁶ எனத் திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார் விளக்கம் தருகிறார்

“அற உணர்வு என்பது வாழும் நெறி, ஒழுக்கம், கடமை, ஈகை என்ற மூன்று உயர் நோக்கங்கள் இணைந்ததுதான் அறம்”³⁷ என்று வேதாத்திரி மகரிஷி குறிப்பிடுகிறார். மனித வாழ்வைப் பல நிலைகளில் செம்மைப்படுத்துவன அறங்கள். எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளான தெய்வநிலையை அனுபவ அறிவாக உணர்ந்தவர்கள் அந்த அடிப்படையில் மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று குறிப்புகள் கொடுத்துள்ளார். அந்த குறிப்புகள்தாம் அறமெனப்படுகின்றன”³⁸ எனவும் விளக்கம் தருகிறார்.

“மனிதன் உயிரோடு வாழ உணவும் தன்மானத்தோடு வாழ ஒழுகலாறும் உயிர்நாடியாகும்.இதுதமிழர் மரபு. ஒழுகலாறு தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள மற்றவர்களோடு கலந்து பழகும் போது நடுநிலை மாறாமல் நமக்கு நாமே முறையாக வகுத்துக் கொண்ட கட்டுப்பாடுகள். அறவோர் வகுத்த ஒழுகலாறுகள்தான் கட்டுப்பாடுதான் அறநெறி”³⁹ என்று தங்கமுத்து குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய ஒழுகலாறுகளைக் கட்டுப்பாடுகளைச் சுத்தானந்த பாரதியார் தன் கவிதைகளில் விளக்கமாக கூறியுள்ளார். வேண்டுவனவற்றைக் கடைபிடித்தலும் வேண்டாதனவற்றை நீக்கலும் அறம் என்ற கூற்றிற்கிணங்க, கள், காமம், புலால் நீக்க வேண்டும் என்றும் அன்பு, கொல்லாமை, தானம், கல்வி, கேள்வி, நடுவுநிலைமை, பொறையுடைமை பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்ற சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறார். நல்லொழுக்கமானது அடிப்படையில் தனி மனிதன் வாயிலாகச் சமூகத்தின் முழு வெளிப்பாடாக அமைகின்றது. எனவே இவ்வுலகில் மனிதர்களாகப் பிறந்தவர்கள் தன்னுடைய வாழ்க்கையை எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்று வாழ்தல் கூடாது.

இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வாழ்வதே உயர்ந்த வாழ்க்கை. இதனையே சுத்தானந்த பாரதியாரும் வலியுறுத்துகின்றார்.

“நெஞ்சாரப் பொய்சொல்லி நின்னைப் புகழுமந்த
வஞ்சத்தை வாள்கொண்டு மாய்ப்பாய் மனப்பேயே” (ஆத்மநாதம்:பா.26)

“துய்த்துப் பிழைக்கத் துணிந்து நீ நாடோறும்
பொய்முட்டை கட்டியது போதும் மனப்பேயே!” (ஆத்மநாதம்: பா.27)

“வாயெல்லாம் பொய்யாகி வஞ்சகமே நெஞ்சகமாய்
சீயின்னும் வாழாதே திருட்டு மனப்பேயே!” (ஆத்மநாதம்: பா. 28)

நிலைத்த செல்வம்

மனிதனாகப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தீர வேண்டிய கடமைப்பாடு உள்ளவர்களாக மாறுகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைக் கட்டமைப்பினைத் தரவல்ல தன்மைகளுள் பொருள் முதன்மையானது ஆகும். உலகியல் வாழ்க்கையில் உழன்று திரிபவர்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்செல்வம் ஆன்மிக வழியில் ஞானப்பேற்றினை பெற விழைவோர்க்குத் தேவைப்படுவதில்லை. அவர்கள் பொருளினை பயன்படாத சடப்பொருளாகவே பார்க்கின்றனர்.மேலும் நல்வாழ்க்கை, வீடுபேறு, பிறவாமை போன்றவற்றை போற்றும் தத்துவவாதிகளுக்குச் செல்வம் நிலையற்றதாகவே தோன்றுகிறது. மாறாக செல்வம் என்பது பண்பு பொருளாக ஆக்கப்பட்டு இறையருள் நாடுவதே உண்மை செல்வமாக நிலைத்த செல்வமாகக் கருதப்படுகிறது. திருமூலரும் இதனை, செல்வம் நிலையற்றது என்று தெரிந்து தெளிவடையுங்கள். ஆற்றுப் பெருக்கைப் போல பெருகி வரும் செல்வச் செழிப்பைக் கண்டு மயங்காமல் இறையருள் ஆகிய பெரும் செல்வத்தைப் பெற முயலுங்கள். முயன்றால் எம பயம் அணுகாது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“தேற்றத் தெளியின் தெளிந்தீர் கலங்கன்மின்
ஆற்றில் பெருக்கில் கலக்கி மலக்காதே
மாற்றிக் களைவீர் மறித்துங்கள் செல்வத்தைக்
கூற்றன் வருங்கால் குதிக்கலுமாமே”⁴⁰

அறுசுவையுள்ள உணவை, இல்லாள் அமர்ந்து விரும்பி உண்பிக்க, மறுபிடி தவிர்த்து உண்ட செல்வந்தரும் ஒரு காலத்தில் வறுமையாளராகி எங்கேனும் ஓர் இடத்திற்போய்க் கூழ் இரந்து நிற்கும் நிலை ஏற்படும். ஆதலின், செல்வமென்பதொன்று, நிலையுடையதாக மனத்திற் கருதக் கூடியதன்று என நாலடியார் எடுத்துரைக்கும்

“அறுசுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசுவை நீக்கியுண் டாரும் - வறிஞராய்ச்

சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழ்எனின், செல்வம்ஒன்

றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.”⁴¹

சுத்தானந்த பாரதியாரும் கவியோகியாய் ஞானநிலையில் நின்றவர் என்றமையால் இவ் உலக இன்பங்களை மட்டும் தந்து, நிலையில்லாமல் அழியும் செல்வத்தினைப் பெரிதெனப் போற்றாதீர்கள் எனச் சமூகத்திற்கு அறிவுறுத்துகிறார். மேலும் தான் செல்வத்தின் மீதுள்ள பற்றினை நீக்கி இறையருளைப் பற்றி நின்ற தன்மையும் விளக்குகிறார்.

“பொற்பதத் துணையலாற் புகலிலேன், புகலிலேன்,
பொய்யுலகை நம்ப மாட்டேன் பொன்னையான் வேண்டிலேன்,
பொருளையான் பூவையர் பிணிச் சுகத்தை வேண்டிலேன்
சொற்பனத் தேனும்யான் வேண்டிலேன், வேண்டி
சொகுசுநடை யுடை வேண்டிலேன். சோதித் தெனக்கோடி
கூழ்ச்சியாற் காணுவாய்,சோதியே, எங்கு நிறைவே!”

(ஆத்மநாதம்: பா: 24)

கொல்லாமை:

மானுட சமூகம் பின்பற்ற வேண்டிய மிகச்சிறந்த பண்புகளுள் ஒன்றே கொல்லாமை என்பதாகும். பிற உயிர்கள் மீது காட்டப்படுகிற உயிரிரக்க மனமே ஜீவகாருண்யம் என்று வள்ளலார் போன்றவர்களால் போற்றப்படுகின்றது. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடுகிற மனநிலை மனிதனுக்கு உரியதாக இருக்கவேண்டும் என்று வள்ளலார் கூறுகிறார்.

“எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க நினைப்பதுவே

அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே”⁴²

என்கிறார்தாயுமானவர். ஆனால் இன்றைய மனிதர்கள் தான் வாழ்வதற்காகப் பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்கின்றனர். இத்தகைய வாழ்க்கையானது உயர்ந்த வாழ்க்கையன்று. விலங்குகளின் வாழ்க்கை என்று குறிப்பிடுகின்றனர். வாழ்க்கையில் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யக்கூடாது என நினைக்கும் அருள் உள்ளம் கொண்ட சமயச் சான்றோர்களும் சித்தர்களும் இறை வழிபாட்டுத் தலங்களில் பலியிடுவதை முற்றிலுமாக மறுத்துரைக்கின்றனர். வள்ளுவர் கொல்லாமை என்று முழுமையாக அதிகாரமே படைத்துள்ளார்.

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று”⁴³

என்பது வள்ளுவர் வலியுறுத்தும் அறநெறி ஆகும். மேலும்

“கொலை என்ற சொல்லே குலைதுடிக்கச் செய்யும்
நிலையைச் சிறிது நினையின் - கொலையின்
பழிதீர்மை எல்லாம் படுகோரமாகி
விழிநேர் விளங்கும் விரிந்து”⁴⁴

எனவும் சான்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள்மேல்
செல்லாது உயிரென்னும் கூற்று”⁴⁵

எனவும் வள்ளலார் வலியுறுத்துகின்றார்
தாயுமானவரும்,

“கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானம் தானே
கூறரிய மேலான ஞானமாகும்
கொலையாதி அகன்றொழுகு தவங்கள் தாமே
குற்றமிலா நற்றவமென்றுரைக்கும் நூலும்
கொலையாதி அகற்றிய நல்லறங்கள் தாமே
குவலயத்தில் ஒப்பரிய அறங்கள் ஆகும்
கொலையாதி அகன்ற பெரும் செல்வம்தானே
கூறின் உயிர்க்கிதமான வாழ்வதாமே”⁴⁶

என்றும்

“கொல்லா விரதம் ஒன்று
கொண்டவரே நல்லோர்
மற்ற அல்லாதோர் யாரோ
அறியேன் பராபரமே”⁴⁷

என்றும்

“கொல்லா விரதம் குவலயமெல்லாம் ஓங்க
எல்லார்க்கும் சொல்வது என் இச்சை பராபரமே”⁴⁸

என்றும் வலியுறுத்தி நிற்கின்றார். திருமந்திரமும் இறைவனுக்கு செய்கிற
பூசைகளை விட இரக்கம் என்கிற தன்மையை கொண்டு செய்கிற பூசையே உயர்ந்த
பெருமையைத் தரும் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

“பற்றாய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்
நற்றார் நடுக்கற்ற தீபமும் சித்தமும்
உற்றாரும் ஆவி அமர்ந்திடம் உச்சியே”⁴⁹

என்பது அப்பாடலாகும். இவ்விடத்துக் ‘கொல்லாமை’ என்பது உயிரைக் கொல்லாமல் இருப்பது மட்டுமன்று. மனிதன் தன் நாவால், சிந்தையால், செயலால் மாற்றாருக்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருத்தல் என்பதாகவும் கருதப்படுகின்றது.

“கொல்லிடக் குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக்காரர் வலி கயிற்றால் கட்டிச்
சொல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே”⁵⁰

எனத் திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்

“புலையும், கொலையும், களவும் தவிர்”⁵¹

என்று கொன்றைவேந்தனில் ஓளவையார் எளிமையாகக் கொல்லாமையைக் கூறுகிறார்.

“கொலையுரியான் கொல்லான் புலால் மயங்கான் கூர்த்த
அலைபுரியான் வஞ்சியான் யாதும் - நிலைதிரியான்
மண்ணவர்க்கும் அன்றி மதுமலிபூங் கோதாய்
விண்ணவர்க்கும் மேலாய் விடும்.”⁵²

“கொல்லாமை நன்று கொலைதீது எழுத்தினைக்
கல்லாமை தீது கதந்தீது - நல்லார்
மொழியாமை முன்னே முழுதுங் கிளைஞர்
பழியாமை பல்லார் பதி.”⁵³

என்கிறது சிறுபஞ்சமூலம்.

“கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல்”⁵⁴ என்று பாடுகிறார் பட்டினத்தார்.

“கொல்லா விரதம், குளிர்ச்சி நீக்குதல்,
நல்ல விரதமடிக் குதம்பாய்”⁵⁵

எனப் பாடுகிறார் குதம்பைச் சித்தர்.

“கொல்லான் உடன்படான் கொல்வார் இனஞ்சேரான்”⁵⁶

என்கிறது ஏலாதி.

“உயிர்கள் ஓம்புமின் ஊன்விழைந்து உண்ணண்மின்”⁵⁷

என்கிறது வளையாபதி.

“கொன்றா நுகரும் கொடுமையை உள்நினைத்து அன்றேஓழிய
விடுவானேல்”⁵⁸

என்கிறது அறநெறிச்சாரம்.

“ஊன் ஊண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்”⁵⁹

என்கிறது சிலப்பதிகாரம்.

“தன்னுயிர் தான் பரிந்து ஒம்புமாறு போல் மண்ணுயிர் வைகளும் ஒம்பி”⁶⁰

என்கிறது சீவக சிந்தாமணி.

“இவ்வுலகின் எவ்வுயிரும் எம்முயிரின் நேர்”⁶¹

என்று பாடுகிறது யசோதர காவியம். சுத்தானந்த பாரதியார் தான் இயற்றிய பாரதசக்தி மகாகாவியத்தில் கொல்லாமையின் இன்றியமையாமையைப் புத்தர் உரைப்பதாய் எடுத்துரைத்து வலியுறுத்துகின்றார். உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் மாந்தர்களைக் கண்டு மனத்தினுள் நடுங்கி எலும்பெல்லாம் கருக இளைத்தேன் என்கிறார் புத்தர் பெருமான். மேலும் எட்டிக் காயை உரம் இட்டு வளர்த்தாலும் அதில் மாங்கனி பழுக்காது, அதைப்போல் ஆட்டினைக் கொலை செய்து உண்பார்க்கு எந்த வகையிலும் பாவம் வருமேயன்றி தேவலோகத்தின் விமானம் வராது. பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் இரக்கமற்ற மனிதர்களே இந்த உலகினை நரகமாக மாற்றினர். அவர்களின் வயிறானது சுடலைக்குச் சமமானது என்று உரைக்கின்றார். புத்தர் பெருமான் எனச் சுட்டுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். சுத்தானந்தர் வலியுறுத்தும் இத்தகைய கொல்லாமை என்னும் அறத்தினை,

“எட்டியை ஒரு விட்டு வளர்க்கினும்,
கட்டி மாம்பழ மாகக் கனியுமோ ?
கட்டி யாட்டைக் கடுங்கொலை செய்திதின்
வெட்டி னோர்க்கு விமானம் இறங்குமோ ?
கொன்று தின்று கொழுத்த கொடியரே
இன்று ஞாலம் இகற்கள மாக்கினர்,
கோன்று தின்பவர் கும்பி சுடலையே,
என்று மன்னவர்க் கில்லை யமைதியே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 6: 469 - 477)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கும்.

பிறன்மனை நயவாமை:

இன்பம் என்பது உயிர்களுடைய இயல்புக்கமாய் அமைந்து உலகில் உயிர் பெருக்கத்திற்கு காரணமாக அமைகின்றது. எனவேதான் தொல்காப்பியரும்,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வரவும் மே வற்றாகும்”⁶²

என்று குறிப்பிடுகிறார். எனினும் இக் காம உணர்வானது ஒரு வழிபட்ட தன்மையை உடையதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய அற வழிபட்ட நிகழ்வைத் தருவதற்காக மனித சமூகத்திற்கு அமைக்கப்பட்டதே ‘இல்லறம்’ என்கிற நெறியாகும்.

“மனிதனின் காம உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தச் சான்றோர் அமைத்த நெறி இல்லறம் என்னும் நல்லறம். இந்த கட்டுப்பாட்டில் பெண்மைக் கற்பும் ஆண்மை ஒழுக்கமும் நிறுத்தப்படுகின்றன”⁶³

என்ற கூற்று ஈண்டு ஒப்புநோக்கிச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். அறியாமை, சிந்தனையற்ற தன்மை, மன அடக்கம் என்ற மூன்று காரணங்களே மனிதன் பிறன்மனை நயத்தற்குக் காரணங்களாய் அமைகின்றன. இறைவன் தந்த உள்ளத்தில் ஒருவன், ஒருத்தி என்கிற நினைப்பு இருக்கும். அதுவே இயற்கையும் ஆகும். அதனை விடுத்து மாற்றான் மனைவியை விரும்பும் காமுகரின் செயலானது வீட்டில் காய்த்து பழுத்து உள்ள பலாக்கனி இருக்க அதனை உண்ணாமல் காட்டில் ஈச்சம் பழத்தை உண்பதற்குச் சமமானது என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே

காத்த மனையாளைத் காழுறு காளையர்

காய்ச்ச பலாவின் கனி உண்ண மாட்டாமல்

ஈச்சம் பழத்திற்கு இடர் உற்றவாறே”⁶⁴

திருவள்ளுவரும்,

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு

அறனொன்றோ ஆன்ற வொழுக்கு”⁶⁵

எனக் குறிப்பிடுவார். ஏலாதி,

“கொல்லான் கொலைபுரியான் பொய்யான் பிறர்மனைமேல்

செல்லான் சிறியார் இனஞ்சேரான் - சொல்லும்

மறையின் செவியிலன் தீச்சொற்கண் மூங்கை

இறையில் பெரியாற்கு இவை.”⁶⁶

என வலியுறுத்துகிறது.

மனுமுறை கண்ட வாசகத்தில் வள்ளலாரும் கூட, “பெண் ஆசை என்கிற பெரும்பேயும்”⁶⁷

என்று கூறி இரங்குகின்றார். சுத்தானந்த பாரதியாரும் பிறர்மனைநயத்தல், பிறபெண்டிரை விரும்புதல் ஆகிய தீயசெயல்களைக் கண்டிக்கின்றார். இத்தகைய

தீயசெயல்கள் நீங்கிய சமுதாயம் அமைதல் வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார். மனிதர்களின் மரபு வளர்தற்கே காதல் என்பது உண்டாயிற்று. அதனை மனிதர்கள் அறிதல் வேண்டும். அதனை விடுத்து தாதுவே உயிர், தாதுவே உடல் என்பதனை அறியாமல் அதனை வீணாக்கினால் ஆயுள் குறையும். உடலும் நோயால் அல்லல் உறும். எனவே விலைமாதரை அணுகுதல் என்பதனை வாழ்வில் பின்பற்றாமல் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் உயரிய தருமத்தினைக் கடைபிடித்து வாழ்ந்தால் இல்லறம் நல்லறம் ஆகும். ஊரும் நலமுறும் என்று அறிவுறுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“மானிட மரபு வளரவே காதலாம்
தாதுவே உயிராம், தாதுவே உடலாம்,
அதைவீ ணாக்கின் ஆயுளே குறையும்,
உடலும் பிணியால் உளையுங் கண்டிர்
விலைமா தென்பதே இலையென் றாக்கி,
ஒருவன் ஒருத்தி யுடன்மனை யறத்தில்
ஒழுங்காய் வாழ ஊர்நல முறுமே,
அன்பீர் இன்றுடன் அழிவாழ் வொரு
இல்லற மாகிய நல்லற மோங்குக ...
தூய வாழ்வு துலங்குக ஊரில்....”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 4: 286-295)

கள்ளுண்ணாமை:

இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து சமய நெறிகளாலும் கடிந்து ஒதுக்கப்படும் தீய செயல்களில் குறிப்பிடத்தக்கது கள்ளுண்ணல் என்பதாகும். மனிதனின் மதியைக் கெடுத்து அவனை விலங்கு நிலைக்கு செலுத்துகின்ற மிகப்பெரிய இழிவைத் தருவது கள்ளுண்ணல் என்பதாகும். எனவே கள்ளுண்ணல் என்பதைச் சான்றோர் பெருமக்கள் வெறுத்து ஒதுக்குகின்றனர்.

“கள்ளும் கவரும் திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு”⁶⁸

என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும்

“உண்ணற்கு கள்ளை உணில் உண்க சான்றோரால்
எண்ணப்பட வேண்டாதவர்”⁶⁹

என்றும் வலியுறுத்துகிறார்.

“களியான் கள்ளுண்ணான் களிப்பாரைக் காணான்
ஒளியான் விருந்துக்கு உலையான் - எளியாரை
எள்ளான்நீத் துண்பானேல் ஏதமில் மண்ணாண்டு
கொள்வான் குடிவாழ்வான் கூர்ந்து.”⁷⁰

எனக் கடிகிறது ஏலாதி.திருமூலர் கள்ளுண்ணல் என்னும் செயலால் ஏற்படும் தீமைகளைக் குறிப்பிட்டு ‘உண்ணற்க கள்ளை’ என்கிறார்.

“மயங்கும் தியங்கும் கள் வாய்மை அழிக்கும்
இயங்கும் மடவார்தம் இன்பமே எய்தி
முயங்கும் நயம் கொண்ட ஞானத்தை
இயங்கும் இடையறா ஆனந்தம் எய்துமே”⁷¹

எனத் திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார். மணிமேகலையும்,

“கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவும் என்று உரவோர் துறந்தவை”⁷²

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியும் தன் கவிதைகளில் கள்ளுண்ணலால் ஏற்படுகிற தீமைகளை முழுமையாக எடுத்துக்காட்டி கள்ளுண்ணுதலை நீக்குதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். இரவு முழுவதும் கள்ளினைக் கூடிக் குடித்து, கூக்குரல் இட்டு, ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டு புண்கள் பெற்று கண்ணயர்ந்து உறங்குகின்றீர். இது மானுடர்களின் இயற்கை வாழ்வு அன்று. இத்தகைய வாழ்வினை மேற்கொண்டவர்கள் மனம் அடங்காத தினவெடுத்த காமத்தினை உடையவர்கள் ஆவர். எனவே அதனை விட்டொழியுங்கள் என வலியுறுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“நண்பீர் உமக்கு நல்லதே சொல்வேன்
கேட்டு நடப்பீர் கேடுகள் விலகும்.
இதோ பாருங்கள்! இரவு முழுதும்,
கூடிக் குடித்துக் கூக்குர லிட்டே
ஒருவரை யொருவர் வெருவுறப் புடைத்தே
புண்பல பட்டுக் கண்ணயர்ந் துள்ளீர்
இதுவோ மானிடர் இயற்கை வாழ்வு ,
நல்லறம் விலகிய பொல்லா மனிதர்
மனமடங் காத தினவுறு காமிகள்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 4: 228 – 236)

அவா அறுத்தல்:

மனிதர்கள் உலகில் பொன், பொருள், பெண் என்பனவாக தங்கள் தேவைகளை பெருக்கிக் கொண்டே செல்கிறார்கள். தேடி அடைதல் என்பதிலே மனித வாழ்வின் பெரும்பகுதி தொலைந்து விடுகின்றது. தாம் தேடியதை எப்படியாகிலும் அடைய வேண்டும் என்ற முயற்சியின் காரணமாகத் துன்பங்களைத் தேடிக்கொள்கின்றனர், ஆசையே துன்பத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பதை மனித சமூகம் எப்போது உணர்கிறதோ

அப்போதுதான் உயர்ந்த ஞான நிலையை அடைய முடியும். எனவே இறைவனுடைய திருவருள் தான் இன்பத்தை தருவது என்பதை நினைத்து இவ்வுலக வாழ்வில் இருக்கக்கூடிய அவாவினை அறுத்தல் வேண்டும் என்று சான்றோர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

“அவாஅறுக்கல் உற்றான் தளரான்அவ் ஐந்தின்
அவாஅறுப்பின் ஆற்ற அமையும் - அவாஅறான்
ஆகும் அவனாயின் ஐங்களிற்றின் ஆட்டுண்டு
போகும் புழையுள் புலந்து”⁷³

எனக் குறிப்பிடும் ஏலாதி.

“ஆசைக்கோ ரளவில்லை அகிலமெல் லாங்கட்டி
ஆளினுங் கடல்மீதிலே
ஆனைசெல வேநினைவர் அளகேசன் நிகராக
அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்தபேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவர்எல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்
உள்ளதே போதும்நான் நான்எனக் குளறியே
ஒன்றைவிட் டொன்றுபற்றிப்
பாசக் கடற்க்குளே வீழாமல் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.”⁷⁴

என்கிறார் தாயுமானவர்.ஆசை நீக்கி இன்பம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற தாயுமானவர் பாடல் இந்த இடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமூலரும்,

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே”⁷⁵

என்று குறிப்பிடுவார். மணிவாசகரும்,

“பேராசையாம் இந்தப் பிண்டம்”⁷⁶

என்று பாடுகிறார்.இத்தகைய சான்றோர்களின் வழி வந்த சுத்தானந்தர் பிற உயிர்களைக் கொண்டு தின்னும் ஆசை, விலைமகளைச் சேரல் என்னும் தீய ஆசை, சிற்றின்பம் பெறல் பொருட்டு ஆண் பெண்ணிற்கு அடிமையாய் வாழும் ஆசை போன்றவற்றைத் துறந்து வாழ்தலே சிறப்புடைத்தாம் என்கிறார். மேலும் இத்தகைய ஆசைகளைக் கொண்டிருத்தலால் இன்னலும் புத்தியைக் கெடுக்கும் போலி சுகமும் வந்ததல்லால் வேறு நிலைத்த பயன் என்று ஏதும் அடைந்ததுண்டோ? என வினவுகின்றார்.எனவே அவாவினை அறுத்து வாழுங்கள்! என்றும் அறிவுறுத்துகின்றார்.

“கொலையுண் கட்டுடி விலைமகள் சேர்க்கை,
காமப் போட்டியாற் கைகலந் தடித்தல்,
ஆண்கள் பெண்ணுக் கடிமையாய் வாழல்,
இவற்றால் எய்தும் இன்னலைப் பாரீர்
புத்தியைக் கெடுக்கும் போலிச் சுகத்தால்,
கண்ட பயனைக் கண்ணுறக் காணீர்!”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 4: 242-247)

துறவியருக்கான நடுவு நிலைமை:

நடுவுநிலைமை என்பதற்கு இன்ப துன்பங்களுக்கு ஆட்படாமல் விருப்பு, வெறுப்புகள் இல்லாமல் இன்னார், இனியார் எனக் கருதாமல் அறத்தின்வழி நிற்பல் என்பதே பொருள் ஆகும். இதனையே திருவள்ளுவர்,

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”⁷⁷

என்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“நடுவு நின்றார்க்கு அன்றி ஞானமும் இல்லை
நடுவு நின்றார்க்கு நரகமும் இல்லை
நடுவு நின்றார் நல்ல தேவரும் ஆவர்
நடுவு நின்றார் வழி யானும் நின்றேனே.”⁷⁸

என்பதாகத் திருமூலர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு நடு நிலையில் நிற்பல் என்பது இறைவனை அடைவதற்கான அடிப்படையான பண்பாகும். சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாரதசக்தி மகாகாவியத்தில் நடுவுநிலைமையின் சிறப்புகளை விளக்கியுரைக்கின்றார். பாரதமாதா மகாசக்தி காவியத்தின் கதைத்தலைவனான சுந்தன் பசி எடுத்தபொழுது இயல்பினில் கிடைத்ததை உண்டார். துயில் வருமானால் எவ்விடத்து வந்ததோ அவ்விடம் காடாயினும் மேடாயினும் கவலைகொள்ளாமல் துயில் கொண்டார். புயல் வரின்னும் வெய்யில் வரின்னும் அதைப்பற்றிக் கவலை கொண்டார் இல்லை. காடு, வயல், வரப்பு

என்றும் பாராமல் இருந்தார். எந்நிலையிலும் வாய்மையையே மேற்கொண்டார். வேண்டுமென்று யாரிடமும் எதையும் கெட்டதில்லை. வேலை செய்து உண்ணும் நிலை வந்தாலும் அதனையும் செய்தார். சான்றோர்கள் பெரியோர்கள் நிறைந்த தலங்களை வணங்கினார். நல் விரதம் பூண்டு புண்ணியர்களின் உறவைக் கைக்கொண்டு நடந்தார் சுந்தன் என்று குறிப்பதன் வழி எந்நிலையிலும் கலங்காமல் எதன்மீதும் மையலுறாமல் வாழும் நடுவுநிலைமையை சமூகத்திற்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் சுத்தானந்தர்.

“இயல்புறும் பசி யெடுத்தால், இயல்பினிற் கிடைத்த துண்பான்,
அயர்வுறக் கண்சு முற்றின், அவ்விடம் அயர்வான் சற்றே
புயலையு மதியான், வெய்யிற் பொரியினு மதியான், காடு
வயல் வரப் பென்றும் பாரான் வாய்மையை நாடி னானே ,
வேண்டுமென்றெதையுங் கேளான் வேலைசெய் துண்ணக்கூசான்
மாண்டகு பெரியார் வாழுந் தலங்களை வணங்கிச் செல்வான்
பூண்டநல் விரதம் போற்றிப் புண்ணியர் உறவைக் கொண்டே,
ஆண்டவன் செயலை நம்பி, அந்தணன் வழிந டந்தான்” ,

(பாரசக்தி மகாகாவியம்: 3:4:13–20)

பொறை உடைமை

பொறை உடைமை என்பது பொறுக்கும் குணம் உடைமை என்கிற பொருளை தந்து நிற்கும். பொறையுடமையாவது, பிறர் தமக்குத் தீமை செய்யும் பொழுது தாமும் அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல் ஆகும். அறிந்தோ, பொறாமையினாலோ அறியாமையாலோ ஒருவர் நமக்குத் தீங்கு செய்த பொழுது பொறுத்துக் கொள்வது மட்டுமல்ல, அதனை மறந்து விடவும் செய்வது பொறையுடைமை எனப்படும். திருக்குறள் பொறுமையை ‘வன்மையுள் வன்மை’ என்கிறது; பொறுமை காக்கப் பேராற்றல் வேண்டும், பொறுமை உடையவர் நிறையுடை மாந்தர், அவர் பொன்போல் போற்றப்படுவார், அவர் என்றும் நினைக்கப்படுவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இன்னாச்சொல் பொறுத்தார் துறந்தாரையும் தவம் செய்வாரையும் விட பெருமை பொருந்தியவர், அவர் புனித உயிர்த்தன்மை கொண்ட தூய்மையுடையவர் என எடுத்துரைக்கின்றது திருக்குறள். மேலும்

“ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்”⁷⁹

என்று பொறுமை உடையார் பெறுகின்ற புகழ் நிலையே வள்ளுவர் விளக்குவார்.

“பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்”⁸⁰

என்று கலித்தொகை.

“அடிக்கடி சலனப்படும் சிந்தைக்கு உறுதியளிப்பது பொறுமை. பொது இடங்களிலும் கொல்லையிலும் பலவகையிலும் பலரோடும் பழகுகின்ற உயிருக்கு எல்லையற்றது பொறுமையாய் ஆகும்”⁸¹ என்ற கூற்று இந்த இடத்தில் ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்

இத்தகைய பொறுமை என்னும் உயரிய பண்பானது கருணை உடையார் உள்ளத்து மாட்டே எழும். எனவே சுத்தானந்த பாரதியார் தருண மாமழை போல் கருணை பொங்கட்டும். என்கிறார். மேலும் ஆதவன் முன் பனிபோல் துன்பங்கள் நீங்கட்டும். பொறுமையின்மைக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாய் அமைகின்ற ஆசை, பொறாமை, ஆணவம், போன்றன ஒழியட்டும். தனிமனிதப்பற்றுக்குக் காரணமாகிய பாசம் நீங்கி அனைவர் மேலும் அன்பு பாராட்டும் நேசம் வளரட்டும் என இறைவனிடம் வேண்டி நிற்கிறார். இந்த வேண்டுதலானது சுத்தானந்த பாரதியார் சமூகத்தின் மீது கொண்டுள்ள அன்பினைக் காட்டுகின்றது,

“கருணை பொங்குக தருணமா மழைபோல்.
இருவிகற் பொழிகவே இரவிமுன் பனிபோல்.
ஆசை பொறாமை ஆணவம் ஒழிக.
பாசம் விலகுக பந்தனை சிந்துக.
நேச மோங்கி நிலமெலாம் வாழ்க.
தேச மெல்லாம் சீலவாழ் வோங்குக.”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 7: 109-114)

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல்:

பகுத்து உண்டு பல் உயிர் ஒம்புதல் என்பது உண்பதனைப் பசித்த உயிர்கட்குப் பகுத்துக் கொடுத்து உண்டு ஐவகை உயிர்களையும் ஒம்புதல் என்பதாகும். இது அறநூலோர் தொகுத்த அறங்கள் யாவற்றினும் தலையாய அறம் ஆகும். வள்ளுவரும் பகுத்துண்ணலின் இன்றியமையாமை கருதியே,

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”.⁸²

எனக் குறித்தார். இக்குறட்பாவிற்கு உரை எழுதிய குன்றக்குடி அடிகளார்,

“அறநூலோர் தொகுத்துக் கூறும் அறங்களில் எல்லாம் தலைசிறந்த அறமாவது, தமது செல்வத்தைப் பலரோடும் பகுத்துண்டு தொடர்ந்து அவ்வுயிர்களைப் பாதுகாத்தலேயாம். இத்திருக்குறளைப் பொருள் நோக்கிப் பார்த்தால் ஒப்புரவறிதல் என்ற அதிகாரத்திற்கு இசைவுடையதாக அமைந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, கொல்லாமைக்கு இசைவுடையது போலவும் தெரியவில்லை. ஆயினும் இந்த அதிகாரத்தில் இக்குறளை

வைத்ததின் குறிப்பு யாதெனில் வாழப்பிறந்த உயிர்களுக்கு உணவு முதலியன வழங்கிப் பட்டினிச் சாவிலிருந்து காப்பாற்றாது பசியால் வருந்திச் சாகவிடுதலும் கொலையேயாம் என்பதாகும். ‘பல்லுயிர் ஓம்புதல்’ என்றதால் ஒருவேளைச் சோறு போடுதல் மட்டுமே அறமாகாது. தொடர்ந்து அந்த உயிர்ப் பசித் துன்பத்தில் வாடாத வகையில் செய்யப் பெற வேண்டும் என்பது அறிக.”⁸³

என நுட்பமாக விளக்குவார். இதன்வழி பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பாது வாழும் செயல் கூட ஒரு உயிரைக் கொல்லுவதற்கு ஈடானது என்பது வெளிப்போந்து நிற்கும். சுத்தானந்த பாரதியார் தமது கவிதையில் கொல்லாமை என்பதனையும் பகுத்துண்டு வாழ்தல் என்பதனையும் சேர்த்தே உரைக்கின்றார். பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் தராத, பொதுநலத்திற்குக் கேடுறாத வகையில் ஈட்டிய பொருளை அனைவரும் சமமாகப் பகுத்துக் கொண்டு, உண்டு, உடுத்தி, வாழ்தலே சிறப்புடைய வாழ்வாகும். அவ்வாறு உண்கின்ற பொழுது பிற உயிர்களைக் கொல்லாமல் காய்கறி, தானியம், கடலை, பால், தயிர் போன்றவற்றை உணவாகக் கொள்ளுதலும் பசித்த பின்னே புசித்து வாழ்தலும் சிறப்புடைய செயலாம் என்றும் விளக்குகிறார். இதனை,

“பொதுநலத் தொழிலே புரிந்துழைத் தீட்டி,
வந்ததைச் சமமாய் வகுத்துண் டுடுத்துக்
கொலையுண வின்றிக் கொடுமைக ளின்றி, 280
தம்போற் பிறரைத் தயவுடன் மதித்தே,
அன்பொடு நடந்தால் அஞ்சுதல் ஏனோ?
காய்கனி தானியங் கடலை பால்தயிர்;
இவையே மனிதருக் கேற்றநல் லுணவாம்.
பசிக்கன லறிந்து புசிப்பது முறையே”

(பாரதசக்திமகா காவியம்: 3: 278 – 285)

குடும்பமும் சமுதாயமும்:

உலகில் மனித இனம் மிக நீண்ட பரிணாம வரலாற்றைக் கொண்டதாகும். அத்தகைய மனித சமூகத்தின் தொன்மையான நிறுவனங்களுள் ஒன்றே குடும்பம் என்பதும் ஆகும்.

“எந்தவோர் இனக்குழு பகுதியிலும் குடும்ப அமைப்பு இடம் பெறாமல் இல்லை. எனவே குடும்பம் என்னும் அமைப்பே மலர்ச்சிக் காலத்தில் தோன்றிய குலம் போன்ற அமைப்புகளைக் காட்டிலும் உலகளாவிய நிலையிலும் சமுதாயவியல் நிலையிலும் தோன்றி முக்கியத்துவம் பெற்று அழியா நிலையில் உள்ளது” என்பது மானோஸ்கியின் கருத்தாகும்.⁸⁴

மனிதன் தான் மட்டும் தனித்துச் செயல்படுவது என்பது இயலாது, அவன் எந்த ஒரு சூழலிலும் பிற குழுக்களுடன் சேர்ந்தே பயணப்படவேண்டியவனாய் உள்ளான். அத்தகைய குழுக்களில் முதலிடம் பெறுவது குடும்பம் என்பதாகும்.

“குடும்பத்தில்தான் அவனுடைய வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி அமைகின்றது, பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை அவன் இக்குழுவோடு இணைப்பு வைத்துள்ளான். அவனுடைய உடல், உள்ளத் தேவைகளைப் பெரிதும் நிறைவேற்றி அவனுடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொடுப்பது குடும்பமே”⁸⁵

“பல குடும்பங்களின் தொகுப்பே சமுதாயம். குடும்பங்கள் என்ற நீர்த்துளிகளின் சக்தியே சமுதாயம் என்ற ஆற்றலின் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையானது. குடும்ப அமைப்பு அதன் போக்கும் சமூக உறவைப் பாதிக்கவல்லது என்பது இன்று சமூகவியலார் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை”⁸⁶ எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

தமிழ்ச் சமூகம் குடும்ப அமைப்பு முறையைப் போற்றிய சமூகம் ஆகும். தமிழரின் பண்டய வாழ்க்கை முறையில் கூட்டுக்குடும்ப அமைப்பு முறையே பெரும்பாலும் இருந்திருக்கின்றது: அதே நேரம் தனிக் குடும்ப அமைப்பு முறையினையும் பார்க்க முடிகின்றது.

தாயானவள் மனிதன் வாழும் ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்கின்றேன், என் உயிர் இன்னும் செல்லவில்லையே’ என்று நொந்துகொண்டு, நூல் விரிந்து கிடப்பது போன்ற வெள்ளை மயிருடன், தடி ஊன்றி நடந்தும் முற்றத்துக்குக்கூடப் போகமுடியாதவளாக இருக்கிறாள். மனைவியோ பச்சைக் கைக்குழந்தையுடன் பசியோடு வருந்துகிறாள். குழந்தையோ தாயின் மார்பில்பால் பெறாது வருந்துவது என்கிற செய்தியை உணர்த்தும் பெருஞ்சித்திரனாரின்,

“வாழும் நாளொடு யாண்டுபல உண்மையின்,
தீர்தல்செல் லாது, என் உயிர் எனப் பலபுலந்து,
கோல்கால் ஆகக் குறும்பல ஒதுங்கி,
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள், கண் துயின்று,
முன்றிற் போகா முதுர்வினள் யாயும்;
பசந்த மேனியொடு படர்அட வருந்தி,
மருங்கில் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள்”⁸⁷

என்ற பாடல் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறைக்குப் பெரிய சான்றாகும்.மேலும்

“மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன்ஐ
யானை எறிந்து களத்தொழிந்தனனே”⁸⁸

என்பதன் வழி தந்தையும் குடும்ப உறுப்பினன் என்பது வெளிப்பட்டு நிற்கும்.

“நுந்தை தந்தைக்கு இவன் தந்தை தந்தை
எடுத்தெறி ஞாட்பின் இமையான”⁸⁹

என்ற புறநானூற்றின் பாடல் அடிகள் போர் மறவர் குடியில் பாட்டன், தந்தை, மகன் என் மூன்று தலைமுறையினர் இணைந்திருந்த கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பினைக் காட்டுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கோவலன், கண்ணகி இல்லற வாழ்க்கையானது தனிக்குடும்ப வாழ்க்கை முறைக்குச் சான்றாகும். பழந்தமிழரின் வாழ்வியல் முறைகளுள் இடம்பெற்றிருந்த கணவன், மனைவி, உறவு முறைமை வேறு எங்கும் காணக்கிடைக்காததாகும்.

“இம்மை மாறி மறுமை ஆகினும்
நீயாகியார் என் கணவனை
யானாகியார் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”⁹⁰

என்ற பாடலானது மறுமையிலும் கணவன், மனைவி, உறவு தொடர்தல் வேண்டும் என்னும் பெண்மையின் பெருமையினை வெளிப்படுத்துகின்றது. தமிழ்ச்சமூகம், இல்லறமுறைமை என்பது பல பிறவிகள் தொடர்ந்துவருவது என்று நம்பியது. இத்தகைய இல்லற வாழ்வில் கணவன், மனைவி இருவருக்கும் கடமைகள் இருந்தன.

“வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவர் உயிரென
நமக்குரைத் தோருந் தாமே
அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே”⁹¹

இத்தகைய உயர்ந்த இல்லற நெறியானது இளமை தீர்ந்து முதுமை எய்தியக் கண்ணும் அன்பகலாத துணைமையோடு தொடரும். முதுமையில் கொழுநன் தன் மனைவியின் மேல் கொண்டிருந்த அன்பினை,

“புதுமலர் அல்ல; காய்ந்த
புற்கட்டே அவள் உடம்பு!
சதிராடும் நடையாள் அல்லள்
தள்ளாடி விழும் மூதாட்டி

மதியல்ல முகம் அவட்கு
வறள்நிலம்! குழிகள் கண்கள்!
எது எனக்கின்பம் நல்கும்?
‘இருக்கின்றாள்’ என்ப தொன்றே!”⁹²

என விளக்குவார் பாரதிதாசன்.அதேபோன்று மனைவியும் தன் கணவன்மேல் கொண்டிருந்த அன்பினை,

அறம் செய்த கையும் ஓயும்!
மக்களை அன்பால் தூக்கிப்
புறம்போன காலும் ஓயும்!
செந்தமிழ்ப் புலவர் சொல்லின்
திறம் கேட்ட காதும் ஓயும்!
செயல்கண்ட கண்ணும் ஓயும்!
மறவரைச் சுமக்கும் என்றன்
மன மட்டும் ஓய்தலில்லை”⁹³

என விளக்கியுரைப்பார். இவ்வாறு தமிழர் பண்பாட்டின் அடித்தளமாய் அமைந்த குடும்ப அமைப்பு முறையினைச் சுத்தானந்த பாரதியார் பெரிதும் போற்றுகின்றார். இல்லறத்தில் இணைந்து வாழ்க்கை நடத்தும் ஆண்மகனின் ஆண்மையும் பெண்மகளின் பெண்மையும் அழகும், அணிகலனும் பொன்னும் போல் பொருந்தி அமைதல் வேண்டும். வீணான வாதங்களும் கருத்து முரண்களும் இல்லறத் தலைவன், தலைவியையே ஏற்படாத இல்லறமே நல்லறம் ஆகும். அத்தகைய நல்லறம் பெற்று இல்லறம் சிறக்கட்டும் எனப் போற்றுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“ஆணின் ஆண்மையும் பெண்ணினப் பெண்மையும் அழகும்,
பூணும் பொன்னும்போற் பொருந்திடும் இல்லறம் பொலிக,
வீண னிகளும் இடம்பமும் வேறுபா டுகளும்
காணிலா நல வாழ்க்கையைக் கண்டிட வேண்டும்”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 1: 93- 96)

மேலும் ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் தங்களுக்கு என்பது அமையும் வரை தன் பிரம்மச்சரியத்தை கண்ணெனப் போற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும். கற்கும் காலங்களில் ஒழுக்கத்துடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் கற்பனவற்றைக் கற்றல் வேண்டும்.பின்னர் காதலால் கூடி நல்லறமாய் இல்லற வாழ்வை மேற்கொள்ளல் வேண்டும்.இல்லறத்தில் இணைந்து வாழும் மணமக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது இருவரின் உடலின் உறுதி, உள்ளத்தின் ஒற்றுமை, கல்விச் சிறப்பு போன்றவற்றைக் பிழையறக் கணித்தே அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் அவ்வாறு இருவருக்குமான ஒற்றுமைகள்

பார்த்து அமையும் திருமணமே நன்மணமாய் அமையும். அத்தகைய இல்லறம் இல்லையாகில் இந்த உலகமானது இல்லை. ஒவ்வொரு இல்லத்தின் விரிவுதான் மண்ணுலகின் விரிவாகும். சிறந்த பண்பு நலன்களை உடைய பெண்ணும் வீரத்தினை உடைய ஆணும் நிறைந்திருக்கின்ற நாடே சிறந்த நாடாய் அமையும். எனவே தனிமனிதனுக்கும் நாட்டிற்கும் உலகிற்கும் அச்சாணியாய் அமையும் இல்லறம் சிறந்த நல்லறமாய் அமைதல் வேண்டும் எனக் குறிப்பார் சுத்தானந்த பாரதியார்.இதனை

“பிரம சரியம் பிழையறக் காத்து

கற்பன கற்றபின் காதலாற் கூடி

நல்லறச் செல்வார் இல்லறம் புரிகவே.

ஊடலின் உறுதியும் உள்ளொற் றுமையும்,

கல்விச் சிறப்பும் கசடறக் கணித்தே

இருபா லாரும் இணைந்திட வேண்டும்.

இல்லற மின்றி இல்லையிவ் வுலகே”

மனையின் விரிவே மன்னுயி ருலகாம்.

சீரிய பெண்ணும், தீரனாம் ஆணும்

செறிந்த நாடே சிறந்தநா டாமே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 84-93)

என்ற பாடல் விளக்கி நிற்கின்றது.

எல்லாருக்கும் எல்லாம் அமைதல் வேண்டும்:

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் ‘நாடெங்கும் வாழ, வாழ வேண்டும்’ என்று கருதுவதும் அதற்காகப் பணி செய்வதுமே பண்பாடு ஆகும். ஆனால் இன்றைய உலகில் இத்தகைய மனநிலையுடன் உள்ளவர்கள் மிகக் குறைந்தவர்களே ஆவர். அத்தகைய நல்லவர்களாலே உலகம் இன்னும் நிலைகொடாதிருக்கின்றது என்ற உண்மையை வள்ளுவர்,

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றெல்

மண்புக்கு மாய்வது மண்”⁹⁴

நன்கு விளக்கிக் கூறுவார்.ஆயினும் அத்தகைய நல்லவர்கள் புகழினைக் கூட விரும்பாராய் அமைதியாக மக்கட் பணியாற்றுவர். அல்லாதவரே எல்லாவற்றிலும் தம் நலம் மட்டுமே கருதி தானும் பாழ்பட்டு மற்றவரையும் வாழ விடாது கெடுப்பர். இத்தகையவர்கள் பெற்ற செல்வமானது யாருக்கும் பயனின்றி வீணே அழியும். இதனை நன்குணர்ந்த தமிழர்கள் செல்வத்துப் பயன் ஈதலே என எடுத்துரைத்தனர். இதனை, கடல் சூழ்ந்திருக்கும் உலகம் அனைத்தையும் பிறருக்கு உரிமை இல்லாமல் தனக்கே உரியதாய் தன் வெண்கொற்றக் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவந்து, ஆண்டு கொண்டிருக்கும் மன்னனாயினும் பகல் இரவு என்று

பாராமல் நள்ளிரவிலும் உணவுக்கு வேட்டையாட விலங்கினைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கல்லா ஒருவன் ஆயினும் உண்பது நாழி, உடுப்பவை இரண்டேயாகும். இருவர் நுகரும் பிற பொருட்கள் எல்லாம் ஒன்றாகவே உள்ளது. அப்படி இருக்கும்போது செல்வத்தைச் சேர்த்துவைத்து துயக்கலாம் என்றால் மிஞ்சித் தப்பிவிடும். அதனால் செல்வத்துப் பயன் ஈதல் ஒன்றேயாம் எனக் குறிப்பார் நக்கீரர். நக்கீரரின் இத்தகைய சிந்தனையை,

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி ; உடுப்பவை இரண்டே;
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் குமே;
அதனால், செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;
துய்ப்பேம் எனினே, தப்புந் பலவே.”⁹⁵

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கும். சங்கத் தமிழர் மரபில் வந்த சுத்தானந்த பாரதியாரும் இத்தகைய சிந்தனையை தன் கவிதையில் முன் வைக்கின்றார். மக்கள் சமூகத்தில் மடமையாலும் வறுமையாலும் வாடும் மனிதர்கள் இனிமேல் இருத்தல் கூடாது. செல்வவளம் பெருகட்டும். அவ்வாறு பெருகிய செல்வம் ஓரிடத்தில் பூட்டியிருத்தல் கொடுமையானதாகும். பலர் பசித்திருக்கப் பதுக்கி வைக்கும் செல்வமே திருட்டு, கலகம், தீமை போன்றன தோன்றுதற்குக் காரணம் ஆகும். எனவே நாடானது வளமை பெற செல்வத்தைப் பிறரக்குப் பயன் தரும் வண்ணம் செலவிடல் வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்தர். இதனை,

“மடமை யாலும், வறுமை யாலும்,
வாடும் ஒருவரும் கூடா தினிமேல்.
செல்வம் வளர்க செல்வத் தொழிலால்.
பூட்டி யுறங்கும் பொருள்கொடி தாமே.
உயிர்க்கும் பொருட்கும் ஓட்டம் வேண்டும்.
பலர்பசித் திருக்கப் பதுக்கும் செல்வமே
திருட்டுங் கலகமுந் தீமையுந் தூண்டும்.
நாட்டுத் தேவை நாட்டிலே விளையச்
செல்வத் திரளைச் செலவிட லாமே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 98 - 106)

என்ற கவிதை வரிகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மேலும் பாரினில் வாழும் மக்களிடம் பகை, சினம் போன்றன நீங்கி ஓர் இறைவன், ஒரு குலம், என்கிற சிந்தனையானது தோன்றி ஓரசுடன் ஒரு சமய யோகம் தோன்றிட வேண்டும். நேர்மை என்னும் சமநெறி

உலகெங்கும் நிலவிட வேண்டும். புது நலங்களும் சான்றோரால் வகுத்துரைக்கப்படும். புதுநலங்களும் பொங்கிட வேண்டும். அனைவருக்கும் எல்லாமுமாக கிடைப்பதற்கான பொதுநலம் செய்யும் புண்ணியம் நிலை பெற வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இதன் மூலம் உலக சமூகத்தின் ஒற்றுமைக்காகக் குரல்கொடுக்கும் சுத்தானந்தரின் உலகநேயம் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. சுத்தானந்த பாரதியாரின் இவ்வுயரிய சிந்தனையை,

“பாரி லேபல பகுப்புறு பகைசின மின்றி,
 ஓரி றைவனும் ஒருகுல உணர்ச்சியும், அன்பும்,
 ஓர ரசுடன் ஒருசம யோகமும் ஓங்கி,
 நேர்மை யாகிய சமநெறி நிலவிட வேண்டும் ,
 முது நலங்களும் புலவர்கள் முறைவகுத் தளிக்கும்
 புது நலங்களும், பயனுறப் போற்றியன் புடனே
 பொது நலஞ்செயும் புண்ணியம் பொலிவுற வேண்டும்”
 அது விதுவென வேதங்கள் அறிந்திடும் அறிவே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 1: 85-92)

என்ற பகுதியானது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தற்சார்புப் பொருளாதாரம்

ஒரு நாட்டின் வறுமை நீங்கி வளம் பெருக வேண்டுமானால் அந்த நாடு பிற நாடுகளை எதிர்பார்த்து இராமல் தன் நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் மனித வளத்தையும் தொழில் வளத்தையும் கொண்டு தற்சார்புடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய நாடே சிறந்த நாடாகும். மனிதர்களுக்கு அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உயைவிடம் போன்றவற்றிற்குக்கூட பிற நாடுகளை எதிர்நோக்கியே வாழவேண்டுமென்றால், அந்நாடு தனக்கு உதவி புரியும் நாட்டுக்கு அடிமையாவதில்தான் சென்று முடியும். நாடு வளமுள்ள நாடாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அது அடிப்படைத் தேவைகளுக்கான பொருள்களிலாவது தன்னிறைவு பெற்றதாக மாறவேண்டும். பிற நாட்டை எதிர்நோக்காது தேவைக்குரிய பொருள்களைத் தன் நாட்டிலேயே அனைத்து வளங்களையும் கொண்டுள்ள நாடுதான் சிறந்தநாடு எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். அங்ஙனமின்றிப் பிற நாடுகளை எதிர்பார்த்து வாழும் வகையில் பொருட் குறைபாடு உடையது நாடுஆகாது. பொருள் என்பது ஒரு நாட்டின் தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றையும் சேர்த்தே குறிக்கும். பிற நாடுகள் நாடும் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய வளம் கொண்டதாய் அமைவது ஒரு நாட்டின் சிறப்பாகும். இத்தகைய தற்சார்புத் தன்மை உடையதாய் இந்தியநாடு இருத்தல் வேண்டும் என்பதை,

“ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்;
 ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்;
 ஓயுதல் செய்யோம் தலை சாயுதல் செய்யோம்;
 உண்மைகள் சொல்வோம் பல வண்மைகள் செய்வோம்.
 குடைகள் செய்வோம் உழு படைகள்செய்வோம்,
 கோணிகள் செய்வோம் இரும் பாணிகள் செய்வோம்;
 நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம்;
 ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்” ⁹⁶

என்ற அடிகளில் பாரதியார் எடுத்துரைப்பார். பாதியாரின் சிந்தனையை அடியொற்றியதாய் சுத்தானந்த பாரதியாரின் சிந்தனையும் அமைகின்றது. சம காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களாகிய இருவரும் இந்திய நாட்டின் தொழில் வளத்தையும் வணிக வளத்தையும் பற்றிச் சிந்தித்துடன் எதிர்கால இந்தியா தற்சார்புடன் மிளிர் வேண்டும் என்றும் கனவு கண்டுள்ளனர்.

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் - வீணில்
 உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்” ⁹⁷

என்ற பாரதியின் கூற்றினைப் போல் இந்திய திருநாட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவருடைய கையும் உழைத்திட வேண்டும்.அனைவரும் தொழில் செய்து பயன் பெறும் வகையில் புதுப்புது தொழில்கள் தோன்றிட வேண்டும். இனிவரும் உலகம் தொழில் சார்ந்த உலகமாகவே அமைந்துவிடும். அதற்கு ஏற்ப இந்தியநாடும் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்கின்ற தொழில்கள் அனைத்திலும் பொதுநலம் திகழ்ந்திட வேண்டும். இந்தியத் திருநாடு அந்நியர்களின் பொருளுக்கு ஏங்கி அதற்கு அடிமைப்பட்டு விடாமல் தனக்கானதைத் தானே உற்பத்தி செய்துகொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்றிட வேண்டும். தொழிலால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் இந்தியர்களுக்குப் பயன்பட்டது தவிர எஞ்சியவை எல்லாம் இந்தியத் துறைமுகங்களின் வழியே வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகச் சென்று சேர வேண்டும். இந்தியர்கள் வளர்கின்ற தொழிலால் வணிகம் பெருக்கி தரை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் மிகுந்த செல்வத்தை ஈட்டி நாட்டிற்கு உதவிட வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இதனை,

“ஒவ்வொரு கையும் உழைத்திட வேண்டியே
 புதுப்புதுத் தொழில்கள் பொங்கிட வேண்டும்.
 தோன்றும் உலகந் தொழிலுல காமே,
 பொதுநல மின்றிப் புரிதொழி லில்லை.
 அன்னியப் பொருளுக் கடிமைப் படாமல்,
 தன்னள விற்குத் தானுழைத் தடைகவே

துய்த்த மிச்சந் துறைமுகஞ் சேர்கவே,
வளர்தொழி லாலே வாணிகம் பெருக்கித்
தரையுங் கடலும் வரையறு செல்வம்
தந்திட வணிகர் முந்திட வேண்டுமே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 114 - 123)

என்ற அடிகள் வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

புதுயுகம் தோற்றம் பெறல் வேண்டும்:

சுத்தானந்த பாரதியார் புதியதோர் யுகத்தைச் செய்வோம் என்கிறார். தோன்றும் புதுயுகத்தில் கொலை, களவு, சூது, காமம் போன்றவற்றால் விளையும் தீமைகள் நீங்குதல் வேண்டும். மனம் மொழி, உடலளவில் மனிதர்கள் மாசற்ற தூய்மையைப் பெற்றிட வேண்டும். அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நல்லவர்களின் கூட்டமானது எல்லா இடங்களிலும் சென்று பரப்ப சுத்த சன்மார்க்க நெறியானது துலங்கிட வேண்டும். மனித மனதிற்குள் மறைந்திருக்கின்ற உண்மை என்கிற சுடரைத் தினமும் தூண்டிக் கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு ஊரிலும் தியானமானது நிலைத்திட வேண்டும். மனிதர்கள் ஓர் குலம் எனச் சேர்ந்து இறைவனை காலையும் மாலையும் மனதால் சிந்தித்து தியானத்திடத் இத்தேசமானது செழித்திடும் என்கிறார். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய சிந்தனைக்கு,

“கொலை களவின்றிக் குடிசு தின்றிக்
காமத் தால்வருந் தீமைக ளின்றி,
மனமொழி மெய்யில் மாசறு தூய்மை
காத்திட நல்வழி கண்டிடு வீரே,
அறவோர் கூட்டம் ஆங்காங் கேகிச்
சுத்தசன் மார்க்கந் துலங்கிடச் செய்கவே.
மனத்துள் மறைந்த வாய்மைச் சுடரைத்
தினமும் தூண்ட தியானமே வேண்டும்.
ஊர்தொறுங் கூட்டமாய் ஓர்குல உணர்வுடன்
இருபா லாரும் இதயத் திறைவனைக்
காலை மாலை, கண்மனங் குவிந்து,
தியானித் திடவே தேசந் தழைக்குமே”.

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 124 -135)

என்ற அடிகள் சான்றாய் அமைகின்றன. மேலும் இந்த உலகிற்கெல்லாம் உயிரான இறைவன் ஒருவனே என்கிற சிந்தனையும் அருளும் இன்பமும் வாய்மொழியும் தூய்மையும் ஒன்றாய் வளர்ந்து புண்ணியத் திருநாளில் விண்ணரசானது வந்து அமையட்டும். அருளும்

அழகும் தீரமும் வீரமும் செல்வமும் செழித்து மனிதர்கள் நீண்ட வாழ்க்கை வாழ வேண்டும். சினம், பொறாமை போன்றவையெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிதல் வேண்டும். பகைவரை வெல்லுகின்ற தீரம் இங்கு செழித்திடல் வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்தார்.இதனை,

“ஓம்பர மாத்மனே உயிருக்குயி ரான
ஒருவனே இந்த உலகினுக் கெல்லாம்
அன்பும் அருளும் இன்பமும் அறிவும்,
வாய்மை யொளியுந் தூய்மையு மருளாய்.
புண்ணிய நாட்டில் விண்ணர சோங்குக.
அருளும் பொருளும் அழகும் கலையும்
தீரமும் வீரமுஞ் செல்வமுஞ் செழித்து,
நீடு வாழ்க நின்னுயிர் மக்கள்
பகைசினம் பொறாமை பாழ்பட் டொழிகவே.
வெல்லுந் திறமை வீறுபெற் றொளிர்கவே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 143 – 152)

என்ற அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மண் பயன்பெற்று மானுடர்கள் தேவர்களாய் அமர வாழ்வு பெற வேண்டும் என்கிற சுத்தானந்தரின் சிந்தனையானது,

“மண் பயனுற வேண்டும்
வானகம் இங்கு தென்பட வேண்டும்”⁹⁸

என்ற பாரதியின் கனவினை அடியொற்றி அமைந்திருப்பதனை ஒப்புநோக்கலாம்.

அன்னியக்கல்விமுறை எதிர்ப்பு:

கல்வியின் அடிப்படை நோக்கம் குழந்தையின் ஆளுமை, ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சி, உடல், மனம், ஒழுக்கம், அறிவு, மதிப்பு போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். மகாத்மா காந்தி ‘தாய்மொழி’ மூலமாகத்தான் கற்க வேண்டும் என்ற கருத்தை மக்களிடையே மிகவும் வலியுறுத்தினார். அந்நிய மொழி மூலம் கல்வி கற்றல் என்பது மாணவர்களுக்கு ஒருவித மன அழுத்தத்தை உண்டாக்கும் என்றார். அன்னிய மொழியில் படிக்கும் போது தன் சொந்த கருத்தினையும் எண்ணத்தையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்த இயலாது என்றார். மேலும் அன்னிய மொழியை நம் தேசமாணவர்கள் கற்று நமது நாட்டிலே அன்னியனாக உலவ விடுவது சரியல்ல என்றும் நினைத்தார். இரவீந்திரநாத் தாகூர் கலைத்திட்டமானது இயற்கைச் சூழலைச் சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை முன்மொழிவதாய் அமைந்திருந்தது. மேலும் மாணவர்கள் கல்வியைத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையிடமே கற்றுகொள்ள வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார். அதுமட்டுமல்லாது தாய்மொழி வாயிலாகக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு

கற்பதன் மூலமே குழந்தைகளுக்கு கற்கும் பாடம் எளிமையாக இருக்கும் என்றார். தாய்மொழியானது பிறமொழி மற்றும் பாடம் கற்றுக்கொள்ள ஓர் ஊடகமாகத் திகழவேண்டும் என்றார். பாரதியும் அன்னியமொழிக் கல்வியால் தந்தைக்குத்தான் செலவு பல ஆயிரம் வந்ததேயன்றி பயன் ஒன்றும் காண்கிலேன் எனக் குறிப்பிட்டார். இதனை,

“பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கிநான்
மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட
வீறி ழந்தென துள்ளநொய் தாகிட
ஐயம் விஞ்சிச் சுதந்திர நீங்கியென்
அறிவு வாரித் துரும்பென் றலைந்ததால்.’
செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீதெ னக்குப்பல் லாயிரஞ் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்”⁹⁹

என்று அன்னியக் கல்வியின் இழிநிலையைக் கூறுவார். மேலும் இத்தகைய அன்னியக் கல்வி முறையில் இருந்து தன் நல்வினைப் பயனாலும் பாரததேவியின் திருவருளாலுமே பிழைத்தேன் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“சிலமுன் செய்நல் வினைப்பய னாலும்
நந் தேவி பாரதத் தன்னை யருளினும்
அலைவு றுத்துநும் பேரிருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.”¹⁰⁰

சுத்தானந்த பாரதியாரும் இத்தகைய கேடுகளைத் தரவல்ல அன்னியக் கல்விமுறையினை கடுமையாக எதிர்க்கின்றார். வ.வே.சு. ஐயருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அன்னியக் கல்விமுறைக்கான எதிர்ப்பினைத் சுத்தானந்த பாரதியார் பதிவு செய்கிறார்.

“அன்னியக்கல்வி முறை நம்மை ஆளாக்காது. பழைய பிரம் சரிய குருகுலக்கல்வி முறையுடன் தற்காலத்திற்கு வேண்டிய விஞ்ஞானமும் சேர்ந்த புதிய கல்விமுறையை அமைக்க வேண்டும். அதைப் பற்றிப் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து ஒரு நூலும் எழுதிவைத்திருக்கிறேன். தமிழருக்கென்று ஒரு குருகுல நிலையம் வேண்டும். நலந்தாவும், சாந்திநிகேதனும், சபர்மதியும், ஆக்ஸ்போர்டும் சேர்ந்த அகண்ட அத்யாத்ம வித்யாலயமாக அது விளங்க வேண்டும். தங்கள் உத்தேசமும் இப்படியிருப்பதாகவே நண்பர் சொன்னார்.” (ஆத்மசோதி: ப. 147).

பால்ய விவாக எதிர்ப்பு:

சுத்தானந்தர் ஸ்வராஜ்யா ஆசிரியராக இருந்த சமயம் ‘பால்ய விவாகம்’ பற்றிய சர்ச்சை எழுந்து பல கூட்டங்களில் விவாதங்கள் நடந்தன. அங்கெல்லாம் போய் பால்ய விவாகத்தை எதிர்த்தார். அப்போது சிலர் “பெண்களுக்கு எட்டு வயதில் திருமணம் செய்ய வேண்டும், அதுதான் சாஸ்திரம். விதவைத் திருமணம் விபசாரமாகும்” என்றெல்லாம் பேச அங்கெல்லாம் கலவரம் நடந்தது. இந்த பத்திரிகை சிலகாலம் வரை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பெண்ணுரிமை கூட்டமொன்று நடந்தது. அவ்வூரில் பால்ய விவாகத்தின் காரணமாகப் பல விதவைகள் இருந்தனர். அதன் கொடுமைகள் குறித்து இவர் பேச அங்கு சென்றார். கோயில் மண்டபத்தில் கூட்டம். பெண்கள் பலர் அங்கு வந்து கன்னத்தில் கைவைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர். சில வைதீகர்கள் அவர்களை விரட்டியடித்தனர். “புருஷாள் கூட்டத்தில் உங்களுக்கு என்ன வேலை, போங்கோ” என்று விரட்டினார். அவர்கள் சுற்றியிருந்த வீட்டுத் திண்ணையில் கூடி கூட்டத்தைக் கேட்டனர். வைதீகர்கள் “கலிகாலம் கலிகாலம்” என்றனர். உள்ளூர் பிரமுகர் யாரும் முன்வராததால் சுத்தானந்தர் பேசத் தொடங்கினார். அவர் பராசர ஸ்மிருதி, வேதம், பகுத்தறிவு இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாதம் புரிந்தார். ஆண்டாள் புரிந்தது காதல் திருமணம் என்றார். அங்கிருந்த வைதீகர்கள் சிலர் ‘நீங்கள்தான் கலிகால தூதர்கள், உங்களால்தான் மழை பெய்யவில்லை, கம்மனாட்டிகளுக்குக் கல்யாணமாம், திரண்டு குளித்த பெண்டுகளை மணையில் வைப்பதாம், காதலாம் கத்தரிக்காயாம், கலியாணமாம், போங்காணும்; கோயில் மண்டபத்தில் அபசாரமாகப் பேசக்கூடாது’ என்று கூச்சலிட்டனர். அப்போது விசாலாட்சியம்மாள் என்பவர் பேச வந்தார். ‘ஏய்! பெண்கள் புருஷாள் முன் பேசக்கூடாது’ என்று தடுத்தனர். இவர்கள் கோயிலுக்கு வெளியே ஒரு மேஜையைப் போட்டு அதில் ஏறி பேசிமுடித்துவிட்டே அங்கிருந்து கலைந்தனர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி தலைமையில் தேவதாசி முறை ஒழிப்பையும் இவர் ஆதரித்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார்.

பெண்மையைப் போற்றல்:

இயற்கையின் படைப்புகளில் பெண் சிறப்பு வாய்ந்தவள் ஆவாள். பெண் இடம்பெறாத இலக்கியப்படைப்புகளோ சமூக நிகழ்வுகளோ இல்லை எனலாம். பெண் சமூகத்தில் போற்றப்படவேண்டியவள் ஆவாள். வள்ளுவர்,

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்”¹⁰¹

எனப் போற்றியுரைப்பார். நச்சினார்க்கினியர்,

“பெண்மையாவது கட்புலனாயதோர் அமைதித்தன்மை”¹⁰²

என உரை வகுப்பார். மனித சமூகத்தின் தோற்றத்திற்கும் தொடர்ச்சியான நிலைப்பாட்டிற்கும் பெண்ணே முதன்மைக் காரணியாய் அமைகின்றாள். பெண்ணிடம்

காணப்படும் தாய்மை என்னும் உணர்வே மனிதனை விலங்கினின்று பிரித்துக் காட்டுகிறது. இதனை,

“தாய்மை என்னும் உணர்ச்சியே விலங்கினின்று மனிதன் தோன்றியதன் முதற்படி எனக் கூறலாம்”¹⁰³

என்பார் சாந்தி சச்சிதானந்தம். இத்தகைய சிறப்புடைய பெண் அவளின் சிறந்த குணஇயல்களால் ஆண்களால் போற்றப்பட வேண்டும். பெண் வெறும் அழகுப்பொருளாய்ப் பார்க்கப்படுவது சமூகத்தில் இருந்து நீங்குதல் வேண்டும். இதனை,

“மனித இனம் மகளிரை ஆடவர்க்குரிய களியாட்டப் பொருளாகக் கருதாமல் நிலைத்த அழகின் பெட்டகமாக நோக்க வேண்டும்”¹⁰⁴

என்று குறிப்பிடுகிறார் திரு. வி.க. எனவே ஆணும் பெண்ணும் சம உரிமை பெறுதல் வேண்டும். ஆணுக்குப் பெண் அடிமை என்ற சிந்தனை மனித அறிவாற்றலுக்கு முற்றிலும் முரணானது, இத்தகைய சிந்தனைப் போக்கு மனித இனத்தின் தோல்வியையே காட்டுகிறது.

“தாயுரிமை தூக்கி எறியப்பட்டது பெண்ணினம் உலக வரலாற்று ரீதியில் பெற்ற தோல்வியாகும். ஆண் வீட்டிலும் ஆட்சியின் கடிவாளத்தைக் கைப்பற்றினான். பெண் இழிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். ஆணின் உடலின்ப வேட்கைக்குக் கருவியானாள். கேவலம் குழந்தை பெறுகின்ற சாதனமாக ஆகிவிட்டாள். இது பெண்களின் நிலையை கீழே இறக்கிவிட்டது.”¹⁰⁵

“ஆடை அணிகலன்கள் ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும் ஆடவர்க்குச் சேவித்து இருப்பதுவும்
அஞ்சுவதும் நாணுவதும் ஆமையைப்போல் வாழுவதும்
கெஞ்சுவதுமாகக் கிடக்கும் மகளிர் குலம்
மானுடர் கூட்டத்தின் வழுவற்ற ஒருபகுதி”¹⁰⁶

என்றார் பாரதிதாசன். இத்தகைய நிலையானது மாற்றம் பெறுதல்வேண்டும். பெண்மையின் தாயன்பு போற்றப்படல் வேண்டும். இத்தகைய சிந்தனைப் போக்கினைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் சுத்தானந்த பாரதியார் பெண்மையைப் பெரிதும் போற்றுகின்றார். வசந்தம் வீசும் சோலை போலவும் வானிடத்துத் தோன்றுகின்ற மின்னலைப் போலவும் இசைவுடைய காதலைப் போலவும் இனிமையான பெண்மையானது சிறந்து வாழ வேண்டும். பெண்ணை கலைகளை வளர்ப்பவளாய். தாய்மையின் தவஇடமாய், தேன்போன்ற மொழிகளைப் பேசி அன்பு காட்டுபவளாய் அமைந்திருக்கின்றாள். இவ்வாறு வான் அமுதம் ஊட்டி நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் தாய்மையாகிய பெண்மை வாழ்க! என்று போற்றியுரைக்கின்றார். இதனை,

“வசந்த சோலை போலே மின்னும் வான்முகிலைப் போலே
இசைந்த காதல் போலே நல் இன்பமான பெண்மை
கலை வளர்க்கும் பெண்மை கவிகனிய நிற்கும் பெண்மை
தலை சிறந்த இன்பம் நல்கும் தாயமுதப் பெண்மை
தேன் மொழிகள் பேசி அன்புத் திருநகையை வீசி
வானமுதம் ஊட்டி நம்மை வளர்க்கும் பெண்மை வாழ்க”

(ஆத்மநாதம்: 65)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

“பெண்மை வாழ்கவென்று கூத்திடுவோமடா
பெண்மை வெல்கவென்று கூத்திடுவோமடா”¹⁰⁷

எனப் பாரதி குறிப்பிடுவதுடன் இத்துடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கதாம். பெண் சமூகத்தில் ஆணுக்கு அடிமை என்கிற சிந்தனைப்போக்கு மாற்றம் பெறுதல் வேண்டும்.

“பெண் அடிமை தீருமட்டும் பேசும் திருநாட்டில்
மண் அடிமை தீரால் முயற்கொம்பே”¹⁰⁸

என்றார் பாரதிதாசன். பாரதியும்,

“பெண்ணுக்கு விடுதலை நீரில்லையென்றால்...
பின்னிந்த உலகினில் வாழ்க்கையில்லை”¹⁰⁹

என்று அறிவுறுத்தினார். பெண் உயர்ந்த நிலை பெற வேண்டும் என்றாலும் அவளுக்குக் கல்வி மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். பெண்ணிற்கு வழங்கப்படுகின்ற கல்வியானது அவளை மட்டுமல்ல. அவள் சார்ந்த குடும்பத்தையும் சமூகத்தையும் வளர்த்தெடுத்திடும்.

“கல்வியில்லாத பெண்கள் களர் நிலம் - அந்நிலத்தில்
புல் விளைந்திடலாம் நல்ல புதல்வர்கள் விளைதல் இல்லை”¹¹⁰

என்பார் பாரதிதாசன். ஆணுக்கு மறுமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமை இருப்பதுபோல் பெண்ணும் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமையைப் பெறல் வேண்டும். இதனை,

“ஆடவரின் காதலுக்கும் பெண்கள் கூட்டம்
அடைகின்ற காதலுக்கும் மாற்றமுண்டோ?
பேடகன்ற அன்றிலைப்போல் மனைவி செத்தால்
பெருங்கிழவன் காதல் செய்யப் பெண் கேட்கின்றான்?
வாடாத பூப்போன்ற மங்கை நல்லாள்

மணவாளன் இறந்தால் பின் மணத்தல் தீதோ?

பாடாத தேனீக்கள் உலவாத்தென்றல்

பசியாத நல்வயிறு பார்த்ததுண்டோ?”¹¹¹

எனப் பாரதிதாசன் வலியுறுத்தினார். கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரும் பெண்ணினம் ஆண் பெறுகின்ற எல்லா நலன்களையும் பெறுதல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி உரைக்கின்றார். ஆணுக்கு இணையான கல்வியுரிமையும், பொதுநலம்புரியும் புண்ணிய உரிமையும் பெண் பெறல்வேண்டும். மேலும் நன்மணம் செய்து கொள்ளும் உரிமையும் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமையும் பெண்ணுக்கு வழங்கப்பெறல் வேண்டும் என்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவரின் இத்தகைய சீரிய சிந்தனையை,

“நறுமண வுரிமையும், மறுமண வுரிமையும்
பொதுநலம் புரியும் புண்ணிய வுரிமையும்
கல்வி யுரிமையும், கலைவளர் உரிமையும்,
குலம்வளர் பெண்டிர் நலம்பெற வேண்டுமே
ஊனுடை இல்லம், ஓர்பசு, காளை,
தேவைக் கேற்ற திருக்க ஞடனே,
கவலை யற்றுக் காதலர் வாழ
தக்க தொழிலைத் தந்திட வேண்டும்.
அருளும் பொருளும் அறிவுந் தொழிலும்
வளரும் வாழ்க்கை மங்கல மாமே!”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 94 - 103)

என்ற பகுதியானது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. மேலும் பெண்மையானது பழங்கட்டுக்கதைகள் எல்லாவற்றையும் உடைத்தெறிந்து யோகசித்தி பெற்று உயரவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார். யோகசித்தி பெற்றவர்களாலே வானரசை நாட்ட முடியும். வானரசை நாட்டும் முயற்சியில் பெண்ணும் பங்குபெறல் வேண்டுமானால் அவர்கள் யோகசித்தி பெறுதல் இன்றியமையாதது என்றும் உணர்த்துகிறார். சுத்தானந்தரின் இத்தகையக் கோட்பாட்டினை,

“பெண்மையே, உன்னைப் பராசக்தியாக வணங்குகிறேன். உலகின் முட்டாள் கதைகளை நம்பாதே; நீயும் யோகம் பயில்; நீயும் தியானசீலத்துடன் வாழ்; நீ யோக சமாஜத்தின் அன்னை.மனிதா, அன்னையை என்ன நினைக்கிறாய்; உன் கண்களை உள்ளே திருப்பி, அந்தக் கரண சுத்தியுடன் பார்; பழைய மூடக் கட்டுக்கதைகளை இன்னும் கட்டியழுதுகொண்டே சீர்திருத்தம் பேசுகிறாயா? முதல் திருத்தம், விகார ஜயம்; இரண்டாவது, ஆண் பெண் இருபாலாரும் யோகசித்தி பெற்று வாழ்வது; யோகமே உலகின் உயர்வு; யோகசித்தி பெற்ற ஆணும் பெண்ணுமே உலகில் வானரசு நாட்டமுடியும். இதை

நன்கு உணர், உலகமே, உன் கட்டுக் கதைகளைக் குப்பையில் எறி!!” என்ற கூற்றானது விளக்கி நிற்கிறது, (தியான சாதனம் ப: 21)

வரதட்சணை எதிர்ப்பு:

சங்ககாலத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஆண்மகனே பெண் வீட்டாருக்குப் பொருள்களைக் கொடுத்து திருமணம் செய்துகொள்ளும் நிலையே காணப்பட்டது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று தெற்றென விளக்கி நிற்கும்.அப்பாடலில் இடம்பெறும் தலைவன் தலைவியானவள், பொன்னால் செய்து வைத்தது போல் பூத்துக் கிடக்கும் செருந்திப் பூக்கள் பலவற்றைத் தலையில் அணிந்திருக்கிறாள். திண்ணிதாக இருக்கும் மணலில் நண்டை ஓடும்படிச் செய்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். வளையல் அணிந்த இந்தச் சிறுபெண்ணைப் பெற்றகரிய பொருள்களைக் கலம் கலமாகக் கட்டிக் கொடுத்தாலும் பெறமுடியாது எனப் பேசுகின்றான்.இதனை விளக்கும் பாடல்,

“பொன் அடர்ந்தன்ன ஓள் இணர்ச் செருந்திப்
பல் மலர் வேய்ந்த நலம் பெறு கோதையள்,
திணி மணல் அடை கரை அலவன் ஆட்டி
அசையினள் இருந்த ஆய் தொடிக் குறுமகள்,
நலம்சால் விழுப் பொருள் கலம் நிறை கொடுப்பினும்,
பெறல் அருங் குரையள்”¹¹²

என்பதாகும். இத்தகைய பண்பாட்டைப் பெற்றிருந்த தமிழ்ச்சமூகத்தில் மணமகள் வீட்டில் மணக்கொடை பெறும் இழிநிலை இடைக்காலத்தே தோன்றியதாகும்.இதனால் மணம் நிகழ்வறாமல் பாதிக்கப்படும் பெண்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகும். இதனைக் கண்ட சுத்தானந்த பாரதியார் அதற்கான எதிர்ப்பினைத் தன் கவிதையில் பதிவு செய்கின்றார்.

“சீர் செனத்தியிற் சிறுமை செய்தீர்
வரதட்சிணையில் வறட்சி செய்தீர்
ஏலோம் பெண்ணை யென்றொரு கூச்சல்
பணப்பேய்வடிவாய்ப் பகாசுர நரகன்
அங்கே ஓடி ஆடிடக் கண்டேன் எனதியான்
என்னும் இறுமாப் பாலே மனிதனை
மனிதன் மதியாது தெம்புப் பேச்சிலும் வீச்சிலும்
அரக்கன் வாழும் உரிமையைக் கண்டேன்” (ஆத்மநாதம்: 78)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கும்.

பிரிவினை அற்ற சமூக மலர்ச்சி:

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி. தனித்து வாழ்தல் என்பது மானிடர்க்கு இயலாதது ஆகும். ஒருவரை அன்பு பாராட்டிப் பிறர் துன்பத்தினைத் தன் துன்பமாகக் கருதிப் பிறர் துன்பம் துடைத்து வாழ்கின்ற வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வாகும். அதனை விடுத்து மனிதர்களுக்குள் பிரிவினை ஏற்படுத்தி வாழ்தல் மிகவும் இழிவானது ஆகும். பிறப்பின் பெயரால். சாதியின் பெயரால், மதத்தின் பெயரால் செய்யப்படுகின்ற பிரிவினைகள் மானிட இனத்தின் இன்பத்தினை அழித்து துன்பத்துள் சென்று அழித்து விடும். எனவேதான் வள்ளுவர்,

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”¹¹³

எனக் குறித்தார். கம்பரும்

“இனையதாதலின் எக்குலத்து யாவர்க்கும்
வினையினால் வரும் மேன்மையும் கீழ்மையும்”¹¹⁴

என எடுத்துரைப்பார். அருட்பிரகாச வள்ளலார் இவ்வுலகில் பிற உயிர்கள் மீது பேதம் பாராட்டாது ஒத்துரிமை உடையவராய் இருப்பவர் உளமே இறைவன் நடம்புரியும் இடம் எனத் தெளிந்தேன் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிரும்
தம்உயிர்போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவர்அவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம்எனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடஎன்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ.”¹¹⁵ !

திருவள்ளுவர், வள்ளலார் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள் அறவுரை பகர்ந்தாலும் சமூகத்தில் பிரிவினை நீங்கியபாடில்லை.சுத்தானந்த பாரதியார் சமூகத்தில் நிலவும் பிரிவினைகளைக் கண்டு மனம் வெதும்புகின்றார். மனிதர்கள் தங்களுடைய மாண்பினை மறந்து பேதம் பாராட்டுவதனை எண்ணிப் புலம்புகின்றார்.இதனை,

“எத்தனை பிரிவினைகள்!. எத்தனை மடங்களிங் கெத்தனை தடைகளிங்
கெத்தனை எதிர்க் கடைகள்1. எத்தனை கொள்கைகள் எத்தனை கோலங்கள்,
எத்தனை மதப் பித்துகள்! எத்தனை முக்குண விகாரங்கள், அத்தனையும்
எண்ணவோ ரெண்ணும் உண்டோ? இத்தனையும் அல்லா திருந்தபடி யென்றும்

இருந்திடும் ஒருமை தருவாய். இவ்வொருமை நிலையிலே இதயத் திருப்பதே
இயல்பாகு மின்ப நிலையே; அத்தனே, பதுவே அடைவதற் கரியநிலை;
ஆராய்ந்த உண்மை யிதுவே! ஆன்மபரி பூரண சுகானந்த வாரியே”

(ஆத்மநாதம்: 30)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கும். இத்தகைய பிரிவினை இல்லாத சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்று விழைகிறார். இந்த உலகில் உயிர்கள் அனைத்தும் அன்பினால் ஒன்றாகி, சாதிமத பேதங்கள் நீங்கி வாழ்ந்து தெளிய வேண்டும் என்கிறார். மேலும் மனிதர்களிடத்து ‘நான்’ என்கிற தன்னலம் மறைந்து ‘நாம்’ என்கிற பொதுநலம் மிகுதல் வேண்டும். மனிதர்களின் வாழ்வானது தெய்வ வாழ்வாகச் சிறக்க வேண்டும் என்று இறைப்பரம்பொருளை வேண்டுகின்றார்.

“ஒன்றாகி யிங்கே உயிர்க்குலம் அன்புடன் உன்னருளில் ஓங்க வேண்டும்.
ஒவ்வாத சாதிமத நாடுநிற பேதங்கள் ஓய்ந்துபட் டொழிய வேண்டும்.
நன்முக உண்டுடுத் தெல்லோரும் வறுமையற நலமோங்கி வாழ வேண்டும்.
நானென் றெழும்பாமல் நீயென்று நம்பியிஞ் ஞாலம் நடக்க வேண்டும்.
மன்றான உள்ளே மகாதூரிய சிவஜோதி மங்கலம் பொழிய வேண்டும்.
மனித வாழ்க்கை தெய்வ வாழ்க்கையாய் மாறி மாதவச் சித்தி வேண்டும்.
வென்றிமேல் வென்றிகண் டெம்பணிகள் உலகிலே வேருன்றி வளர வேண்டும்.

வேதாந்த சித்தாந்த தேசிக வினயகா வேண்டினேன் வர முன்னையே!”

(ஆத்மநாதம்: பா. 18)

இதன்வழி மனிதர்கள் அனைவரும் பேதம் நீங்கிய வாழ்க்கையால் தெய்வநிலையை அடையவேண்டும் என்கிற சுத்தானந்த பாரதியாரின் உள்ளக்கிடக்கை வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

குடியாட்சி சமூகம்:

மனிதன் ஆதிவாசிகளாய் வாழ்ந்த சமுதாயம் வர்க்கங்கள் தோன்றாத சமூகம் ஆகும். அதாவது, தனிச்சொத்துடைமை தோன்றாத சமூகம் ஆகும். இக்காலத்தில் மனிதர்களுக்குள் வர்க்கப்பிரிவு இல்லை. அதாவது, உழைப்பவர்கள், பிறர் உழைப்பைச் சுரண்டுபவர்கள் என்கின்ற இருபெரும் பிரிவு தோன்றியிருக்கவில்லை. தாய் தலைமையில் காடு சார்ந்த பொருட்களைச் சேகரித்து மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்கள். மனிதர்களுக்குள் வர்க்கம் தோன்றி சில ஆயிரம் ஆண்டுகளே ஆகின்றன. தாய் தலைமையின் காடுசார்ந்த பொருட் சேகரிப்புமுறை முதன்மையிழந்தது. ஆண்களின் அதிகபட்ச உழைப்பில் புதிய கருவிகளின் வளர்ச்சியுடன் வேட்டைதொழிலும் கால்நடை மந்தை வளர்ப்பு தொழிலும் வளர்ச்சியடைந்தன. தேவைக்கதிகமான பொருட்கள் சொத்துக்களாகப் பெருகின. கால்நடை

மந்தை வளர்ப்பு நாகரிகப் படிநிலையில் தோன்றிய சமூகம் ஆகும். ஆண்டான், அடிமை சமூகத்திலிருந்து வர்க்கங்கள் தோன்றிவிட்டன. அதாவது, மனித இனத்தில் உழைப்பவர்கள், உழைப்பைச் சுரண்டுவார்கள் என்ற பிரிவு தோன்றிவிட்டது. இந்தச் சமூகத்தின் காலக்கட்டத்தில் தனிமனிதச் சொத்துரிமை என்பது ஆளுமை பெற்றது. மனிதர்கள் 'நாம்' என்பதனை மறந்து 'நான்' எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அரசு என்கிற நிறுவனக் கட்டமைப்புத் தோன்றியவுடன் ஆள்பவர்கள் தங்களுக்கான சட்டங்களை வகுக்கத்தொடங்கினர். இச்சட்டங்கள் மனிதர்களை ஆண்டன. உழைப்பவர்கள் வருந்த முதலாளிகள் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றனர். இத்தகைய சமூக அமைப்பு முறையினைச் சுத்தானந்த பாரதியார் பெரிதும் சாடுகின்றார். பாரதசக்திமகாகாவியத்தின் காப்பியத் தலைவன் சுந்தன் மக்களுக்கான சாசனம் ஒன்றினை வெளியிடுகிறான். அந்தச் சாதனம் முடியாட்சி நீங்கிய குடியாட்சித் தத்துவத்தை முன்மொழிகின்றது. உலகில் எல்லாம் தனக்கு என நினைப்பவர் செருக்கெல்லாம் நெருப்பில் பஞ்செனத் தீய்ந்து போக உலகில் பொது என்னும் சனநாயகம் மலர்கின்றது என்கிறது. இதனை,

“இனிவரும் உலகின்! இயல்பே மாறும்.
அமைதி யின்றி அவனி யெல்லாம்,
அரசியற் சுழலில் அவதிப் படுமே,
அரக்கர் கொடுங்கோல் அல்லற் படுத்தும்”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 17 – 20)

“உலகம் ஓயாக் கலகக் காடாம்,
புரட்சி யெரிமலை பொங்கிப் பொங்கி
முடியர சாட்சியைக் குடியர சாக்கும்,
தமக்கே யுலகெனுந் தன்னல வேந்தர்
செருக்கெலாம் சுதந்தர நெருப்பிடைப் பஞ்சாம்,
உலக மெல்லாம் உலகோர் பொதுவெனும்
ஜனநா யகமே இனியுல காளும்.
சாதி சமய சாத்திர கோத்திர
வேற்றுமை யெல்லாம் போற்றுவா ரின்றித்
தாமே தேய்ந்து, சமயோ கச்சுடர்
பொதுநல வாழ்விற்குப் பொலியக் காண்போம்,
அக்கா லத்தின் அகமுகங் கண்டே
இப்புதுச் சாசனம் இயம்புவேன் கேளீர்”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 143 – 152)

என்பதனால் அறிய முடிகிறது. மேலும் இச்சாசனத்தினை உரைக்கும் காப்பியத்தலைவன் மானுட உரிமை வாழ்க! என்றும் மக்களிடம் காணப்படும் அடிமைத்தனமும் அச்சமும் அநீதியும் ஒழிக! என்றும் அறைகூவல் விடுக்கிறான். இச்சாசனத்தில் உரைக்கப்படும் செய்திகளின் மையமாய் சமத்துவ சமூகம் வளர்க என்பதும் ஒருவனே இறைவன், ஒன்றே குலம் என்பதும் மலர்ந்து சுத்த சன்மார்க்க நேயம் தழைக்க வேண்டும் என்பது அமைகின்றது. இத்தகைய புதிய சமூக மரபினை,

“முடியர சாட்சி முடிந்தது, நண்பர்
குடியர சாட்சிக் கொடியை உயர்த்தினேன்!,
வாழ்க, வாழ்க மானிட வரிமை,
அச்சமும் அநீதியும் அடிமையும் ஒழிக,
தலை நிமிர்கவே சமத்துவ தருமம்,
ஒருவனே இறைவன் ஒன்றே குலமெனும்
சுத்தான்ம நேயஞ் சுடர்விட் டொளிர்க,
ஒருகுல மான உயிர்க்குல மெல்லாம்,
பொதுஜன சபையிற் பொருந்துக நன்றே,”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 33 – 41)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கும். மேலும் அறிவும் கல்வியும், அறமும், அருளும், பாரில் உள்ள மக்களுக்குப் பயன் தரும் தொழிலும், அன்பும் மண்மீதில் வளர்தல் வேண்டும். பேதங்கள் வளர்க்கும் சமயக்கட்டுகள் நீங்கிக் கடமையைக் காத்து, மனச்சாட்சியினை மதித்து நடந்து, பெரியோர் நல்லுரையைப் பெரிதும் பேணி, கால நிலையைக் கருதி முன்னேறி மக்களின் சமுதாயம் இந்த உலகைத் தாங்கட்டும்..சிறுநூர் தொட்டுத் தேசம் வரையில், ஒற்றுமையாக உரிமையுடன் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற நல்லோர் தேசிய சபையில், அறிவுடையமைச்சரை ஆராய்ந்தெடுக்கச் சபை சிறப்புறட்டும். அதிகாரத்திமிர் அடியுடன் ஒழிய, இவ் உலகில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாம் தன்னுயிர் என்ற உணர்ச்சி மாந்தரின் உளத்தில் ஊன்றி வளரட்டும் எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் கூறுவதனை,

“அறிவுங் கல்வியும், அறமும், அருளும்,
பாருக் கெல்லாம் பயனுறு தொழிலும்,
அன்பும் போற்றி மண்பதை வாழ்கவே,
பெயர்வடி வாக்கும் பேதச் சமயக்
கட்டுக ளின்றிக் கடமையைக் காத்து,
மனச்சாட் சியினை மதித்து நடந்து,
பெரியார் நல்லுரை பெரிதும் பேணிக்
கால நிலையைக் கருதிமுன் னேறிச்

சனசமு தாயம் தாங்குக உலகை,
 சிற்றூர் தொட்டுத் தேசம் வரையில்,
 ஒற்றுமை யாக உரிமை யுடனே
 தேர்ந்தநல் லோரே தேசச் சபையாய்,
 அறிவுடை யமைச்சரை ஆராய்ந் தெடுத்துப்
 பொதுஜன நன்மை பொலிவுறப் புரிகவே,
 அதிகா ரத்திமிர் அடியுட னொழிக,
 மன்னுயி ரெல்லாந் தன்னுயி ரென்ற
 உணர்ச்சி மாந்தரின் உளத்தில் ஊன்றுக”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 42 – 57)

என்ற அடிகள் விளக்கியுரைக்கும். மேலும் தீயனவற்றை நீக்கி நல்லன ஆக்கலே அரசின் கடமை ஆகட்டும். மக்கள் தரும் வரிப்பணத்தில், பாதி கல்விக்குப் பயன்பட்டும். இளைஞரே! இனிவரும் உலகாகும். எனவே எல்லா ஊரிலும் கல்வியை ஈதல் வேண்டும். கல்வியுடன் நல்ல தொழிலும், அவரவர் இயல்பிற்கமையப் பயில்தல் வேண்டும். அறிவும் தொழிலும் ஆண்மையும் அன்பும் திருவும் தேசத் திறமையும் வளர்க்கும். கல்வியே உயர்ந்த கல்விச் செல்வம் ஆகும்.பாட்டும் கவியும் பரதமும் அரங்கும்,சிற்பமும் போற்றப்படல் வேண்டும். திருவுற்ற நாட்டில் தீயதை அழித்து நல்லதைக் காக்கப் புவிமக்கள் அனைவரும் போர்த்தொழில் பயிலுதல் வேண்டும் என்பன போன்ற மக்கள் குடியரசு செழித்து நிற்பதற்கான வழிகளை முன்மொழிவதாய் சுத்தானந்தபாரதியாரின் சிந்தனைகள் அமைந்துள்ளன. இதனை,

“தீயதை நீக்கித் திருவுறு நலத்தை
 ஆக்கலே அரசின் அருங்கட னாமே,
 கல்வி யளித்தலே கடமையின் கண்ணாம்,
 நற்குடி யரசு நாளுஞ் செழிக்கச்
 சமுதா யத்தார் தரும்வரிப் பணத்தில்,
 பாதி கல்வியிற் பயன்படல் விதியே,
 இளந்திருச் செல்வரே இனிவரும் உலகாம்.
 என்பதை எண்ணி இருபா லார்க்கும்,
 பிரம சரிய குருகுலக் கல்வி,
 எல்லா வூரிலும் ஈதல் கடனே ,
 கல்வி யுடனே நல்ல தொழிலும்,
 அவரவ ரியல்பிற் கமைவுறப் பயில்க,
 அறிவுந் தொழிலும் ஆண்மையும் அன்பும்
 திருவும் தேசத் திறமையும் வளர்க்கும்

கல்வியே கல்விச் செல்வம தாமே ,
காலம் போற்றுங் கலைகளை யெல்லாம்,
தொழில்களை யெல்லாம் எழில்பெறப் பயில்க :
பாட்டுங் கவியும் பரதமும் அரங்கும்,
சிற்பமும் போற்றுக திருவுற நாடே ,
பொல்லதை யழித்து நல்லதைக் காக்கப்
புவியோ ரெல்லாம் போர்க்கலை பயில்கவே”

(பாரதசக்தி மகாகவியம்: 3: 2: 59 – 80)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

நிலைகெட்டமனிதர் நிலை கண்ட சீற்றம்:

மானுடர்களுள் சிலர் எப்படியும் வாழலாம் என்னும் சிந்தனை கொண்டோராய் அமைந்துள்ளனர். அவர்களிடத்து நாள்தோறும் பிழைத்தல் என்கிற குணம் மட்டுமே காணப்படுமேயன்றி அறம் சார்ந்த சிந்தனைகளோ செயலோ சிறிதும் இராது. இத்தகைய மனிதர்களைப் பார்த்துப் பொறுக்காத பாரதியும்,

“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே -இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்
கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் -ஒரு
கோடியென் றால் அது பெரிதாமோ?
ஐந்துதலைப் பாம்பென் பான்-அப்பன்
ஆறுதலை யென்றுமகன் சொல்லிவிட்டால்
நெஞ்சு பிரிந்திடு வார்-பின்பு
நெடுநாளிருவரும் பகைத்திருப்பார்”¹¹⁶

என அறச்சினம் கொண்டார். சுத்தானந்த பாரதியாரும் இத்தகைய மனிதர்களைக் கண்டு வெகுண்டு தன் சினத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றார். இந்த நிலைகெட்ட மனிதர்கள் பிறரிடம் தன்மானம் சிறிதும் இல்லாமல் கைகட்டி வாய்பொத்தி தன் காரியத்தை முடித்துக் கொள்கின்றனர். பிற மாந்தரிடம் கடன் வாங்கி அவர் திரும்பக் கேட்கும் பொழுது இல்லை என மறுத்துரைக்கின்றனர். வால்கெட்ட நரிபோலவும் கால்கெட்ட புலி போலவும் வஞ்சகம் மதம் பேசுகின்றனர். தீமையே செய்து அதில் மகிழ்ந்திருப்பார். பொய்களின் வலையில் சிக்கி சீரழிவர். தெய்வத்தையும் தூற்றுவார். தோல்வருணப் பிரிவினைகள் ஆயிரம் பேசுவர் எனச் சாடுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். சுத்தானந்தரின் இத்தகைய கோபத்தினை,

“கால்வீழ்ந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி முகமனுற்காரிய முடித் தேகுவார்;
கைதந்த நன்றியைக் காலினல் எத்துவார், கடன்வாங்கி இல்லை என்பர்;
வால்கெட்ட நரிபோல, கால்கெட்ட புலிபோல வஞ்சக மதம் பேசுவர்;

வாக்கினை மறுப்பர், பிறர் வாழ்வைக் கெடுத்திட வழக்கிற் கிழுத் தடிப்பார்.
சல்விழியர் மோகவலை சிக்கியே சீரழிவர், தீமையே செய்து மகிழ்வார்,
சீடர்போன் ருஷாடபூதிவேலை செய்வார். தெய்வத் தையுந் தூற்றுவார்.
தோல்வருண பேதங்கள் ஆயிரஞ் சொல்லுவார், சுத்தசன் மார்க்க மறியார்; -
சுயநலக்கும்பலின் குதொழிவ தென்காண், சுத்த பரமாத்ம குருவே”

(ஆத்மநாதம்: பா. 36)

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கும். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய அறச் சினத்தையே,

“ஈயென்று நானொருவரிட நின்று கேளாத
இயல்பு மென்னிட மொருவரீ
திடுவென்ற போதவர்க் கிலையென்று சொல்லாம
லிடுகின்ற திறமும் இறையாம்
நீயென்று மெனைவிடா நிலையும் நானென்று முன்
னினை விடா நெறியு மயலார்
நிதியொன்று நயவாத மனமு மெய்ந்நிலை நின்று
நெகிழாத திடமு முலகில்
சீயென்று பேயென்று நாயென்று பிறர்தமைத்
தீங்கு சொல்லாத தெளிவும்
திரமொன்று வாய்மையும் தூய்மையும் தந்துநின்
திருவடிக் காளாக்கு வாய்
தாயொன்று சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே”¹¹⁷

என்ற வள்ளலாரின் பாடலும் உணர்த்தி நிற்பதனை ஒப்புநோக்க முடிகின்றது.

புறங்கூறி வாழும் உலகினைச் சாடல்:

ஒருவர் இல்லாதபோது அவரைப் பற்றி இகழ்ந்து பேசுவது புறங்கூறுதல் எனப்படும். தம் கண்முன்னே நேர்மையான உணர்வோடு உண்மையைப் பேசுவது போன்று சொல்லிப் பின்னால் இழித்துப் பேசுதலைப் புறங்கூறுதல் என்ற சொல் குறிக்கும். தன்னலம், கோழைத்தனம், நடிப்பு, ஏமாற்று, வஞ்சகம் போன்றவை புறங்கூறலின் கூறுகள் ஆகும். கோள் சொல்லுதல் என்பது புறங்கூறலின் சிறிது வேறுபட்டது என்றாலும் கோள் சொல்லுதலையும் புறங்கூறலில் அடக்குவர். இட்டுக் கட்டிப் புறம் பேசுதலைக் கோள்மூட்டல், மூட்டல், புறணி, பொரணி பேசுதல், குறளை எனவும் கூறுவர். கோள்

சொல்லுதலும் புறங்கூறுதலும் நோக்கத்தால் வேறுபட்டன. ஒருவருடைய புகழும் தகுதியும் மறைத்தற்பொருட்டு திரித்துக் கூறுதல் புறங் கூறுதல். கோள் அவருக்குத் தீமை விளைக்கும் நோக்குடன் அவர் செய்த தவறுகளையும் பிறரிடம் கூறுதல். பிறரைக் கடிந்து கூறுவதையும் இன்சொற்களால் கூற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் வள்ளுவர், பிறர்முன்னிலையில் ஒருவரைப் புகழ்ந்தும் அவர் இல்லாதபோது புறத்தே இகழ்ந்து பேசுவதைப் பெருங்குற்றம் என்கிறார். புறம் என்பது ‘பின்பக்கம்’ எனப் பொருள்படும். கூறப்படுபவன் புறத்துள்ளான் ஆவான். கூறப்படும் இடமும் புறம் ஆகும். கூறப்படும் செய்தியும் புறம் ஆகும். புறங்கூறுபவன் என்பான் முன் நின்று புகழ்ந்து பேசிப் பின் நின்று பழிகூறும் பகையுள்ளம் கொண்டவன். நேரில் கூறும் நேர்மையும் துணிவுமற்றவரே புறங்கூறுவர். தன்னலத்தால், தான் கவரக் கருதிய பொருளை அடைய முடியாத போதும், அவர் செய்யும் முயற்சிகள் பலிக்காதபோதும் ஆக்கமுடைய பிறரைப்பற்றிப் புறங்கூறுவர். ஆற்றாமை காரணமாகப் பிறரது நற்குணங்களை மறுக்கும் உள்ளத்தால், பழிதூற்றுவர். புறங்கூறுபவர்களைப் புன்சொல் உரைப்பான் எனக் குறள் இகழ்கிறது.

ஒருவரைப் பொய்ம்மையாக வஞ்சக இன்சொல் பேசிப் புகழ்ந்துரைத்து வாழ்வு நடத்தவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கும்பொழுதும், தெளிவு, துணிவு, ஆகிய நற்பண்புகள் இல்லாதபோதும் புறங்கூறல் தோன்றும். ஒருவரின் கருத்தை நேரிடையாகப் பேசி மறுக்கும் திறனும் நெஞ்சுரமும் இல்லாமல், அதே நேரம் தன் கருத்தை மிகைப்படுத்த முனையும்போது புறங்கூறுவர். பிறரைத் தாழ்த்தினால் தன்நிலை உயரும் என்ற பிழையான எண்ணத்தினாலும் புறங்கூறத் தோன்றும். எனவேதான் வள்ளுவர்.,

**“புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலின் சாதல்
அறம்கூறும் ஆக்கம் தரும்”¹¹⁸**

என்றார். தன்னிடத்தில் ஒரு குற்றமும் இல்லை ஆயினும் புறங்கூறல் ஆகிய தன்மை பெருங்குற்றம் ஆகும். ஆகவே அந்த இழிவான புலையாடலே அதிவேகமாய் ஒழிப்பதே சிறந்த அறிவுடைமை ஆகும் என்று அறநூல்கள் உணர்த்துகின்றன.

**“நம்மைப் பிறர்சொல்லும் சொல்லிவை நாம்பிறரை
எண்ணாது சொல்லும் இழுக்கிவையென் றெண்ணி
உரைகள் பரியர் துரைப்பாரில் யாரே
களைகண் தில்லா தவர்”¹¹⁹**

என்பது அற இலக்கியம் காட்டும் நெறியாகும். ஆனால் சமூகத்தில் பலர் புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்பவர்களாகவே உள்ளனர். இத்தகையோரைக் காணும் சுத்தானந்த பாரதியார் அத்தகையவர்களை கடிவதுடன் அத்தகையவர்கள் இல்லாத சமூகம் அமையவேண்டும் என்றும் இறைவனை வேண்டுகின்றார். இத்தகைய புறங்கூறிகள் நல்லவர்கள் அனைவரையும் புறங்கூறித் திரிகின்றனர் என்கிறார். அத்தகையவர்களிடையே

அகப்படாது என்னைக் காத்த பரமானந்தமே என்று இறையைத் துதித்து நிற்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“ஊரென்ன? பேரென்ன? உறவென்ன? மத மென்ன? உள்ளடுசல் வங்க ளென்ன?
ஒதிய வகுப்பென்ன? உத்தியோகம் என்ன? ஊதியம் மாத மென்ன?
சீரென்ன? வீட்டின் சிறப்பென்ன? செய்பென்ன? செய்தந்த விளை வென்னவோ?
சீதனங் கொண்டு வரு மனையின் சிறப்பென்ன? செல்வரின் செவ்வி யென்ன?
பாரென் னிசைகளைப் பாரெனது பங்களா, பாரெனது காரை யென்பார்;
பயனற்ற கேள்விகள் அடுக்குவார், வம்பிலேபகலிரவு போவ தறியார்.
யாரென்ன வினவிநான் அதுவென் றிருந்திடார், யாதோ புகன்று திரிவார்;
யாதிலுந் தாக்கின்றி யாங்கனுந் தாய் அமர்ந்த பர மானந்தமே!”

(ஆத்மநாதம்: பா: 99)

போலிச் சமயவாதிகள்:

சுத்தானந்த பாரதியார் யோகசித்தி பெற்றவராய், ஆன்மீக நாட்டம் கொண்டவராய்த் தன் வாழ்வினை அமைத்துக் கொண்டவர் ஆவார். எனினும் ஆன்மீகத்தின் பெயரால் நடக்கும் மூடத்தனங்களை ஏற்றவரில்லை. இறைவன் பெயராலும் சமயங்களின் பெயராலும் மக்களை ஏமாற்றும் போலிச்சமயவாதிகளைக் கடுமையாகச் சாடுகின்றார். இத்தகைய மதவாதிகளிடத்தில் உண்மையான இறையன்பு இராது. மதங்களின் பெயரால் தாக்குவார்கள். மண்ணில் தேவலோகத்தை கொண்டு வந்து விடுவோம் என்று பொய்யுரைப்பர். சாகாக் கலை கற்றவர்கள் என்றும் தரணியை வெல்வோம் என்று முரைப்பர். இத்தகையவர்கள் அதம் செய்து பாயும் குண்டர்கள் ஆவர். வெற்று ஆராவாரம் செய்யும் வீணர்கள் ஆவர். ஆனால் உண்மையான குருவோ என்றும் இயல்பாக இருந்தபடி இருந்து இறையை உணர்த்துவார். மக்கள் இந்தப் போலி மதவாதிகளை இனம் கண்டு கொண்டு உயர்ந்த ஆன்மீக நெறியாளர்களைப் போற்றி வழிநடத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய சிந்தனையை.

“மதங்கொண்டு தாக்கு வார்கள்; மண்ணுலகில் வானரசை

மாண் புறக் கொணரு மகிமையைப் பாரு மென்பார்;

சதமான பொன்னுடலம் ஈவோம் சரண் புகுமின்,

சாகாக் கலை கற்றயாம். தவயோக மில்லையனு சக்திக் கதிர்களே.

தாரணியை வெல்லு மென்பார்; அதஞ்செயப் பாய்ந்திடும் ஆகாச குண்டரே,

அதிகார வீர ரென்பார்; ஆருயிர்க ளஞ்சித் தமக்கடிமை செய்யவே,

ஆரவாரஞ் செய்வர் காண்! இதயத் தடங்காமல் என்னென்னவோ செய்வர்”

(ஆத்மநாதம்: 4.3)

என்ற பாடல் அடிகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

உலகமக்களின் மாண்பினைப் போற்றும் மனிதநேயம்:

மனிதர்க்கு அமைய வேண்டிய பண்புகளுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது மனித நேயம் ஆகும்..உலகம் யாவையும் ஒன்றெனக் கருதும் சிந்தனை உணர்வே மனிதநேயத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும்..உலக மக்களின் நலம் பேணும் இம் மனிதநேயம் குறித்து அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துகளை முன்மொழிகின்றனர்.

“பிற மனிதரின் அகத்தை உணர்தலும் உறவுகளும் மனித நேயமாக வழங்கப்பெறும் என்கிறது”¹²⁰ ஆக்ஸ்போர்ட் அகராதி

“மனித இனத்தின் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் குறைத்து இன்பங்களை அதிகரிப்பதே மனிதன் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படை தத்துவம் ஆகும்”¹²¹ என்பதே வாழ்வியல் களஞ்சியம் தரும் விளக்கம் ஆகும்.

“சகமனிதன் மீது கொண்ட அன்பும் மதிப்பும் போன்றவை மனிதநேயம்”¹²² என்பது க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது. மனிதநேய மாண்பினை கணியன் பூங்குன்றனாரின் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”¹²³ என்ற பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது. உலக மக்கள் அனைவரும் உறவினர்கள், உலகம் ஒன்றேயாகும் என்கிற எண்ணம் மனித நேயத்தினுடைய வெளிப்பாடாகும்.

“உலக மக்களிடையே ஒற்றுமை ஒங்கும் மானுடம் போற்றுவதே மனிதநேயம்” எனப்படும் என்ற கூற்று இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.¹²⁴

சுத்தானந்த பாரதியார் உலகநாடுகள் பலவற்றைச் சுற்றி வந்த சிறப்பினை உடையவர். தான் சென்ற நாடுகளில் கண்ட மக்களிடம் காணப்பட்ட நல்லனவற்றை போற்றி உரைக்கின்றார். சப்பான் ஒழுக்கமும், சீனரின் உழைப்பும் செருமனியர் தொழில் நுட்பமும், சாந்தமிகு சுசர்லாந்து மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையும் சமதர்ம உருசியாவின் ஒப்பரிய கல்வியும் ஓங்கிவளர் பண்ணையும் உலாந்தினர் உணவு வளமும் உவகைமிகு பாரிசின் ஓதுகலை வளமையும் ஆங்கிலேயர் கப்பல் வாணிகமும், அமெரிக்கரின் செல்வமும் கன்னடியர் கட்டுறுதியும் ஆப்பிரிக்கர் கனிமவளமையும், சிறப்புடையன ஆகும் எனப் பாராட்டும் சுத்தானந்தர் இந்தியரின் ஆத்ம ஞானமே தன் எண்ணத்தை விரிவாக்கி இதயகுகை தன்னில் இருந்தபடி நிலவியது இத்தகைய தன்மையைத் தந்தது குருவின் திருவருளே எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார் உலக மக்களின் உயர்வினைப் போற்றி நிற்பதனை,

“பல நாட்டார் பண்பு சப்பான் ஒழுக்கமும், சீனரின் உழைப்புடன்

சருமனியர் தொழில் நுட்பமும் சாந்தமிகு சுசர்லாந்தர் சமுதாய வாழ்க்கையும்

சமதர்ம உருசியா வின் ஒப்பரிய கல்வியும் ஓங்கிவளர் பண்ணையும்

உலாந்தினர் உணவு வளமும் உவகைமிகு பாரிசின் ஓதுகலை வளமையும்

ஊகமிகும் ஆங்கிலேயர் கப்பல் வாணிகமும், அமெரிக்கரின் செல்வமும்
கன்னடியர் கட்டுறுதியும் கனலேறும் ஆப்பிரிகர் கனிவளமையும், பெருங்
காட்டு வளமையுங் கண்டனன் இப்பாலிவ் விந்தியரின் ஆத்ம ஞானத்தினுள்
எண்ணத்தை விரிவாக்கி இதயகுகை தன்னில் இருந்தபடி நிலவிடும்”

(ஆத்மநாதம்:பா. 89)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கும். அதேநிலையில் உலகநாடுகளில் மனித இனத்திற்குத்
துன்பம் தரும் செயல்கள் நிகழும்பொழுது மனிதநேயம் அற்ற அந்தச் செயல்களைக்
கடுமையாக எதிர்த்தும் எழுதுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.இதனை,

“வல்லரசு நாடுகளைப் பார்க்கப் போனல் வழியெல்லாம் பட்டாளம்;
வானும் பூவும் கொல்லசுரர் களியாட்டம்; கொலையின் கூத்து
கொடுமைகளை நினைத்தாலும் மனங்கொதிக்கும் வெல்லுவது வெடிகுண்டு;
“வென்றே னென்று விருப்புப் பேசினவர் குண்டால் வீழ்ந்தார்
மல்லரக்கர் மதிமண்டலஞ் சென்றாலென்? மனவெறியுஞ் சினவெறியு மற்றோராமே”.

(ஆத்மநாதம்: பா. 150)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சமுதாயம் நலம்பெற வேண்டல்:

சுத்தானந்தரின் ஆழ்ந்த உள்ளத்தின் விருப்பமாய் நின்றது சமுதாயத்தின் நலமே
ஆகும். எல்லாருக்கும் இல்லின்பம், எல்லாருக்கும் உணவாடை, எல்லாருக்கும் உடலுறுதி,
எல்லாருக்கும் மனமகிழ்வு, எல்லோருக்கும் இறையருள், எல்லோருக்கும் நல்வாழ்க்கை
அமைதல் வேண்டும் என்று வேண்டி நிற்கின்றார்.இதனை,

“எல்லா ருக்கும் இல்லின்பம் எல்லா ருக்கும் உணவாடை
எல்லா ருக்கும் உடலுறுதி எல்லா ருக்கும் மனமகிழ்வு
எல்லா ருக்கும் இறைவனருள் எல்லா ருக்கும் நல்வாழ்க்கை
எய்தி யுலக மோங்குகவே!” (ஆத்மநாதம்:பா. 3)

“தாயின் அன்பு தழைத்திடவே தருண மழைபோ லுதவிடவே
சேயின் எளிமை சேர்ந்திடவே சேர்ந்து மாந்தர் வாழ்ந்திடவே
நோயின் கொடுமை யற்றிடவேநூருண் டிங்கு நலம்பெறவே
தூய இன்பந் துலங்கிடவே தொண்டன் பேசத் துணிந்தேனே!”

(ஆத்மநாதம்: பா. 67)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.மேலும் சுத்தானந்த பாரதியார் உலகம் முழுமையும்
நல்லவர்களின் திருக்கூட்டமானது ஓங்கி உயர வேண்டும். அனைவர் உள்ளத்திலும்
ஞானமாகிய ஒளி வீசுதல் வேண்டும். நாடெங்கும் கல்வி, கலை, செல்வம், தொழில்

போன்றன சிறந்து ஓங்க வேண்டும். தீமையைத் தருகின்ற பொய், கோள், பொறாமை, நோய் போன்றன ஒழிதல் வேண்டும். பூமியை இரத்தக்குளம் ஆக்குகின்ற அரக்கர் குலமானது அடியோடு அழிதல் வேண்டும். மக்கள் அனைவரும் சரிநிகர் சமானராய் சன்மார்க்கராய், இன்சொல்லும் ஈகையும் கொண்டு உயர்தல் வேண்டும். விஞ்ஞானமும் சித்தாந்த சக்தியும் சேர்ந்து வளர உலகம் உயர்வு பெற வேண்டும் என இறைவனிடம் வேண்டி நிற்கின்றார். சுத்தானந்தரின் இத்தகைய சிந்தனைப் போக்கினை,

“நல்லவர் திருக்கூட்டம் ஓங்கவேண்டும்; உலகில்

ஞான வொளி வீசவேண்டும்.

நாடெலாம் கல்விகலை செல்வத் தொழில்வளமை

நாடோறும் ஓங்க வேண்டும்.

பொல்லாத கோள்பொய் பொறாமைநோ புடன்

போராட்டம் ஒழிய வேண்டும்.

பூமியை இரத்தகள மாக்கிடும் அரக்கர்குலம்

பூண்டோடு மாள வேண்டும்.

எல்லோரும் சரிநிகர் சமானசன் மார்க்கராய்,

இன் புற்று வாழ வேண்டும்.

இன்சொலும் ஈகையும் இரக்கமுந் தூய்மையுடன்

இகவாழ்வி லோங்க வேண்டும்.

வெல்லவேண் டும்வாய்மை வீரவிடு தலைவேண்டும்;

விஞ்ஞானம் ஓங்க வேண்டும்

வேதாந்த முக்தியும் சித்தாந்த சக்தியும்

அமரவரு பரம சிவமே!.” (ஆத்மநாதம்: பா. 145)

என்ற பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது.

தொகுப்புரை:

ஒவ்வொரு மனிதனும் சிறந்து உயர்வடைய சமூகமானது துணை செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் தேவையைத் தெரிந்து வீண் ஆடம்பரம் இன்றி வாழ முற்படுவதால் அவனுடைய துயரமானது குறையும். இதனைப் புரிந்து விட்டுக் கொடுத்து வாழ்ந்திருந்தால் அவனுக்கு வறுமை என்கிற சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்காது. தேவைக்கு மேல் மிகுதியாகச் சேர்க்கக்கூடாது என்பதோடு தேவையை குறைத்து வாழ்வதும் பிறருக்கு உதவுவதும் தான் மனித வாழ்வின் முழுமைபெறச் செய்யும். பிறரை வாழ விடாது தான் மட்டும் வாழ வேண்டும் என்பதில் சிக்கிக்கொண்டதால் துயர்களை மனிதன் வளர்த்துக்கொண்டான். மனிதன் உழைத்துப் பிழைக்க முற்பட வேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறாக பிறரை ஏமாற்றி திருடி வேடமிட்டு உழைக்காமல் பிழைப்பதே நாகரிகமாக மாறி வருவதை சுத்தானந்த பாரதி கடுமையாகச் சாடுகிறார். உழைப்பைத் தெய்வம் எனப் போற்றுதலே தனிமனிதருக்கும் சமூகத்திற்கும் சிறந்த நெறி என்பதனை அறிவுறுத்துகின்றார். மனிதன் தன்னிடம் உள்ள நல்ல பண்புகளை வளர்க்க வேண்டும். மனித மனத்தின் உணர்வுகள் மனிதனைத் தூண்டி இழுத்துச் செல்வதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று சுத்தானந்த பாரதியார் வலியுறுத்துகிறார். சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் தலைவன் பிறர் நலனில் ஆர்வத்துடன் செயலாற்றக்கூடிய தன்மை கொண்டவனாய் விளங்குதல் வேண்டும். தனிமனிதனின் செயலும் பேச்சும் பிறரை பண்படுத்தும் வகையில் சிறந்து விளங்குதல் வேண்டும். மனிதன் பற்றிய உயரிய கொள்கை, அவன் உணர்ந்து நடக்கவேண்டிய வழிமுறைகள், அவனது இன்றைய அவலம் அதற்கான காரணம் என்பனவற்றை அவருடைய படைப்புகளில் பார்க்க முடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தி.சு. நடராசன் - திறனாய்வுக் கொள்கைகள் ப. 75
2. மா.இராமலிங்கம் - புனைகதை வளம் - ப. 9
3. கா. ஜோசப் கலியபெருமாள் - பத்துறைக் கட்டுரைகள் ப. 60
4. மு. வரதராசன் - இலக்கிய மரபு - ப. 105
5. Cambridge International Dictionary of English – p. 1370
6. மேற்கோள் ஏ.ஆ.வாடியா, குடியாட்சியும் சமுதாயமும் ப. 164
7. எஸ்.கே. பாஸ்கல் கில்பர்ட் - ஜே. நாராயணன்,(மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர் - சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் - ப. 159)
8. கழகப் புலவர் குழு - கழகத்தமிழ் அகராதி - ப. 420
9. தமிழ்மொழி அகராதி ப- 761)
10. சு. இன்னாசி (ப. ஆ) சமயமும் சமுதாயமும் - ப. 12
11. J.S. Meckenzi – Out lies of social Philosophy p- 6
12. க.ப. அறவாணன் - படைப்பாளி + சமுதாயம் = இலக்கியம் ப. 138
13. ஏங்கல்ஸ் - குடும்பம், தனிச்சொத்து,அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் ப. 90
14. முகிலை இராசபாண்டியன் - பாரதி உரைநடையில் சமுதாயம் ப.15 – 16
15. Encycloppedia Volume III P- 120
16. ஞானி மார்க்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும் - ப. 148
17. ப. கிருஷ்ணசாமி (தொ. ஆ) ஜெயகாந்தன் இலக்கியத் தடம் : ப. 249
18. எஸ். சாவித்திரி - சமூகவியல் ப.1
19. குன்றக்குடி அடிகளார், சொல்லமுதம் ப. 56
20. சாலை இளந்திரையன் - சமுதாய நோக்கு ப.28
21. சாலை இளந்திரையன் - சமுதாய நோக்கு ப.4
22. குறள்: 80
23. குறள்:78
24. திருமந்திரம்: பா. 270
25. திருவருட்பா, அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவல், பரசிவ வணக்கம்: பா- 4
26. திருமந்திரம்: முதல் தந்திரம் : அன்புடைமை: பா. 3
27. திருக்குறள் - நீதி இலக்கியம் - ப - 23
28. குறள்: 34
29. மேலது 35
30. மேலது: 321
31. மணிமேகலை - பாத்திரம் பெற்ற காதை: வரிகள்: 116-117
32. மேலது - ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை: வரிகள்: 88 – 90

33. அருணந்தி சிவாச்சாரியார், சிவஞான சித்தியார்: சூ. 271
34. குறள்: 49
35. .கொன்றை வேந்தன் பா:4
36. திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார், பெண்ணின் பெருமை, ப. 203
37. வேதாத்திரி மகரிஷி, இறை உணர்வும் அறநெறியும், ப. 3
38. மேலது, ப.4
39. சுப. தங்கமுத்து (க.ஆ) சங்ககாலச் சமுதாயம் அமைப்போம், பவள விழா மலர், ப. 42
40. திருமந்திரம், பா. 172
41. நாலடியார், செல்வம் நிலையாமை: பா: 1
42. தாயுமானவர், பராபரக்கண்ணி : 221
43. குறள் : 253
44. தருமதீபிகை: பா: 701
45. குறள்: 326
46. மேற்கோள்- திருக்குறள் குமரேச வெண்பா. ப. 1564
47. தாயுமானவர், பராபரக்கண்ணி, 2
48. மேலது -1
49. திருமந்திரம்,முதல் தந்திரம்: கொல்லாமை: பா. 1
50. .மேலது, பா:198
51. கொன்றைவேந்தன்:பா. 63
52. ஏலாதி பா: 2
53. சிறுபஞ்சமூலம் பா.51
54. பட்டினத்தார் பாடல்: தில்லை, பா.6
55. குதம்பைச் சித்தர்.பா. 120
56. ஏலாதி பா: 42
57. வளையாபதி. பா. 23
58. அறநெறிச்சாரம் பா,: 63
59. சிலம்பு, வரம்தருகாதை: வரி: 189
60. சீவகசிந்தாமணி,பா.3107
61. யசோதர காவியம். பா: 4 : 46
62. தொல். பொருள் நூ: 1168
63. மாணிக்கவாசகம் (க.ஆ) யாக்கை நிலையாமை, ஏழாவது திருமந்திர மாநாட்டு மலர், ப.75
64. திருமந்திரம்: 201
65. குறள்:148
66. ஏலாதி : பா.19

67. மனுமுறை கண்ட வாசகம்: வரி: 4
68. குறள் : 920
69. குறள் : 922
70. ஏலாதி பா: 46
71. திருமந்திரம்: பா.101
72. மணிமேகலை, ஆபுத்திரன் நாடு அடைந்த காதை: வரி.77- 78
73. ஏலாதி: பா.11
74. தாயுமானவர் பரிபுரணானந்தம். பா: 10
75. திருமந்திரம்: பா. 2615
76. திருவாசகம்: திருப்புவல்லி: பா. 284
77. குறள்:118
78. திருமந்திரம் -. நடுவு நிலைமை: பா:1
79. குறள்:156
80. கலித்: 133: 14
81. திருமந்திரம் : பா. 85
82. குறள் எண்: 322
83. குறள்: 322 இன் குன்றக்குடி அடிகளார் உரை
84. பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல் ப. 336
85. வாழ்வியல் களஞ்சியம் - தொகுதி 7 ப. 599
86. Robert L.Sutharland – Sociology p; 244
87. புறம் பா: 159
88. மேலது பா. 279
89. மேலது பா: 290
90. குறுந்: பா. 49
91. குறுந்: பா: 135
92. குடும்ப விளக்கு, முதியோர் காதல்: பா. 10
93. குடும்ப விளக்கு, முதியோர் காதல்: பா.20
94. குறள் எண்: 996
95. புறம் பா: 195
96. பாரதி, பாரததேசம் - பா.9
97. மேலது, சுதந்திரப்பள்ளி, பா.5
98. மேலது,மனதில் உறுதி வேண்டும்,பா 13 - 14
99. பாரதி, சுயசரிதை: வரி. 28 – 29
100. மேலது, பா. 29
101. குறள்: 54
102. தொல். பொருள்.நா.2

103. சாந்தி சச்சிதானந்தம், பெண்ணின் சுவடுகள்: ப.23
104. திரு.வி.க., பெண்ணின் பெருமை ப. 24
105. .மார்க்சிஸ்ட், தத்துவ மாத இதழ்: ப.24
106. பாரதிதாசன், வீரத்தாய், காட்சி 1: பா.13 -17
107. பாரதி, பெண்மை வாழ்க, பா. 1- 2
108. பாரதிதாசன் கவிதைகள் சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்: பா. 63 - 64
109. பாரதி அறுபத்தாறு, பெண்விடுதலை - 45
110. பாரதிதாசன் - குடும்ப விளக்கு பா.
111. பாரதிதாசன் - காதலைத் தீய்த்த கட்டுப்பாடு: பா. 8
112. அகம் பா. 280
113. குறள்: 972
114. கம்பராமாயணம், வாலிவதைப்படலம்: பா. 115)
115. திருவருட்பா: பா: 5298
116. பாரதி, பாரத ஜனங்களின் தற்கால நிலைமை, பா. 4
117. வள்ளலார் - தெய்வநான்மணிமாலை,பா. 9
118. குறள்: 183
119. அறநெறிச்சாரம்: பா: 82
120. Having or showing kindness or understanding especially to a person or animal that is suffering – New oxford university dictionary p. 335
121. வாழ்வியல் களஞ்சியம் - தொகுதி 12, ப. 591
122. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி ப.1091
123. புறம்: பா. 192
124. வே.முத்துலக்குமி – பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் ப. 108

சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் புலப்பாட்டு உத்திகள்

அறிமுகம்:

ஒருவன் தன் மனக் கருத்தை மற்றவருக்குப் புலப்படுத்த மொழியைக் கருவியாகக் கைக்கொள்கின்றான். தான் சொல்ல வந்த கருத்தினை மற்றவர் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம், படிப்பவன் இடத்தோ அல்லது கேட்பவன் இடத்தோ ஒரு விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டிய சூழல் படைப்பாளிக்கு உருவாகின்றது. எனவே அத்தகைய சூழலை உருவாக்குவதற்காகப் பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. இவ் உத்திகள் நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டதாக அமைகின்றன. இத்தகைய உத்திகள் பொருளை வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டும் அமையாமல் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழிவதாய் அமைவதால் இது இலக்கியத்துள் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது. எனவே இதனைப் ‘புலப்பாட்டு உத்திகள்’ என்பதாகக் குறிப்பிடலாம். தொல்காப்பியர் முதல் பிற்காலத் திறனாய்வாளர்கள் வரை பல்வேறு உத்திகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். அந்நிலையில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் காணப்படும் புலப்பாட்டு உத்திகளை ஆய்ந்துரைப்பதாய் இவ்வியல் அமைகின்றது.

இலக்கண நூலோர் காட்டும் உத்திகள்:

இலக்கண நூலோர் பல்வேறு வகையான உத்திகளை வரையறுப்பர், தொல்காப்பியர் உத்திகளை,

“ஓத்த காட்சி உத்தி வகை விரிப்பின்-
நுதலியது அறிதல், அதிகார முறையே,
தொகுத்துக் கூறல், வகுத்து மெய்ந் நிறுத்தல்,
மொழிந்த பொருளொடு ஒன்ற வைத்தல்,
மொழியாததனை முட்டு இன்றி முடித்தல்,
வாராததனான் வந்தது முடித்தல்,
வந்தது கொண்டு வாராதது உணர்த்தல்,
முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்றே,
ஒப்பக் கூறல், ஒருதலை மொழிதல்,
தன் கோள் கூறல், முறை பிறழாமை,
பிறன் உடன்பட்டது தான் உடம்படுதல்,
இறந்தது காத்தல், எதிரது போற்றல்,
மொழிவாம் என்றல், கூறிற்று என்றல்,
தான் குறியிடுதல், ஒருதலை அன்மை,
முடிந்தது காட்டல், ஆணை கூறல்,
பல் பொருட்கு ஏற்பின் நல்லது கோடல்,
தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்,

மறுதலை சிதைத்துத் தன் துணிபு உரைத்தல்,
 பிறன் கோள் கூறல், அறியாது உடம்படல்,
 பொருள் இடையிடுதல், எதிர் பொருள் உணர்த்தல்,
 சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங்கு உணர்த்தல்,
 தந்து புணர்ந்து உரைத்தல், ஞாபகம் கூறல்,
 உய்த்துக்கொண்டு உணர்த்தலொடு, மெய்ப்பட நாடிச்
 சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வரினும்,
 சொல்லிய வகையான் சுருங்க நாடி,
 மனத்தின் எண்ணி மாசு அறத் தெரிந்து கொண்டு,
 இனத்தின் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்-
 நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே”¹

என்பதாக வகைப்படுத்தி உரைப்பார். மேலும்,

“சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வரினும்”²

எனவும் குறிப்பிடுவார். இதற்கு,

“பிறவாறு கொள்ளப்படுவன மாட்டெறிதல், சொற்பொருள் விரித்தல், ஒன்றென முடித்தல், தன்னின முடித்தல் எனபன”³ என விளக்கி உரை விளக்கம் தருவார் இளம்பூரணர். நன்னூலார்,

“நூற்பொருள் வழக்காடு வாய்ப்பக்காட்டி
 ஏற்புழி அறிந்திதற் இவ்வகையாமெனத்
 தரும்வகை செலுத்துதல் தந்திர உத்தி”⁴

எனத் தந்திர உத்தி என்பதற்கு இலக்கணம் வகுப்பார். மேலும்,

“நுதலிப் புகுதல் ஓத்துமுறை வைப்பே
 தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
 முடித்துக் காட்டல் முடிவிடம் கூறல்
 தானெடுத்து மொழிதல் பிறன்கோள் கூறல்
 சொல்பொருள் விரித்தல் தொடர்ச்சொல் புணர்த்தல்
 இரட்டுற மொழிதல் ஏதுவின் முடித்தல்
 ஒப்பின் முடித்தல் மாட்டெறிந்து ஒழுகல்
 இறந்தது விலக்கல் எதிரது போற்றல்
 முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
 விகற்பத்தின் முடித்தல் முடிந்தது முடித்தல்
 உரைத்தும் என்றல் உரைத்தாம் என்றல்

ஒருதலை துணிதல் எடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியின் எய்த வைத்தல்
இன்னது அல்லது இதுஎன மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லின் எய்தக் கூறல்
பிறநூல் முடிந்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வழக்கம் மிகஎடுத்து உரைத்தல்
சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல்
ஒன்றினம் முடித்தல் தன்னினம் முடித்தல்
உய்த்துணர வைப்புஎன உத்திஎண் நான்கே”⁵

என உத்திகளின் வகையினை விரித்துரைப்பார். இலக்கண நூலார் கூறும் உத்திகள் இலக்கியத்திற்கான பொது உத்திகளாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக கவிதை உணர்த்தும் உத்திகளாகக் கவிதை இயலில் இடம்பெற்றன. உத்திகள் என்பது குறித்து இரா. இராசேந்திரன் தனது புதுக்கவிதை உத்திகள் என்னும் நூலில், சொல்லும் முறையே உத்தி ஆகும் என்றும்

“உத்தி தானே
படிமம் குறியீடு அங்கதம் மீமெய்மை
முரணே தெளிவென இரு முவகைத்தே”⁶

எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

கவிதையும் உத்தியும்:

கவிஞர்கள் கவிதை வடிப்பதில் பல்வேறு உத்திகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

“தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் உருவம் ஒரு காலத்தில் செங்கோல் செலுத்தியது, உள்ளடக்கம் இன்னொரு காலத்தில் செங்கோல் செலுத்தியது, செலுத்தவே, உணர்த்தும் முறைக்கும் வாழ்வு வந்தது. அந்த வாழ்வு கவிதையின் வரமும் வாழ்வும் உணர்த்தும் முறையே கவிதையில் உயிர் நாடி நரம்பு நாளம்”⁷ எனக் க.ப. அறவாணன் கவிதையின் உத்தி, பாடுபொருள் ஆகியன கவிதையில் பெறும் இடத்தினை விளக்குகின்றார். கவிதையில் இடம்பெறும் உத்திகள் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்று வருகின்றன.

“இலக்கியங்கள் கூறும் கருத்தால் மட்டும் கவின் பெற்றுத் திகழ்வதில்லை. உணர்த்தும் திறத்தாலும் அவை ஒளி பெற்று உயிர் பெற்று திகழ்கின்றன. இலக்கிய உணர்வு கூறும் பொருளில் இல்லை. உணர்த்தும் திறத்தில் உண்டு”⁸

என்று இ. சுந்தரமூர்த்தி உரைப்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஒரு படைப்பாளியால் பாடப்படுவது எத்தகைய பாடுபொருளாக இருப்பினும் அது உணர்த்தப்படும் உத்திகளாலே வலுப்பெறுகின்றது.

“ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒரு வகையான உத்தி இருக்கின்றது. இலக்கியத்தில் சிறப்பாகக் கவிதையில் உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு, முரண், அங்கதம், தொன்மை, இரட்டுற மொழிதல், உரையாடல், கற்பனை, இலக்கணை, திரும்பக் கூறல், ஒலிநயம், இலக்கண ஆட்சி, நாட்டுப்புறக் கூறுகள், இருண்மை எனப் பல உத்திகள் காணப்படுகின்றன. இந்த உத்திகள் கவிதையின் கருத்தினைத் திறம்பட வெளிப்படுத்துவதில் மிகப் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன”.⁹

மேலும் உத்திகள் மிகச் சிறந்த ஆளுமை பெற்றதாகவும் அமைகின்றன. கவிதைக்கு உரிய உத்திகளாக மா. கோவிந்தராசு என்பாரால் பின்வருவன குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு, அங்கதம், தொன்மை, பொருண்மை, சொற்சிதைவு, என்பன போன்று அமைகின்றன. எனினும் கவிதையின் கருத்து பன்முகத்தன்மையுடையதாய் இருக்கவேண்டும். கவிதையில் கருத்தில்லாமல் உத்திகளை மட்டும் பின்பற்றுவது கவிதையின் நோக்கத்தினை நிறைவேற்றாது. பயனுடைய கருத்தினை சிறந்த உத்தியால் நல்ல நடையுடன் கூறுவதே வேண்டற்பாலது என்றும் கவிதையின் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் சிறப்பாக அமைப்பதும் ஆக்குவதும் வெளிப்படுத்துவதும் உணர்த்தும் முறையாகிய உத்திகளே ஆகும். உத்திகள் கவிஞனின் மொழி ஆளுமையைக் காட்டுகின்றன.”¹⁰

“நடை, ஓசைநயம், உவமை, உருவகம், முற்றுருவகம், படிமம், குறியீடு, கற்பனை, மரபு மாற்றம், அங்கதம், தொன்மை, இருண்மை, சொற்சிதைவு, உரையாடல் உத்தி, மடல் உத்தி, கேள்வி பதில், முரண், சொல் விளையாட்டு, நகைச்சுவை, பழமொழி, இலக்கணம், வரலாறு, இலக்கிய உத்தி, தலைப்பு, நூல் தலைப்பு, இயற்கை ஆளுமை, அழகியல், முன்னோர்மொழி.”¹¹

எனக் கவிதையில் இருபத்தாறு உத்திகள் அமைதல் வேண்டும் என்பது சு.பொன்னியின் செல்வன் குறிப்பிடுவார். இது முடிந்த முடிவன்று, மென்மேலும் வளரக் கூடிய ஒன்றாகும். இவ்வாறு கவிதையின் உத்திகளாய் வரையறுக்கப்படுவனவற்றுள் தான் எடுத்துக்கொண்ட பாடற்பொருண்மைக்கு பொருத்தமுடையதாய், பாடப்பொருண்மையைக் கற்பார்க்கு எளிதில் விளக்கும் தன்மையுடையதாய், அழகியல் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைவனவற்றைச் சுத்தானந்த பாரதியார் பயன்படுத்துகின்றார்.

உவமை:

உவமை என்பது இலக்கணங்களில் மரபாக விளக்கப்படும் கருத்துரு ஆகும்.கவிதை உலகில் உவமையானது படைப்பாளி நோக்கிலும் படிப்பாளி நோக்கிலும் ஆராயப்படுவதாகும். தொல்காப்பியம் தொடங்கி கவிதை இலக்கியம் வரையிலும் காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் இது பல்வேறு நிலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தொல்காப்பியர் உவமையை,

“வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கே

வகை பெற வந்த உவமத் தோற்றம்”¹²

என அனைத்து உவமைகளையும் நான்கு வகைக்குள் அடக்கி விடுகிறார். மேலும் உவமை தோன்றும் நிலைக்களன்களை,

“சிறப்பே, நலனே, காதல், வலியொடு

அந் நால் பண்பும் நிலைக்களம் என்ப”¹³

“கிழக்கிடு பொருளொடு ஐந்தும் ஆகும்”¹⁴

எனவும் குறித்துரைப்பார். தண்டியலங்காரம்,

“பண்பும், தொழிலும், பயனும் என்று இவற்றின்

ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்த்து,

ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை.”¹⁵

என இலக்கணம் வகுக்கின்றது. உவமையின் பயனாக இளம்பூரணர்,

“புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கோடார்க்கின்பம் பயத்தலும்”¹⁶

என்று விளக்கியுரைப்பார். படிப்போர்க்குத் தெரியாத பொருளை விளக்குவதற்குத் தெரிந்த பொருளைக் கூறி ஒப்புமைப்படுத்தி காட்டுவது உவமையாகும். ஒரு புடை ஒப்புமை உடையது உவமை ஆகின்றது.

“இதற்கு ஆ போலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுள் சென்ற வழி அதனை கண்டால் ஆ போலும் என்னும் உவமையையே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலாமென்பது”¹⁷

என்று பேராசிரியர் தரும் விளக்கமானது உவமைக்குச் சிறந்த சான்றாய் அமைகின்றது. இலக்கிய அணிகளுள் எல்லாம் தலைமைத் தன்மை உடைய அணியாகவும் இவ் உவமை அணி போற்றப்படுகின்றது,கவிதை வெளிப்பாட்டு உத்திகளுள் உவமை அணி முதன்மைத்தன்மை உடையது ஆகும்.இதன் சிறப்பினை,

“உவமை என்பது வெறும் கவிதை உத்தி அல்ல, அது மர்மங்களைப் பார்க்க உதவும் ஞானக்கண்”¹⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார் அப்துல் ரகுமான்.

“செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாக மெய்ப்பாட்டினைக் குறித்த தொல்காப்பியர் உவமையினையும் ஓர் உறுப்பாக காட்டாது விட்டமை ஒரு புதிராகவே உள்ளது. உவமையியலைச் சார்ந்து செய்யுளியல் அமைதலின் இரண்டுக்கும் உள்ள இயல்பு தெளிவாகும்”¹⁹

என்று சோ. ந. கந்தசாமி கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். கவிதை உறுப்புகளுள் ஒன்றாகிய உவமை செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணத்தக்கது. கவிதையில் உவமை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இதனை,

“கவிதையிலும் உரைநடையிலும் உவமை கையாளப்பெற்றாலும் கவிதையில் வரும் உவமையே நிலைத்து நின்று பேசப்படுகின்றது. மரபுக்கவிதையிலும் புதுக்கவிதையிலும் உவமை இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது.”²⁰ என மா. கோவிந்தராசு கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. பரதமாதாமகாசக்தி காவியத்தின் கதைத்தலைவனாகிய சுந்தன் துறவறம் மேற்கொள்ளப்போவதாய்க் குறிப்பிடுகிறான். அதனைக் கேட்ட அவனின் தாயான இந்திரை தன் மகன் துறவறம் மேற்கொள்வான் ஆகில் அதனால் தனக்கு ஏற்படும் துயரினை மதியிலா இரவிற்கும் மழையிலாப் பயிருக்கும் பதியிலா மனைக்கும் பகலிலா நாளிற்கும் கதியிலாப் பிள்ளைக்கும் கண்ணில்லாத் திருவிற்கும் உவமைப்படுத்துகின்றாள். இதனை உணர்த்தும் பாடல்,

“மதியிலா இரவைப் போலும், வானிலாப் பயிரைப் போலும்,
பதியிலா மனையைப் போலும், பகலிலா நாளைப் போலும்,
கதியிலாப் பிள்ளை போலுங் கண்ணிலாத் திருவைப் போலும்,
வதியுனைப் பிரித்தால், அந்த வேதனை தாங்கு வேனோ?”

(பராசக்திமகா காவியம்:3:3:33- 36)

என்பதாகும். உலக மாந்தரிடையே ஒற்றுமை ஓங்க வேண்டும் என்ற செய்தியை விளக்கச் சுத்தானந்த பாரதியார், ஒரு நாரில் கோர்க்கப்பட்ட பூக்கள் எல்லாம் இணைந்து மாலையாக அழகுறக் காட்சி அளிக்கின்ற தன்மையை உவமைப்படுத்துகின்றார். ஒரு நாரில் தொடுக்கப்பட்ட பூக்கள் பல்வேறு வண்ணங்களைக் கொண்டதாய் அமைந்திருக்கும். எனினும் அவை ஒன்றாக இணைந்து அழகுறக் காட்சி அளிக்கின்றன. அதுபோல இவ்வுலக மாந்தரிடையே இனத்தால் மொழியால் பண்பாட்டால் பழக்கவழக்கங்களால் வேறுபாடுகள் காணப்படலாம். ஆனால் அவற்றை எல்லாம் மறந்து ஒற்றுமை என்னும் நாரில் தொடுக்கப்பட்ட மலைகளாக அவர்கள் உயரவேண்டும் என்றமையால் இத்தகு உவமை மிகவும் பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது. மேலும் யோக சக்தியானது தீத்தணலைப் போல ஓங்கவேண்டும் என்கிறார். தீத்தணலானது தன்னைச் சேர்கின்ற தீமைகளைக் கூட எரித்துச் சாம்பலாக்கும் தன்மை கொண்டது. மேலும் மேல்நோக்கி உயர்வது. அதனைப்போல யோகசக்தியும் உலகில் உள்ள தீமைகள் தன்னை

அணுகவருமானால் அதனை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். யோகசக்தி தீத்தணல் மேல்நோக்கி உயர்வதைப் போல குண்டலினியை மேல் நோக்கி உயர்த்த துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் நிறுத்துவது. எனவே இவ் உவமைப்பாடும் மிகப் பொருத்தமுடையதாய் அமைகின்றது. உலக மாந்தருள் பலர் தங்களின் நினைத்த காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் பிறரின் காலில் விழுவர்.காரியம் முடிந்த உடன் ஒருவர் செய்த நன்றியைத் தங்கள் காலினில் உதைப்பார்.அத்தகைய வஞ்சனை நிறைந்த மாந்தர்களைச் சுட்டும் போது வால்கெட்ட நரியையும் கால் கெட்ட புலியையும் உவமையாகச் சுட்டுகின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார்.நரியானது தன் வாலினை இழந்தமையால் தன் உண்மையான உருவத்தினை வெளிக்காட்டாது வஞ்சனை புரிந்து பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும். இதைப்போன்று வஞ்சகர்கள் தங்கள் உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டு நல்லவர்கள் போல் நடித்துத் தங்கள் காரியத்தை முடித்தேகுவர். கால் இழந்த புலியானது தன் வேட்டையாடிப் பெற முடியாமையால் உணவினை வஞ்சனையால் பெறும்.அதைப்போல வஞ்சகர்கள் தங்களுக்கானதைத் தாங்கள் உழைத்துப் பெறாமல் அடுத்தவர் உழைப்பினைச் சுரண்டி வஞ்சனையால் பெறுவர். எனவே இத்தகைய உவமை மிகவும் பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது.இத்தகைய வஞ்சனை மாந்தர்கள் சேல் போலும் விழியை உடைய பெண்களின் வலையில் சிக்கிச் சீரழிவர். சன்மார்க்கத்தினை அறியார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். இத்தகைய உவமைச் சிறப்புகளுடன் அமைந்த பாடல்,

“பூத்தகாலை போலவே புன்னகை பொலிகவே
கோத்தமாலை போலவே குலவி மாந்தர் வாழவே
தீத்தணலைப் போலவே திகழ்க யோக சக்தியே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 4: 16 -18)

“கால்வீழ்ந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி முகமனுற்
காரிய முடித் தேகுவார்;
கைதந்த நன்றியைக் காலினல் எத்துவார்,
கடன்வாங்கி இல்லை என்பர்;
வால்கெட்ட நரிபோல, கால்கெட்ட புலிபோல
வஞ்சக மதம் பேசுவர்;
வாக்கினை மறுப்பர், பிறர் வாழ்வைக் கெடுத்திட
வழக்கிற் கிழுத் தடிப்பார்.
சேல்விழியர் மோகவலை சிக்கியே சீரழிவர்,
தீமையே செய்து மகிழ்வார்,
சீடர்போன்று உஷாடன பூதி வேலை செய்வார்.
தெய்வத்தையுந் தூற்றுவார்.

தோல்வருண பேதங்கள் ஆயிரஞ் சொல்லுவார்,

சுத்தசன் மார்க்க மறியார்;

சுயநலக்கும்பலின் சூதொழிவ தென்காண்

சுத்த பரமாத்ம குருவே” (ஆத்மநாதம் பா: 36)

என்பதாகும். இறைவன் தன்னை ஆட்கொண்ட தன்மையினை உணர்த்த வரும்பொழுது பொற்கொல்லர் பொன்னில் உள்ள மாசுக்களை நீக்க நெருப்பில் இட்டு வாட்டுவதைப்போல் இறைவனும் சீவனானது பூமியில் உள்ள மாயையில் மாட்டியிருந்த பொழுது சோதனையைத் தந்து அதனின்றி விடுவித்து ஆட்கொண்டார் என விளக்குகிறார். பொன் பூமியில் இருந்து எடுக்கும் பொழுது மாசுக்களுடன் இருப்பதுபோல் உயிரும் பிறந்தவுடன் மாயைகளுடன் மயங்குகிறது. மாசு நீங்கிய பொன் ஒளிர்வதுபோல் மாயை நீங்கிய உயிரே ஞானஒளி பெற்று உயரும் என்பதனால் இவ்வவமை பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது. இத்தகைய உவமை அமைந்த பாடல்

“என்னைக் கொடுத்ததுவு முன்னைக் கொடுத்தனை,

எனதியா னென்ப தினியேன்? என்னுயிர்க் காதலா,

உன்னிளம் புன்னகையில் இன்னுயிர் குளித்து வந்தேன்.

பொன்னை நெருப்பினிற் பொலிவேற வாட்டிடும்

பொற்கொல்லன் டோற் சீவனைப் புவிமாயை

தன்னிலே வாட்டிமாற் றேற்றியுன் பூங்கழற் கணி யாக்கினை..”

(ஆத்மநாதம்: பா: 63)

என்பதாகும். மேலும் குழந்தையானது அன்னையின் மடியில் விளையாடுவதுபோல் தானும் இறைவனின் அடிமலரில் விளையாடுவதே இன்பம் தருவது என்றும் உரைக்கின்றார்.

“ஒன்றுபல வான ஒருவா.. அன்னை மடி விளையாடும்

அருமைக் குழந்தைபோல்

அடி.மலரில் விளை யாடவே அங்கிங்கு மெங்குமென்

ஆருயிர்க் கின்பமாம், ஆனந்த மான பரமே!”

(ஆத்மநாதம் : பா. 67)

பாரதசக்தி மகாகாவியத்தில் வரும் சுந்தன் என்பவர் தன் மனமானது மாயையில் சிக்கி தன் வசமிழந்து எனது, யான் என்ற இருமாப்பில் சுழன்று உழல்வதைக் குறிப்பிடும் போது கனவில் யானையானது சிங்கத்தினைக் கண்டு கலங்கி நிற்கும் தன்மையினை உவமைப்படுத்துகின்றார். கனவில் யானை சிங்கத்தினைக் கண்டது எவ்வாறு மாயையோ அதுபோல இவ்வுலகில் யான், எனது என்ற செருக்கும் மாயையே என்பதால் இவ்வவமை மிகப் பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது.

“கனவில் யானை சிங்கத்தைக் கண்டு விழிக்குங் கதிபோலே,
மனதின் மாயா சாலத்தில்,வலியச் சிக்கி வசமிழந்தே
எனது யானென் றிறுமாக்கும் இழிந்த நிலையை ஒழித்திடவே,
உனது போதந் தனை நினைத்தேன் உண்மை யறிவுக் கேசரியே!”

(பாரதசக்திமகா காவியம்: 3: 26:32 – 35)

இவ்வுலகில் சுத்தானந்தம் என்பது இல்லாமல் உலக மாயைகளில் சிக்கி
சீரழிவாரின் நிலையானது கணவன் இல்லாத மங்கையைப்போல, அரசன் இல்லாத
குடிகளைப் போல,வாளில்லாத வீரனைப் போல, வரமில்லாத கவியினைப்
போல,தோளில்லாத மாலையைப் போல, சுடரில்லாத விளக்கினைப்போல,மகரந்தம்
இல்லாத பூவினைப் போல, பயன்பாடு இல்லாது வீணாய் அழியும் என உவமைகளின் வழி
வெளிப்படுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இத்தகைய அரிய உவமை அமைந்த பாடல்

“ஆளில்லாத மங்கையைப்போல் அரசில்லாத குடிகளைப் போல்
வாளில்லாத வீரனைப் போல் வரமில்லாத கவியினைப் போல்,
தோளில்லாத மாலையைப் போல் சுடரில்லாத விளக்கினைப்போல்
தூளில்லாத பூவினைப் போல் சுத்தா னந்த மில்லாரே”

(பாரதசக்திமகா காவியம்:3: 26:69 – 72)

என்பதாகும். பிறிதோர் பாடலில் சுத்தானந்த சுடரொளியைப் பெற்றவர்கள் செல்வர்
வீட்டில் இருக்கும் சேவகர்களைப்போல், குழந்தையை வளர்க்கும் செவிலித்தாயைப் போல்,
நல்லிசையினை எழுப்புகின்ற வீணையைப்போல், நாதகானத்தின் முரளியைப்போல்,
எல்லையற்ற வானத்தைப்போல் தொல்லையற்ற சுகம் பெற்று இருப்பார்கள் என்று
உவமிக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“செல்வச் சாலைச் சேவகர்போல் சேயை வளர்க்குஞ் செவிலிபோல்
நல்லி சைசெய் வீணையைப் போல் நாதகான முரளியைப் போல்
எல்லை யற்ற வானகம் போல் இந்த உலகில் இருப்பவரே
தொல்லை யற்ற சுகம் பெறுவார் சுத்தா னந்தச் சுடரொளியே.”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 4: 12: 8 - 11)

உருவகம்:

கவிதை வெளிப்பாட்டு உத்திகளில் ஒன்று உருவகம் ஆகும். உருவகம்
என்பதனைத் தண்டி யலங்காரம்

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை ஒழிவித்து ஒன்றென
மாட்டின் அ.து உருவகம் ஆகும்” ²¹

என்று குறிப்பிடுகின்றது. ஒரு உவமானத்தையும் உவமேயத்தையும் ஒன்றாகக் காட்டுவது உருவகமாகும். இதில் செறிவுத்தன்மை உண்டு. உருவகம் குறித்து அப்துல் ரகுமான், “உவமையை விட உருவகம் உயர்ந்தது. ஏனென்றால் உவமை வேறுபட்ட பொருளிடையே உள்ள ஒற்றுமையை மட்டுமே சுட்டிக்காட்ட உருவகமோ இரண்டையும் ஒன்றாக்கிவிடுகிறது”²² என்று குறிப்பிடுகிறார். உருவகத்தினை நிலைமாற்றம் என்று குறிப்புடன் ஜெ.நீதிவாணன்,

“கவிதைகளின் ஒரு சிறப்பியல்பு அவற்றில் காணப்படும் உருவகமாகும் ... பண்புகளையும் திணையையும் பிறவற்றையும் ஒன்றுக்கு மேல் இன்னொன்றாக ஏற்றி உருவகிப்பதுவே கவிதைகளில் பொதுவாகக் காணப்படும் பண்பு”²³ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“உருவகம்தான் ஆதி அணி. தமிழிலும் சமஸ்கிருதம் உள்ளிட்ட பிற இந்திய மொழிகளிலும் உவமைதான் பிற எல்லா அணிகளுக்கும் ஆதி என்று தவறாக கருதி விட்டார்கள் உருவகம் என்பது ஒரு சொல்லுக்குப் பதிலாக இன்னொரு சொல்லைப் போடுகின்ற பதிலீடுதான். இப்படி அதைப் பதிலீடாகப் பார்க்காமல் உவமையின் குறுக்கமாக கருதியதால் நிறையத் தவறுகள் நிகழ்ந்து விட்டன....

பேச்சில் கவிதையில், உரைநடையில் ஏன் சாதாரண திசுரி பத்திரிக்கை ஏடுகளிலும் கூட நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் உருவகத்தை அடிப்படை அணியாகவும் காணாமல் உவமையை அடிப்படை அணியாகக்கொண்டது. நாம் பழைய அலங்கார நூலாசிரியர்கள் (தொல்காப்பியர் உட்பட) செய்த தவறு”²⁴

என்று க. பூரணச்சந்திரன் உருவகம் என்னும் தலைப்பில் விளக்குவது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மா. கோவிந்தராசு, “உருவகம் காட்சி நிலைப்படுத்தப்படும் போது படிமமாகின்றது. செவிக்கு உரியதாக விளங்கியது மரபுக்கவிதை: கண்ணுக்கு உரியதாய் விளங்குவது புதுக்கவிதை: கருத்தினை உருவக வடிவில் கூறும்போது அது மனத்திரையில் படிமமாகப் படுகின்றது”²⁵ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மாயக்காரி

சைவ சித்தாந்தம் உரைக்கும் ஆணவம் கன்மம், மாயை எனப்படும் மும்மலங்களுள் மாயையின் இயல்புகளைச் சொல்லி மனதை அதன்வழியில் செல்லாமல் தடுக்க வழி சொல்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவ்வாறு உரைக்குமிடத்து மாயை என்பதனை மாயக்காரி என்ற பெண்ணாய் உருவகப்படுத்துகிறார். மாயக்காரியானவள் எந்த நிலைக்கும் கட்டுப்படாது இகழ்ந்து பிறரைப் பற்றிப் புறம் பேசித்திரியும் இயல்பினை உடையவள். இப்புறம் வஞ்சகமாக புகழ்ந்து பேசக் கூடியவள். மனிதரைத் தழுவி உயிர் குடிப்பவள். மனிதனுடன் ஒத்த கருத்துடையவள் போல் காட்டி ஒற்றுமை

இல்லாமல் ஓட்டம் பிடித்திடுவாள். பித்துப் பிடிக்கச் செய்து பின்னே நின்று கல்லெறிவாள். தொழுது நின்று தோத்திரம் செய்வது போல் காட்டி சூனியம் வைத்திடுவாள். மாயக்காரி ஒரு நாத்திகப் பிண்டம். அதனை நம்பிடல் வேண்டாம். இசை என்றும் பட்டம் என்றும் சொல்லி இடமாக நம்மைப் பிடித்து கசையடி தருவாள். மனத்தின் நல்ல கருத்தை அழித்திடுவாள். எனவே அத்தகைய மாயக்காரியிடம் அன்னியமாக இருந்து அறிவினால் முன்னேறுவோம் எனக் குறிக்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். மாயை என்பதனை மாயக்காரி என சுத்தானந்த பாரதியார் உருவகம் செய்திருப்பது சிறப்புடையதாகும். இத்தகைய உருவகம் அமைந்த பாடல்,

“இகழ்ந்து புறம்பேசி
 இப்புறம் வஞ்சகமாய்ப்
 புகழ்ந்துகூடி கெடுப்பாள் - மனமே
 புல்லியு யிர்கூடிப்பாள்
 ஒத்து வருவதுபோல்
 ஓட்டம் பிடித்திடுவாள்
 பித்துப் பிடிக்கச் செய்வாள் - மனமே
 பின்னேகல் லையெறிவாள்!
 தோத்திரஞ் செய்வதுபோற் சூனியம் வைத்திடுவாள்
 நாத்திகப் பிண்டமடி - மனமே நம்பிட வேண்டாமடி!
 இசையென்றும் பட்டமென்றும் இதமாய்ப் பிடித்துநம்மைக்
 கசையடி யீவாளடி - மனமே
 கருத்தைக் கெடுப்பாளடி!
 அறிவா யிருந்துவெல்வோம்
 அந்நியர் மாய
 நெறிகண்டு முன்னேறுவோம் - மனமே
 நித்திய னைத் தேறுவோம்!”

என்பதாகும். பாரதியும் மாயையின் இயல்பினை,

“யார்க்கும் குடியல்லேன் யானென்ப
 தோர்ந்தனன் மாயையே!-உன்றன்
 போர்க்கஞ்சு வேனோ பொடியாக்குவேன்
 உன்னை-மாயையே!”²⁶

எனக் குறிப்பார். மேலும் யார் மாயையினை வெல்லவல்லவரே சித்தர் என்பதனை,

“பொய்யுறு மாயையைப் பொய்யெனக் கொண்டு,

புலன்களை வெட்டிப் புறத்தில் எறிந்தே

ஐயுற லின்றிக் களித்திருப் பாரவர்

ஆரிய ராமென்றிங் கூதேடா சங்கம்!”²⁷

“மையுறு வாள்விழி யாரையும் பொன்னையும்

மண்ணெனக் கொண்டு மயக்கற் றிருந்தாரே

செய்யுறு காரியம் தாமன்றிச் செய்வார்

சித்தர்க் ளாமென்றிங் கூதேடா சங்கம்!”²⁸

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கிடும். சுத்தானந்த பாரதியார் யோகசித்தி பெற்றவர் ஆதலால் மாயையின் இயல்புகளை உருகப்படுத்தி உரைத்து மனித சமூகத்தினை நன்றின்பால் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

முரண்:

முரண் என்னும் இலக்கிய உத்தி தொல்காப்பியர் காலம் முதல் மரபு இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றது. இது கவிதைகளில் புதிய மாற்றத்தை உருவாக்குகின்றது. முரண்பட்ட கருத்துச் சிந்தனை என்பது அனைவரிடம் இருக்கக்கூடிய ஒன்றேயாகும். எதிர்மறை செயல்பாடுகள் சமூக அமைப்பில் அனைவரின் கருத்தினைக் கவர்வதாக அமைந்துள்ளது. முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவது போன்று தோற்றமளிக்கும் செய்திகளைக் கவிதைக்குள் புகுத்தி கருத்தினை விளக்க முற்படுவது முரண் என்னும் உத்தியாகும். கவிதைகளில் பொதுவாக சொல்முரண், பொருள்முரண், சொற்பொருள் முரண் என மூன்று வகையாக முரண் உத்தி அமைகின்றது.

முரண் கவிதைகளில் இன்றியமையாத பங்களிப்பைத் தருகின்றது. அப்துல்ரகுமான்,

“முரண்கள்

எதிரிகள் இல்லை

இணைகள்

ஒட்டிப்பிறந்த

இரட்டைப் பிறவிகள்

கள்ளக்காதலர்கள்”²⁹

என்று குறிப்பிடுகிறார். “கவிதைக்கு ஒரு கட்டுக்கோப்பை கொடுப்பது முரண். ஒன்றுக்கொன்று முரணான இரண்டால் மனத்திற்கு விடுதலையுணர்வு தருகின்றது”³⁰

என்கிறார் ம. அரங்கராசு. கவிதையில் வரும் முரண் நேரடிப் பொருளையும் தருகின்றது. மறைமுகப் பொருளையும் தருகின்றது. முரணும் குறிப்பும் இணைகின்றபோது

அங்கே ஒரு தொனிப்பொருள் மறைபொருள் தோன்றுகிறது. அதனை வாசகரின் அறிவு, அனுபவத்திற்கேற்பவே உணரமுடிகிறது”

“ஆகாய மீன்களைப் பகலிலே அந்தகனும்
அளவிட் டுரைக்க வைப்பாய்;
ஆகாத முடவனையும் அடர்கான் மலைதாண்டி
அப்புறஞ் செல விடுப்பாய்
பாகாய செந்தமிழ்ப்பண்பேச ஊமைக்கும்
பக்குவந் தந் துதவுவாய்
பாராளுஞ் செல்வரும் பார்த்ததிச யிக்கவே
பஞ்சையைப் பதவி சேர்ப்பாய்.
வாகாய திறலீந்து மெலியவரை வாகை பெறு ,
வலியவர்க ளாக்க வல்லாய் -
வறள் வனந் தரமண்ணில் வளமையுண் டாக்கு
வரமுனக் கரிய துண்டோ?
வாய் தேகாதி யிடர்தாண்டித் தேகியென யான
மரச்சிற்ககோ தயமருளு வாய்
ஜயவாணி, ஜயகாளி, ஜயலக்ஷ்மி, கல்யாணி
ஜயசுத்த ஓம்சக்தி ஓம்!” (ஆத்மநாதம்: பா: 68)

மேற்கண்ட பாடலில் ஆகாய மீன்களைப் பகலிலே அந்தகனும் அளவிட்டுரைத்தல், முடவனையும் அடர்காட்டின் மலைதாண்டிச் செல்லல், பிறவி ஊமையாய் இருப்பவன் செந்தமிழ்ப்பண்பேசல், பாராளும் செல்வரும் பார்த்து அதிசயிக்கும் வண்ணம் பஞ்சை பதவியை அடைதல், உடல் விலிமையும் வீரமும் இல்லாத மெலியவர் வெற்றிபெறும் வலியவர்கள் ஆதல், வளம் இல்லாத வறட்சியான மண்ணில் வளம் உண்டாதல் என்பன பொருள் முரண் உடையதாய் அமைந்தனவாகும். இத்தகைய பொருள் முரண் உடையனவற்றை ஒன்றாய் அடுக்கி இவையனைத்தும் சக்தியின் ஆற்றலால் நிறைவுறும் என முடிக்கின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். இவ்வாறு பொருள் முரண் உடைய செய்திகளை ஓரிடத்துக் காட்டிப் பாடல் புனைதல் சுத்தானந்தரின் புலப்பாட்டு உத்திகளுள் ஒன்றாய் அமைகின்றது.

அங்கதம்:

அங்கதம் தனிமனிதன், சமுதாயம், அல்லது சமுதாயத்தின் குறைகள், தவறுகள், மூடப்பழக்கம் போன்றவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி திருத்தும் நோக்கம் கொண்டது. அவ்வாறு சுட்டிக்காட்டும்போது நகைச்சுவை உணர்வு வெளிப்பட வேண்டும். இவ்வாறு இலக்கியத்தில் கூறப்படும் முறையைத் தொல்காப்பியர்,

“அங்கதம் தானே அரில்தபத் தெரியில்
செம்பொருள் கரந்ததென இரு வகைத்தே”³¹

என இருவகையாகப் பகுத்து விளக்குகின்றார். மேலும்

“செம்பொருள் ஆயின் வசை எனப்படுமே”³²
“மொழி கரந்து மொழியின் அது பழிப்பாகும்”³³

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒருவனுடைய குறையையோ சமூகத்தாரின் குறையையோ அன்னார் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறுதல் அங்கதமாகும். அங்ஙனம் கூறுங்கால் நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுதல் இன்புறத்தக்கதாகும்”³⁴ என்று மு. கதிரேசன் செட்டியார் குறிப்பிடுகிறார்

அங்கதக் கவிதைகள் சொல்லப்படும் முறையை சி.இ. மறைமலை, கற்பனை நிகழ்ச்சி வழி அங்கதம், கதை வழி அங்கதம், எள்ளல் வழி அங்கதம், நையாண்டி வழி அங்கதம், முரண்வழி அங்கதம், எனப் பாகுபடுத்தி விளக்குகிறார்.”³⁵

“தொல்காப்பியர் காலத்தில் இலக்கிய வகைகளில் ஒன்றாக இருந்த அங்கதம் புதுக்கவிதை உத்திகள் ஒன்றாக மாறிவிட்டது”³⁶

அங்கதம் மனித குலத்தின் குற்றங்களை கண்டு சினம் கொண்டு சிரிப்பது அங்கதம் என்பர். தண்டியலங்காரம் காட்டும் புகழ்வதுபோலப் பழிக்கும் வஞ்சகப்புகழ்ச்சி அணி இத்தகையது ஆகும். அங்கதம் இடம்பெறும் தன்மையை கோவிந்தராசு “அங்கதம் உள்ளடக்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. படிப்பவரை ஈர்க்கும் ஆற்றல் உடையது. சமுதாயச் சிந்தனை உடையது. பொதுநல நோக்கு உடையது. அந்தந்த காலச் சமுதாய மக்களின் அரசியலையும் படம்பிடித்துக் காட்டக்கூடியது”³⁷ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சுத்தானந்த பாரதியார் மனத்தினைக் கருங்குரங்கு என உருவகித்து மனத்தின்செயல்களை எல்லாம் நகைச்சுவை பட விளக்கியிருப்பது அங்கதச் சுவைக்கு மிகச் சிறந்த சான்றாகும். மனத்தினைச் சிறு குரங்கு, அசடு வழியும் குரங்கு, மடக்குரங்கு, மோழைக்குரங்கு, நாய்க்குரங்கு, கருங்குரங்கு, ஓடி அலையும் குரங்கு என்றெல்லாம் விளித்திருப்பது மனமானது ஒவ்வொரு சூழலிலும் அடையும் மாற்றங்களை அங்கதச் சுவையோடு எடுத்துரைப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

“ஒருமையில் இருப்பதைப், பன்மையில் இழுத்தேயுலட்டுங் கருங் குரங்கே!
உள்ளே யிருக்காது துள்ளிப் புலன்வழியில் ஓடி யலையுங் குரங்கே!
அருமைபெறு நல்லோரை அகராதி யாய்ப்பேசும் ஆணவச் சிறு குரங்கே!

ஆகாத கசடரிடம் அறியாது சிக்கியேஅசடு வழியுங் குரங்கே!
 இருமைவினை மேடைமேல் ஏமாற்ற நாடகம்இயற்றும் மடக் குரங்கே!..
 எல்லோரையும் நம்பி ஏளனப் படுகின்றஏழை மோழைக் குரங்கே!..
 குருமணியின் மாசற்ற கொள்கையறி யாதுள்ளும்கோமாளி நாய்க் குரங்கே!
 குகையினில் அடங்கிக் குணத்துடன் இருக்கக் குறித்திடு மனக்
 குரங்கே!..”..

(ஆத்மநாதம்: பா:55)

தொன்மம்:

கவிதையில் இடம்பெறும் வெளிப்பாட்டு உத்திகளுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது தொன்மம் ஆகும். தொன்மம் என்பதற்கு,

“தொன்மைதானே உரையோடு புணர்ந்த
 பழமை மேற்றே”³⁸

என விளக்கம் தருவார் தொல்காப்பியர். தொன்மத்தின் சிறப்பினைச் சி. கனகசபாபதி,

“பழம்புராணம் செத்து மடிந்த உருவம் அல்ல. பழங்கதைகள் உலகத்தைக் காண
 பூர்வீக மனிதன் முதலில் கொண்ட ஆர்வங்கள். மனிதனின் மிகப் பழைய வெளியீட்டு
 முறை இது.இம்முறை பழைய மனிதனது ஆன்ம வேட்கைக்கு உந்துதல் கொடுத்தது.
 தலைமுறை தலைமுறையாகச் சமூக ஒற்றுமையின் உறவுக்கட்டை ஏற்படுத்தியது”³⁹ என்று
 குறிப்பிடுகிறார்.

“இதிகாசம், புராணம், பழைய இலக்கியம் மதக்கோட்பாடுகள், முதலானவற்றைத்
 தொன்மையானது பழமையானது என்று குறிக்கும் பொருளில் ‘தொன்மம்’ என்னும்
 சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. கவிதையில் கவிஞர் தாம் கூற வந்த கருத்தினை
 இன்றைய பிரச்சினையைப் பழைய நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.
 அந்தக் காட்சிகளே தொன்மக் காட்சிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இராமாயணம், பாரதம்,
 பதினெட்டுப் புராணங்கள், நான்கு வேதங்கள், விவிலியம், திருக்குர்ஆன், சங்க
 இலக்கியம், இரட்டைக் காப்பியம், கடையெழு வள்ளல்கள் என பலவாரான பழமைகளும்
 கவிதையின் கருத்து வெளிப்பாட்டிற்குப் பயன்படுகின்றன. கவிஞர்கள் தாம் கூறவந்த
 கருத்திற்கு ஏற்பத் தொன்மக் கருத்தினை அப்படியே பயன்படுத்திறம், மாற்றிம், கூறிறம்,
 பதப்பொருளை விளைவித்த வேறுபடுத்தும் திறம், போன்றவற்றைத் தம் கவிதைகளில்
 கையாளுகின்றனர்”⁴⁰

என விளக்கம் தருகிறார். மா.கோவிந்தராசு. சுத்தானந்த பாரதியார் இத்தகைய
 தொன்மக் கூறுகளை தம் உரைநடையிலும் கவிதையிலும் பயன்படுத்துகின்றார்.

“நாட்டிய வேதத்தைப்பற்றிய ஐதீகக் கதையைக் கேளுங்கள்: இந்திராதி தேவர்கள். ஒரு காலம் நவசானுபவங்களைக் காண ஒரு கலையைச் சிருட்டிக்கும்படி பிரம்மாவை வேண்டிக் கொண்டார்களாம். ரிக் வேதத்திலிருந்து பொருளும், சாமவேதத்திலிருந்து பண்ணும். யஜுர் வேதத்திலிருந்து அபிநயபாவங்களும், அதர்வண வேதத்திலிருந்து நவரசமும் எடுத்துத் தொகுத்து, நாட்டியக்கலையாக்கி பிரம்மா பாரத முனிவருக்கு உபதேசித்து, ‘முனிவரே, இக்கலையை நன்றாக உம் மாணவர்களுக்கும் மாணவிகளுக்கும் பயிற்றி, உலகில் தெய்வபக்தி பரவசத்தைப் பரப்பும்’ என்றாராம். பரதர், ஐந்தாம் வேதமாக நாட்டிய சாத்திரத்தை அறிந்து, தம் நூறு பிள்ளைகளுக்கும் பல மாணவருக்கும் கற்பித்தார். ஆனால், சில அபிநயங்களைப் பெண்களே செய்யமுடியும் என்றறிந்து, அப்ஸர கந்தர்வர்களுக்கும் பயிற்றி, பரதமுனிவர் பரமசிவன்முன் அரங்கேற்றினார். மயன் வகுத்த பெரிய ஆடரங்கில், நாட்டியம் நடந்தது. முதலில் அசுரர்கள் தடுத்தனர். இந்திரன் அவர்களை வென்றோட்டினான். பரமசிவன் பூர்வரங்க பூஜை செய்து, நடனத்தைத் தொடங்கச் செய்தான்.

அவ்வாறே, இன்றும் அரங்க வழிபாடு நடந்தே ஆட்டம் தொடங்குகிறது. பரமேசனே, தண்டு முனிவரைக்கொண்டு தாண்டவமும், பார்வதியைக்கொண்டு லாஸ்யநடனமும் பாரத முனிவருக்குக் கற்பித்தாராம். பாரதமுனிவர் நாட்டியக் கலைக்கு விரிவான இலக்கணம் வகுத்தார். பிரம்மா, நாட்டிய சாத்திரத்தின் நோக்கத்தை இவ்வாறு அருளினாராம்: ”இந்த நாட்டியக்கலை, உங்கள் ஐம்புல மகிழ்விற்கு மட்டும் ஏற்பட்டதன்று. இது மூன்றுலகிற்கும் முக்குணவிகாரங்களையும் நவரச பாவனைகளையும் விளக்கி, மனிதர் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பயனையும் பெறவேண்டியே எழுந்த புனித வேதமாகும். இந்த மனோரம்மியமான ஆடல், தளர்வை நீக்கும்; வீரருக்கு விறலளிக்கும்; அறிவிலிகளுக்கும் அறிவளிக்கும். புலவர் புலமை வளர்க்கும்; மன்னருக்கு உற்சாகமான விளையாட்டாகும்; மனிதரின் தன்மைகளைச் சுவைபடக் காட்டி, வாழ்விற்குச் சிறந்த படிப்பினையளிக்கும்.

இதை வெறும் புராணக்கதை யென்று ஒதுக்கி விடாதீர்கள்! நம் புராணங்களில் உட்கருத்துகள் நிரம்பியிருக்கின்றன: பிரம்மா நடனக் கலையைச் சிருட்டித்தார் என்றால், ஆதிகாலந்தொட்டே உலக வாழ்விற்கு நடனக்கலை அவசியம் என்பதாகும். அதை அசுரர் எதிர்த்தார் என்றால், கலையை மாசுறுத்திப் பாழ்பண்ணப் புகுந்தவர்களைத் தெய்வபலங்கொண்டு அடக்கி, நம் பெரியவர்கள் கலையை மாண்புறப் போற்றினர் என்பதாகும்” எனத் தனது உரைநடையில் தொன்மத்தினை எடுத்துரைத்து முன்னோர்கள் கலையை அழித்த அரக்கர்களைக் கொன்று கலையைக் காத்தனர் என்பதனை நிறுவுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். சிவபெருமானின் நாமத்தின் பெருமையினை உணர்த்த, சுந்தரர் அவிநாசியில் சிவபெருமான் திருப்பதிகம் பாடி முதலை உண்ட குழந்தையை மீட்ட செய்தியைத் தொன்மமாகக் குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

**“முந்து சுந்தரர் பாடி வேண்ட முதலை யுண்ட மதலையைத்
தந்து காத்த தயாபரன் அவிநாசி சங்கர ஓம்சிவம்
மந்திரஞ்சொல மனிதவாழ்வது தேவமாறுதல் எய்துமே”**

(ஆத்மநாதம்:பா.108)

சுமுகத்தில் காணப்படும் வரதட்சணைக் கொடுமை, பெண் அடிமைத்தனம் போன்றவற்றை குறிக்க வருமிடத்து நாகாசுரன் குறித்த தொன்மத்தினைப் பயன்படுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார். நாகாசுரனைத் தீபாவளி கொண்டாட்டங்களில் காணமுடியவில்லை. பட்டுச் சரிகை, பகட்டுக் கோலம், சீர் செனத்தியில் சிறுமை செய்தீர்! வரதட்சினையில் வரட்சி செய்தீர்! ஏன்ற ஆத்திரச் சண்டையில் நாகாசுரன் காணப்படுகிறான் எனச் சமுக அவலத்தினைச் சுட்ட தொன்மத்தினைப் பயன்படுத்தி இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

“எங்கே கண்ணன்? எங்கே நரகன்? எங்கே யென்றே இரவின் இருளில் தேடினேன்; மத்தாப்பு சிரித்தது: வெடிகள் கடகட நகைப்புடன் கைகள் அடித்தன! மாப்பிள்ளை யுண்ணும் மாப்பணிகாரம் வெள்ளையப்பம் விழுமிய வடைகள் ஒன்றிலும் அரக்கன் ஒளியக் காணேன். பட்டும் சரிகையும் பகட்டும் கோலம் எதிலும் அரக்கன் இருப்பதைக் காணேன். ஆங்கொரு சண்டை, ஆத்திரச் சண்டை சீர் செனத்தியிற் சிறுமை செய்தீர் வரதட்சினையில் வரட்சி செய்தீர் ஏலோம் பெண்ணை யென்றாரு கூச்சல் பணப்பேய் வடிவாய்ப் பகாசுர நரகன் அங்கே ஓடி ஆடிடக் கண்டேன்” (ஆத்மசோதி: ப.10)

சந்தநயம்: இயைபு

ஒரு செய்யுளில் ஓசை ஒழுங்கோடு தொடுக்கப்படுவது தொடை எனப்படும். அதாவது தொடை என்னும் செய்யுள் உறுப்பு பாடலில் உள்ள அடிகள்தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையிலான ஓசை இயைபு வருமாறு பாடலை இயற்றுதல் பற்றி வருவது ஆகும். இத் தொடைகள் பலவகைப் படுகின்றன. அவைமுறையே, மோனைத் தொடை, இயைபுத் தொடை, எதுகைத் தொடை, முரண் தொடை, அளபெடைத் தொடை, அந்தாதித் தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை என்பனவாகும். இவற்றுடன் தொடை விகற்பங்களும் அமையும். அத்தகைய தொடை விகற்பங்கள் அடி, இணை, பொழிப்பு, ஒருஉ, கூழை, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், முற்று என்பனவாகும். மேலும் அவற்றுடன் மோனை, எதுகை, முரண், அளபெடை, இயைபு ஆகிய தொடைகளில் எட்டுவகையான விகற்பங்கள் ஏற்படும்போது மொத்தம் நாற்பது தொடை விகற்பங்கள் உண்டாகின்றன. இவற்றுடன் விகற்பங்கள் இல்லாத அந்தாதி, இரட்டை மற்றும் செந்தொடைகளும் சேர்ந்து நாற்பத்து மூன்று ஆகின்றது.

“இறுவாய் ஒப்பின் அது இயைபு என மொழிப”⁴¹

“ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது”⁴²

“எழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனை இறுதி இயைபிரண்டாம்
வழுவா எழுத்தொன்றின் மாதே எதுகை மறுதலைத்த
மொழியான் வரினு முரணடி தோறு முதன்மொழிக்கண்
அழியா தளபெடுத் தொன்றுவ தாகும் அளபெடையே”⁴³

ஒரு செய்யுளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளின் இறுதி எழுத்து அல்லது இறுதிச் சொல் ஒத்து வரும்போது அது ‘இயைபுத் தொடை’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒரே அடியில் உள்ள சீர்களின் இறுதி எழுத்துக்கள் ஒன்றி வந்தாலும், அடியின் இறுதிச் சொல்லும் அவ்வடியில் வரும் சீர்களின் சொற்கள் ஒன்றி வந்தாலும் அது இயைபுத் தொடையே ஆகும். இதன் அடிப்படையில் ஒரு செய்யுளில் இயைபுத் தொடை நான்கு வகையில் அமையும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளின் இறுதி எழுத்துக்கள் ஒன்றி வருதல். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளின் இறுதிச் சொற்கள் ஒன்றி வருதல். ஒரு அடியிலுள்ள ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சீர்களின் இறுதி எழுத்துக்கள் ஒன்றி வருதல், ஒரு அடியில் வரும் இறுதிச் சொல் அந்த அடியில் வரும் இன்னொரு சீரிலாவது ஒன்றி வருதல். என்பனவாகும்.

“தேனருவிச்சோலைவளர் தென்றல் கொஞ்சச்

செந்தமிழின் இசைகொஞ்சத்திருக்கள்கொஞ்ச

வானமுதச் சுவைவந்து வாழ்விற் கொஞ்ச

மனமெல்லாம் சுத்தான்ம வளமை கொஞ்ச

ஞானவொளி சித்தத்தை நயந்து கொஞ்ச

ஞாலமெல்லாம் சுத்தான்ம நலமே கொஞ்ச

ஆனந்தப் புதுவுலகில் அன்பு கொஞ்ச

அருளான கவிக்குயிலே அகவுவாயே!” (ஆத்மநாதம்: பா:38)

என்ற பாடலில் ‘கொஞ்ச’ என்ற சொல்லானது அடிகள்தோறும் இறுதியில் வந்து ஓசைநயம் தந்து நிற்கின்றது.

“தெள்ளிய புனல் செழிக்கத் தீங்கணிப் பொழில் செழிக்கப்

புள்ளிசை செழிக்க நல்ல பூங்குழலிசை செழிக்க

உள்ளிசை ஓம் செழிக்க யோக ஞானம் செழிக்க வள்ளலே யருளாய்!”

(ஆத்மநாதம்: பா. 67)

என்ற பாடலில் ‘செழிக்க’ என்ற சொல்லானது பாடலின் இடையில், இறுதியில் வந்து நின்று ஓசைநயம் தந்து நிற்கின்றது.

“ஊரில் இன்னும் உறங்கினார் பலரே,
வகைவகை நோயால் வருந்தினார் பலரே,
வலிவெலாம் போக்கி மெலிந்தார் பலரே,
என்னசெய் வோமென! நேங்கினார் பலரே,
புத்தியைச் செருப்பாற் புடைத்தார் பலரே,
ஏன்செய் தோமென நிரங்கினார் பலரே,
பித்துக் கொண்டு பிதற்றினார் பலரே,
வைத்திய னுக்கு வரும்படி மிகவே,
செல்வ மிழந்து திகைத்தார் பலரே,
கடனுக் கொளிந்து நடந்தார் பலரே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 4:206 – 215)

என்ற பாடலில் பலரே என்ற சொல்லானது ஒவ்வொரு அடியின் ஈற்றிலும் வந்து ஓசைநயம் தந்து நிற்கின்றது, இத்தகைய இயைபுநயம் அமைந்த பாடல்களைப் பாடல்களின் ஓசையினிமைக்காகவும் படிக்கும் வாசிப்பாளனுக்குக் கருத்தினைச் சென்று சேர்ப்பதற்கான உத்தியாகவும் பயன்படுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

இரட்டைக்கிளவி:

இரட்டைக்கிளவி என்பது இரட்டைச் சொற்களாய்ச் சேர்ந்து ஒரு தன்மைப் பட்டு நின்று வினைக்கு அடைமொழியாய்க் குறிப்புப் பொருள் உணர்த்தி வருவதாகும். அதாவது இசை பற்றியும், பண்பு பற்றியும், குறிப்பு பற்றியும் அடிச்சொல் இரட்டித்து நிற்பது இரட்டைக்கிளவி ஆகும். ஒரே சொல் இரட்டித்து அல்லது இரண்டு முறை இணைந்துவந்து பொருள் தருமாயின் அதுவும் இரட்டை கிளவி எனப்படும். இது ஒரு சொல் தனித்து நின்று பொருள் உணர்த்தாது.இத்தகைய சொல்லாடலை சுத்தானந்தர் தம் படைப்புகளில் செயலின் தன்மை விளக்குவதற்குப் பயன்படுத்துகின்றார்.

“தடதட வென்றது தாவு மின்னிடி,
மடமட வென்றது வான மாரியும்,
படபட வென்றன பாழும் பேய்க்குலம்,
திடமுட னமர்ந்தன்ன தியானக் குன்றனான்”

(பாரதசக்திமகாகாவியம்:3:8: 157-160)

தட, மட, திட என்பன போன்ற சொற்களை இரட்டைக்கிளவியாகப் பயன்படுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

அடுக்குத்தொடர்:

செய்யுளிலும் வழக்கிலும் அசைநிலைக்கும், விரைவு வெகுளி, உவகை, அச்சம், அவலம் ஆகிய பொருள் நிலைகளை உணர்த்தும் வண்ணமும், யாப்பிலக்கணத்தின்படி அல்லது பொதுவாக இசையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டும் ஒரு சொல் இரண்டு, மூன்று, அல்லது நான்கு முறை அடுக்கி வருவது அடுக்குத்தொடர் எனப்படும்.

“திருக்கரங்களில் ஆணிகள்! ஆணிகள்!

திருப்ப தங்களில் ஆணிகள்!, ஆணிகள்!,

திருப்புருவ நடுவினில் ஆணியே,

செய்ய மார்பில் அடித்தனர் ஆணியே”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3:10:501- 504)

இப்பாடலில் ஆணிகள் என்ற சொல்லானது அடுக்குத் தொடராய் வந்தமைகின்றது. இத்தகைய அடுக்குத் தொடரினை இயேசுபிரான் மீது ஆணி அடிக்கப்பட்டபொழுது ஏற்பட்ட துயரினை உணர்த்துவதற்கான உத்தியாகப் பயன்படுத்துகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

சொல் அடுக்கி வரல்

“முன்வரும் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்

பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலையே”⁴⁴ .

ஒரு செய்யுள் முன்னர் வந்த சொல்லே பின்னர்ப் பலவிடத்தும் வரினும், முன்னர் வந்த பொருளே பின்னர்ப் பலவிடத்தும் வரினும் அது பின்வரு நிலையென்னும் அணியாகும்.

உணர்வை வெளியிட ஒரே சொல்லை மீண்டும் மீண்டும் கையாளுகின்ற பண்பும் பல சொற்களை ஒரே பொருளில் பயன்படுத்தப்படும் பண்பும் சுத்தானந்த பாரதியின் நடையில் காணப்படுகிறது. உரிய பொருளைத் தரும் சொற்கள் வாயிலாக உணர்வை வெளியிடுகின்ற இயல்பைச் சுத்தானந்த பாரதியின் படைப்புகளில் காணமுடிகிறது கருத்தை வெளியிடவும் அழுத்தத்தைத் தருவதற்கும் ஒரு சொல்லை பல முறை பயன்படுத்துகிறார்.

“போரைக் கண்டனன்! புல்லரை வீழ்த்திய

சீரைக் கண்டனன்!, சீர்த்தியைக் கண்டனன்!,

பாரைக் காத்திடும் பாரத சக்தியின்!

வேரைக் கண்டனன்! வெற்றியுங் கண்டனன்!”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 1: 117-120)

“அறிந்தனன் அன்னை யுள்ளம் அறிந்தனன் உலகின் பாசம்

அறிந்தனன் பிறவித் துன்பம், அரியபட் டினத்தார் போலே,

அறிந்தனன் காதில் ஊசி யதுவுநம் முடன்வ ராமை...

அறிந்துயிர்த் தன்மை யெல்லாம் ஆசையைத் துறந்தே னம்மா”,

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 3: 41-44)

“உருவி லோங்கினன் உள்ளத்தி லோங்கினான்

கருவி யாகிய கல்வியி லோங்கினான்

திருவி லோங்கினன் செஞ்சொலில் ஓங்கினான்

அருளில் ஓங்கும் அதிசயப் பிள்ளையே ,

அன்பு மிக்கவன் அம்பிலு மிக்கவன்

திண்பு மிக்கவன் செம்மையின் மிக்கவன்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 6: 101-105)

“வந்திருந்து செல்லுமுயிர் வாழ்வைக் கண்டேன்

வாழுமுயிர் வருந்துகின்ற வருத்தங் கண்டேன் ,

இந்தவுல கியற்கையினை எதிரே கண்டேன்

இருவினையின் பயனெல்லாம் எளிதே கண்டேன்”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்:3: 6: 177 -180)

உரைநடை:

ஒரு படைப்பாளியின் தனித்தன்மையை விளக்கி நிற்கும் புலப்பாட்டுக் கூறுகளுள் மிக இன்றியமையாத இடத்தை ‘நடை’ பெறுகிறது. நடை என்பதை ஆங்கிலத்தில் ஸ்டைலிஸ்ட் (Stylistics) என்று வழங்குகின்றனர். Style என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து ஸ்டைல்(style) என்கிற ஆங்கிலச் சொல்லானது உருவாக்கப்பட்டது. தமிழில் நடையியல் என்னும் நூலினை எழுதிய நீதிவாணன் நடை என்பது பற்றி பின்வருமாறு விளக்கம் செய்கிறார்.

“நடை குறித்து அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விளக்கம் கிடைக்கவில்லை எனினும் கரு - உரு ஆகியவற்றுக்கிடையே காணப்படும் உறவு எத்தகைய உத்திகளால் பின்பற்றப்படுகிறதோ அவ்வுத்திகளின் ஒட்டுமொத்தத்தை நடைக்கூறுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். தெரிவுகள், அனுபவங்களின் பாதிப்புகள், மொழியின் கட்டமைப்பு ஆகியவை படைப்பாளிகளுக்கிடையே இக்கூறுபாடுகளின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாகின்றன. அவ்வேறுபாடே ஒரு படைப்பாளியின் தனி நடை ஆகின்றது. நடை ஆய்வின் வழியே ஒரு படைப்பாளியை இனம் கண்டுகொள்ள முடியும். அவருடைய படைப்பாற்றல் அதன் மூலம் அளவிடப்படலாம்”⁴⁵ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“நடை என்பது ஒரு ஆசிரியருடைய தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதோடு அவரை இனங்கண்டு கொள்ளும் வகையில் அவருக்கே உரியதாக இருக்கும் வெளிப்பாட்டு மொழிப்பாங்கே ஆகும்” என்பார் முர்ஜே⁴⁶

“சொற்களைத் தொகுக்கும் முறை நடை” எனவும் “வார்த்தை அமைப்புகளால் அமைவது நடை” எனவும் கூறுவார் உண்டு.⁴⁷

“தமிழில் நடை என்பதனை பாஷையின் போக்கு என தமிழகராதி குறிப்பிடுகிறது. நடை என்பதே பெரும்பாலும் மொழியின் நடையை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். வடமொழி நூலார் நடையை ரீதி என அழைக்கின்றனர். உரிய சொற்கள் உரிய இடத்தில் பொருந்தி நடப்பதே நடையாகும் நடையானது ஓர் ஆசிரியரை இனம் கண்டுகொள்ளச் செய்யும்”⁴⁸ இக்கருத்தை பேராசிரியர் டாக்டர் அகத்தியர் குறிப்பிடுகிறார்”

மொழியும் பொருளும் ஒன்றாக இருப்பினும் நடை வேறுபடும் என்றும் அந்நடையே ஒரு ஆசிரியரை இனம் கண்டுகொள்ள உதவும், ஆசிரியர் நடையே அவருடைய இயல்பை காட்டும் உரைகல் ஆகும்.

“ஆசிரியருடைய உள்ளத்தின் சொல்லோவியம் நடை என்றும் குண இயல்பை அறியும் கலை என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்” ⁴⁹

செல்வக்கேசவராய முதலியார் நடையைப் பற்றி பின்வருமாறு விளக்குவார்: “நடை என்பது தமிழிலேயே ஒழுக்கத்திற்குப் பெயர், செலவிற்கும் பெயர், வேறு அர்த்தமும் அதற்கு உண்டு, எந்த அர்த்தத்திலும் இம்மொழிக்கு ‘நட’ என்பதே பகுதி ஆகவே நடை என்பது செல்லும் செலவு என்ற அர்த்தத்தில் தொழில் பெயரும் மற்ற அர்த்தங்களில் தொழிலாகு பெயரும் ஆகும். சொன்னடை, உரைநடை, செய்யுள் நடை, நூல் நடை, என்ற வழக்காறுகளில் நடை என்பது ஆகுபெயர்ப் பொருளதே. நூனடையாவது நூல் செல்லும் செலவு, நூற்பொருள் செல்லும் செலவு என்பதாம். கானடையின் நோக்கமாவது ஒருவன் ஓர் இடத்தில் சென்று சேர்வதற்குக் கால் கருவி. ஒருவன் மனதிலிருந்து பிறர் மனதில் ஒரு கருத்துச் சென்று சேர்வதற்குக் கருவியாவது சொல். நூல் நடையில் கூறுகளான கருத்தும் சொல்லும் என இரண்டு. கருத்தாவது கருதிய பொருள்: சொல்லாவது அப்பொருளை உரைக்கும் உரை. ஒரு நூலிழை சிறந்தது என்பார். ஒரு நூலின் நடை சிறந்தது என்பார் குறிப்பாவது அந்நூல் தான் கருதிய பொருளை உரைக்கும் செவ்வி சிறந்தது என்பதாம். உரிய சொற்கள் உரிய இடங்களில் பொருந்தி நடப்பதே நடை. கருதிய பொருளுக்கு உரிய சொற்களும் கருதிய பொருளுக்குரிய தொடர்களும் அவற்றிற்குரிய இடங்களில் பொருந்தி நடப்பதே, முற்றுத் தொடர் மொழி என்பதான வாக்கிய நடை. கருதிய பொருளுக்குரிய சொல்லானது மரபு வார்த்தை. எப்பொருளை எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே சொற்களும் தொடர்களும் உரிய இடங்களில் நிற்பலாவது அந்தந்தப் பாஷையின் போக்குக்கு ஏற்றவாறு எழுவாய், செயப்படுபொருள், பயனிலை முதலிய அங்கங்கள் கருதிய கருத்திற்கேற்ப வாக்கியங்களில் உரிய இடங்களில் பொருந்தி நிற்பலாம். வாக்கிய நடையிலே பொருளும் சொல்லும் உள்ளிட்ட பொருளும் அதனை வெளியிட்ட சொல்லும், கருதிய கருத்தும்

அதனை உரைக்கும் உரையும் பருந்தும் அதன் நிழலும், மலரும் அதன் நாற்றமும் மணியும் அதன் ஒளியும் போல்வன. சொல்லொடுபட்டுக் கருத்து நடைபெறுவது உயிர்ப்பட்டு உயிர் இயங்குவது போலாம். பொருளும் சொல்லும் அபேதம். பொருளும் சொல்லும் அபேதம் ஆயினும் தோற்றக்கிரமத்தில் பொருள் முற்பட்டது. சொல் அதன் வழிப்பட்டது, கருத்து முற்பட்டது: உரை அதன் வழிப்பட்டது: சட்டியில் உள்ளதுதான் அகப்பையில் வரும். பொருளின் செவ்வியே சொல்லின் செவ்வி. உரைக்கலான பொருள் இல்லையாயின் விதியே சொல்கின்றது கருத்தில் செவ்விய முறையில் செய்து குறைச்சலான பொருளில்லை உரைக்கலான உரையும் இல்லை. உரைக்கலான பொருள் உள்ளத்தில் உருப்படுமாயின் அதனை உரைக்கலான உரையும் வாக்கில் உதித்தலாகும். உரைக்கும் பொருள் உதிசமாயின் உரைக்கும் உரையும் உதிசமாகும். நினைப்பின் வழியது உரை”⁵⁰ என்பார்.

ஒரே காலத்தில் தோன்றிய ஆசிரியர்களே தம் இயல்பிற்கேற்ப நடைகளை படைத்துள்ளனர். ஒருவர் நடைக்கும் மற்றொருவர் நடைக்கும் மிகுந்த வேறுபாட்டை காணமுடியும். ஒருவர் நடையிலேயே மிகுந்த வேறுபாட்டையும் காணலாம். வீரமாமுனிவரின் பரமார்த்த குரு கதை நடைக்கும் இலக்கண விளக்கம் நடைக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு. பரிதிமாற்கலைஞரின் மதிவாணன் கதை நடைக்கும் தமிழ் மொழி வரலாறு நடைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. வ.சுப.மாணிக்கனாரின் வள்ளுவம் நடைக்கும் கம்பர் நூலின் நடைக்கும் இடையே மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு. நடை என்னென்ன காரணங்களால் வேறுபடுகின்றன என்பதை வையாபுரிப்பிள்ளை, “வாசகர்களுக்கு தக்கபடி நடை வேறுபடுகிறது. சொல்லக் கருதும் விசயங்களுக்கு தக்கபடியும் நடை வேறுபடும். சரித்திர நூல் எழுதும் போது கையாளுவது ஒரு நடை, விஞ்ஞான நூல் கருத்துக்களை வெளியிடும் போது கையாள்வது வேறு ஒரு வகை நடை: முறையும் வேறு: சொல்லும் நோக்கத்துக்குத் தக்கபடியும் நடை வேறுபடுவது இயல்பு. தன் சொல் வன்மையால் வாசிப்போரை வசீகரித்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு மேற்கொள்ளும் நடை வேறு. ஏதேனும் ஒன்றை விளக்கம் செய்வதற்கு ஆளும் நடை வேறு. சொல்லும் முறைக்கு ஏற்றபடியும் வசனநடை வேறுபடும். சம்பாசனை ரூபத்தில் எழுத்து நடையும் வேறுபடும். கடித ரூபத்தில் எழுதும் நடையும் வேறுபடும். ஆசிரியருடைய மன நிலைக்கு ஏற்றபடியும் நடை வேறுபடுவது உண்டு. அறிவாற்றல் மிக்க ஆசிரியனது நடை ஒரு வண்ணமாய் இருக்கும். உணர்ச்சிவசத்தானாய் நிற்பவனது நடை வேறு வண்ணமாய் இருக்கும் எனக் குறிப்பிடுவார்.

வருணனை நடை:

புலன் உணர்வு மூலம் ஏற்படும் அனுபவங்களை வருணித்துக் காட்டும் உரைநடையே வருணனை நடை எனப்படும். மனிதர்களையும் பொருட்களையும் இது வருணிக்கும். படிப்போரின் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பும் ஆற்றல் இத்தகைய நடைக்கு

உண்டு. சுத்தானந்த பாரதியார் தனது படைப்புகளில் இத்தகைய நடை அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றுகிறார். இதனை,

“விண்ணும் மண்ணும் நடனச்சாலையா யிருக்கின்றன; சுற்றிலும் இடைவிடாமல் நடனக்காட்சிகள் நடக்கின்றன. இக்காட்சிகளைக் காணக்காண உள்ளம் பூரிக்கிறது. இரவின் கருந்திரையைப் பிளந்து கொண்டு கம்பிமின்னல் வரும் ஓய்யாரத்தைப் பாருங்கள். மேகமாம்பை ஊடுருவிப் பாய்ந்து பாய்ந்து பளிச்சிட்டு நடம்புரியும் மின்னலை இரவெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமாகாத கவி உள்ளமில்லை! மின்னற்கொடியின் நடனத்துடன் மேககர்ச்சனையும் சேர்ந்துவிட்டால், அந்த இன்பத்தைச் சொல்லால் அளக்கமுடியாது! சூரியன் குபுக்கென்று கிழக்கே குதித்தெழுந்து, சாந்த நடனம் புரிந்து, மற்றொரு குதி குதித்துத் தணல்மயமாக மேற்கே மறையும் காட்சியைக்கண்டு நம் உள்ளம் இன்பக் கூத்தாடுகிறது!”

(நாட்டியக் கலை விளக்கம் ப. 1)

வ.வே.சு.ஐயர் அருவியில் விழுந்து இறப்பதற்கு முதல்நாள் ஐயர் தன் மகளுடன் கல்யாண அருவிக்குப் புறப்பட்டார். அப்படி புறப்பட்ட ஐயரை இவர் வர்ணிக்கும் பகுதி இது: “சிங்கம் போன்ற முகம்; நெற்றி நிறைய விபூதி; அழகாகச் சீவி கழுத்தில் படிந்த கேசம்; நீண்டு வளர்ந்த தாடி - இரவும் பகலும் போல் கருப்பும் வெள்ளையும் காட்டுகிறது. வீரக்கனல் விழிகள்; நீர்க்காவி ஏறிய கதர் பஞ்சகச்சம்; மேலே பூப்போட்ட கதர் அங்கவஸ்திரம்; இறுகிப் புடைத்த தோளில், பை; அந்தி அழகெல்லாம் ஐயர் மேல் பொலிகிறது. மஞ்சள் வெயிலில் அவரது வீர வடிவம் தெரிகிறது. அந்தி மல்லிகைக் கொடிபோல் சுபத்திரா தவழ்கிறாள். நமஸ்காரம்.... என்றேன். அந்தோ! அதுதான் அவரது கடைசி சமஸ்காரமானதோ!” (சோதனையும் சாதனையும்: ப: 35)

என அமையும் பகுதிகள் எடுத்துரைக்கும். சொல்லக்கருதிய பொருளை அழகுபட உணர்த்துதற்கும் படிப்பாளியின் முன் அப்பொருளைக் காட்சிப்படுத்துதற்கும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துதற்கும் இத்தகைய நடையமைப்பை வெளிப்பாட்டு உத்தியாக சுத்தானந்த பாரதியார் பயன்படுத்துகின்றார்.

சொற்கூறு - பிறமொழிக்கலப்பு:

சொற்கூறு என்பதனுள் பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்தாள்வதும் புதுச் சொற்களை ஆக்குவதும் அடங்கும். பிறமொழிச்சொற்களைக் கையாள்வதில் அவற்றை அப்படியே ஆளுதல், தமிழ் மொழியின் இயல்பிற்கு ஏற்ப ஆளுதல் என்ற பகுப்புகள் அமையும்.

“படைப்பாளி தம் கருத்தை எந்த வடிவத்தில் எவ்வாறு கூறுகிறார் என்றும் எப்படித் தன் தனித்தன்மையைப் புலப்படக் கூறுகிறார் என்றும் ஆய்ந்து அவரது நடையை அறிய முற்படும் போது, அவர் தம் மொழியை ஆளுகின்ற பண்பையும் அக்கால பின்னணியையும் அறிதல் வேண்டும். தமிழின் உரைநடையைப் பற்றி ஆராய்வோரும் சரி, நடை

அழகைப்பற்றி ஆராய்வோரும் சரி, அது உருவான காலத்தில் வரலாற்றை மறந்து விட்டு ஆராயப் போவது சரியாகாது”⁵¹

என்பார் அகிலன். சுத்தானந்த பாரதியின் படைப்புகளில் பிறமொழிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக வடமொழிக் கலப்பு காணப்படுகின்றது. மணிப்பிரவாள நடையமைப்பினை ஒத்ததாக இவரின் நடையானது அமைந்துள்ளது. தமிழின்மீது இடையறாத பற்றுக் கொண்ட சுத்தானந்த பாரதியாரின் மொழிநடையில் காணப்படும் வடமொழிக்கலப்பிற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட பாடுபொருள்களின் தன்மையும் ஒரு காரணமாய் அமைகின்றது. சில இடங்களில் மக்களிடம் காணப்படும் பேச்சு வழக்கினையும் பயன்படுத்துகின்றார். நாடகம் போன்ற பிற துறை சார்ந்த செய்திகளை விளக்க முற்படும்போது அந்தந்தத் துறைசார்ந்த சொற்களை அப்படியே பயன்படுத்துகின்றார். சில இடங்களில் அத்தகைய சொற்களுக்கான தமிழ் விளக்கமும் தந்து விளக்குகின்றார்.

“நீண்டகாலமாக உலகில் இந்த அபிநய பாஷைதான் வழங்கிவந்தது. இன்னும் சில ஜாதியாரிடையே சைக்கினைதான் உள்ளுணர்வை வெளியிடுகிறது. தமிழே அறிந்த ஒருவன். தமிழே அறியாத ஒரு இந்திவாலாவுடன் பேசுவதானால் மொழி பயனாவதில்லை; கைச்சாடையுடம் முகக்குறிகளுமே பயனாகும். அபிநயம், ‘பேசா உலகமொழியாக’ வழங்குகிறது. அதை மனிதசமுதாயம் நன்றாக உணர்ந்தால் எவரும் எவருடனும் பாஷை தெரியாமலே கைக்குறிகளாலும் கரணங்களாலும் முகச்சுளிப்புகளாலும் நன்றாகப் பேசலாம். ‘கானா காலியா’ என்று பேசத்தெரியாத ஒரு தமிழன், நம் இந்தியாவைப்பார்த்து பத்மகோச முத்திரையாக வலக்கை விரல்களை மடக்கி, வாய்க்கருகே வைத்து சாடை காட்டினால், உடனே இந்திவாலா, ‘காலியா’ என்று பதிற்சொல்லுவான். ‘அவன் வயிறு காலியில்லை, நிரம்பிவிட்டது’ என்று நாமும் அறிவோம், அல்லது, அவன் ஆம் என்று தலையை அசைத்து வயிற்றைக்காட்டினாலும் போதும். பசித்தவன் வலக்கையால் எக்கிய வயிற்றைக்காட்டி முகஞ்சோர்ந்தாலே. அவன் பசி மிகுந்தவன் என்றறிவோம். காதலர் மனத்தந்தியை முகக்குறிகளாலும் கண்குறிகளாலும் கைச்சாடைகளாலும் அனுப்பி உட்கலப்பெய்துகின்றனர். அவள் ஏழாம் மாடிமேல் நின்றாலும், இவன் முச்சந்திப் புழுதியில் இருந்தாலும், கண்பார்வையாலும் உதட்டு மடிப்புகளாலும் காதல் தந்தி பறந்துபோகிறது; கையும் சேர்ந்துவிட்டால், தந்தியின் வேகத்திற்குக்கேட்க வேண்டியதில்லை! இப்படி இயல்பாக நமது மனித வாழ்வில், ஏன் விலங்கு வாழ்விலே கூட, அபிநய பாஷைதான் முதன்மையாக உணர்ச்சியறியும் சாதனமாயிருக்கிறது.” (நாட்டியக்கலை விளக்கம்:ப:2) மேற்கண்ட பகுதியில் வடமொழி, சமக்கிருதச் சொற்கள் கலந்து வந்து நிற்கின்றன.

பிறமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழ் விளக்கம் தருதல்:

சுத்தானந்த பாதியாரின் படைப்புகளில் மணிப்பிரவாள நடை அமைப்பு மட்டுமே காணப்படவில்லை. பிற மொழிச் சொற்களுக்கான தமிழ்ச் சொற்களையும் விளக்கங்களையும் தருகின்றார். இதற்கு,

ஸ்திக்தம், - குளிர்ந்த பார்வை, விஸ்மயம் - வியப்பு, இங்கிதம் - மகிழ்வுடன் குறிப்பறிவிக்கும் பார்வை, சூனியம் - வெறுமை, சாந்தம், -அமைதிப் பார்வை, ஹ்ருஷ்டம் - களிபார்வை, உக்கிரம் - செஞ்சினப் பார்வை, மிளிதம் - குவிந்த பார்வை.

லஜ்ஜிதம் -வெட்கப் பார்வை, முகுளம் - மொட்டுப்பார்வை,இன்பக்குறி,விகோஸம்-இமையாப்

பார்வை - சலிலதம் - மெல்லிய பார்வை, . அகேகரம் - சுழற்சிப் பார்வை.

(நாட்டியக்கலை விளக்கம்: ப.19)

என்பன சான்றாக அமைகின்றன. சுத்தானந்த பாரதியார் சில இடங்களில் தமிழ்ச்சொல், வடசொல் ஆகியவற்றைக் சேர்த்துப் பயன்படுத்துகிறார்.

சிருங்காரம், கருணை, அற்புதம், ஹாஸ்யம், வீரம், சினம், பயானகம், பீபத்ஸம் முதலிய நவரசங்களைக் காட்டும் பார்வைகள். (நாட்டியக்கலை விளக்கம்: ப: 19)

உணர்ச்சிநடை:

தூன்பத்தின் எல்லையிலோ, மகிழ்ச்சிப் பெருக்கிலோ, தம்மை மறந்தும் மீறியும் உரைப்பதே உணர்ச்சிநடை எனப்படும். சுத்தானந்த பாரதியாரிடம் இத்தகைய நடையமைப்பானது, தமிழரின் நிலை கண்டு இரங்குமிடத்திலோ தமிழ்ப் பண்பாடு, கலை, கோயில் போன்றன ஆர்வம் செலுத்தப்படாமல் சிதைந்து போதல் போன்றவற்றைக் கண்டு ஆற்றாமை மீது உரைக்குமிடத்திலோ மிகுதியும் காணப்படுகிறது.

“பரத நாட்டியக்கலை நம்முடைய கோயில்களில் தெய்வப் பொலிவுற வளர்ந்து வந்தது. கடவுளுக்கே நம்மவர் நடராஜ வடிவம் தந்து ஆடுந்தெய்வமாக வணங்கினர். கோயில்களில் நர்த்தனமும் தாண்டவமும் ஒரு வழிபாடாகக் கருதப்படுகிறது. கோயில் தூண்களிலும் சுவர்களிலும் அழகான நாட்டிய வடிவங்கள் செதுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. மதுரை, சிதம்பரம் கோயில்களில், அபிநய முத்திரைகளும் கரணங்களும் கூடிய நாட்டியக்கலைச் சித்திரங்கள் பல காண்கின்றன. நம் பெரியார்கள் கலையைக் கல்லிற் சமைத்து அழியாப் புத்தகமாக்கினார்கள். அந்தோ! அந்தச் சித்திரங்களின் மேல் இன்று பிசுக்கும் மெழுக்கும் படர்ந்திருக்கின்றன! நாட்டியக்கலை இப்போது உயிர்த்தெழுந்து, மறுமலர்ச்சி பெற்று வருகிறது. நமது சிற்பக்கலைக்கும் மறு மலர்ச்சி வந்து கோயில்கள் அழகுப் பொலிவெய்த வேண்டும்!”

(நாட்டியக்கலை விளக்கம்: ப. 6)

விளக்கவியல் நடை:

ஒரு செயல் எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்ற அறிவியல் ஆய்வுகளைக் கூறுவதும் திறனாய்வு முறைகளைக் காட்டுவதும், பொருளில் உள்ள சிறப்பியல்புகளை விளக்கிக் காட்டுவதும் விளக்கவியல் நடை என்பதாகும். எடுத்துக்கொண்ட ஒன்றினைப் படிப்பவர் மனதில் பதியச் செய்ய விளக்க உரைநடையை சுத்தானந்த பாரதியார் பயன்படுத்துகிறார். துணையாக வருகின்ற இடங்களிலெல்லாம் இத்தகைய அமைப்பு முறையை நாம் பார்க்க முடிகிறது. விளக்க முறையை கையாளும் பொழுதெல்லாம் நீண்ட சொற்றொடர் வாக்கியங்களை சுத்தானந்த பாரதியார் எடுத்தாள்கிறார்

“நான் எங்கே சென்றாலும் ‘என்னைப் பார்’ என்று முன்னே நிற்கிறாய், இந்தியாவின் ஆற்றோரங்களில் நீ பசுவனமாக நிலவுகிறாய், இமாலய உயரத்தில் சிவலிங்கமாகக் காட்சியளிக்கிறாய், ரிஷிகேசம் சர்வமத சபைக் கூட்டத்தில் தலைமை வகித்து என்னைப் பார்க்கிறேன்: நீயே தலைமை வகிக்கிறாய், சுற்றிலும் பார்க்கிறேன், நீயே ஒவ்வொரு மதத்தின் உள்ளமாகக் காண்கிறாய்; வேதஞானமும் புத்ததருமமும் கிறிஸ்துவின் மலையுபதேசமும் ரகுவின் பக்தியும் நீயே, கண்டி, கதிர்காமத்தில் உன்னையே புத்தனாகவும் முருகனாகவும் காண்கிறேன் மலையாவின் ரப்பர் தோட்டங்களில் பால்வடிக்கும் கூலிக்குடிலில் உன்னைக் காண்கிறேன் பினங்கு மலைமேலுள்ள புத்தர் கோவிலிலும் கோலாலம்பூர் சுத்தசன்மார்க்க சங்கத்தின் பிரார்த்தனைக் கூடத்திலும் உன்னையே காண்கிறேன். சிங்கப்பூர்த் துறைமுகத்தில் நீயே உலகக் கப்பல்களை ஓட்டிக் கிழக்கையும் மேற்கையும் இணைக்கிறாய்! பாங்காங்கு மரகதபுத்தர் கோவிலில் சைகோன் மாதா கோவிலில் நீயே இனியகீதம் பாடுகிறாய். ஹாங்காங்கிலிருந்து கான்டன் செல்லும் வழியெல்லாம் உன் அலங்காரப் பவனியைக் காண்கிறேன். அழகான ஜப்பானில் ரோஜா முகங்க ஞடன் நீ புன்னகை புரிகிறாய்.” (தியான சாதனம்:ப. 16)

வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு நடை:

சுத்தானந்த பாரதியார் பின்பற்றும் மொழிநடையில் கூறுகளுள் ஒன்று வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு நடை ஆகும். வியங்கோள் சொற்கள் பயின்று வரும் வண்ணம் அமைக்கப்படும் நடையமைப்பே வியங்கோள் நடை எனப்படும். சுத்தானந்தர் தான் எழுதிய நடனாஞ்சலி என்னும் நூலின் முன்னுரையில் இத்தகைய நடை அமைப்பினைப் பின்பற்றுகிறார்.

“இந்த நாட்டியக்கலை விளக்கத்தை இலக்கணமாகக் கொண்டு வரும் நடனாஞ்சலி என்ற நூலில், புராணக்காட்சிகள், பல நாட்டுச் சரித்திரக்காட்சிகள், தீர்க்கதரிசிகளின் வரலாறுகள், சமுதாயக் காட்சிகள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு பயனுள்ள பல பாடல்களை அமைத்திருக்கிறேன். நாட்டியக்கலை, ஆடல் பாடல் அழகுடன் அருளும் அறமும் தெய்வச் சுவையும் வீரமும், சமுதாய ஒற்றுமையும், தாய் மொழியன்பும், உலக சமாதானமும் தர, ஒரு சாதனமாயிருக்கவேண்டும் என்று கருதியே, இந்நூலை இயன்றமட்டும்

கவனமாகச் செய்திருக்கிறேன். தமிழன்பர் இதைப் பயன்படுத்தி, நமது மொழியும், நாடும், குழுவும் கலையெழில் பெற்று முன்னேற்றச்செய்க. ஆடுந்தெய்வம் அருளுக!”
(நடனாஞ்சலி- முன்னுரை)

வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு:

சொற்றொடர் அமைப்பில் சுத்தானந்த பாரதியார் கையாளும் மற்றொரு திறன் வினாக்களும் விடைகளும் அடுத்தடுத்து அமைக்கும் திறன் ஆகும். நூலினை வாசிக்கும் வாசிப்பாளனின் மனத்தில் அது பற்றிய ஆர்வம் நிலையை வளர்க்கவும் பேசப்படும் பொருளின் ஓட்டத்திற்குத் துணை செய்யவுமாக இந்த வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு காணப்படுகிறது

“நெஞ்சே, நம்பு. உனக்கு நீ மாசற்றிரு உன்னுள் அமைதியாய் இரு. சுற்றலகம் உன்னை மதிக்கவில்லையா?. ஆறியவில்லையா? உன்மேல் அபாண்டமான பொய்கட்டி விடுகிறதா?. உன்னைத் தூற்றவே ஒருகூட்டம் புறப்படுகிறதா?. காமவாடையே அறியாத உன்னை விழுக்காட்டு கிறதா?. கலங்காதே.உள்ளே செல் - உன்னை நீயே சோதி உன்னிடம் பிழை இருந்தால் வருந்து; உன் மனம் தூயதானால் தைரியமாய் இரு சோதனையும் வாதனையும் உன் மனதைத் தேய்த்துக் களிம்பகற்றும் உபாயமே. நெஞ்சே, பொறுத்திரு. உன்னுள் வீடுகொண்ட ஜீவசாட்சியை நம்பு. அது செல் எனில் செல், நில் என்றால் நில், அதன்படியே அனைத்தும் நடக்கும். அதுவே உன்னை நடத்துகிறது. அதைப் பின்பற்றி முன் செல்”(தியான சாதனம்:ப -26)

பன்னூற்புலமை:

சுத்தானந்த பாரதியாரிடம் மிகுந்த பன்னூற்புலமை அமைந்திருக்கின்றது. அவரது கவிதைகளில் பிறநூலின் கவிதை வடிவத் தாக்கத்தையும் பாடுபொருள் தாக்கத்தையும் ஆய்வின் வழி கண்டறிய முடிகின்றது. அவர் உண்டு என்கிற சொல்லாடல் மீண்டும் மீண்டும் வருவதுபோல் ஒரு கவிதையினை எழுதியுள்ளார். அக்கவிதையானது ஊர், நிலம், உணவு, பணம்,சுற்றம், திரு எனப்படும் செல்வம், மனை, சிவிகை, பேர், புகழ்,மதிப்பு, என்பன எல்லாம் உண்டு என நினைத்திருந்தவர்கள் யாரும் இவ்வுலகில் நிலையாய் இல்லை.எனவே அகந்தை கொள்ளாதல் வேண்டாம்.அலைபோல் எழுந்து விழும் அரசியல் ஆட்சியும் இல்லாமல் போவதுண்டு. எனவே அத்தகைய அகந்தை வாராது காத்தருள் என இறைவனை வேண்டுவதாய் பாடலானது அமைகின்றது. அத்தகைய பாடல்,

“ஊருண்டு, நிலமுண்டு, உணவுண்டு, பணமுண்டுஉறவுண்டு, சுற்ற முண்டு;
உருவான திருவுண்டு; திருவான மனையுண்டுஉலவிடச் சிவிகை யுண்டு.
பேருண்டு, புகழுண்டு, பேரிடத் தன் புண்டு,பேசிட மதிப்பு முண்டு -

பின்னிந்த ஊரிலெம் பேச்சிற் கிரண்டில்லை;பெரியம் யாம் என்ற பேரில்,
யாருண்டு நிலையாய்?. அகந்தையினில் உண்டுண்டுருண்டவர்க் களவு
முண்டோ?.”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 23: 487 – 491)

என்பதாகும். உண்டு என்னும் சொல் பயின்று வரும் தன்மையினை,

“நீருண்டு பொழிகின்ற காருண்டு விளைகின்ற
நிலனுண்டு பலனுமுண்டு
நிதியுண்டு துதியுண்டு மதியுண்டு கதிகொண்ட
நெறியுண்டு நிலையு முண்டு
ஊருண்டு பேருண்டு மணியுண்டு பணியுண்டு
உடையுண்டு கொடையு முண்டு
உண்டுண்டு மகிழவே யுணவுண்டு சாந்தமுறும்
உளமுண்டு வளமு முண்டு
தேருண்டு கரியுண்டு பரியுண்டு மற்றுள்ள
செல்வங்கள் யாவுமுண்டு
தேனுண்டு வண்டுறு கடம்பணியும் நிற்பதத்
தியான முண்டாயி னரசே
தாருண்ட சென்னையிற் கந்த கோட்டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே” ⁵²

என்ற வள்ளலாரின் பாடலிலும் காண முடிகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியார் பிறிதோர் பாடலில் நாயினும் கீழாய் நவின்றிடவும், நாலுபேர் சீயென்று இகழ்திடவும் ஆன கொச்சைப் பயலாய், நலம் தீங்கு அறியாத நரக வாழ்வினைப் பற்றிக் கிடந்த புலையனாய், சிற்றினம் சேரும் தன்மையுடையவனாய், வஞ்சகம் நிறைந்த மனத்தினனாய் இருந்த எனக்கு இறைவன் அருள் பாலித்தார் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாயேன், நவின்றிடவு நாலுபேர் சீயென்னு நச்சுவினை கொச்சைப் பயல்,
நலந்தீ தறிந்திடா நரகவாழ் வைப்பற்றிநாறிக் கிடந்த புலையன்.
தீயேன், பகற்றிருடன், சிற்றினச் சேர்க்கையேசெய்திடுங் கைதவசடன்,
திட்டும் பொருமையும் வஞ்சமும் கோளும்திருட்டும் உருட்டி வார்த்த
எனக்குமொரு பேரன்பு பாலித்த பெருமைபெறு பெரிய பொருளே!”

(ஆத்மநாதம்:பா. 48)

சுத்தானந்த பாரதியார் நாயினும் கீழாய் இருந்த எனக்கு இறைவன்
அருள்பாலித்தார் எனக் கூறும் சிந்தனையானது,

“அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுஅழுக்கு முடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே”⁵³.

என்ற திருவாசகத்தையும் நாலுபேர் சீயென்று இகழ்திடவும் ஆன கொச்சைப் பயலாய்,
நலம் தீங்கு அறியாத நரக வாழ்வினைப் பற்றி கிடந்த புலையனாய், சிற்றினம் சேரும்
தன்மையுடையவனாய், வஞ்சகம் நிறைந்த மனத்தினனாய் இருந்த எனக்கு இறைவன்
அருளினான் என்பதனை,

“கள்வன், கடியன், கலதி, இவன் என்னாதே,
வள்ளல், வரவர வந்து ஒழிந்தான் என் மனத்தே;
உள்ளத்து உறு துயர், ஒன்று ஒழியாவண்ணம், எல்லாம்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்று ஊதாய்; கோத்தும்பீ!”⁵⁴

என்ற திருவாசகப் பாடலுடனும் ஒத்தமைவதைக் காணமுடிகிறது. சுத்தானந்த பாரதியார்
தான் இறைவனிடம், ஆதி வேதஞ்சொலும் அத்யாத்ம தீரமும் ஆனந்த வாழ்வும் அமைதல்
வேண்டும் சங்கரால் குறிக்கப்படுகின்ற சொலும் தன்னறிவு மிகுதல் வேண்டும்.
திருநாவுக்கரசர் கொண்டொழுகிய அன்பு வந்து அமைதல் வேண்டும். பகவத்கீதை
காட்டுகின்ற கர்மயோகம் வேண்டும். இயேசு கிறித்துவின் பொறுமை வேண்டும்.
கிருஷ்ணசை தன்யரின் பக்திபரவசம் வந்து அமைதல் வேண்டும். வள்ளலாரின்
பேதமற்ற பெரிய சமரசமும் வேண்டும். என்றும் பிரியாத சிவசக்தி போல் ஆண்மை
பெண்மையுடன் இணைந்து பேரின்பம் உண்ண வேண்டும்; சாதனமாகிய சரியை, கிரியை,
யோக, ஞானசன்மார்க்க சித்தி வந்து அமைதல் வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்.

“ஆதி வேதஞ்சொலும் அத்யாத்ம தீரமும் ஆனந்த வாழ்வும் வேண்டும்.
அரியசங் கர்சொலும் தன்னறிவு மிகவேண்டும்
அப்பர் சொலும் அன்பு வேண்டும். கீதைசொலும் நிஷ்காமய
கர்ம யோகம் வேண்டும்,

கிறிஸ்துவின் பொறுமை வேண்டும், கிருஷ்ணசை தன்யரின்
 பக்திபர வசம் வேண்டும்
 கரீம்நபியின் உறுதி வேண்டும் பேதமறு வள்ளலின்
 பெரிய சம ரசம் வேண்டும்,
 பேய்மனம் அடங்க வேண்டும்; பிரியாத சிவசக்தி
 போலாண்மை பெண்மை யுடன்
 பேரின்பம் உண்ண வேண்டும்; சாதனம் தாஞ்சரியை
 கிரியை யோக ஞான
 சன்மார்க்க சித்தி வேண்டும், தன்மயச் சின்மயப்
 பன்மயத் தெய்வமே, சச்சிதா னந்தபரமே

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 23: 791 – 802)

சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவனிடம் வேண்டும் என வேண்டி நிற்கும் தன்மையானது அருட்பிரகாச வள்ளலாரின்,

“ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
 உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
 உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
 உறவு கலவாமை வேண்டும்
 பெருமைபெறும் நினது புகழ் பேசவேண்டும் பொய்மை
 பேசா திருக்க வேண்டும்
 பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும் மதமான பேய்
 பிடியா திருக்க வேண்டும்
 மருவு பெண்ணாசையை மறக்கவே வேண்டும் உனை
 மறவா திருக்க வேண்டும்
 மதி வேண்டும் நின்கருணை நிதி வேண்டும் நோயற்ற
 வாழ்வுனான் வாழ வேண்டும்
 தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
 தலமோங்கு கந்த வேளே
 தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வ மணியே”⁵⁵

என்கிற பாடல் அமைப்பினை ஒத்து அமைகின்றது. இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாரும் இன்பமுற எவ்வுயிரும் தன்னுயிர் என்று எண்ணுகிற அன்பை வேண்டி நின்றேன். உலக மாந்தர் அனைவருக்கும் இனியதே செய்திடும் இயல்பான வாழ்வு வேண்டும். மனிதகுலத்திற்கு பொருந்தி வராத சாதி, மதம், நாடு, நிறம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள பேதங்கள் அனைத்தும் நீங்கி உலகமெல்லாம் ஒற்றுமையுடன் ஆன்ம நேயத்திலும்

ஒன்றாய் இணைந்து உளம் கனிந்து வாழவேண்டும். துன்பத்தைத் தருகின்ற வேதனைகள் அணுகாத ஞானமாகிய பெற்று ஒளி நிலவ வேண்டும். உலகியல் வாழ்வுக்குத் தேவையான விஞ்ஞான சக்தியும் ஆன்மீக வாழ்விற்கு தேவையான யோகமும் ஒருங்கே வளர்கின்ற புதிய வாழ்வு வேண்டும். எவ்வித தர்க்கமும் இல்லாது வளர்கின்ற ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஏகாந்த ஒளியே ஏற்றமுடன் அமைதல் வேண்டும். யோகாசனத்தில் அன்புடன் ஏந்திய ஞான குருவே வழங்கி அருளுதல் வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“எவ்வுயிரும் எவ்வுயிரும் என்னுயி ரெனும் அன்பு வேண்டினேன்

எல்லாரு மின்ப முறவே,

எல்லாரும் எல்லார்க்கும் இனியதே செய்திடும்

இயல்பான வாழ்வு வேண்டும்.

ஒவ்வா த சாதிமத நாடுநிற வேதனைகள்

உடனே ஒழிந் துலகெலாம்

ஒருமையுறும் ஆன்மநே யத்திலே ஒன்றாய்,

உளங்கனிய வாழவேண்டும்.

வெவ்வாத வித்தைக ளணுகாத பரஞான

வீறுபெற் றொளிர வேண்டும்.

விஞ்ஞான சக்தியும் வேதாந்த யோகமும்விரவு

புது வாழ்வு வேண்டும்.

எவ்வாத தர்க்கமும் இல்லா தெனக்குள்வளர்

ஏகாந்த மோன ஒளியே,

ஏற்றமிகு யோகச் சமாஜத்தி லன்புருவம்

ஏந்தியொளிர் ஞான குருவே.” (ஆத்மநாதம்:பா.18)

மேலும் எவ்வுயிரும் எனது உயிர் போல எண்ணி அதன் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும். வெம்மையுடைய இருளாகிய பகை நீங்கிட வேண்டும். உயிர்களிடையே உள்ள வேற்றுமைகள் விலகிட வேண்டும். சகோதரத்துவத்தின் உலகில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டு என்றும் திவ்ய திரு வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும் என்றும் வேண்டுகின்றார்.

“எவ்வு யிரு மெனதுயிர் போலேஎண்ணி யன்பு புகச்செய வேண்டும்

வெவ்வி ருட்பகை நீங்கிட வேண்டும்வேற்று மைகள் விலகிட வேண்டும்

துவ்வினிய சகோதர ராகத்தொல்லு லகினர் ஒன்றுபட் டென்றும்

திவ்வியத் திரு வாழ்வுறல் வேண்டும் சின்ம யானந்தப் பேறெனக் கருளாய்!”

(ஆத்மநாதம் பா:188)

சுத்தானந்தரின் எத்துணையும் பேதமுறாது எல்லா உயிர் மீதும் அன்பு பாராட்ட வேண்டும் என வேண்டி நிற்கும் தன்மையானது,

“எத்துணையும் பேதமுறாது எவ்வுயிரையும் தம் உயிர்போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்து உரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார் யாவர் அவர் உளந்தான்
சுத்த சித்துறுவாய் எம்பெருமான் நடம் புரியும் இடம் என நான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர் தம் அடிக்கேவல் புரிந்திட என் சிந்தை மிக விழைந்ததுவே”⁵⁶ !

என்ற வள்ளலாரின் வேண்டுகோளினை அடியொற்றி அமைந்துள்ளது. சுத்தானந்த பாரதியார்க்கு வள்ளலார் மீது இருந்த ஈடுபாடும் திருவருட்பாவில் இருந்த ஆழ்ந்து புலமையுமே இத்தகைய பாடல்களானது அமைந்ததற்குக் காரணம் என்பது தெரியவருகின்றது.

பொய்யடிமையில்லாத அடியார்கள் வாழ்க! புண்ணியம் செய்து கொண்டிருக்கும் தொண்டர்கள் வாழ்க! எந்நாளும் இறைவனுடைய புகழை வாக்கினால் போற்றுகின்ற வரகவி மகான்கள் வாழ்க! தீய வழியில் செலுத்தும் புலன்களை எல்லாம் வென்று இறைவனுடைய பாதத்தை இதயத்தில் வைத்திருக்கின்ற யோகர் வாழ்க! நீக்கமறு சகஜ நிலையை கொண்டு இருக்கின்ற ஞானிகள் வாழ்க! நித்திய சித்தர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்க! உண்மையான துரியம் நிலவும் சிவகுருவின் திருவடிகள் வாழ்க! இந்த உலகத்தில் உள்ள பல கோடி உயிர்களையும் தாங்கி நிற்கின்ற அருள் வடிவாக இறைவன் இருக்கிறார், அவருடைய கருணை வாழ்க! தன்னை எனக்குள் வைத்து என்னை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கும் சிவஞான குரு வாழ்க! என்று குறிப்பிடுகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

“பொய்யடிமை யில்லாத மெய்யடியார் வாழ்கவே
புண்ணியத் தொண்டர் வாழ்க!
வாக்கமுதினுல் இறைவன் வான் புகழ் இசைக்கின்ற
வரகவி மகான்கள் வாழ்க!
வன்புலனை வென்றுமண் மொன்றியித யத்திலே
வளர்தியான யோகர் வாழ்க!
நீக்கமறு சகஜநிலை நின்றஞா னிகள்வாழ்க!
நித்தியச் சித்தர் வாழ்க!
நிஜதுரிய மலையிலே நிலவுநின் மலர் வாழ்க!
நிருவிகற்பர் வாழ்கவே!
தாக்கறப் பலகோடி யுலகெலாந் தாங்குந்
தயாபரன் கருணை வாழ்க!. –
தன்னையென் னுள்ளைவத்த சிவஞான குருவாழ்க,
சச்சிதா னந்தம் வாழ்க!.”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 23: 841- 854)

சுத்தானந்த பாரதியார் மணிவாசகர் மேல் பற்றும் திருவாசகத்தில் ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணறிவும் கொண்டவர். எனவே திருவாசகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள .

“நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!
இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க!
கோகழி ஆண்ட குருமணி தன் தாள் வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க!
ஏகன், அநேகன், இறைவன், அடி வாழ்க!”⁵⁷

என இறைவனை வாழ்த்திப் போற்றுகின்ற மங்கல வழக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு “பொய்யடிமை யில்லாத மெய்யடியார் வாழ்கவே எனத் தொடங்கும் பாடலை இயற்றுகிறார். மணிவாசகர் இறைவன் திருப்புகழைப்பாட சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவன்’ திருப்புகழுடன் அடியவர் புகழ், யோகியர் புகழ் போன்றனவும் வாழ்க என வாழ்த்தி நிற்கின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார்.

சுத்தானந்த பாரதியார் இந்த உலகம் கோயில் என்றும் ஒவ்வொரு மனிதரின் உள்ளமே இறைவன் எழுந்தருளும் கருவறை என்றும் உள்ளன்பே மலர் என்றும் உண்மையான மந்திரத்தைக் கூறலே பூசை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“உலகெலாம் கோயிலாய் ஒவ்வொருவர் உள்ளமும்
உள்ளிறைவன் சன்னிதி யதாய், உள்ளன்பு மலராக,
உண்மை மந்திரமாக உள்ளலே பூசையாக”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 23: 647 - 649)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கும். இச்சிந்தனையானது,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானுக்கு வாய் கோபுரவாயில்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே”⁵⁸

என்ற திருமுலரின் அருட்சிந்தனையை ஒட்டி அமைந்ததாகும். சுத்தானந்த பாரதியார் கங்கைக் கரையில் அமைந்திருக்கக் கூடிய காசிக்குச் சென்றார். அங்கே பக்தர்கள் பட்டப்பகலில் விளக்கு ஏற்றி கங்கையில் விடுகின்ற காட்சியைப் பார்த்து பகலில் விளக்கேற்றுவதால் மட்டும் பயன் ஒன்றும் விளையப்போவதில்லை. உடலையே மிகப்பெரிய விளக்காக்கி, அன்பு என்கிற நெய்யை வார்த்து, ஆர்வம் என்கிற திரியில் அறிவு என்ற விளக்கினை ஏற்றினால் அதுவே ஆனந்தமாகும். ஆத்தகைய ஒளியே இறைவனின் அருள் ஒளி எனக் குறிப்பிட்டார். சுத்தானந்த பாரதியார் கூறியதைக் கேட்ட சிலர் சினந்தனர், பலர் உணர்ந்து வணங்கினர்.

“காசி கங்கையில் கணக்கறு பக்தர்,
 பட்டப் பகலிற் பகல்விளக் கேற்றி, விட்டனர்
 கங்கையில் விநோதமாய்க் கண்டே,
 ‘பகல்விளக் கேனோ, பக்தர்காள் கேளீர்
 மாசறு முடலே மாவிளக் காகி,
 அன்புநெய் வார்த்தே ஆர்வத் திரியில்,
 அறிவொளி யேற்றின் ஆனந்த மாமே ,
 அவ்வொளி யிறைவன் அருளொளி யாமே ,”
 என!றலும், சிலபேர் எரிந்து விழுந்தனர்
 அறிந்த சிலபேர் அடிபணிந் தாரே” (ஆத்மநாதம்: பா. 97)

இவ்வாறு அன்பே விளக்காகவும், ஆர்வமே நெய்யாகவும், சிந்தையே திரியாகவும்
 கொண்டு ஞான விளக்கை ஏற்றி நாராயணனைத் துதித்தவர் பூதத்தாழ்வார்.

“அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
 இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி
 ஞானச் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணற்கு
 ஞானத் தமிழ் புரிந்த நான்”⁵⁹

சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடலானது பூதத்தாழ்வாரின் பக்தி மாண்போடு ஒத்தமைவது
 நோக்குதற்குரியதாம். தமிழ் இலக்கியங்கள் மழையினைப் பெரிதும் போற்றுகின்றன.
 கடலில் நீர் பருகி வலப்புறமாக எழுந்த மேகமானது நெடுந்தொலைவு பயணித்து
 மலையில் தங்கி பெருமழையை பொழிந்தது எனக் குறிப்பிடுகிறது முல்லைப்பாட்டு.

“பனிகடல் பருகி வலன்ஏர்பு
 கோடு கொண்டெழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி
 பெரும்பெயல் பொழிந்த”⁶⁰.

அகநானூறு, நற்றினை போன்ற இலக்கியங்களிலும் மேகமானது கடலில் இருந்து நீர்
 முகந்து மழையாய்ப் பெய்தது என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

“பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்து நீர் பருகிக்
 காலை வந்தன்றால் காரே”⁶¹

“இரு விசம்பு அதிர மின்னி
 கருவி மாமழை கடல் முகந்தனவே”⁶²

அதாவது நிறைமாத குலி போல நீரைச் சுமந்துகொண்டு சுமையால் மேலே எழமுடியாமல்
 தாழ்ந்து பறந்து மழைமேகங்கள் மலையை நோக்கிச் செல்கின்றன என்பதனை,

“கடுஞ்சூல் மகளிர் போலநீர் கொண்டு
 விசம்பிவர் கல்லாது தாங்குபு புணரிச்
 செழும்பல் குன்றம் நோக்கிப்
 பெருங்கலி வான மேர்தரும் பொழுதே”⁶³

குறுந்தொகை விளக்குகின்றது. திருப்பாவை மழையினை திருமாலின் வடிவம் என்றும் மேகமானது கடலில் இருந்து நீரை முகர்ந்து மழையாய்ப் பொழிகிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறது,. சுத்தானந்த பாரதியாரும் சங்க இலக்கிய மரபினை ஒட்டி கடலினின்று மழை தோன்றுகிறது என்பதனையும் திருப்பாவை மரபினை ஒட்டி அது தெய்வத்தின் திருவருள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். தெய்வத்தினுடைய திருவருளே தேன் போன்று மழை பொழிவாய்! இவ்வுலகில் உயிர்கள் வாழவும் உழவுத்தொழில் ஓங்கவும் கோனாரின் குரல் கேட்டுப் பசுக் கூட்டங்கள் பால் சொரியவும் வானில் இருக்கிற கருமுகிலே பிழையாது மழை பொழிவாய்!விண்ணில் இருந்து பொழிகின்ற அமுதே! தாய்மையின் அமுதாய்க் குழந்தையை வளர்கின்ற பிரியமுள்ள கருணையைக் கொண்ட மழையே! குடலில் இருந்து தோன்றிய அமுதே! உன்னைத் தொழுது வணங்குகின்றோம். மண்ணில் மாதவங்கள் செழிக்கவும் மழை பொழிவாய்! மழை பொழிவாய்! என்று வேண்டுகிறார்.

“தேனார் மழைபொழிவாய் தெய்வத் திருவருளே
 ஊனார் உயிர்வாழ உழவுத் தொழிலோங்க
 கோனார் குழல்கேட்டுக் கோக்கள் பால்சொரிய
 வானார் கருமுகிலே , வழுவா மழைபொழிவாய்.
 விண்ணமுதே உலகுயிராய் விளையாடும் அமுதே
 பெண்ணமுதமாய்ச் சேய்வளர்க்கும் பிரியமுள்ள பரிவே
 கண்ணமுதே பண்ணமுதே கலையமுதே இன்பக்
 கடலமுதே காரமுதே கைகுவித்தோம் உனக்கே
 மண்ணமுத விளைவேற மாதவங்கள் செழிக்க
 மழை பொழிவாய் மழை பொழிவாய்!

(பாரதசக்தி மகாகவியம்:3: 5: 13 -23)

இப்பாடலானது சுத்தானந்த பாரதியாருக்கு சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியங்களில் இருந்த புலமையினைத் தெற்றென விளக்குகின்றது.

விண்ணின்று வீழும் மழைத்துளி இல்லையாகில் மண்ணில் உயிர்கள் பசியால் வருந்தும். பசும்புல்லின் நுனியினைக் கூட காண இயலாது என்பார் வள்ளுவர்.

“விசம்பின் துளிவீழின் அல்லால், மற்று ஆங்கே
 பசும்புல் தலைகாண்பு அரிது”.⁶⁴

“விண்ணின்று பொய்ப்பின், விரிநீர் வியன்உலகத்து-
உள்நின்று உடற்றும் பசி.”⁶⁵

சுத்தானந்த பாரதியாரும் வள்ளுவரின் இத்தகைய கூற்றினை அடியொற்றி மண்ணில் மழை இல்லாமல் போகுமானால் உலகில் ஏற்படுகிற இன்னல்களை எண்ணற்றவை என விளக்குகிறார். உண்ணப் பசும்புல் இல்லாமல் பசுக்கூட்டம் மெலிந்து போகும். பருக நீர் இல்லாமல் இந்த உலகம் பாழும் இடமாகும். அதனால் உயிர்கள் அழிந்து போகும். மனிதர் நீரும் இன்றி வாட அவருடைய புலன்களும் உடலும் வெந்து புண்ணாக, குடல் வெந்து குழைய துயர் கண்ணீரும் துன்பமும் மிகுதியாகும். அதனால் வரும் இன்னல்களைத் தாங்க இயலாது. எனவே நல்ல மழை பொழிவாய்! என்று வேண்டுகிறார்

“பயிர்வேகப் புல்லின்றிப் பசுமெலிந்து வேகப்
பருகிடநீ ரின்றியிந்தப் பாழுநிலத்தினிலே
உயிர்வேக, மனம் வேக, உணர்புலனும் வேக
உடல்வெந்து புண்ணாகக் குடல்வெந்து குழைய
துயர்வேகுங் கண்ணீரும் துன்பத்தால் வேகத்
தொல்லைகளைத் தாங்கில்லோம் நல்ல மழை பொழிவாய்”,
(பாரதசக்தி மகாகவியம்:3: 5: 24 -29)

மேலும் சைவம் ஆகிய பயிற்சி செழிக்கவும் தமிழர்களுடைய கலை செழிக்கவும் தெய்வ கோயில்களில் விளக்கு ஒளிர்ந்து எரியவும் நலங்களெல்லாம் நிறையவும் மழையே பொழிவாய் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“சைவப் பயிர்செழிக்கத் தமிழார் கலைசெழிக்க
தெய்வத் திருக்கோயில் சீரார் விளக்கோங்க
துய்யா தவமோங்கத் துலங்க நலங்களே
பெய்வாய் மழையமுதே பேரின்பம்வரவே”
(பாரதசக்தி மகாகவியம்:3: 5: 65 - 68)

என்ற அடிகள் விளக்கிடும். இந்த செய்தியானது ,

“சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல், வானோர்க்கும், ஈண்டு”.⁶⁶

என்ற வள்ளுவரின் திருக்குறளினை அடியொற்றியதாகும். சுத்தானந்த பாரதியார் இறைவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது இறைவன் வானாய், வளியாய், ஒளியாய், மழையாய், பயிராய், உயிராய்,தேன் நிறைந்த மலராய், கனியாய், தித்திக்கும் அமுதாய்,

ஊனாய், உயிராய், உலகாகி உள்ளாய், உள்ளத்துணர்வாய், நானாய், நீயாய், அவனாய், அவளாய் நிற்கின்றார் எனக் குறிப்பார்.

“வானாய்வளியாய் ஒளியாகி மழையாய்ப் பயிராய் உயிராகி
தேனார் மலராய்க் கனியாகி தித்தித்தூறும் அமுதாகி
ஊனாய் உயிராய் உலகாகி உள்ளாய் உள்ளத்துணர்வாகி
நானாய் நீயாய் அவனவளாய் நானாவாகும் ஒரு மயமே.”

(பாரதசக்தி மகாகாவியம்: 3: 26: 76 – 79)

சுத்தானந்த பாரதியாரின் இத்தகைய சிந்தனை,

“வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே”⁶⁷

மணிவாசகரின் திருவாசகத்தையும்

“வானதி பூதமாய், அகிலாண்ட கோடியாய்,
மலைஆகி, வளைகடலுமாய்,
மதியாகி, இரவியாய், மற்றுஉள எலாமாகி
வான்கருணை வெள்ளம்ஆகி
நான்ஆகி நின்றவனும்....”⁶⁸ -

என்கிற தாயுமானவரின் பாடலையும் அடியொற்றி அமைந்ததாகும். சுத்தானந்தர் சிலப்பதிகாரத்தினையும் தமது நூலில் எடுத்துரைக்கின்றனர்.இதனை,

நம்முன்னோர் நடனக்கலையை எவ்வளவு பயபக்தியுடன் போற்றினார் என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு கதை காண்கிறது: இந்திர சபைக்கு அகத்தியர் வந்தார். இந்திரன் அவரை மகிழ்விக்க ஊர்வசியை நடனமாடச் சொன்னான்.தோரிய மடந்தை (ஆடி மூத்தவள்) வாரம் பாடினாள். ஆனால் ஊர்வசி இந்திரகுமாரனான சயந்தன்மேல் காதல் கொண்டு, மயங்கி நின்றாள். அவனும் அவளிடம் மோகங்கொண்டான். இதனால் ஆட்டம்கெட்டது; வீணை மங்கலமிழந்தது. முனிவர் முனிந்தார்; ‘நீங்கள் மன விகாரத்தால் கலையைக் கெடுத்தால், உலகில் பிறக்கவேண்டியது’ என்று சாபங்கொடுத்தார். சயந்தன் குழலாகப் பிறந்தான். ஊர்வசி மாதவியாகப் பிறந்தாள். தலைக்கோல் தானத்தில் மாதவி யாடும்போது, குழலான சயந்தன் துணை செய்ததால், சாபம் நீங்கியது. நம் முன்னோர்கள் நாட்டியக்கலையைத் தெய்வ பக்திசாதனமாக்கிப் புனிதமாகக் காத்தனர். என்ற பகுதி எடுத்துரைக்கும்.

“தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி யருள
எய்திய சாபத்து இந்திர சிறுவனொடு
தலைக்கோல் தானத்துச் சாபம் நீங்கிய
மலைப்பருஞ் சிறப்பின் வானவர் மகளிர்
சிறப்பிற் குன்றாச் செய்கையொடு பொருந்திய
பிறப்பிற் குன்றாப் பெருந்தோள் மடந்தை
தாதவிழ் புரிசூழல் மாதவி”⁶⁹

இவ்வாறு சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் காணப்படும் பல்வேறு இலக்கியங்கள் தொடர்பான செய்திகள் சுத்தானந்தரின் இலக்கியம் சார்ந்த புலமையையும் அப்புலமைத்திறனை தகுந்த இடத்தில் பயன்படுத்தும் ஆற்றலையும் விளக்கி நிற்கின்றது.

தொகுப்புரை:

- ஒருவன் தன் மனக் கருத்தை மற்றவருக்குப் புலப்படுத்த மொழியைக் கருவியாகக் கைக்கொள்கின்றான். தான் சொல்ல வந்த கருத்தினை மற்றவர் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம், படிப்பவன் இடத்தோ அல்லது கேட்பவன் இடத்தோ ஒரு விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டிய சூழல் படைப்பாளிக்கு உருவாகின்றது. எனவே அத்தகைய சூழலை உருவாக்குவதற்காகப் பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. இவ் உத்திகள் நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டதாக அமைகின்றன. சுத்தானந்த பாரதியாரின் வெளிப்பாட்டு உத்திகளுள் உவமை முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. பல்வேறு அரிய கருத்துகளை விளக்குவதற்கு உவமையினைப் பயன்படுத்துகின்றார். யோக சக்தியானது தீத்தணலைப் போல ஓங்கவேண்டும் என்கிறார். தீத்தணலானது தன்னைச் சேர்கின்ற தீமைகளைக் கூட எரித்துச் சாம்பலாக்கும் தன்மை கொண்டது. மேலும் மேல்நோக்கி உயர்வது. அதனைப்போல யோகசக்தியும் உலகில் உள்ள தீமைகள் தன்னை அணுகவருமானால் அதனை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். யோகசக்தி தீத்தணல் மேல்நோக்கி உயர்வதைப்போல குண்டலினியை மேல் நோக்கி உயர்த்த துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் நிறுத்துவது. எனவே இவ் உவமைப்பாடும் மிகப் பொருத்தமுடையதாய் அமைகின்றது. சைவ சித்தாந்தம் உரைக்கும் ஆணவம் கன்மம், மாயை எனப்படும் மும்மலங்களுள் மாயையின் இயல்புகளைச் சொல்லி மனதை அதன்வழியில் செல்லாமல் தடுக்க வழி சொல்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவ்வாறு உரைக்குமிடத்து மாயை என்பதனை மாயக்காரி என்ற பெண்ணாய் உருவகப்படுத்துகிறார்.முரண் என்னும் இலக்கிய உத்தி ஆகாய மீன்களைப் பகலிலே அந்தகனும் அளவிட்டுரைக்க வைப்பாய்,ஆகாத முடவனையும் அடர்கான் மலைதாண்டி அப்புறஞ் செல விடுப்பாய், பாகாய செந்தமிழ்ப்பண் பேச ஊமைக்கும் பக்குவம் தந் துதவுவாய் என்பது போன்று அமைந்து காணப்படுகின்றது. சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் அங்கதம், தொன்மம், இயைபு, இரட்டைக்கிளவி,அடுக்குத்தொடர்,நடை அமைப்பில் வருணனை நடை, உணர்ச்சி நடை, விளக்கவியல்நடை, வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு நடை, வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு நடை, பிறமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழ் விளக்கம் தரல், போன்றவை புலப்பாட்டு உத்திகளாக அமைகின்றன. சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளுள் குறுந்தொகை, முல்லைப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், பூதத்தாழ்வார் பாசுரம், திருவருட்பா, ஆண்டாள் திருப்பாவை, தாயுமானவர் பாடல்கள் போன்றவற்றின் தாக்கம் காணப்படுகின்றது. இது சுத்தானந்த பாரதியாரின் பன்னூற் புலமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

- 1.தொல்.பொருள். மரபியல் நூ.656
2. மேலது,நூ.656: 24
3. தொல். பொருள். இளம்பூரணர் உரை ப. 656
4. நன்னூல். நூ.15
5. நன்னூல். நூ. 14
6. இரா.இராசேந்திரன், புதுக்கவிதை இலக்கணம், ப. 154
7. க.ப.அறவாணன், கவிதையின் உயிர், உள்ளம், உடல் ப. 387
8. இ.சுந்தரமூர்த்தி, நடையியல் சிந்தனைகள், ப. 1
9. மா. கோவிந்தராசு, புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு ப. 126
10. மேலது ப.130
11. சு. பொன்னியின் செல்வன், வைரமுத்து படைப்புகளில் வளமும் வடிவமும் ப. 173
12. தொல். பொருள். நூ.271
13. மேலது நூ. 275
14. மேலது, நூ. 276
15. தண்டியலங்காரம், நூ.31
16. இளம்பூரணர் (உ. ஆ) தொல். பொருள், உவமயியல், ப.118
17. பேராசிரியர் (உ. ஆ) தொல், பொருள் . உவமயியல் ப. 106
18. அப்துல் ரகுமான், காற்று என் மனைவி ப. 101
19. சோ. ந. கந்தசாமி, தமிழ் யாப்பியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் ப. 91
20. மா. கோவிந்தராசு, புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு ப. 131
21. தண்டி, நூ.35
22. அப்துல் ரகுமான், சோதிமிக்க நவகவிதை ப.க். 54 – 55
23. ஜெ. நீதிவாணன், நடையியல், ப. 148
24. க. பூரணசுந்திரன், கவிதையில் உருவகம் ப.61
25. மா. கோவிந்தராசு, புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு ப. 135

26. பாரதி, ஞானப்பாடல்: 8
27. மேலது: 3
28. மேலது, சங்கு: 4
- 29.அப்துல் ரகுமான், பித்தன், ப. 10
30. சு.அரங்கராசு, தமிழ்ப் புதுக்கவிதை ஒரு திறனாய்வு, ப. 272
31. தொல்- பொருள் - செய்யுளியல், நூ.120
32. மேலது நூ.121
33. மேலது நூ.122
34. மு. கதிரேசன் செட்டியார், உரைநடைக்கோவை,இரண்டாம் பாகம் - ப.75
35. சி.இ. மறைமலை,புதுக்கவிதை முப்பெரும் உத்திகள்,ப.108
36. மா. கோவிந்தராசு, புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு ப. 159
37. மேலது, ப. 160
38. தொல். பொருள், செய்யுளியல்: நூ.229
39. சி. கனகசபாபதி, பாரதியும் பிறரும், பிச்சமூர்த்தியும் பிறரும் ப.131
40. மா. கோவிந்தராசு, புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு ப. 163
41. தொல். பொருள். செய்யுளியல். நூ. 92
42. இலக்கண விளக்கம். நூ. 723
43. யாப்பு, காரிகை: 16
44. தண்டி, பொருளணியியல், 42
45. ஜெ. நீதிவாணன், நடையியல்.ப. 148
46. Milddleton Murray – Problem of style, Oxford, p.8
47. தருமு சிவராமு, எழுத்து, ஏப்ரல் 1960 வெளியீடு ப. 97
48. Prof.S. Agesthialingam, Extension Lecture on pandithamani style p.60
49. Encyclopaedia Britanica Vol II , p.332
50. திருமணம் செல்வகேசவராய முதலியார், வசனம், தமிழ் வியாசங்கள் பக்: 81 – 83
51. அகிலன், வினாக்களும் விளக்கங்களும், அகிலன் கருத்தரங்க ஆய்வுரைகள், ப.451

52. வள்ளலார், தெய்வமணிமாலை, பா. 28
53. திருவாசகம், சிவபுராணம் 52 – 61
54. திருவாசகம், திருக்கோத்தும்பி பா.19
55. வள்ளலார், தெய்வமணிமாலை: பா.8
56. வள்ளலார், திருவருட்பா: பா. 5297
57. திருவாசகம், சிவபுராணம்: 1- 5
58. திருமந்திரம்: பா.1823
59. பூதத்தாழ்வார் பா. 1
60. முல்லை: அடி 1-6
61. அகம்: பா. 183
62. நற்: பா. 329
63. குறுந்: பா. 287
64. குறள்: 16
65. குறள்: 13
66. குறள்: 18
67. திருவாசகம், திருச்சதகம்: பா.15
68. தாயுமானவர், ஆனந்தமானபரம்: பா. 7
69. சிலம்பு - அரங்கேற்றுக்காதை: வரி. 1 – 7

ஆய்வு முடிவுரை

“பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்” என்னும் பொருண்மையிலான ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் ஜடாதரர் காமாட்சி தம்பதியின் நான்காவது குழந்தையாக 1897 மே 11 இல் தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ள சிவகங்கையில் பிறந்தார். இவரின் இயற்பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியன் என்பதாகும். பின்னாளில் இவர் ‘யோக பிரம்மச்சாரி’ என்றும் ‘கவியோகி’ என்றும் போற்றப்பட்டார்.
- ❖ இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதை உலகில் மிகச்சிறந்து விளங்கியவர் சுத்தானந்த பாரதியார். சிறந்த இலக்கியவாதி. ஆன்மீகவாதி. மகாத்மா காந்தி விரும்பிய ‘உலகமே ஒரு குடும்பம்’ என்பதே சுத்தானந்தரின் நோக்கமும் ஆகும். இவருக்கு ஜாதி, மதம், இனம், நாடு என்ற எல்லைகள் கிடையாது. சுத்த ஆன்ம யோக நெறிமுறைகளே இவரது வாழ்க்கை. இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடிய மாவீரர்களுள் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார்.
- ❖ சுத்தானந்தரின் இளமைப் பருவம் பற்றிப் பிறர் அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் சுத்தானந்தரே ஒரு காலத்தில் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிற கட்டுரையிலிருந்து சில செய்திகள் தெரிய வருகின்றன. ‘சோதனையும் சாதனையும்’ எனும் நூலில் இவர் தன் சுயசரிதையை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அது தவிர சிவகங்கை மன்னர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து பின்னர் அருகிலுள்ள சோழபுரத்தில் சுத்தானந்தர் தொடங்கிய உயர்நிலைப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியராக வந்த அவரது உறவினர் திரு.ஆர்.வேங்கடகிருஷ்ண ஐயர் எழுதி வெளியிட்ட "Experiences of a pilgrim soul" எனும் வாழ்க்கை சரிதமும் இவர் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரிடம் .ஓர் இளைஞனிடம் இளமைக்காலத்தில் இருக்கவேண்டிய ஆசைகள், உலகியல் நினைப்புகள் எவையும் இருக்கவில்லை.அதற்கு மாறாகப் பெண்கள் அனைவரையும் சக்தியின் வடிவமாகக் கண்டு தொழும் பக்குவமே நிறைந்திருந்தது. இதனை,“சக்தியின் அருளால் நான் பெண்களை சக்திமயமாகப் பார்த்தேன். எல்லா பெண்களையும் ஓம் ஓம் சுத்த சக்தி என்று வணங்கினேன். என் மனம் மாகுற்றால் உடனே பராசக்தியைப் பாடுவேன், பட்டினி போடுவேன், என்னை நாளை தண்டித்துக் கொள்வேன். புலனடங்கினால் மனமும் அடங்கும். புலனடக்கத்திற்கு தூய்மை வேண்டும்.” எனக் குறிப்பதன் வழி அறிய முடிகிறது.

- ❖ ஒரு மனிதனின் முதல் குரு, தாயும் தந்தையுமே ஆவர். இவ்வாக்கிற்கிணங்க சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சிறு வயதில் தனது தந்தையிடம் தமிழ் கற்றார். ஐந்து வயதில் ரங்க ஐயங்கார் திண்ணைப் பள்ளியில் படித்தார். பின்னர் அரசர் பள்ளியில் படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். அதன்பின்னர் தெய்வசிகாமணிப்புலவர் என்பவரிடம் தமிழ் பயின்றார். தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம் போன்றவற்றை அவரிடம் முறையாகப் கற்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் பன்மொழித் திறமை கொண்டவராய்த் திகழ்ந்தார். அவற்றுள் ஹிந்தி, ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் போன்ற மொழிகளில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் இலக்கியங்களைக் கற்பதில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினார், ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், பைரன், டென்னிஸன், பிரௌனிங், வேட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, அரிஸ்டாடில், பிளேட்டோ, ஸ்காட், அன்னிபெசண்ட், இராமதீர்த்தர், விவேகானந்தர் ஆகியோருடைய நூல்களைக் கற்றார். பட்டப்படிப்பு முடித்தவுடன் மேலும் படிப்பதற்காகவே அரசர் கல்லூரியில் இவர் நூலகர் வேலையில் சேர்ந்து அங்கும் விடாது படித்தார். ஷேக்ஸ்பியரின் ஹாம்லெட், ஷெல்லியின் புரோமிதியஸ், தாம்சனின் ஹெளண்ட் போன்றவற்றை விரும்பிப் படித்தார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரும் தனக்கு கவிதை அளித்தவை எவை எனக் குறிப்பிடும் போது, மானிடத்தின் அழகை விட மலர்வனத்தின் அழகே என்னைக் கவர்ந்தது. நீலவான், கோலமதி, வரிசை கலையாத நட்சத்திரப் பவனி, மலையின் மாண்பு, மலையருவியின் ஓங்கார இசை, புள்ளினங்களின் துள்ளிசை இவையெல்லாம் இன்பமளித்தன. கவியளித்தன, வாழும் வகையளித்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்.
- ❖ திருக்குறளின்பால் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினார். திருக்குறள் ஏழுசீர்களுடன் இரண்டடியால் அமைந்திருந்த செப்பமானது அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. எனவே அத்தகைய வடிவத்திலே மொழிபெயர்க்க விரும்பி, அதே ஈரடிகளில், அதே நடை, சந்தத்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். திருக்குறளிள் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலானது 1968 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், வெளியிடப்பெற்றது. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவாரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின் என்ற குறளிற்குப் பல உரையாசிரியர்கள் கவரிமான் என்றே உரை எழுதினர். ஆனால் சுத்தானந்த பாரதியார் அதனைக் கவரிமா என்று உறுதி செய்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் YAK என்று குறிப்பிட்டார்.
- ❖ பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் விக்டர் ஹியூகோவால் எழுதப்பெற்ற 'லே மிசரபிள்' என்கிற நாவலை 'ஏழை படும் பாடு' எனத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டார். பல அயல்நாட்டு

அறிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுள் இத்தாலிய மகாகவி தாந்தே வரலாறு, அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் வரலாறு போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. பிரெஞ்சு இலக்கிய மேதை விக்டர் ஹியூகோவின் அற்புதமான நாவலான ‘லே மிசரபிளே’ ‘லா.பிங் மேன்’ போன்றவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து எழுதினார். ‘லா.பிங் மேன்’ கதையைத் தமிழில் ‘இளிச்சவாயன்’ என்று மொழிபெயர்த்து எழுதினார்.

- ❖ அக்காலத்தில் தமிழக விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெற்றிருந்த வ.வே.சு. ஐயரால் நடத்தப்பெற்ற ‘பாலபாரதி’ என்ற இதழில் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினார். பின்னர் தஞ்சையில் அப்போது வெளியான “சமரஸபோதினி” எனும் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியரானார். சமரஸபோதினி எனும் இந்த பத்திரிகை வாரம் இருமுறையாக இதழாக வெளிவந்தது. ‘சக்தி’ கோவிந்தன் வெளியிட்ட சக்தி எனும் பத்திரிகையில் ஆரம்பகாலத்தில் சுத்தானந்தர் ஆசிரியராக இருந்தார். ‘சக்தி’ ஒரு மிகச்சிறந்த இலக்கியப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. அதில் சுத்தானந்தரின் கவிதைகள், கட்டுரைகள் அதிகம் இடம்பெற்றன. இவை தவிர ‘இயற்கை போதினி’ என்ற ஒரு குறும் பத்திரிகையிலும் இவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயர் 1908 முதல் 1924 வரை நடத்தி வந்த ‘விவேக போதினி’ பத்திரிகையிலும் யோகி எழுதி வந்தார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரின் திரைத்துறையிலும் தன் அறிவாலும் முயற்சியாலும் பெரும் புகழ்பெற்றார். தமிழ்த்திரையுலகில் 1948 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “ஸ்ரீ ஆண்டாள்” என்கிற படத்தில் இவரது பாடல்கள் இடம் பெற்றன. THE MONK என்கிற பிரஞ்சு நாவலினைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இந்நாவலானது 1949இல் பி.யூ. சின்னப்பா என்பவரைக் கதைநாயகனாகக் கொண்டு ‘கிருஷ்ண பக்தி’ எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியரான விக்டர் ஹியூகோவின் ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ என்னும் பெயரில் தமிழாக்கம் செய்தார். இந்நாவலானது 1950இல் ‘ஏழை படும் பாடு’ என்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. தமிழ்த்திரைப்பட வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பாக ஓடிய படங்களுள் இது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மேலும், போஜன், மரகதம், பொன் வயல், சுதர்சனம் போன்ற படங்களிலும் சுத்தானந்தரின் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. “உன்னடியில் அன்பு வைத்தேன், கண்ண பரமாத்மா” “மாலை மயங்குகின்ற நேரம், பச்சைமலை வளரும் அருவியோரம், “வெட்கமாய் இருக்குதடி இந்த வேலவர் செய்திடும், வேலை இல்லா வேலை போன்றன இவருடைய புகழ்பெற்ற பாடல்கள் ஆகும்.

- ❖ இளமையில் இருந்தே அவரிடம் நிறைந்திருந்த ஆன்மீக ஈடுபாடு நாளாக நாளாக வளர்பிறையாய் வளர்ந்து முழுமைபெற்றது. எனவே, ஆன்ம தாகத்தால் இந்தியாவின் பல இடங்களுக்கும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். சித்தாருடர், ஞானசித்தர், மேஹர் பாபா, ஷிர்டி பாபா, சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள், அரவிந்த அன்னை, ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் என பல மகான்களை, ஞானிகளைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். இவர் சந்தித்தப் பெரியோர்கள் எண்ணற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களுள் மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், திலகர், வ.உ.சி., கல்கி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் மதப் பாகுபாடுகளை அகற்றியவர், எல்லா மதங்களும் அன்பினையே போதிக்கின்றன என்பதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்.இந்து சமயத்தின் சைவப்பிரிவினைப் போற்றியவர். எனினும் பிற மதங்களைப் புறந்தள்ளியவர் இல்லை. பிற மதங்களின் நூல்களை முழுமையுமாகக் கற்றவர். சமண மதத்தின் தத்துவங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவர். கிறித்தவர்களின் புனித நூலான திருவிவிலியத்தையும் கற்று அறிந்தவர். இசுலாமியத் தத்துவங்களை அறிவதற்காகத் திருக்குர்ரானை முழுமையும் ஓதியவர். சுத்தானந்தர் தாம் இயற்றிய ‘பாரத சக்தி மகா காவியம்’ எனும் நூலில் சர்வமதக் கருத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.கிறிஸ்தவ மதம் பற்றிய ‘கிறிஸ்து சாதனம்’ எனும் கட்டுரையொன்றையும் எழுதியுள்ளார். கிருஸ்துவமத நூலான பைபிளில் 25000 சொற்கள் உண்டு என்றும், இதை வைத்துக் கொண்டு பாதிரிமார்கள் அரிய தொண்டினை இயற்றுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பைபிள் உலகிலுள்ள 400 மொழிகளில் இருப்பதாகவும் தான் சென்ற நாடுகள் அனைத்திலும் பைபிள் படிக்கப்படுவதாகவும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவர் ‘புத்தர் கருணை’ எனும் சிறிய நூலொன்றை எழுதியிருக்கிறார்.
- ❖ இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆன்மீகம் மற்றும் அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சுற்றுப்பயணம் செய்த சுத்தானந்த பாரதியார் வெளிநாட்டுப்பயணங்களையும் மேற்கொண்டார். ஜெனிவா, பெர்லின் நகரங்களில் நடந்த உலக அமைதி மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டார். சோவியத் யூனியன், ஃப்ரான்ஸ், ஸ்விட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, டென்மார்க், ஹாலந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், சீனம், ஜப்பான், கொரியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, ஃபிலிப்பைன்ஸ், மலேஷியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை ஆகிய ஆசிய நாடுகளிலும், வட,தென் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும், ஆஸ்திரியாவிலும் சுற்றுப் பயணங்கள், சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்தன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் உலக நாடுகள் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்த பின் பூரண ஞானத்துடன் 1979ஆம் வருடம் சென்னை பள்ளிப்பட்டு ஸ்ரீராம் நகரில் தனது ‘யோக சமாஜம்’ என்கிற அமைப்பை நிறுவினார். அதில் அவருடைய சீடர்கள் சிலர்

அவருடன் தங்கியிருந்தனர். தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தால் நிறுவப்பெற்ற 'ராஜராஜன் விருது முதன்முதலாக இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது,இந்த விருதைப் பெற்ற முதல் தமிழறிஞர் இவர்தான். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தோன்றி அறிவித்த முதல் விருது இதுவேயாகும். இவ்விருது இவர் யோகசமாஜத்தில் இருந்த காலத்திலே வழங்கப்பட்டது.

- ❖ சுத்தானந்தா யோக சமாஜம்' என்ற பெயரிலான அறக்கட்டளையின் சார்பில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள சோழபுரத்தில் 01-09-1979 அன்று பள்ளிக்கூடம் ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை தொடங்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டில் பத்தாம் வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.சென்னை அடையாறு யோக சமாஜத்தில் தங்கியிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார்1982 டிசம்பரில் சிவகங்கை சோழபுரத்துக்கு வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கினார். சுத்தானந்தரின் ONE GOD, ONE WORLD, AND ONE COSMIC RACE எனும் சித்தாந்தம் தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.
- ❖ தமிழையும் யோகத்தையும் தன் வாழ்வியற் பணியாகக் கொண்ட சுத்தானந்தர் 7-3-1990 இல் தனது 93ஆம் வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். சுத்தானந்தரின் பூதவுடல் பள்ளி வளாகத்திலேயே சமாதி வைக்கப்பட்டு அங்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பப்பட்டு அதிலொரு சிவலிங்கம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றவை ஸ்ரீ அரவிந்த யோக தீபிகை, பேரின்பம், ஞானி எமர்ஸன், நாவலர் பெருமான், உடலுறுதி, விஞ்ஞான மணிகள்,யோக சித்தஅருட்செல்வம், கவிக் கனவுகள், கீர்த்தனாஞ்சலி, நவரஸ் நடனாஞ்சலி,பாரத கீதம், தமிழ்க் கனல்,ஆத்ம சோதனை,ஏழைபடும் பாடு, இளிச்சவாயன்,அன்னை, இவளும் அவளும்,நாகரிகப் பண்ணை,பகவத் கீதை,இல்லற ஒழுக்கம்,பெரியவாள் கதை,அருட்பெருமான்,சிவானந்த ஜோதி,இதுதான் உலகம், தயானந்த ஜோதி, பாப்பா பாட்டு,கலிமாவின காதல், பொது நெறி, கல்விக்கதிர், தியான சாதனம், நாவலர் பெருமான், பாட்டாளி பாட்டு, நாட்டிய விளக்கம், சோதனையும் சாதனையும்,ஆத்மநாதம், பாரதசக்தி மகாகவியம் என்ற தமிழ் நூல்கள் ஆகும். சுத்தானந்த பாரதியாரல் எழுதப்பெற்ற ஆங்கில நூல்களாக, Sri Aurobindo, Integral Yoga,The Gospel of Perfect Life,Yogi Shuddhananda என்பன அமைகின்றன.
- ❖ பாரதியார், வ.வே.சு. ஐயர், நாமக்கல் கவிஞர், கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை, ரசிகமணி டி. கே. சி, மு. வரதராசனார் போன்ற பலரால் சிறந்த தமிழறிஞர் எனப் போற்றப்பட்டவர் சுத்தானந்த பாரதியார்.
- ❖ இறைவனிடம் காட்டும் உயர்ந்த அன்பும் ஆன்மாவானது இறைவனிடத்துக் கொள்ளும் உறவுமே பக்தி என்னும் பெயரால் சுட்டப்பெறும். மனிதன் தான் என்னும்

அகந்தையை விடுத்து இவ்வுலக இயக்கமும் மனித வாழ்வியல் இயக்கமும் தனக்கும் மேற்பட்ட ஆற்றலாகிய இறையாற்றலாலே நடைபெறுகின்றது என்பதனை உணர்ந்து அதனை நோக்கிப் பயணப்படும் பக்குவத்தின் தொடர்ச்சியே பக்தி எனலாம். இதனுள் மனித அறிவும் அன்பும் செயலும் ஒன்றுபட்டு நின்றலும் அவை இறைப்பரம்பொருளையே சிந்தித்தலும் என்பதாகிய செயல்கள் இன்றியமையாததாகும். ஆண்டவனை அடைவதற்கு சான்றோர்கள் கண்ட வழிகள் எண்ணற்றவை. அவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்த வழி பக்தியே ஆகும். நான் என்னும் அகந்தைதான் இறைவனை மனிதன் கண்டு அனுபவிக்க முடியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மற்ற எந்த மார்க்கத்தை கடைபிடித்தாலும் இவ்வகந்தை அழியாது. பக்தி ஒன்றினால்தான் அகந்தை அடியோடு அழியும். உலக பொருள்கள் மீதுள்ள பற்றுக்களெல்லாமகன்று இன்பம் பெருக வேண்டுமாயின் பக்தி மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும் என்பன சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

- ❖ சமயம் என்ற சொல்லுக்கு காலம், தருணம், மதம், வேலை, உடன்படிக்கை, தீட்சை, மரபு என்ற எண் பொருட்களை அகராதி தருகின்றது. சமயம் என்பது தூய்மையான பொருள்களுடனும் நம்பிக்கையுடனும் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைந்த முறையும் என இமைல் டர்க்கிம் விளக்குகிறார். அதுபோல் பொருள்களைச் சுற்றியும் மனித உறவுகள் சுற்றியும் உருவாக்கப்பெறுவதே சமயம் என்ற விளக்கத்தைச் சமூகவியல் அகராதி தருகின்றது மேலும் “சமயம் என்பது கோட்பாடுகள், ஐதீகங்கள், ஒழுக்க நெறி, சமய நிறுவனங்கள், போதனைகள், மத அனுபவம் தரும் உந்தல்கள் அல்லது இயக்கப்பாட்டுயிர்ப்பு என்று ஆறு பரிணாமங்களைக் கொண்டுள்ளமையைச் சுட்டுகின்றது என்றும் கூறுவர். இதன்மூலம் சமயம் என்பது சடங்குகள், இயற்கை இகந்த சக்திகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை அறியமுடிகிறது
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் சமயச்சிந்தனைகளுள் அன்பே முதலிடம் பெறுகின்றது. அன்பே ஆலயம் ஆகும் என்கிறார். மேலும் அன்பே உவமையாய், அன்பே உருவமாய், அன்பே வழிபாடாய், அன்பே ஆசாரமாய், அன்பே உடலாய், அன்பே உலகாய், அன்பே ஆனந்த பதவியாய், அன்பு மயமாய் அமைந்து பணிவார்களுக்குப் அன்பு மயமான பொருளாய் இறைவன் ஆனந்த மோன வடிவம் காட்டி அருள்பாலிப்பதாய் எடுத்துரைக்கின்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் தனது படைப்புகளில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றும் நான்கு நிலைகளையும் தாதமார்க்கம், சற்புத்ர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு நிலைகளையும் வலியுறுத்துகின்றார். எனினும்

யோகநிலையாகிய ஞானமார்க்கத்தினை தன் வாழ்வியல் நெறியாகப் பின்பற்றியவர் சுத்தானந்த பாரதியார்.

- ❖ சக்தி வழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட சுத்தானந்த பாரதியார் தனது பிரமச்சரியத்தைக் காத்து நிலைநிறுத்தியவள் சக்தியே என்றும் அத்தகைய அருளினைத் தன்மேல் பொழிந்தமைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதாகவும் தெரிவிக்கின்றார், இனிவரும் நாட்களிலும் உலகின் மாய வலையில் சிக்காமல் யோகத்திலும் மகாதூரிய சமாதியிலும் என் மனம் நிலைத்திருக்க அருள்புரிவாய்! என வேண்டி நிற்கின்றார். உலகின் அழகில் எல்லாம் மகாசக்தியின் வடிவினைப் பார்ப்பதாகவும் பெண்களின் உள்ளத்தில் பாரதசக்தியின் அழகினைக் கண்டு வணங்குவதாகவும் குறித்து நிற்கின்றார்.
- ❖ திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பது பழந்தமிழ்க் காலத்தில் 'துயிலுணர்பாட்டு' 'துயிலெழுப்பு பாட்டு' என்று இது குறிப்பிடப்பட்டது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இது ஒரு துறையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்குத் 'துயிலெடைநிலை' எனத் தொல்காப்பியம் பெயர் தருகின்றது. இத்துறை பக்தி இலக்கியக்காலத்தில் தனித்த ஒரு வகைமையாக இனங்காணப்பட்டது. அரசனுக்கு என்று இருந்த நிலை ஆண்டவனுக்கு என்று மாற்றம் பெற்றது. அதாவது கோவில், இறைவன் என்னும் சொல்லாடல்கள் மன்னிடமிருந்து இறைவனுக்கு என மாற்றமடைந்தது போலவே துயிலெடைநிலையும், 'பள்ளியெழுச்சி' என்னும் பெயரில் இறைவனுக்கு என வழங்கப்பட்டது. இறைவனைத் துயில் எழுப்புவதாகவும் அகஇருளால் சூழப்பெற்று இருக்கும் மனித ஆன்மாவைத் துயில் எழுப்பி இறையருளை உணரச் செய்வதாவும் இது அமைந்தது. கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடலும் திருப்பள்ளியெழுச்சியின் மரபினை ஒட்டிக் காலைப்பொழுதின் வரவினைச் சொல்லி எனக்கு அருள் தர எழுந்தருள்வாய் என இறைவனை எழுப்புவதாய் அமைந்துள்ளது. விண்ணின் முகமானது கனிந்தது. உலகைச் சூழ்ந்திருந்த கரிய இருளானது அகன்றது. பொய்கைகளில் தாமரைகள் மலர்ந்தன. மண்மகளின் முகமானது பொன்னிறமாகிட மங்கலச் செங்கதிரோனாகிய ஆதவன் வானில் எழுந்தான். எனவே இன்பக் கொழுந்தாய் இருக்கும் இறைவா, என்முகத்தினைப் பார்த்து அருள் செய்வதற்கு எழுந்தருள்வாய்! என வேண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.
- ❖ தாயாய்த் தயை காட்டியருள், தீவினை தீரவே வேண்டினேன், பிரியம் வைத்து ஆண்டு கொள்வாய், நோக்கும் இடமெல்லாம் இறைவனே எனல், உறவாய் அமைந்தவன் இறைவன் எனல் என்பன பொதிந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் இறைவனின் திருவருட் சித்தத்தினாலே வள்ளுவர் வாய்மொழியாம் திருக்குறளைக் கற்கின்ற அறிவானது வந்தமைந்தது திருவாசகம் என்னும் ஒருவாசகத்தைக் கற்க உதவியதும் திருமுலர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் என்னும் மிகப்பெரிய ஞான

நூலைக் கற்றுணரும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றதும் இறைத்திருவருள் சித்தத்தால் அமைந்ததேயாம்.கீதை, திருக்குரான், பைபிள் போன்ற நூல்களைக் கற்றுணர்ந்ததும் இறைவனின் அருளினாலே அமைந்ததாகும். மேலும் தியானம் செய்து யோகநெறியினைக் கற்றதும் அந்நெறியின் வழிச் சென்று யோக அனுபவம் கண்டதும் இறைத்திருவருளால் விளைந்தவையே ஆகும். பாரதமகாசக்தி காவியம் என்றொரு காவியம் படைத்தற்கும் இறைத் திருவருளே காரணம் ஆகும் எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் பணிந்து நிற்பதனை அவரின் படைப்புகளை ஆயும்வழி அறிய முடிகின்றது.

- ❖ கொல்லாமையே அருள் நெறி, அல்லோர் உறவு அணுகாதிருக்க அருள் வேண்டல், பிறவிக் கடலில் கிடந்துழந்தேன் என வருந்தி நின்றல், கன்றுக்கு இரங்காத் தாயுண்டோ என வேண்டல், கரையேற வல்லேன் எனக் கதறி நின்றல், மாய உலகினையே நம்பிக் கெட்டேன் எனல், வேண்டுவது இறைவன் திருவருளே எனக் கூறி நின்றல், நிலையாமை கூறி இறைவனிடம் கடைத்தேற்ற வேண்டல், புறச்சடங்குகளில் வழிபாடு இன்மை மனமடங்க வேண்டி நின்றல், பிறசமயக் கருத்துகளைப் போற்றல்,ராமதாசர், ஆதிசங்கரர், மெய்கண்டதேவர், திருநாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், வள்ளலார், தாயுமானவர் அரவிந்தர், போன்ற அருளாளர்களைப் போற்றி வழிபடல் போன்ற கூறுகள் அவருடைய படைப்புகளில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ மனிதனுடைய ஆளுகை சமுதாயத்தின் மீதும் சமுதாயத்தின் ஆளுகை தனி மனிதன் மீதும் இறுகப்படிந்து ஒன்றை ஒன்று மாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பதனால் மனிதனும் சமுதாயமும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாக அமைகின்றன. படைப்பாளி தனது காலச் சமுதாயத்தில் விளங்குகின்ற பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சீர்கேடுகள் போன்றவற்றைத் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துவதால் இலக்கியம் சமுதாய அளவுகோலாக மாறுகின்றது. மேலும் சமூகக் காரணங்களின் விளைவாக இலக்கியமும் இலக்கியக் காரணங்களின் விளைவாக சமூகமும் அமைவது தவிர்க்க முடியாதது.இதனால் சமூகம், இலக்கியம், ஆகிய இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் காரண, காரியமாய் விளங்குவதைக் காணலாம்.சமுதாயத்தையும் இலக்கியத்தையும் பிரிக்க முடியாது,ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாய் அமைகின்றது.
- ❖ மனிதனாகப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தீர வேண்டிய கடமைப்பாடு உள்ளவர்களாக மாறுகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைக் கட்டமைப்பினைத் தரவல்ல தன்மைகளுள் அன்பு,அறம், பொருள் முதலியவற்றின் சிறப்பினை வலியுறுத்தும் சுத்தானந்த பாரதியாரின்

படைப்புகள் அவை சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் பங்களிப்பதாய் அமைதல் வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றன.

- ❖ கொல்லாமை, இல்லற மேன்மை, பிறன்மனை நயவாமை, கள்ளுண்ணாமை, அவா அறுத்தல், நடுவு நிலைமை பொறை உடைமை, புறங்கூறிப் பொய்துயிர் வாழ்பவரைச் சாடல், நிலைகெட்ட மனிதர் நிலையினை வெறுத்துரைத்தல், போலிச் சமயவாதிகளைச் சாடுதல், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல், எல்லாருக்கும் எல்லாம் அமைய வேண்டல், தற்சார்புப் பொருளாதாரம், புதுயுகம் தோற்றம் பெறல் வேண்டல், குடியாட்சி முறைமை, பிரிவினை அற்ற சமுதாயம் அமைய வேண்டல், உலக மக்களின் மாண்பினைப் போற்றல், போன்ற சமூக அறங்கள் குறித்த சிந்தனைகள் சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் காணப்படுகின்றன என்பதனை ஆய்வதன் மூலம் அறிய இயலுகின்றது.
- ❖ அன்னியக்கல்விமுறையை எதிர்த்த சுத்தானந்த பாரதியார், அன்னியக்கல்வி முறை இந்தியர்களை ஆளாக்காது, பழைய பிரமச்சரிய குருகுலக்கல்வி முறையுடன் தற்காலத்திற்கு வேண்டிய விஞ்ஞானமும் சேர்ந்த புதிய கல்விமுறையை அமைக்க வேண்டும். தமிழருக்கென்று ஒரு குருகுல நிலையம் வேண்டும். நலந்தாவும், சாந்திநிகேதனும், சபர்மதியும், ஆகஸ்போர்டும் சேர்ந்த அகண்ட அத்யாத்ம வித்யாலயமாக அது விளங்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் பால்ய விவாக எதிர்ப்பு, பெண் உரிமையைப் போற்றல், பெண் கல்வியை வலியுறுத்தல், மறுமண ஆதரவு, வரதட்சணை எதிர்ப்பு போன்ற சிந்தனைகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ ஒருவன் தன் மனக்கருத்தை மற்றவருக்குப் புலப்படுத்த மொழியைக் கருவியாகக் கையாளுகின்றான். தான் சொல்ல வந்த கருத்தினை மற்றவர் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம், படிப்பவன் இடத்தோ அல்லது கேட்பவன் இடத்தோ விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டிய சூழல் படைப்பாளிக்கு உருவாகின்றது. எனவே அத்தகைய சூழலை உருவாக்குவதற்காகப் பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. இவ் உத்திகள் நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டதாக அமைகின்றன. இத்தகைய உத்திகள் பொருளை வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டும் அமையாமல் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழிவதாய் அமைவதால் இது இலக்கியத்துள் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது. இத்தகைய உத்தி முறைகள் சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்பு வெளிப்பாட்டு உத்திகளுள் உவமை முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. பல்வேறு அரிய கருத்துகளை விளக்குவதற்கு உவமையினைப்

பயன்படுத்துகின்றார். யோக சக்தியானது தீத்தணலைப் போல ஓங்கவேண்டும் என்கிறார். தீத்தணலானது தன்னைச் சேர்கின்ற தீமைகளைக் கூட எரித்துச் சாம்பலாக்கும் தன்மை கொண்டது. மேலும் மேல்நோக்கி உயர்வது. அதனைப்போல யோகசக்தியும் உலகில் உள்ள தீமைகள் தன்னை அணுக வருமானால் அதனை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். யோகசக்தி தீத்தணல் மேல்நோக்கி உயர்வதைப்போல குண்டலினியை மேல் நோக்கி உயர்த்தி துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் நிறுத்துவது. எனவே இவ் உவமைப்பாடும் மிகப் பொருத்தமுடையதாய் அமைகின்றது. உலக மாந்தருள் பலர் தாங்கள் நினைத்த காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் பிறரின் காலில் விழுவர்.காரியம் முடிந்த உடன் ஒருவர் செய்த நன்றியைத் தங்கள் காலினில் உதைப்பார். அத்தகைய வஞ்சனை நிறைந்த மாந்தர்களைச் சுட்டும் போது வால்கெட்ட நரியையும் கால் கெட்ட புலியையும் உவமையாகச் சுட்டுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.நரியானது தன் வாலினை இழந்தமையால் தன் உண்மையான உருவத்தினை வெளிக்காட்டாது வஞ்சனை புரிந்து பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும். இதைப்போன்று வஞ்சகர்கள் தங்கள் உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டு நல்லவர்கள் போல் நடித்துத் தங்கள் காரியத்தை முடித்தேகுவர். கால் இழந்த புலியானது தான் வேட்டையாடிப் பெற முடியாமையால் உணவினை வஞ்சனையால் பெறும்.அதைப்போல வஞ்சகர்கள் தங்களுக்கானதைத் தாங்கள் உழைத்துப் பெறாமல் அடுத்தவர் உழைப்பினைச் சுரண்டி வஞ்சனையால் பெறுவர். எனவே இத்தகைய உவமை மிகவும் பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது.

- ❖ சைவ சித்தாந்தம் உரைக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப்படும் மும்மலங்களுள் மாயையின் இயல்புகளைச் சொல்லி மனதை அதன்வழியில் செல்லாமல் தடுக்க வழி சொல்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவ்வாறு உரைக்குமிடத்து மாயை என்பதனை மாயக்காரி என்ற பெண்ணாய் உருவகப்படுத்துகிறார்.
- ❖ முரண் என்னும் இலக்கிய உத்தி தொல்காப்பியர் காலம் முதல் மரபு இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றது. இது கவிதைகளில் புதிய மாற்றத்தை உருவாக்குகின்றது. முரண்பட்ட கருத்துச் சிந்தனை என்பது அனைவரிடம் இருக்கக்கூடிய ஒன்றேயாகும். எதிர்மறை செயல்பாடுகள் சமூக அமைப்பில் அனைவரின் கருத்தினைக் கவர்வதாக அமைந்துள்ளது. முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவது போன்று தோற்றமளிக்கும் செய்திகளைக் கவிதைக்குள் புகுத்தி கருத்தினை விளக்க முற்படுவது முரண் என்னும் உத்தியாகும். ஆகாய மீன்களைப் பகலிலே அந்தகனும் அளவிட்டுரைக்க வைப்பாய்,ஆகாத முடவனையும் அடர்கான் மலைதாண்டி அப்புறஞ் செல விடுப்பாய், பாகாய செந்தமிழ்ப்பண்பேச ஊமைக்கும் பக்குவந் தந் துதவுவாய் என்பது போன்று சுத்தானந்த பாரதியாரின் பல்வேறு படைப்புகளில் முரண் அமைந்துள்ளது.

- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் அங்கதம், தொன்மம், இயைபு, இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத்தொடர், நடை அமைப்பில் வருணனை நடை, உணர்ச்சி நடை, விளக்கவியல்நடை, வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு நடை, வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு நடை, பிறமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழ் விளக்கம் தரல், போன்றவை புலப்பாட்டு உத்திகளாக அமைகின்றன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளுள் குறுந்தொகை, முல்லைப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், ஆழ்வார் பாசுரங்கள், திருவருட்பா, திருப்பாவை, தாயுமானவர் பாடல்கள் போன்றவற்றின் தாக்கம் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. இது சுத்தானந்த பாரதியாரின் பன்னூற் புலமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதனை ஆய்வின் வழி அறிய முடிகின்றது.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமய, சமுதாயச் சிந்தனைகளும் புலப்பாட்டு உத்திகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்கிற இவ் ஆய்வின் கருதுகோளானது ஆய்ந்து நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மேலாய்வுக் களங்களாக, காப்பிய இலக்கிய மரபுகளும் பாரதசக்தி மகாகவியமும், சுத்தானந்த பாரதியாரின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளிப்படுத்தும் சமுதாயச் சிந்தனைகள், சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் சித்தாந்தக் கூறுகள் என்னும் பொருண்மைகளிலான ஆய்வுகள் அமையலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்:

1. யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் ஆத்மநாதம்
சுத்தானந்த யோக சமாஜம்
யாழ்ப்பாணம் - 48
1961
2. மேலது சோதனையும் சாதனையும்
சுத்தானந்த நூலகம்
ஆ. 34இ து மகாலெஷ்மி காலனி
திருவான்மியூர், சென்னை - 600041
2003
3. மேலது தியான சாதனம்
சுத்தானந்த யோக சமாஜம்
யாழ்ப்பாணம் - 48
1967
4. மேலது நாட்டியக்கலை - விளக்கம்
அன்பு நிலையம்
இராமச்சந்திராபுரம்
திருச்சி ஜில்லா
முதற் பதிப்பு - 1947
5. மேலது பாரதசக்தி மகா காவியம்
அன்பு நிலையம்
இராமச்சந்திராபுரம்
திருச்சி ஜில்லா
6. மேலது ஆத்மஜோதி
சுத்தானந்த யோக சமாஜம்
யாழ்ப்பாணம் - 48 - 1961

துணைமை ஆதாரங்கள்:

1. அண்ணாமலை சுப. (உ. ஆ)
கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்)
கோவிலூர் மடாலயம், கோவிலூர்
முதல் பதிப்பு ஏப்பிரல் - 2003
2. அப்துல் ரகுமான்
காற்று என் மனைவி
நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ் சென்னை
முதற்பதிப்பு - 2003
3. மேலது
சோதிமிகு நவகவிதை
நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ்
சென்னை முதற்பதிப்பு - 2004
4. அபிராமிப்பட்டர்
அபிராமி அந்தாதி
உமா பதிப்பகம்
மன்னடி, சென்னை - 2018
5. அமிர்தசாகரர்
யாப்பெருங்கலக்காரிகை
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை
6. அரங்கராசு.சு,
தமிழ் புதுக்கவிதை ஒரு திறனாய்வு
மூன்றாம் உலகப் பதிப்பகம்
கோவை
முதற்பதிப்பு - 1991
7. அருணந்தி சிவாச்சாரியார்
சிவஞான சித்தியார்
சிவஞானமுனிவர் உரை
சமாஜம் வெளியீடு - 1940
8. அருணாசலம் . ப
சைவசமயம் - ஓர் அறிமுகம்
முல்லை நிலையம், சென்னை
9. அருணை வடிவேலு முதலியார்
சித்தாந்த அறிவியல்
தருமபுர ஆதீன வெளியீடு, தருமபுரம் -1968

10. அறவாணன் க. ப
கவிதையின் உயிர் உள்ளம் உடல்
தமிழ் கோட்டம், புதுச்சேரி
முதற் பதிப்பு - 1994
11. ஆண்டாள்
திருப்பாவை (மூலமும் உரையும்)
பாரி நிலையம், சென்னை.
முதல் பதிப்பு - நவம்பர் - 1995
12. ஆறுமுக நாவலர்
இந்துமத இணைப்பு விளக்கம்
மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருக்கோயில்
வெளியீடு மதுரை
13. இராமலிங்கம் மா.
புனைகதை வளம்,
பூரம் பப்ளிகேசன்ஸ், சென்னை
14. இராமகிருஷ்ணன், எஸ்.
மக்களின் சமய நெறி
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை - 1999
15. மேலது
திருமூலரும் சிவயோகமும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை - 2004
16. இளங்கோவடிகள்
சிலப்பதிகாரம்
பாரி நிலையம், சென்னை
17. இளந்திரையன். சாலை
சமுதாய நோக்கு
தமிழ் புத்தகாலயம் சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு - 1983
18. ஐயனாரிதனார்
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை

19. ஓளவையார்
ஓளவையார் தனிப்பாடல் திரட்டு
இரத்தின நாயகர் சன்ஸ், சென்னை - 1963
20. கந்தசாமி சோ. ந
தமிழ் யாப்பியலின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும் (முதற்பாகம்)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் - தஞ்சாவூர்
முதற்பதிப்பு - 1089
21. கம்பர்
கம்பராமாயணம்,
கம்பன் கழகம், சென்னை
முதற்பதிப்பு - 1975
22. கணிமேதாவியார்
ஏலாதி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் -
திருநெல்வேலி
23. கதிரேசன் செட்டியார். மு
உரைநடைக் கோவை
இரண்டாம் பாகம்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
மதுரை - 1984
24. கலியாணசுந்தரனார் திரு. வி.
பெரியபுராணம் (பகுதி 1)
பூம்புகார் பதிப்பகம்
சென்னை - 2010
25. மேலது
பெண்ணின் பெருமை
பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை
மூன்றாம் பதிப்பு - 1994
26. கனகசபாபதி . சி
பாரதியும் பிறரும் பிச்சமூர்த்தியும் பிறரும்
செல்மா வெளியீடு, சிவகங்கை
முதற் பதிப்பு - 1990
27. காமாட்சி. பி
பெரியபுராணம் காட்டும் சமுதாய நிலை
நிவேதிதா பதிப்பகம், சென்னை 2

28. காரல் மார்க்ஸ் பிரெடெரிக்
ஏங்கெல்ஸ்
கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ - 1925
ஜெயகாந்தன் இலக்கியத் தடம்
29. குலசேகராழ்வார்
பெருமாள் திருமொழி (மூலமும் உரையும்)
உமா பதிப்பகம், மன்னடி . சென்னை
திசம்பர் - 2019
30. குன்றக்குடி அடிகளார்.
நமது நிலையில் சமயம் சமுதாயம்
அருள்நிதி பதிப்பகம்
குன்றக்குடி
31. மேலது
சொல்லமுதம்
பதிப்பு விபரம் இல்லை
32. மேலது
தமிழ்ப்பண்பாடு
அருள்நெறி பதிப்பகம்
33. கோவிந்தராசு. மா
புதுக்கவிதை கட்டமைப்பு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
பிரைவேட் லிட், சென்னை 600 098
முதற் பதிப்பு நவம்பர் - 2011
34. கைலாசபதி. கா
இலக்கியமும் சமூகவியலும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 1991
35. கௌமாரீஸ்வரி, எஸ். (தொ. ஆ)
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை
36. சண்முகம்பிள்ளை. மு (ப. ஆ)
குறுந்தொகை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு
தஞ்சாவூர் - 1994

37. சாந்தி சச்சிதானந்தம்
பெண்களின் சுவடுகள்
தமிழியல் வெளியீடு
சென்னை (முதற்பதிப்பு) - 1999
38. சாமிநாதையர் உ. வே.
மணிமேகலை மூலமும் உரையும்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
திருநெல்வேலி
39. மேலது
சீவக சிந்தாமணி
ஸ்ரீ தியாகராஜ வெளியீடு
கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை
ஏழாம் பதிப்பு - 1969
40. சிவப்பிரகாசர்
நால்வர் நான்மணிமாலை
உமா பதிப்பகம்
பவளக்கால் தெரு, மன்னடி சென்னை
41. சுந்தரர்
தேவாரம்
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி
42. சுப்பு ரெடியார், நா.
சைவ சித்தாந்தம் ஒரு அறிமுகம்
கழக வெளியீடு, சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு - 2001
43. சுப்ரமணிய பிள்ளை
மெய்கண்ட சாத்திரம்
கழக வெளியீடு, சென்னை - 1069
44. மேலது
திருவாசகம் மூலமும் உரையும்
இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்
சென்னை - 1968
45. செல்லப்பா .ந
திருமந்திரமும் சிவஞானபோதமும்
மணிமேகலை பிரசுரம்
சென்னை - 1997

46. செல்வகேசவராய முதலியார்
தமிழ் வியாக்யானங்கள்,
திருமணம், சென்னை - 1945
47. சேக்கிழார்
பெரியபுராணம்
ஸ்ரீ காசிமடம் வெளியீடு
திருப்பனந்தாள் - 1964
48. சோமசுந்தரனார், பொ. வே
(உ. ஆ)
அகநானூறு (மூலமும் உரையும்)
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு
சென்னை - 1965 முதல் பதிப்பு
49. மேலது
பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்)
இரண்டாம் பகுதி
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் - சென்னை - 1971
50. ஞானசம்பந்தன் அ. ச
பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு
சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம்
சென்னை - 1994
51. தண்டி
தண்டியலங்காரம்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
திருநெல்வேலி
சென்னை - 1192
52. தாயுமானவர்
தாயுமானவர் பாடல்கள் - மெய்ஞ்ஞானத்
திரட்டு
வானதி பதிப்பகம் - சென்னை
53. திருஞானசம்பந்தர்
தேவாரம்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி

54. திருநாவுக்கரசர்
தேவாரம் காசி திருமடம் வெளியீடு
திருப்பனந்தாள் - 1954
55. திருமூலர்
திருமந்திரம்
காசி திருமட வெளியீடு
திருப்பனந்தாள் - 1961
56. திருவள்ளுவர்
திருக்குறள்
கௌரா ஏஜன்ஸிஸ்
வெங்கடாச்சலம் தெரு
திருவல்லிக்கேணி சென்னை - 2008
57. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
நாலாயிரம் திவ்யப் பிரபந்தம்
பிரேமா பிரசுரம்
59, ஆற்காடு சாலை,
கோடம்பாக்கம் - சென்னை
முதல் பதிப்பு - 2017
58. தொல்காப்பியர்
தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்
கழக வெளியீடு - சென்னை
முதற்பதிப்பு - 1946
- 59 நடராசன். தி.சு
கவிதையெனும் மொழி
சித்திரை நிலவு வெளியீடு
மதுரை - 2002
60. நீதிவாணன், ஜெ.
நடையியல்
தீர்ப்பு நினைவு அறக்கட்டளை
வெளியீடு
மதுரை முதற்பதிப்பு - 2001
61. பக்தவச்சல பாரதி
பண்பாட்டு மானிடவியல்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம் சென்னை- 4

62. பரிமாணம்
வாழ்வியல் களஞ்சியம்
(தொகுதி 13)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்- 1994
63. பரிமேழலகர் (உ. ஆ)
திருக்குறள் (மூலமும் உரையும்)
கழக வெளியீடு, சென்னை - 1941
64. பவணந்தி முனிவர்
நன்னூல் விருத்தியுரை
கழக வெளியீடு
சென்னை - 1971
65. பாரதிதாசன் கவிதைகள்
பாரி நிலையம்
சென்னை - 1987
66. மேலது
குடும்ப விளக்கு
செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை
67. மேலது
அழகின் சிரிப்பு
கங்கை புத்தக நிலையம்
பார்த்தசாரதிபுரம், சென்னை - 2003
68. பாரதியார்
பாரதியார் கவிதைகள்
ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்
சென்னை - முதற்பதிப்பு - 1960
69. மறைமலை. சி
புதுக்கவிதை உத்திகள்
திருமகள் நிலையம், சென்னை
70. மாணிக்கம். ஆ
திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும்
பெரியபுராணம் -
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017

71. முத்துலக்குமி, வே
பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,
வனிதா பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி
முதற்பதிப்பு - 2000
72. முனைப்பாடியார்
அறநெறிச்சாரம்,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், திருநெல்வேலி
73. மெய்யப்பன், சி. (ப. ஆ)
தாயுமானவர் பாடல்கள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை - 1992
74. ராஜேந்திரன்
புதுக் கவிதை இலக்கணம்
இதய ரோஜா பதிப்பகம், சென்னை
முதற்பதிப்பு - 2004
75. வரதராசனார். மு
இலக்கிய மரபு
பாரி நிலையம் - சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு - 1972
76. வள்ளலார்
மனுமுறை கண்ட வாசகம்
சமரச சன்மார்க்க சங்க வெளியீடு
வடலூர்
77. வேங்கடசாமிநாட்டார், நா.மு
புறநானூறு
பாரதிப் பதிப்பகம், சென்னை
நான்காம் பதிப்பு - 1964
78. வேதாத்திரி மகரிஷி யோகிராஜ்
இறை உணர்வும் அற நெறியும்
வேதாத்திரிபதிப்பகம், ஈரோடு - 2
79. வைத்தியநாத தேசிகர்
இலக்கண விளக்கம்
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்
திருநெல்வேலி

80. ஜெகதர்ட்சகன், எஸ். (உ. ஆ)

வளையாபதி

நாலாயிரம் திவ்யப் பிரபந்தம்

ஆழ்வார்கள் ஆய்வு மையம், சென்னை

அகராதிகள்:

1. கதிரைவேற்பிள்ளை

தமிழ்மொழி அகராதி

சாரதா பதிப்பகம்

சென்னை

2. கழகத் தமிழ் அகராதி

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

திருநெல்வேலி

3. ராமகிருஷ்ணன், எஸ்.

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி

சபித்தவன் நியூ திருவான்மியூர்

சென்னை ஜனவரி 1992

கலைக்களஞ்சியம்:

தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்

ஏசியன் எடுகேஷனல் சர்வீஸஸ்

நியூடெல்லி 1981

பிரிட்டானிகா தகவல் களஞ்சியம்,

வாசன் பப்ளிகேசன்ஸ்,

சென்னை 2007 (தமிழ்ப்பதிப்பு)

தொகுதி - 2,

இதழ்கள்:

எழுத்து - இதழ் - ஏப்பிரல் - 1960

செந்தமிழ்ச்செல்வி - ஆகஸ்ட் - 1973

ஆங்கில நூல்கள்:

1. Agesthialingam,S	Extension Lecture on pandithamani style
Madurai Kamaraj University, 1984
2. Middleton Murrary	Problem of Style
oxford University press – 1943
3. Radhakrishnan.s
(with introductory essays,
pali text, English
translation & notes)	THE DHAMMAPADA
Oxford University press - 1958

பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
சீ.வெண்ணிலா
(புதிவு எண் : 1567/2016-17)

நெறியாளர்
முனைவர். **மா.சிதம்பரம்**
தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி - 630 003.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள
மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003.
தமிழ்நாடு - இந்தியா

மார்ச் - 2021

ஆய்வு முடிவுரை

“பன்முக நோக்கில் சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகள்” என்னும் பொருண்மையிலான ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் ஜடாதரர் காமாட்சி தம்பதியின் நான்காவது குழந்தையாக 1897 மே 11 இல் தமிழ்நாட்டில் அமைந்துள்ள சிவகங்கையில் பிறந்தார். இவரின் இயற்பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியன் என்பதாகும். பின்னாளில் இவர் ‘யோக பிரம்மச்சாரி’ என்றும் ‘கவியோகி’ என்றும் போற்றப்பட்டார்.
- ❖ இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதை உலகில் மிகச்சிறந்து விளங்கியவர் சுத்தானந்த பாரதியார். சிறந்த இலக்கியவாதி. ஆன்மீகவாதி. மகாத்மா காந்தி விரும்பிய ‘உலகமே ஒரு குடும்பம்’ என்பதே சுத்தானந்தரின் நோக்கமும் ஆகும். இவருக்கு ஜாதி, மதம், இனம், நாடு என்ற எல்லைகள் கிடையாது. சுத்த ஆன்ம யோக நெறிமுறைகளே இவரது வாழ்க்கை. இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடிய மாவீரர்களுள் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார்.
- ❖ சுத்தானந்தரின் இளமைப் பருவம் பற்றிப் பிறர் அதிகமாக எழுதாவிட்டாலும் சுத்தானந்தரே ஒரு காலத்தில் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிற கட்டுரையிலிருந்து சில செய்திகள் தெரிய வருகின்றன. ‘சோதனையும் சாதனையும்’ எனும் நூலில் இவர் தன் சுயசரிதையை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அது தவிர சிவகங்கை மன்னர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்து பின்னர் அருகிலுள்ள சோழபுரத்தில் சுத்தானந்தர் தொடங்கிய உயர்நிலைப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியராக வந்த அவரது உறவினர் திரு.ஆர்.வேங்கடகிருஷ்ண ஐயர் எழுதி வெளியிட்ட "Experiences of a pilgrim soul" எனும் வாழ்க்கை சரிதமும் இவர் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரிடம் .ஓர் இளைஞனிடம் இளமைக்காலத்தில் இருக்கவேண்டிய ஆசைகள், உலகியல் நினைப்புகள் எவையும் இருக்கவில்லை.அதற்கு மாறாகப் பெண்கள் அனைவரையும் சக்தியின் வடிவமாகக் கண்டு தொழும் பக்குவமே நிறைந்திருந்தது. இதனை,“சக்தியின் அருளால் நான் பெண்களை சக்திமயமாகப் பார்த்தேன். எல்லா பெண்களையும் ஓம் ஓம் சுத்த சக்தி என்று வணங்கினேன். என் மனம் மாகுற்றால் உடனே பராசக்தியைப் பாடுவேன், பட்டினி போடுவேன், என்னை நானே தண்டித்துக் கொள்வேன். புலனடங்கினால் மனமும் அடங்கும். புலனடக்கத்திற்கு தூய்மை வேண்டும்.” எனக் குறிப்பதன் வழி அறிய முடிகிறது.

- ❖ ஒரு மனிதனின் முதல் குரு, தாயும் தந்தையுமே ஆவர். இவ்வாக்கிற்கிணங்க சுத்தானந்த பாரதியார் தன் சிறு வயதில் தனது தந்தையிடம் தமிழ் கற்றார். ஐந்து வயதில் ரங்க ஐயங்கார் திண்ணைப் பள்ளியில் படித்தார். பின்னர் அரசர் பள்ளியில் படிப்பினைத் தொடர்ந்தார். அதன்பின்னர் தெய்வசிகாமணிப்புலவர் என்பவரிடம் தமிழ் பயின்றார். தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம் போன்றவற்றை அவரிடம் முறையாகப் கற்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் பன்மொழித் திறமை கொண்டவராய்த் திகழ்ந்தார். அவற்றுள் ஹிந்தி, ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் போன்ற மொழிகளில் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் இலக்கியங்களைக் கற்பதில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினார், ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், பைரன், டென்னிஸன், பிரௌனிங், வேட்ஸ்வொர்த், ஷெல்லி, அரிஸ்டாடில், பிளேட்டோ, ஸ்காட், அன்னிபெசண்ட், இராமதீர்த்தர், விவேகானந்தர் ஆகியோருடைய நூல்களைக் கற்றார். பட்டப்படிப்பு முடித்தவுடன் மேலும் படிப்பதற்காகவே அரசர் கல்லூரியில் இவர் நூலகர் வேலையில் சேர்ந்து அங்கும் விடாது படித்தார். ஷேக்ஸ்பியரின் ஹாம்லெட், ஷெல்லியின் புரோமிதியஸ், தாம்சனின் ஹெளண்ட் போன்றவற்றை விரும்பிப் படித்தார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரும் தனக்கு கவிதை அளித்தவை எவை எனக் குறிப்பிடும் போது, மானிடத்தின் அழகை விட மலர்வனத்தின் அழகே என்னைக் கவர்ந்தது. நீலவான், கோலமதி, வரிசை கலையாத நட்சத்திரப் பவனி, மலையின் மாண்பு, மலையருவியின் ஓங்கார இசை, புள்ளினங்களின் துள்ளிசை இவையெல்லாம் இன்பமளித்தன. கவியளித்தன, வாழும் வகையளித்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்.
- ❖ திருக்குறளின்பால் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார் அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க விரும்பினார். திருக்குறள் ஏழுசீர்களுடன் இரண்டடியால் அமைந்திருந்த செப்பமானது அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. எனவே அத்தகைய வடிவத்திலே மொழிபெயர்க்க விரும்பி, அதே ஈரடிகளில், அதே நடை, சந்தத்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். திருக்குறளிள் இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலானது 1968 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், வெளியிடப்பெற்றது. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவாரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின் என்ற குறளிற்குப் பல உரையாசிரியர்கள் கவரிமான் என்றே உரை எழுதினர். ஆனால் சுத்தானந்த பாரதியார் அதனைக் கவரிமா என்று உறுதி செய்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் YAK என்று குறிப்பிட்டார்.
- ❖ பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் விக்டர் ஹியூகோவால் எழுதப்பெற்ற 'லே மிசரபிள்' என்கிற நாவலை 'ஏழை படும் பாடு' எனத் தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டார். பல அயல்நாட்டு

அறிஞர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுள் இத்தாலிய மகாகவி தாந்தே வரலாறு, அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் வரலாறு போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. பிரெஞ்சு இலக்கிய மேதை விக்டர் ஹியூகோவின் அற்புதமான நாவலான ‘லே மிசரபிளே’ ‘லா.பிங் மேன்’ போன்றவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து எழுதினார். ‘லா.பிங் மேன்’ கதையைத் தமிழில் ‘இளிச்சவாயன்’ என்று மொழிபெயர்த்து எழுதினார்.

- ❖ அக்காலத்தில் தமிழக விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெற்றிருந்த வ.வே.சு. ஐயரால் நடத்தப்பெற்ற ‘பாலபாரதி’ என்ற இதழில் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினார். பின்னர் தஞ்சையில் அப்போது வெளியான “சமரஸபோதினி” எனும் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியரானார். சமரஸபோதினி எனும் இந்த பத்திரிகை வாரம் இருமுறையாக இதழாக வெளிவந்தது. ‘சக்தி’ கோவிந்தன் வெளியிட்ட சக்தி எனும் பத்திரிகையில் ஆரம்பகாலத்தில் சுத்தானந்தர் ஆசிரியராக இருந்தார். ‘சக்தி’ ஒரு மிகச்சிறந்த இலக்கியப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. அதில் சுத்தானந்தரின் கவிதைகள், கட்டுரைகள் அதிகம் இடம்பெற்றன. இவை தவிர ‘இயற்கை போதினி’ என்ற ஒரு குறும் பத்திரிகையிலும் இவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயர் 1908 முதல் 1924 வரை நடத்தி வந்த ‘விவேக போதினி’ பத்திரிகையிலும் யோகி எழுதி வந்தார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரின் திரைத்துறையிலும் தன் அறிவாலும் முயற்சியாலும் பெரும் புகழ்பெற்றார். தமிழ்த்திரையுலகில் 1948 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “ஸ்ரீ ஆண்டாள்” என்கிற படத்தில் இவரது பாடல்கள் இடம் பெற்றன. THE MONK என்கிற பிரஞ்சு நாவலினைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தவர் சுத்தானந்த பாரதியார் ஆவார். இந்நாவலானது 1949இல் பி.யு. சின்னப்பா என்பவரைக் கதைநாயகனாகக் கொண்டு ‘கிருஷ்ண பக்தி’ எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. பிரஞ்சு நாவலாசிரியரான விக்டர் ஹியூகோவின் ‘லே மிசரபிள்’ என்கிற நாவலை ‘ஏழை படும் பாடு’ என்னும் பெயரில் தமிழாக்கம் செய்தார். இந்நாவலானது 1950இல் ‘ஏழை படும் பாடு’ என்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. தமிழ்த்திரைப்பட வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பாக ஓடிய படங்களுள் இது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மேலும், போஜன், மரகதம், பொன் வயல், சுதர்சனம் போன்ற படங்களிலும் சுத்தானந்தரின் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. “உன்னடியில் அன்பு வைத்தேன், கண்ண பரமாத்மா” “மாலை மயங்குகின்ற நேரம், பச்சைமலை வளரும் அருவியோரம், “வெட்கமாய் இருக்குதடி இந்த வேலவர் செய்திடும், வேலை இல்லா வேலை போன்றன இவருடைய புகழ்பெற்ற பாடல்கள் ஆகும்.

- ❖ இளமையில் இருந்தே அவரிடம் நிறைந்திருந்த ஆன்மீக ஈடுபாடு நாளாக நாளாக வளர்பிறையாய் வளர்ந்து முழுமைபெற்றது. எனவே, ஆன்ம தாகத்தால் இந்தியாவின் பல இடங்களுக்கும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். சித்தாருடர், ஞானசித்தர், மேஹர் பாபா, ஷிர்டி பாபா, சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள், அரவிந்த அன்னை, ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் என பல மகான்களை, ஞானிகளைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். இவர் சந்தித்தப் பெரியோர்கள் எண்ணற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களுள் மகாத்மா காந்தி, பாரதியார், வ.வே.சு.ஐயர், திலகர், வ.உ.சி., கல்கி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் மதப் பாகுபாடுகளை அகற்றியவர், எல்லா மதங்களும் அன்பினையே போதிக்கின்றன என்பதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்.இந்து சமயத்தின் சைவப்பிரிவினைப் போற்றியவர். எனினும் பிற மதங்களைப் புறந்தள்ளியவர் இல்லை. பிற மதங்களின் நூல்களை முழுமையுமாகக் கற்றவர். சமண மதத்தின் தத்துவங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவர். கிறித்தவர்களின் புனித நூலான திருவிவிலியத்தையும் கற்று அறிந்தவர். இசுலாமியத் தத்துவங்களை அறிவதற்காகத் திருக்குர்ஆனை முழுமையும் ஓதியவர். சுத்தானந்தர் தாம் இயற்றிய ‘பாரத சக்தி மகா காவியம்’ எனும் நூலில் சர்வமதக் கருத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.கிறிஸ்தவ மதம் பற்றிய ‘கிறிஸ்து சாதனம்’ எனும் கட்டுரையொன்றையும் எழுதியுள்ளார். கிருஸ்துவமத நூலான பைபிளில் 25000 சொற்கள் உண்டு என்றும், இதை வைத்துக் கொண்டு பாதிரிமார்கள் அரிய தொண்டினை இயற்றுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பைபிள் உலகிலுள்ள 400 மொழிகளில் இருப்பதாகவும் தான் சென்ற நாடுகள் அனைத்திலும் பைபிள் படிக்கப்படுவதாகவும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவர் ‘புத்தர் கருணை’ எனும் சிறிய நூலொன்றை எழுதியிருக்கிறார்.
- ❖ இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆன்மீகம் மற்றும் அரசியல் காரணங்களுக்காகச் சுற்றுப்பயணம் செய்த சுத்தானந்த பாரதியார் வெளிநாட்டுப்பயணங்களையும் மேற்கொண்டார். ஜெனிவா, பெர்லின் நகரங்களில் நடந்த உலக அமைதி மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டார். சோவியத் யூனியன், ஃப்ரான்ஸ், ஸ்விட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, டென்மார்க், ஹாலந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், சீனம், ஜப்பான், கொரியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, ஃபிலிப்பைன்ஸ், மலேஷியா, சிங்கப்பூர், இலங்கை ஆகிய ஆசிய நாடுகளிலும், வட,தென் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும், ஆஸ்திரியாவிலும் சுற்றுப் பயணங்கள், சொற்பொழிவுகள் தொடர்ந்தன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் உலக நாடுகள் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்த பின் பூரண ஞானத்துடன் 1979ஆம் வருடம் சென்னை பள்ளிப்பட்டு ஸ்ரீராம் நகரில் தனது ‘யோக சமாஜம்’ என்கிற அமைப்பை நிறுவினார். அதில் அவருடைய சீடர்கள் சிலர்

அவருடன் தங்கியிருந்தனர். தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தால் நிறுவப்பெற்ற 'ராஜராஜன் விருது முதன்முதலாக இவருக்கு வழங்கப்பெற்றது,இந்த விருதைப் பெற்ற முதல் தமிழறிஞர் இவர்தான். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தோன்றி அறிவித்த முதல் விருது இதுவேயாகும். இவ்விருது இவர் யோகசமாஜத்தில் இருந்த காலத்திலே வழங்கப்பட்டது.

- ❖ சுத்தானந்தா யோக சமாஜம்' என்ற பெயரிலான அறக்கட்டளையின் சார்பில் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள சோழபுரத்தில் 01-09-1979 அன்று பள்ளிக்கூடம் ஆறாம் வகுப்பு முதல் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை தொடங்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டில் பத்தாம் வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.சென்னை அடையாறு யோக சமாஜத்தில் தங்கியிருந்த சுத்தானந்த பாரதியார்1982 டிசம்பரில் சிவகங்கை சோழபுரத்துக்கு வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கினார். சுத்தானந்தரின் ONE GOD, ONE WORLD, AND ONE COSMIC RACE எனும் சித்தாந்தம் தீவிரமாக பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.
- ❖ தமிழையும் யோகத்தையும் தன் வாழ்வியற் பணியாகக் கொண்ட சுத்தானந்தர் 7-3-1990 இல் தனது 93ஆம் வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். சுத்தானந்தரின் பூதவுடல் பள்ளி வளாகத்திலேயே சமாதி வைக்கப்பட்டு அங்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பப்பட்டு அதிலொரு சிவலிங்கம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியாரால் எழுதப்பெற்றவை ஸ்ரீ அரவிந்த யோக தீபிகை, பேரின்பம், ஞானி எமர்ஸன், நாவலர் பெருமான், உடலுறுதி, விஞ்ஞான மணிகள்,யோக சித்தஅருட்செல்வம், கவிக் கனவுகள், கீர்த்தனாஞ்சலி, நவரஸ் நடனாஞ்சலி,பாரத கீதம், தமிழ்க் கனல்,ஆத்ம சோதனை,ஏழைபடும் பாடு, இளிச்சவாயன்,அன்னை, இவளும் அவளும்,நாகரிகப் பண்ணை,பகவத் கீதை,இல்லற ஒழுக்கம்,பெரியவாள் கதை,அருட்பெருமான்,சிவானந்த ஜோதி,இதுதான் உலகம், தயானந்த ஜோதி, பாப்பா பாட்டு,கலிமாவின காதல், பொது நெறி, கல்விக்கதிர், தியான சாதனம், நாவலர் பெருமான், பாட்டாளி பாட்டு, நாட்டிய விளக்கம், சோதனையும் சாதனையும்,ஆத்மநாதம், பாரதசக்தி மகாகவியம் என்ற தமிழ் நூல்கள் ஆகும். சுத்தானந்த பாரதியாரல் எழுதப்பெற்ற ஆங்கில நூல்களாக, Sri Aurobindo, Integral Yoga,The Gospel of Perfect Life,Yogi Shuddhananda என்பன அமைகின்றன.
- ❖ பாரதியார், வ.வே.சு. ஐயர், நாமக்கல் கவிஞர், கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை, ரசிகமணி டி. கே. சி, மு. வரதராசனார் போன்ற பலரால் சிறந்த தமிழறிஞர் எனப் போற்றப்பட்டவர் சுத்தானந்த பாரதியார்.
- ❖ இறைவனிடம் காட்டும் உயர்ந்த அன்பும் ஆன்மாவானது இறைவனிடத்துக் கொள்ளும் உறவுமே பக்தி என்னும் பெயரால் சுட்டப்பெறும். மனிதன் தான் என்னும்

அகந்தையை விடுத்து இவ்வுலக இயக்கமும் மனித வாழ்வியல் இயக்கமும் தனக்கும் மேற்பட்ட ஆற்றலாகிய இறையாற்றலாலே நடைபெறுகின்றது என்பதனை உணர்ந்து அதனை நோக்கிப் பயணப்படும் பக்குவத்தின் தொடர்ச்சியே பக்தி எனலாம். இதனுள் மனித அறிவும் அன்பும் செயலும் ஒன்றுபட்டு நின்றலும் அவை இறைப்பரம்பொருளையே சிந்தித்தலும் என்பதாகிய செயல்கள் இன்றியமையாததாகும். ஆண்டவனை அடைவதற்கு சான்றோர்கள் கண்ட வழிகள் எண்ணற்றவை. அவை எல்லாவற்றிலும் சிறந்த வழி பக்தியே ஆகும். நான் என்னும் அகந்தைதான் இறைவனை மனிதன் கண்டு அனுபவிக்க முடியாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. மற்ற எந்த மார்க்கத்தை கடைபிடித்தாலும் இவ்வகந்தை அழியாது. பக்தி ஒன்றினால்தான் அகந்தை அடியோடு அழியும். உலக பொருள்கள் மீதுள்ள பற்றுக்களெல்லாமகன்று இன்பம் பெருக வேண்டுமாயின் பக்தி மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும் என்பன சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

- ❖ சமயம் என்ற சொல்லுக்கு காலம், தருணம், மதம், வேலை, உடன்படிக்கை, தீட்சை, மரபு என்ற எண் பொருட்களை அகராதி தருகின்றது. சமயம் என்பது தூய்மையான பொருள்களுடனும் நம்பிக்கையுடனும் தொடர்புடைய நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைந்த முறையும் என இமைல் டர்க்கிம் விளக்குகிறார். அதுபோல் பொருள்களைச் சுற்றியும் மனித உறவுகள் சுற்றியும் உருவாக்கப்பெறுவதே சமயம் என்ற விளக்கத்தைச் சமூகவியல் அகராதி தருகின்றது மேலும் “சமயம் என்பது கோட்பாடுகள், ஐதீகங்கள், ஒழுக்க நெறி, சமய நிறுவனங்கள், போதனைகள், மத அனுபவம் தரும் உந்தல்கள் அல்லது இயக்கப்பாட்டுயிர்ப்பு என்று ஆறு பரிணாமங்களைக் கொண்டுள்ளமையைச் சுட்டுகின்றது என்றும் கூறுவர். இதன்மூலம் சமயம் என்பது சடங்குகள், இயற்கை இகந்த சக்திகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை அறியமுடிகிறது
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் சமயச்சிந்தனைகளுள் அன்பே முதலிடம் பெறுகின்றது. அன்பே ஆலயம் ஆகும் என்கிறார். மேலும் அன்பே உவமையாய், அன்பே உருவமாய், அன்பே வழிபாடாய், அன்பே ஆசாரமாய், அன்பே உடலாய், அன்பே உலகாய், அன்பே ஆனந்த பதவியாய், அன்பு மயமாய் அமைந்து பணிவார்களுக்குப் அன்பு மயமான பொருளாய் இறைவன் ஆனந்த மோன வடிவம் காட்டி அருள்பாலிப்பதாய் எடுத்துரைக்கின்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் தனது படைப்புகளில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றும் நான்கு நிலைகளையும் தாதமார்க்கம், சற்புத்ர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு நிலைகளையும் வலியுறுத்துகின்றார். எனினும்

யோகநிலையாகிய ஞானமார்க்கத்தினை தன் வாழ்வியல் நெறியாகப் பின்பற்றியவர் சுத்தானந்த பாரதியார்.

- ❖ சக்தி வழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட சுத்தானந்த பாரதியார் தனது பிரமச்சரியத்தைக் காத்து நிலைநிறுத்தியவள் சக்தியே என்றும் அத்தகைய அருளினைத் தன்மேல் பொழிந்தமைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதாகவும் தெரிவிக்கின்றார், இனிவரும் நாட்களிலும் உலகின் மாய வலையில் சிக்காமல் யோகத்திலும் மகாதூரிய சமாதியிலும் என் மனம் நிலைத்திருக்க அருள்புரிவாய்! என வேண்டி நிற்கின்றார். உலகின் அழகில் எல்லாம் மகாசக்தியின் வடிவினைப் பார்ப்பதாகவும் பெண்களின் உள்ளத்தில் பாரதசக்தியின் அழகினைக் கண்டு வணங்குவதாகவும் குறித்து நிற்கின்றார்.
- ❖ திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பது பழந்தமிழ்க் காலத்தில் 'துயிலுணர்பாட்டு' 'துயிலெழுப்பு பாட்டு' என்று இது குறிப்பிடப்பட்டது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இது ஒரு துறையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்குத் 'துயிலெடைநிலை' எனத் தொல்காப்பியம் பெயர் தருகின்றது. இத்துறை பக்தி இலக்கியக்காலத்தில் தனித்த ஒரு வகைமையாக இனங்காணப்பட்டது. அரசனுக்கு என்று இருந்த நிலை ஆண்டவனுக்கு என்று மாற்றம் பெற்றது. அதாவது கோவில், இறைவன் என்னும் சொல்லாடல்கள் மன்னிடமிருந்து இறைவனுக்கு என மாற்றமடைந்தது போலவே துயிலெடைநிலையும், 'பள்ளியெழுச்சி' என்னும் பெயரில் இறைவனுக்கு என வழங்கப்பட்டது. இறைவனைத் துயில் எழுப்புவதாகவும் அகஇருளால் சூழப்பெற்று இருக்கும் மனித ஆன்மாவைத் துயில் எழுப்பி இறையருளை உணரச் செய்வதாவும் இது அமைந்தது. கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாடலும் திருப்பள்ளியெழுச்சியின் மரபினை ஒட்டிக் காலைப்பொழுதின் வரவினைச் சொல்லி எனக்கு அருள் தர எழுந்தருள்வாய் என இறைவனை எழுப்புவதாய் அமைந்துள்ளது. விண்ணின் முகமானது கனிந்தது. உலகைச் சூழ்ந்திருந்த கரிய இருளானது அகன்றது. பொய்கைகளில் தாமரைகள் மலர்ந்தன. மண்மகளின் முகமானது பொன்னிறமாகிட மங்கலச் செங்கதிரோனாகிய ஆதவன் வானில் எழுந்தான். எனவே இன்பக் கொழுந்தாய் இருக்கும் இறைவா, என்முகத்தினைப் பார்த்து அருள் செய்வதற்கு எழுந்தருள்வாய்! என வேண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.
- ❖ தாயாய்த் தயை காட்டியருள், தீவினை தீரவே வேண்டினேன், பிரியம் வைத்து ஆண்டு கொள்வாய், நோக்கும் இடமெல்லாம் இறைவனே எனல், உறவாய் அமைந்தவன் இறைவன் எனல் என்பன பொதிந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் இறைவனின் திருவருட் சித்தத்தினாலே வள்ளுவர் வாய்மொழியாம் திருக்குறளைக் கற்கின்ற அறிவானது வந்தமைந்தது திருவாசகம் என்னும் ஒருவாசகத்தைக் கற்க உதவியதும் திருமுலர் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் என்னும் மிகப்பெரிய ஞான

நூலைக் கற்றுணரும் ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றதும் இறைத்திருவருள் சித்தத்தால் அமைந்ததேயாம்.கீதை, திருக்குரான், பைபிள் போன்ற நூல்களைக் கற்றுணர்ந்ததும் இறைவனின் அருளினாலே அமைந்ததாகும். மேலும் தியானம் செய்து யோகநெறியினைக் கற்றதும் அந்நெறியின் வழிச் சென்று யோக அனுபவம் கண்டதும் இறைத்திருவருளால் விளைந்தவையே ஆகும். பாரதமகாசக்தி காவியம் என்றொரு காவியம் படைத்தற்கும் இறைத் திருவருளே காரணம் ஆகும் எனச் சுத்தானந்த பாரதியார் பணிந்து நிற்பதனை அவரின் படைப்புகளை ஆயும்வழி அறிய முடிகின்றது.

- ❖ கொல்லாமையே அருள் நெறி, அல்லோர் உறவு அணுகாதிருக்க அருள் வேண்டல், பிறவிக் கடலில் கிடந்துழந்தேன் என வருந்தி நின்றல், கன்றுக்கு இரங்காத் தாயுண்டோ என வேண்டல், கரையேற வல்லேன் எனக் கதறி நின்றல், மாய உலகினையே நம்பிக் கெட்டேன் எனல், வேண்டுவது இறைவன் திருவருளே எனக் கூறி நின்றல், நிலையாமை கூறி இறைவனிடம் கடைத்தேற்ற வேண்டல், புறச்சடங்குகளில் வழிபாடு இன்மை மனமடங்க வேண்டி நின்றல், பிறசமயக் கருத்துகளைப் போற்றல்,ராமதாசர், ஆதிசங்கரர், மெய்கண்டதேவர், திருநாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், வள்ளலார், தாயுமானவர் அரவிந்தர், போன்ற அருளாளர்களைப் போற்றி வழிபடல் போன்ற கூறுகள் அவருடைய படைப்புகளில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ மனிதனுடைய ஆளுகை சமுதாயத்தின் மீதும் சமுதாயத்தின் ஆளுகை தனி மனிதன் மீதும் இறுகப்படிந்து ஒன்றை ஒன்று மாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பதனால் மனிதனும் சமுதாயமும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாக அமைகின்றன. படைப்பாளி தனது காலச் சமுதாயத்தில் விளங்குகின்ற பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சீர்கேடுகள் போன்றவற்றைத் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துவதால் இலக்கியம் சமுதாய அளவுகோலாக மாறுகின்றது. மேலும் சமூகக் காரணங்களின் விளைவாக இலக்கியமும் இலக்கியக் காரணங்களின் விளைவாக சமூகமும் அமைவது தவிர்க்க முடியாதது.இதனால் சமூகம், இலக்கியம், ஆகிய இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் காரண, காரியமாய் விளங்குவதைக் காணலாம்.சமுதாயத்தையும் இலக்கியத்தையும் பிரிக்க முடியாது,ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாய் அமைகின்றது.
- ❖ மனிதனாகப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தீர வேண்டிய கடமைப்பாடு உள்ளவர்களாக மாறுகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படைக் கட்டமைப்பினைத் தரவல்ல தன்மைகளுள் அன்பு,அறம், பொருள் முதலியவற்றின் சிறப்பினை வலியுறுத்தும் சுத்தானந்த பாரதியாரின்

படைப்புகள் அவை சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிதும் பங்களிப்பதாய் அமைதல் வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றன.

- ❖ கொல்லாமை, இல்லற மேன்மை, பிறன்மனை நயவாமை, கள்ளுண்ணாமை, அவா அறுத்தல், நடுவு நிலைமை பொறை உடைமை, புறங்கூறிப் பொய்துயிர் வாழ்பவரைச் சாடல், நிலைகெட்ட மனிதர் நிலையினை வெறுத்துரைத்தல், போலிச் சமயவாதிகளைச் சாடுதல், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல், எல்லாருக்கும் எல்லாம் அமைய வேண்டல், தற்சார்புப் பொருளாதாரம், புதுயுகம் தோற்றம் பெறல் வேண்டல், குடியாட்சி முறைமை, பிரிவினை அற்ற சமுதாயம் அமைய வேண்டல், உலக மக்களின் மாண்பினைப் போற்றல், போன்ற சமூக அறங்கள் குறித்த சிந்தனைகள் சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் காணப்படுகின்றன என்பதனை ஆய்வதன் மூலம் அறிய இயலுகின்றது.
- ❖ அன்னியக்கல்விமுறையை எதிர்த்த சுத்தானந்த பாரதியார், அன்னியக்கல்வி முறை இந்தியர்களை ஆளாக்காது, பழைய பிரமச்சரிய குருகுலக்கல்வி முறையுடன் தற்காலத்திற்கு வேண்டிய விஞ்ஞானமும் சேர்ந்த புதிய கல்விமுறையை அமைக்க வேண்டும். தமிழருக்கென்று ஒரு குருகுல நிலையம் வேண்டும். நலந்தாவும், சாந்திநிகேதனும், சபர்மதியும், ஆகஸ்போர்டும் சேர்ந்த அகண்ட அத்யாத்ம வித்யாலயமாக அது விளங்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் பால்ய விவாக எதிர்ப்பு, பெண் உரிமையைப் போற்றல், பெண் கல்வியை வலியுறுத்தல், மறுமண ஆதரவு, வரதட்சணை எதிர்ப்பு போன்ற சிந்தனைகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ ஒருவன் தன் மனக்கருத்தை மற்றவருக்குப் புலப்படுத்த மொழியைக் கருவியாகக் கையாளுகின்றான். தான் சொல்ல வந்த கருத்தினை மற்றவர் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம், படிப்பவன் இடத்தோ அல்லது கேட்பவன் இடத்தோ விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டிய சூழல் படைப்பாளிக்கு உருவாகின்றது. எனவே அத்தகைய சூழலை உருவாக்குவதற்காகப் பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. இவ் உத்திகள் நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டதாக அமைகின்றன. இத்தகைய உத்திகள் பொருளை வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டும் அமையாமல் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழிவதாய் அமைவதால் இது இலக்கியத்துள் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகின்றது. இத்தகைய உத்தி முறைகள் சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்பு வெளிப்பாட்டு உத்திகளுள் உவமை முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. பல்வேறு அரிய கருத்துகளை விளக்குவதற்கு உவமையினைப்

பயன்படுத்துகின்றார். யோக சக்தியானது தீத்தணலைப் போல ஓங்கவேண்டும் என்கிறார். தீத்தணலானது தன்னைச் சேர்கின்ற தீமைகளைக் கூட எரித்துச் சாம்பலாக்கும் தன்மை கொண்டது. மேலும் மேல்நோக்கி உயர்வது. அதனைப்போல யோகசக்தியும் உலகில் உள்ள தீமைகள் தன்னை அணுக வருமானால் அதனை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். யோகசக்தி தீத்தணல் மேல்நோக்கி உயர்வதைப்போல குண்டலினியை மேல் நோக்கி உயர்த்தி துவாதசாந்தப் பெருவெளியில் நிறுத்துவது. எனவே இவ் உவமைப்பாடும் மிகப் பொருத்தமுடையதாய் அமைகின்றது. உலக மாந்தருள் பலர் தாங்கள் நினைத்த காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் பிறரின் காலில் விழுவர்.காரியம் முடிந்த உடன் ஒருவர் செய்த நன்றியைத் தங்கள் காலினில் உதைப்பார். அத்தகைய வஞ்சனை நிறைந்த மாந்தர்களைச் சுட்டும் போது வால்கெட்ட நரியையும் கால் கெட்ட புலியையும் உவமையாகச் சுட்டுகின்றார் சுத்தானந்த பாரதியார்.நரியானது தன் வாலினை இழந்தமையால் தன் உண்மையான உருவத்தினை வெளிக்காட்டாது வஞ்சனை புரிந்து பிற உயிர்களைக் கொன்று தின்னும். இதைப்போன்று வஞ்சகர்கள் தங்கள் உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டு நல்லவர்கள் போல் நடித்துத் தங்கள் காரியத்தை முடித்தேகுவர். கால் இழந்த புலியானது தான் வேட்டையாடிப் பெற முடியாமையால் உணவினை வஞ்சனையால் பெறும்.அதைப்போல வஞ்சகர்கள் தங்களுக்கானதைத் தாங்கள் உழைத்துப் பெறாமல் அடுத்தவர் உழைப்பினைச் சுரண்டி வஞ்சனையால் பெறுவர். எனவே இத்தகைய உவமை மிகவும் பொருத்தப்பாடு உடையதாய் அமைகின்றது.

- ❖ சைவ சித்தாந்தம் உரைக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனப்படும் மும்மலங்களுள் மாயையின் இயல்புகளைச் சொல்லி மனதை அதன்வழியில் செல்லாமல் தடுக்க வழி சொல்கிறார் சுத்தானந்த பாரதியார். அவ்வாறு உரைக்குமிடத்து மாயை என்பதனை மாயக்காரி என்ற பெண்ணாய் உருவகப்படுத்துகிறார்.
- ❖ முரண் என்னும் இலக்கிய உத்தி தொல்காப்பியர் காலம் முதல் மரபு இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்றது. இது கவிதைகளில் புதிய மாற்றத்தை உருவாக்குகின்றது. முரண்பட்ட கருத்துச் சிந்தனை என்பது அனைவரிடம் இருக்கக்கூடிய ஒன்றேயாகும். எதிர்மறை செயல்பாடுகள் சமூக அமைப்பில் அனைவரின் கருத்தினைக் கவர்வதாக அமைந்துள்ளது. முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவது போன்று தோற்றமளிக்கும் செய்திகளைக் கவிதைக்குள் புகுத்தி கருத்தினை விளக்க முற்படுவது முரண் என்னும் உத்தியாகும். ஆகாய மீன்களைப் பகலிலே அந்தகனும் அளவிட்டுரைக்க வைப்பாய்,ஆகாத முடவனையும் அடர்கான் மலைதாண்டி அப்புறஞ் செல விடுப்பாய், பாகாய செந்தமிழ்ப்பண்பேச ஊமைக்கும் பக்குவந் தந் துதவுவாய் என்பது போன்று சுத்தானந்த பாரதியாரின் பல்வேறு படைப்புகளில் முரண் அமைந்துள்ளது.

- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் அங்கதம், தொன்மம், இயைபு, இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத்தொடர், நடை அமைப்பில் வருணனை நடை, உணர்ச்சி நடை, விளக்கவியல்நடை, வியங்கோள் தொடர் அமைப்பு நடை, வினா-விடை சொற்றொடர் அமைப்பு நடை, பிறமொழிச் சொற்களுக்குத் தமிழ் விளக்கம் தரல், போன்றவை புலப்பாட்டு உத்திகளாக அமைகின்றன.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளுள் குறுந்தொகை, முல்லைப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், ஆழ்வார் பாசுரங்கள், திருவருட்பா, திருப்பாவை, தாயுமானவர் பாடல்கள் போன்றவற்றின் தாக்கம் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. இது சுத்தானந்த பாரதியாரின் பன்னூற் புலமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதனை ஆய்வின் வழி அறிய முடிகின்றது.
- ❖ சுத்தானந்த பாரதியார் படைப்புகளில் சமய, சமுதாயச் சிந்தனைகளும் புலப்பாட்டு உத்திகளும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்கிற இவ் ஆய்வின் கருதுகோளானது ஆய்ந்து நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மேலாய்வுக் களங்களாக, காப்பிய இலக்கிய மரபுகளும் பாரதசக்தி மகாகவியமும், சுத்தானந்த பாரதியாரின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வெளிப்படுத்தும் சமுதாயச் சிந்தனைகள், சுத்தானந்த பாரதியாரின் படைப்புகளில் சித்தாந்தக் கூறுகள் என்னும் பொருண்மைகளிலான ஆய்வுகள் அமையலாம்.